Cărți Romantice

VIAȚA DORITĂ

ROBYN CARR

După ce soțul ei se sinucide, lăsând în urmă o mulțime de întrebări și datorii, Emma descoperă că întreaga ei căsnicie a fost o minciună. Află astfel că viața în lux pe care a dus-o alături de Richard în lumea bună din New York a fost finanțată din economiile clienților lui și, deși nu a fost niciodată conștientă de afacerile lui frauduloase, Emma rămâne să poarte povara fărădelegilor acestuia.
Fără bani și fără prieteni, Emma are o singură opțiune – să se întoarcă acasă în Sonoma. Dar nu e ușor să ia totul de la capăt, mai ales când locurile de baștină sunt pline de amintiri nefericite... și de oameni pe care ar fi preferat să nu-i mai întâlnească niciodată, ca Riley Kerrigan.
Riley și Emma au fost cândva ca două surori – până când Riley a trădat-o în cel mai neașteptat mod. Atunci Emma a părăsit orașul, jurând să nu se mai uite niciodată înapoi. Dar iată că, șaisprezece ani mai târziu, Emma este nevoită să apeleze la ultima persoană căreia s-ar fi gândit să-i ceară ajutorul – fosta ei prietenă și sora celui care o face să creadă din nou în dragoste. Ambele femei trebuie să se confrunte acum cu greșelile trecutului și să găsească o cale de a se ierta pe sine și una pe cealaltă – dacă vor să găsească drumul spre viața dorită.

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în 19 limbi şi publicate în 30 de ţări, în 27 de milioane de exemplare. Printre numeroasele premii câştigate se numără şi cel pentru întreaga activitate, acordat în 2016 de Asociaţia Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2006-4
9786063320064

Lira

The Life She Wants
Robyn Carr

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Viața dorită
Robyn Carr

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARR, ROBYN
Viața dorită / Robyn Carr;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2006-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ROBYN CARR
Viața dorită

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea/Graal Soft

Litera

Cartea este dedicată lui Therese Plummer, povestitoare îndrăgită, actriță înzestrată și vocea inimii mele.

prolog

Când adevărul ieşi la iveală, se întrebă cum de îi scăpase atâta vreme.

Emma Shay Compton ştia că mariajul ei cu Richard părea desprins din poveşti pentru mulţi şi, deşi îl iubea, simţise mereu că lipsea ceva. Nu putea spune ce exact, căci era foarte vag. Richard era bun cu ea, generos, chiar dacă era un bărbat extrem de ocupat şi la scurt timp după nunta lor se îndepărtase. Devenise distant. Îşi spunea că brokerii superbogaţi nu stăteau acasă cocoloşindu-şi nevestele; lucrau 16 ore pe zi. Nu stăteau niciodată departe de telefon. Par să ţină sub control o mulţime de lucruri. Şi dacă o persoană, chiar şi soţia sa, dorea să fie inclusă în agenda lui, trebuia să facă planuri în avans. Astfel că, ori de câte ori simţea că era ceva în neregulă cu căsnicia ei, se învinovăţea.

Când avocaţii lui Richard începuseră să se întâlnească cu el pentru a discuta probleme legate de SEC[1], de-abia observă. Când îl întrebase despre reportajele din presă care spuneau că firma lui era cercetată pentru fraudă cu acţiuni, el îi răspunsese calm:

- N-au alte ştiri astăzi.

Apoi îi ţinuse o prelegere.

- Fii atentă la paginile financiare - se întâmplă în fiecare zi. În momentul de faţă sunt investigate câteva corporaţii din domeniul investiţiilor şi cel bancar. SEC trebuie să-şi justifice existenţa cumva. Mă enervează pierderea asta de timp, dar nu va dura mult.

Nu-şi făcuse griji, deşi era atentă, aşa cum îi sugerase. Bineînţeles că avea dreptate - au fost multe investigaţii,

---

[1] Securities and Exchange Commison - Comisia pentru Bursă şi Valori Mobiliare (n.red.)

amenzi usturătoare, reorganizări, achiziţii, companii închise. Lumea bancară şi cea a investiţiilor erau puricate la sânge.

Apoi îi spusese că trebuiau să se prezinte la tribunal, el şi echipa sa juridică. Voia ca ea să-i fie alături şi o întrebase dacă putea să-şi facă timp pentru asta, iar ea râsese.

- Nu eu am programul încărcat, Richard.

El zâmbise, cu zâmbetul lui perfect, încrezător şi calm. O atinsese pe obraz.

- Nu va trebui să faci şi să spui nimic.

În dimineaţa în care urmau să apară la tribunal, el observase costumul pe care i-l aşezase pe scaun şi spusese:

- Perfect.

Apoi Richard intrase în baia lui. Stătea la masa de toaletă, întinzându-şi crema pe picioare. Auzea apa curgând în chiuvetă. Apoi auzise:

- Fir-ar al dracului!

Se tăiase bărbierindu-se şi înjură - nu era neobişnuit pentru el. Dar ea îşi văzu ochii în oglindă. Deodată ştiu. Trăise în minciună şi tot ce se spunea despre el era adevărat.

Soţul ei era un mincinos, un hoţ rece şi calculat. Şi nu se mai putea preface.

capitolul 1

Lucrurile mici sunt cele care te doboară. Emma Shay se gândise mult la asta în ultima vreme. Se ținuse tare în timp ce i se luase totul, în vreme ce fusese practic întemnițată la un mic motel în apropiere de coasta din Jersey, în timp ce soțul ei era îngropat, iar media țesea o poveste sordidă despre înșelăciune și hoție, în care se sugera că ea știuse ce se întâmpla, dacă nu cumva fusese complice în infracțiunile lui. Se ținuse tare. Dar când i se rupsese tocul celor mai buni pantofi cu baretă pe care îi avea, pe treptele tribunalului, izbucnise în lacrimi. Fotografia apăruse peste tot, chiar și în revista *People*. Când fusese rugată să nu mai vină la cursul de yoga, crezuse că va muri de rușine și plânsese până adormise. Nimeni nu îi explicase vreodată cum stau lucrurile cu picătura care umple paharul.

Tot ce avea în apartamentul din Manhattan, inclusiv casa de vacanță, fusese scos la licitație. Își împachetase câteva lucruri practice pe care să le ia cu ea și donase o parte din hainele de zi cu zi adăposturilor pentru femei. Desigur, tot ce era valoros – tablourile, cristalurile, porțelanurile, argintul și bijuteriile fuseseră confiscate rapid, chiar și lucrurile care putea dovedi că nu aveau nici o legătură cu afacerea lui Richard, inclusiv cadourile de nuntă de la prieteni. Îi luaseră hainele de firmă. Rochia ei de nuntă de la Vera Wang dispăruse. I se permisese să păstreze vreo două așternuturi bune, niște pahare, câteva suporturi pentru farfurii, șervete și așa mai departe. Avea o cutie de fotografii, cele mai multe dinainte de Richard. Le înghesuise pe toate în Prius. Jaguarul se evaporase, desigur.

I se oferise o înțelegere financiară, dat fiind că nu se putea stabili că fusese implicată în schema Ponzi a lui

Richard; nu o puteau dovedi, căci era nevinovată. Nu depusese mărturie împotriva lui – nu din loialitate sau pentru că era dreptul ei legal, ci mai degrabă pentru că nu avea nimic de spus, nimic pe baza căruia să poată încheia vreo înțelegere. Nu fusese la tribunal în fiecare zi pentru a-l susține pe Richard, ci pentru că era cea mai bună cale de a afla despre infracțiunile de care era acuzat. Când se căsătorise, avusese economii de 9 000 de dolari; o lăsase văduvă, cu aceeași sumă într-un cont de economii. Avea să fie fondul ei de urgență. Porni într-o călătorie prin toată țara, lăsând New Yorkul în urmă și îndreptându-se spre districtul Sonoma, unde crescuse.

Se gândise bine la toate. Cugetase la asta luni de zile, înainte de moartea lui Richard. Ar fi putut păstra toți banii primiți, retrăgându-se în Caraibe. Sau poate în Europa. Îi plăcuse Elveția. Își putea schimba numele, vopsi părul, minți în legătură cu trecutul... Dar în cele din urmă oamenii aveau să o descopere, și apoi ce urma? Să fugă iar?

În schimb, renunțase la oferta financiară, renunțase la tot ce ar fi putut păstra. Nu voia bunurile ilicite ale lui Richard. Chiar dacă nu escrocase pe nimeni, nu putea, cu conștiința curată, să se atingă de nimic.

Cunoștea oameni în zona Santa Rosa și cu câțiva dintre ei ținuse legătura. Regiunea îi era familiară. Nu mai avea familie – mama ei vitregă, Rosemary, se mutase în Palm Springs cu cel de-al treilea soț al ei. Din câte știa, sora ei vitregă, Anna, și sora pe jumătate, Lauren, locuiau încă în casa în care crescuseră toate. Toate se făcuseră că nu o cunoșteau pe Emma când Richard fusese acuzat. De fapt, ultima dată când vorbise cu mama ei vitregă fusese înainte de moartea lui Richard, când totul se prăbușea în jur. Emma se ascundea efectiv de victimele furioase ale fraudei lui Richard – victime care credeau că Emma plecase cu o parte din banii lor. Rosemary spusese:

– Ei bine, de data asta lăcomia ți-a venit de hac.

– Nu am făcut nimic, îi reamintise Emma.

Apoi Rosemary spusese ce gândea toată lumea:

– Așa *spui* tu.

Ei bine, Rosemary avusese întotdeauna o părere cât se poate de proastă despre ea. Dar Emma spera că nu va fi la fel în cazul oamenilor pe care îi cunoștea în Sonoma. Crescuse acolo, mersese la școala catolică și la liceul de stat, tot acolo. Și credea că era extrem de improbabil ca vreunul din clienții, acum victimele, companiei de investiții a lui Richard, cu sediul în New York, să provină din districtul Sonoma.

Prietenul ei cel mai apropiat, posibil singurul ei prieten în acel moment, Lyle Dressler, îi găsi un mic bungalow mobilat în Sebastopol. Lyle și partenerul său locuiau în oraș, așa că avea un oarecare sprijin moral acolo.

Emma avea 34 de ani și se măritase cu Richard Compton cu nouă ani în urmă. Era un bărbat elegant, chipeș și plin de succes, în vârstă de 45 de ani, când se căsătoriseră. La 25 de ani fusese absolut fascinată de el. Chiar dacă avea cu 20 de ani mai mult decât ea, la 45 de ani nu era bătrân deloc. Era în formă, arătos, inteligent, bogat și puternic. De fapt, era considerat a fi unul dintre cei mai doriți celibatari din New York City.

Rosemary și surorile Emmei îl plăcuseră cu siguranță *atunci*. Erau dornice să vină la New York pentru a lua parte la orice eveniment social la care le invita, fără tragere de inimă, Richard. Dar nu o susținuseră pe Emma absolut deloc când toate se duseseră de râpă.

Anii de căsnicie de dinainte de investigație și condamnare nu fuseseră lapte și miere, dar nici răi. Nemulțumirile ei păreau a fi standard printre oamenii pe care îi cunoștea – era ocupat, prins și nu petreceau prea mult timp împreună nici când călătoreau. Primii prieteni pe care și-i făcuse la muncă în New York se îndepărtaseră treptat după ce se căsătorise cu multimilionarul. Nu își găsise niciodată locul cu adevărat printre elite, așa că se simțise oarecum singură. Părea că este mereu în preajma oamenilor, făcându-și treaba la comitet, mergând la sală, decorând, primind musafiri,

simţind că trebuia să îi fie indispensabilă lui Richard. Cu toate acestea, el era tot ce avea, de fapt. Fusese o zi întunecată şi îngrozitoare când îşi dăduse seama că îi era complet străin.

Investigaţia începuse înainte de cea de-a cincea aniversare. La a şaptea, fusese dată sentinţa şi se pusese poprire asupra bunurilor. Îşi petrecuse cea de-a opta aniversare la tribunal. Avocaţii lui Richard reuşiseră să amâne procesul de multe ori, dar în cele din urmă acesta începuse – un circ de proces –, iar ea păruse să fie soţia bună şi încrezătoare, care ţine capul sus. Mama şi sora lui Richard nu veniseră la proces şi refuzau să dea interviuri. Întotdeauna presupusese că nu o credeau îndeajuns de bună pentru el, dar după proces îşi schimbase părerea. Probabil că ştiau totul despre el. Era întunecat şi gol pe dinăuntru.

Nu vorbise niciodată cu ea despre toate acestea, cel puţin nu până la sfârşitul urât şi amar. Când îl întrebase despre investigaţie, el nu spusese decât că erau porniţi să-l înfunde, că afacerea era dură, dar că el era şi mai dur şi că nu vor dovedi niciodată nimic. La sfârşit fuseseră câteva discursuri scurte, neplăcute şi revelatoare. „Cum ai putut?" „Cum să nu pot?" „Cum ai putea justifica lăcomia?" „Lăcomia mea? Dar cu a lor cum rămâne? Ei trebuie să o justifice? Voiau să fac orice ca să le aduc bani! Voiau să fac aur din nimic, chiar dacă a trebuit să mint, să înşel şi să fur! Nici unul nu a dorit decât să-şi primească cecul înainte să se ducă totul de râpă!"

FBI-ul dovedise totul cu uşurinţă. Angajaţii căzuseră la înţelegere şi depuseseră mărturie împotriva lui. Camioane de documente dovedeau fraudele cu acţiuni, furturile, infracţiunile din corespondenţă, prin transfer, spălarea de bani... Lista era lungă. Când se apropiase sfârşitul, după ce încercase să fugă şi fusese prins fără menajamente de şerifii americani, după ce conturile lui offshore fuseseră localizate şi identificate, după ce se văzuse faţă în faţă cu o sentinţă îndelungată la închisoare, fără nici o avere ascunsă, Richard se împuşcase.

Bineînțeles că nimeni nu credea că Emma nu avea habar. Se părea că oamenii considerau că el se întorcea de la birou și își descărca sufletul la un pahar. Nu o făcuse.

Richard pe care îl știa ea era clar un escroc, un cameleon. Putea fi atât de fermecător, atât de devotat. Dar mereu avea un plan și mereu voia mai mult. „De ce să nu mă căsătoresc cu tine? Erai o investiție remarcabilă. Perfectă pentru rolul acela! Este un fapt bine-cunoscut – oamenii au o încredere mai mare în bărbații căsătoriți decât în cei necăsătoriți." Era un narcisist, un manipulator, un mincinos și un hoț. Era atât de bun la asta, încât aproape că te simțeai onorat că te manipula și te mințea. Arăta ca Richard Gere, era genial ca Steve Jobs și lipsit de scrupule ca Bernie Madoff. Slavă Cerului nu avusese un succes atât de mare ca Bernie. Richard nu reușise să fure decât cam o sută de milioane.

Ce *știa* ea? Știa că era reținut; nu vorbea despre muncă, ceea ce credea că era un comportament normal pentru un bărbat puternic. Avea abilități de comunicare uimitoare în societate și în afaceri, dar după ce încetase să o mai curteze, nu îi mai povestise despre familia lui, despre tinerețe, colegiu și primii ani pe Wall Street. Știa că nu are mulți prieteni vechi, doar o mulțime de contacte de afaceri. Nu întâlnise niciodată prieteni din anii de colegiu sau colegi de la începutul carierei lui. Însă avea obiceiul să o întrebe cum își petrecuse ziua. O întreba ce program și ce proiecte avea, ce făcuse, cu cine vorbise, ce se întâmpla în lumea ei. Când era acasă, adică – deseori lucra până târziu sau călătorea. Ceea ce îl distingea pe Richard de alți escroci mediocri era că știa să *asculte*. Oamenii, inclusiv ea, credeau că au aflat ceva despre el, când, de fapt, nu spusese o vorbă despre el însuși. Dar îi asculta. Cu religiozitate. Se topeau după atenția lui.

O căsnicie de nouă ani, dintre care câțiva ani fuseseră bizar de normali și cinci ani de coșmar. Acum se întreba când avea să se încheie coșmarul.

Emma merse direct la florăria lui Lyle, „Hello, Gorgeous", denumită după Barbra Streisand, desigur. Lyle fusese minunat cu ea pe tot parcursul acestui chin. Nu reuşise să ajungă în New York la ea prea des. Nu doar că distanţa era mare şi drumul costisitor, dar mereu existase mica problemă că partenerul său, Ethan, nu o prea plăcuse niciodată pe Emma, deşi nu o cunoştea cu adevărat. Cu toate acestea, Lyle venise de vreo două ori şi o sunase aproape zilnic în perioadele grele. Înţelegea cum stăteau lucrurile cu Ethan. Dar Lyle şi Emma fuseseră prieteni cu multă vreme înainte ca Ethan să intre în viaţa lui. Din motive necunoscute, Ethan nu se apropiase niciodată de ea. Emma bănuia că era vorba de străvechea gelozie, ca şi când ea ar fi putut învia latura heterosexuală a lui Lyle sau ceva de genul acesta. Astfel că Emma şi Ethan fuseseră întotdeauna reci unul cu celălalt.

Dar de la dezastrul lui Richard, atitudinea lui Ethan devenise din rece, glacială.

Dar - şi era un *dar* important - dacă Ethan continua să nu o placă şi să o dezaprobe pe Emma prea mult, avea să-l piardă pe Lyle şi, chiar dacă era rău de gură, nu era prost.

Emma rămase în faţa magazinului şi trase aer adânc în piept înainte de a intra pe uşă. Şi, desigur, cine să fi fost în spatele tejghelei, dacă nu Ethan.

- Ei bine, Emma, văd că ai reuşit, spuse el, ca şi cum ar fi făcut un efort să fie amabil.

- Da, mulţumesc, răspunse ea precaută.

- Greu drumul? o surprinse Ethan întrebând-o.

- Din toate punctele de vedere, răspunse ea.

- Ei bine, ai ajuns, spuse Lyle, venind din spate şi dând fuga să o îmbrăţişeze. Vrei o ceaşcă de cafea sau ceva înainte să mergem acasă la Penny?

Ea clătină din cap.

- Am parcat în apropiere, în singurul loc disponibil. Aş vrea să o iau din loc - am multe de făcut.

- Sigur, spuse el. Se întoarse spre Ethan. O să-i dau lui Em o mână de ajutor și trec un pic pe la Penny. Probabil că voi mânca ceva cu ele. Nu voi întârzia.

Ethan ridică bărbia și pufni, dar răspunsul lui fu perfect adecvat.

- Cred că voi merge pe la Nora și Ed. Pare o seară potrivită pentru a face puțin pe unchiul.

- Excelent. Spune-le că-i iubesc. Apoi, luând-o de cot, Lyle o conduse afară din magazin. Am parcat chiar aici. Te duc până la mașina ta, spuse el.

- O, te rog, nu, spuse ea râzând. Mă doare fundul atât de rău că mi-e groază să intru în mașină. Voi merge pe jos – e doar un cvartal. Și am o ladă cu niște băuturi reci pentru noi. Ascultă, nu vreau să... Înclină din cap spre magazin. Nu vreau să provoc vreo problemă. Dacă mă conduci până acolo și mă prezinți prietenei tale, mă descurc apoi.

- Nici o grijă, Emma. I-am explicat lui Ethan cu zile în urmă că îți voi da o mână de ajutor când ajungi aici. Râse înfundat. A fost foarte matur în privința asta. Oricum e timpul să îi facă o vizită surorii lui. Locuiesc la un kilometru și jumătate și nu-i vizitează atât de des cât ar trebui. Cred că îi vizitez eu mai mult decât el – avem o nepoată superbă. Poate trece pe la ele ca să se plângă de mine și încăpățânarea mea. În plus, vreau să mă asigur că ești bine.

Îi zâmbi recunoscătoare.

- S-ar putea să nu mai fiu niciodată bine, spuse ea. Tot ce vreau acum e puțină liniște și anonimat.

- Ai vești de la Rosemary? întrebă el.

- I-am făcut favorul de a-i trimite un e-mail în care i-am spus că mă mut într-un mic bungalow din Sebastopol și că mă poate contacta prin intermediul tău. Nu am destulă încredere în ea încât să-i dau numărul de mobil – pun pariu că l-ar vinde presei. Înțeleg că nu te-a căutat?

El clătină din cap, ceea ce nu o surprinse deloc. Rosemary păstrase legătura când credea că Richard era bogat

şi puternic; după ce căzuse în dizgraţie, se comporta de parcă nu îl cunoştea.

- Nu ne-am împăcat. Nu pot spune că m-a susţinut.

- Surorile tale ar trebui să te ajute acum, spuse el.

Nu făcuseră niciodată nimic pentru a o ajuta.

- Nu am fost niciodată genul acela de familie, spuse ea.

Într-adevăr, nu erau deloc o familie.

- Înţeleg, zise Lyle.

Emma ştia că Lyle nu se înţelesese niciodată cu tatăl lui, dar măcar mama îl adora. Îl strânse de biceps.

- Ei bine, mi-ai salvat viaţa în cazul ăsta. Aş fi pierdută fără locul acesta pe care mi l-ai găsit.

- El m-a găsit pe mine. Penny e în vârstă, dar să nu foloseşti cuvântul ăsta în prezenţa ei. E sprintenă, cum s-ar zice. Are aproape 80 de ani şi încă merge aproape cinci kilometri pe zi, lucrează în grădină şi uneori joacă tenis. Dar problema e că atunci când trăieşti o veşnicie, banii se termină până la urmă.

- Şi ştie totul? întrebă Emma.

El încuviinţă din cap.

- După cum ai dorit. A spus: „Cu toţii am avut de-a face cu cine nu trebuie la un moment dat, biata fată". Acest mic bungalow este un fel de casă de oaspeţi, o căsuţă, deşi nici locuinţa principală, unde stă ea, nu este cu mult mai mare. Pregăteşte-te, totul este foarte mic. Nu are nevoie de menajeră. Nu trebuie să ai grijă de nimic. Dar o chirie modică vă va ajuta probabil pe amândouă. Clătină din cap. Nu ştiu dacă ai mai stat într-un loc atât de modest, Em. E vechi, prăfuit, mic şi jalnic.

- Habar n-ai cât de nerăbdătoare sunt.

Casa de oaspeţi era, de fapt, un garaj separat, renovat, cu un perete şi o fereastră mare unde se aflaseră uşile cândva. Geamul dădea spre o stradă plăcută, mărginită de copaci. Era un bungalow mic, cu două camere, cu o mică baie şi o chicinetă. Între casa de oaspeţi şi locuinţa cu două dormitoare a lui Penelope Pennington era o curte interioară.

– Și, desigur, poți folosi oricând dorești curtea interioară, o asigurase Penny. Iar dacă trebuie să gătești vreodată serios, nu ezita să vii în bucătăria mea.

Era o înțelegere atrăgătoare. Penny eliminase aleea de acces cu ani în urmă, iar acum avea un adăpost pentru mașini și un șopron. În fața ambelor căsuțe și de fiecare parte a aleii și a adăpostului pentru mașină erau două mici petice cu iarbă, arbuști, copaci și flori. Din curtea interioară se putea ajunge spre micul sălaș al Emmei, pe dreapta, sau al lui Penny, pe stânga. Proprietatea era înconjurată de un gard alb, înalt, cu poartă.

În mai puțin de jumătate de oră descărcară mașina mică a Emmei. Nu era prea multă mobilă în bungalow – un pat și un birou, o măsuță și două scaune, două veioze, o canapea mică și două fotolii. Avea lenjeria și vasele ei. Casa de oaspeți i se păru demodată și intimă. Trebuia să-și despacheteze cutiile și valizele, dar nu-i păsa. Lyle merse la o piață din apropiere să cumpere cina, aducându-le lui Penny și Emmei o salată grecească imensă, niște humus, lipie și o sticlă de vin. Luară cina la Penny, așezați în jurul micii ei mese din sufragerie, iar Emma o îndrăgi imediat.

Apoi, în cele din urmă, rămase doar cu Lyle, în livingul ei intim, cu un ultim pahar de vin. Stătea pe un vechi fotoliu prăfuit, tapițat cu un model floral, cu picioarele ridicate pe un otoman care nu se prea potrivea. Lyle se relaxa pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea.

– Locul ăsta are mare nevoie de o împrospătare, spuse el.

– Îmi place la nebunie, răspunse ea. Cred că pe fotoliul acesta voi citi.

– Cum poți să citești cu florile din modelul acela țipător?

Ea râse.

– Te-ai gândit la ce fel de slujbă îți vei lua? întrebă el.

– Ei bine, răspunse ea, sorbind gânditoare. Mă gândeam să mă fac life coach. Ce crezi?

– Cu siguranţă ai o vastă experienţă când vine vorba despre ce să *nu* faci, replică el.

– Pot spune sincer că nu m-am simţit atât de relaxată de ani de zile, zise ea.

Lyle rămase tăcut un moment.

– Emmie, nu ştiu cum va fi pentru tine aici. Este un oraş liniştit, dar nu e lipsit de bârfe şi meschinării. Ştii ce vreau să spun?

– Am crescut aici, îţi aminteşti? îi răspunse ea. Indiferent unde merg, mă va urma. Dar nu am fost niciodată condamnată pentru nici o infracţiune. Şi, crede-mă, au cercetat cu vârf şi îndesat.

– Vreau doar să fii pregătită. În caz că se întâmplă.

– În caz că oamenii vor fi răi cu mine sau vor râde pe la spatele meu când trec pe lângă ei? De asta am venit aici în loc să încerc să găsesc un alt oraş în care aş putea fi o străină cu o nouă identitate – toată lumea îşi dă seama până la urmă. Minciuna are picioare scurte – Richard mi-a dovedit asta. Haide să trecem peste. Am fost căsătorită cu răposatul Richard Compton, broker şi hoţ notoriu. Nu mai pot schimba acest lucru. Şi nu a trebuit să mă gândesc prea mult – pur şi simplu, nu mă simt în stare să fac faţă stresului de a încerca să păstrez secretul asupra acestui fapt. Mi-aş putea schimba numele, culoarea părului, ba chiar aş putea face o operaţie estetică la nas dacă aş avea bani, dar, în cele din urmă, toată lumea va şti că sunt eu. Nu are rost, Lyle, caută-mă pe Google şi te vei convinge.

– Să caut Emma Shay?

– Şi Emma Shay Compton, Emma Compton, Emma Catherine Shay.

– Dumnezeule, mormăi el. Sper să dispară interesul curând.

– Totul este pus pe hârtie. Şi oricine este curios e binevenit să citească despre ce s-a întâmplat. Există chiar şi vreo două cărţi, deşi nu sunt tocmai exacte.

– Cum a făcut-o, Em?

Ştia exact la ce se referea. Sinuciderea lui Richard. Trase aer în piept. Era surprinsă că nu căutase informaţii despre asta - erau împrăştiate, precum creierul lui Richard, în toate ziarele, pe toate site-urile de ştiri de pe internet.

- După ce a încercat să fugă cu avionul privat al unui coleg, cu un paşaport fals, a fost trimis din nou la închisoare şi ţinut fără posibilitatea de eliberare pe cauţiune. Avocaţii au reuşit să negocieze arestul la domiciliu, cu condiţia să poarte o brăţară la gleznă. După ce a fost declarat din nou vinovat, a încercat să negocieze verdictul dezvăluindu-le datele conturilor pe care le avea offshore, în speranţa de a-şi reduce pedeapsa. Dar, oricum, mergea la închisoare pentru o vreme îndelungată. A deschis seiful secret din spatele bibliotecii din biroul de acasă, a scos pistolul încărcat şi s-a împuşcat. În tâmplă.

Lyle clătină din cap.

- Nu voia să meargă la închisoare...

- Sunt sigură că era mai mult de-atât, spuse ea. O, fără îndoială închisoarea urma să fie oribilă, dar nu de asta a făcut-o. Nu mai avea bunuri materiale. Nu mai avea conturi offshore sau în Elveţia. Se terminase cu adevărat. Urma să meargă la închisoare pentru cincizeci de ani şi, chiar dacă ar fi fost eliberat condiţionat mai devreme sau ar fi putut evada, nu mai exista nimic care să-i permită să se retragă în linişte în Aruba sau pe o altă insulă îndepărtată. Cu banii strânşi. Oftă. Era cel mai important lucru pentru el. Averea.

- Sunt surprins că poliţia nu a ştiut despre seif sau despre armă, spuse el. N-ai spus că au percheziţionat apartamentul?

Ea ridică din umeri.

- Nu ştiu dacă l-au văzut vreodată - nu îl căutau. I-au confiscat computerele şi multe dosare de acasă şi de la birou, toate electronicele, dar nu aveau mandat de percheziţie pentru arme sau droguri. N-am ştiut despre armă.

- A făcut ceva pentru a încerca să te protejeze? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Şi după ce a fost înmormântat?

– A mai durat vreo două săptămâni până să dispară totul şi până să se încheie cu actele pentru licitaţie şi să se finalizeze vânzarea apartamentului. I-am închis uşa de la birou şi am dormit pe un pat pliant din bucătărie. Era cel mai sigur loc pentru mine. Apartamentul era supravegheat de poliţişti şi stătea cineva de pază la uşă. Se strâmbă. A fost îngrozitor.

– O s-o mai spun o singură dată, Emmie, apoi mergem mai departe. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Mulţumesc, zise ea încet. Ascultă, mergi acasă. Şi spune-i lui Ethan că apreciez cât de decent a fost şi asigură-l că nu vă voi bate la cap. Am descoperit că mă descurc foarte bine singură. Este foarte plăcut să mă aflu în preajma ta, dar nu trebuie să-ţi faci griji din cauza faptului că această prietenă dezorientată va fi genul care va pretinde mereu câte ceva făcându-te să te simţi invadat. Nu mă voi transforma în a treia roată.

– Avem nişte prieteni foarte drăguţi, mulţi dintre ei gay şi sunt destui oameni care nu sunt într-o relaţie în grupul nostru. Nu-ţi face griji. Sună-ne oricând ai chef.

– Eşti minunat. Întotdeauna mi-ai fost un prieten mai bun decât ţi-am fost eu, spuse ea.

– Nu este adevărat. Au existat gesturi amabile din când în când...

– Ssst, îl avertiză ea.

Înainte să înceapă problemele, avusese un buget pentru gospodărie care era ridicol de mare şi făcuse economii, strângând nişte bani frumoşi. Erau ai ei şi şi folosise o parte pentru a înfiinţa Hello, Gorgeous. Şi mai bine era că nu ştia nimeni. Lyle fusese intervievat cu privire la relaţia lor, poate chiar investigat, dar nu fusese niciodată suspect. De fapt, nu vorbeau despre asta. Era destul de sigură că Ethan nici măcar nu ştia detaliile.

– Ajunge să spun că sunt bucuros că eşti aici, zise el. Mi-a fost dor de tine. Iar acum sunt câteva lucruri pe care ar trebui să ţi le spun. Oamenii au întrebat de tine,

ceea ce este, firește, normal. Dar câțiva prieteni vechi m-au întrebat de câteva ori recent. Au întrebat ce vei face acum. Riley a venit la magazin și-a întrebat dacă ești bine. Știe că am ținut mereu legătura, la fel cum și tu știi că vorbesc cu ea, dar în ceea ce vă privește pe voi două mi-am propus să nu port niciodată vorba de la una la alta. Voia să știe dacă ai nevoie de ceva.

– Are mustrări de conștiință, spuse ea.

– Ușurel, Emma. S-ar putea să fie unul dintre puținii oameni care pot înțelege cu adevărat prin ce ai trecut. Știu că nu o compătimești, dar a trebuit să-și refacă viața după ce ai plecat. Și a sunat Jock. A divorțat și locuiește în Santa Rosa. Voia să știe dacă există șanse să te întorci aici după ce se vor termina toate. Mi-a spus să-ți zic că dacă ai nevoie de ceva...

– Serios? întrebă ea.

– Foarte serios. Nu sunt cel mai mare fan al lui, dar s-a oferit într-adevăr să te sprijine.

Ea nu spuse nimic. Bineînțeles că știa că erau amândoi aici, Riley și Jock. Pe când erau toți foarte tineri, prietena ei cea mai bună și iubitul ei. După ce plecase de-aici, cu atâta vreme în urmă, se întorsese, pentru câteva vizite scurte și nu vorbise cu ei, dar știuse întotdeauna că erau prin preajmă. Când se hotărâse să se întoarcă aici pentru totdeauna știa că era posibil să dea peste ei în cele din urmă.

– S-ar putea să fie vremea să lași în urmă povestea aceea veche, Emma, spuse Lyle.

– Am lăsat-o, răspunse ea. Am lăsat în urmă o mulțime de lucruri. Și nu voi face nici un pas înapoi.

capitolul 2

Când Emma Catherine Shay avea nouă ani și era în clasa a IV-a, la școala primară din Santa Rosa, veniseră doi copii noi. Riley și Adam Kerrigan. Riley era în clasă

cu Emma, iar învățătoarea o rugase să o ajute pe Riley să se acomodeze cu noul loc.

Emma, cunoscută drept un copil prietenos, care dorea să facă pe plac, fusese iritată. În primul rând, avea deja două prietene bune – Susanna și Paula –, iar faptul că Riley era mereu în preajmă îi încurca programul. În al doilea rând, se părea că Riley nu putea vorbi. O urma sau se așeza la masă la prânz, timidă și tăcând mâlc. Când vorbea, de-abia o auzeai. În al treilea rând – iar Emma știa că nu era frumos –, fata era o păpușă de cârpe. Purta haine vechi, care nici măcar nu-i veneau.

Fratele mai mare al lui Riley, Adam, atât de sumbru și de tăcut, o aștepta după școală să meargă împreună acasă, așa că Emma era scutită măcar de sarcina aceasta. Și totul, atunci când petrecea timp cu Riley, era monoton. Dar, ca sora Judith să fie mândră de ea, Emma făcea tot ce putea cu micuța ființă stranie, cu o personalitate nefericită. La finalul celei de-a doua zile, Riley o surprinsese pe Emma când rostise încet:

– Acum știu unde să merg și ce să fac. Poți să mergi cu prietenele tale.

Emma se simțise aiurea.

– Vom sta *toate* împreună, spusese ea, urându-și excesul de conștiință.

Apoi, în următoarele câteva zile, Emma aflase că Riley, Adam și mama lor veniseră în Santa Rosa să locuiască cu bunicii în căsuța acestora deoarece tatăl lui Riley se îmbolnăvise foarte rău și murise. Așa că, acum Riley nu era doar timidă și săracă, ci și în doliu. Emma nu mai putea scăpa de ea.

Dar nu putea nega că o înțelegea pe deplin – și ea își pierduse mama, deși fusese prea mică pentru a ține minte. Tatăl ei se căsătorise când Emma de-abia începuse să meargă, probabil în mare măsură pentru a avea pe cineva care să-l ajute cu copilul. Se însurase cu Rosemary, o văduvă eficientă și muncitoare, cu o fiică de trei ani, Anna. Trei ani mai târziu avuseseră un copil împreună, o altă fată. Micuța Lauren. Singura mamă

pe care o cunoscuse era mama ei vitregă și, dintre cei trei copii, Rosemary o plăcuse cel mai puțin pe Emma. La zece ani, Emma înțelesese că fusese o căsătorie de conveniență.

Emma plănuia cum să scape de Riley când câteva lucruri se schimbară, după ce aceasta din urmă se mai obișnuise cu noul loc. În primul rând, era extrem de amuzantă și, după ce începeau să râdă, de-abia se mai puteau opri. Când nu se simțea singură și nu era speriată, vocea lui Riley era puternică și încrezătoare. Era foarte bună la școală și ajunsese în scurt timp să fie prima din clasă. O putea ajuta pe Emma și nu invers. Iar mama lui Riley, June, se dovedi a fi cea mai minunată, mai iubitoare, mai amuzantă și mai optimistă femeie din întreaga lume, primind-o pe Emma cu brațele deschise și făcând-o să se simtă adorată. Bunicii lui Riley se purtau ca și când ar fi fost ziua lor norocoasă când familia Kerrigan se mutase cu ei, deși trebuiau să se înghesuie în căsuță.

Casa era plină și banii puțini, dar la ei se râdea mai mult decât se întâmplase vreodată la Emma acasă. Riley și Adam purtau haine primite de la alții, bunicii erau în vârstă, iar June Kerrigan făcea curățenie în case și lucra ca ospătăriță pentru a o scoate la capăt, dar Emma era întotdeauna bine-venită și o făceau să se simtă ca un membru al familiei.

Acasă, viața Emmei nu era nici pe departe la fel de fericită. Rosemary nu era abuzivă în vreun fel vizibil, dar era complet rece când venea vorba despre Emma.

Rosemary se plângea de cât de mult trebuia să muncească la Departamentul pentru Vehicule Motorizate, cât de stresată era, ce dezordonat și leneș era tatăl Emmei, se plângea de greutate, de prietenele ei și de diverse alte probleme. În afară de Anna și de Lauren, nu păreau a fi prea multe lucruri care să o bucure. Deși întotdeauna spusese că Emma și Lauren erau fiicele ei, nu încăpea îndoială că o prefera pe Anna. În scurt timp, Emma era mai fericită acasă la Riley decât în propriul

cămin. Şi, deloc surprinzător, pe Rosemary nu o deranja prea mult că lipsea de acasă.

„Voiam să ne fim domnişoare de onoare una alteia. Voiam să avem copii în acelaşi timp, ca să fie şi ei cei mai buni prieteni."

Din ziua în care sora Judith le forţase să stea împreună şi până la absolvirea liceului, Emma şi Riley fuseseră de nedespărţit. Bunicul lui Riley le numea gemene siameze. Rămăseseră împreună la bine şi la greu: moartea bruscă a tatălui Emmei, pe când aceasta avea 16 ani, cea de-a treia căsătorie a lui Rosemary, cu Vince Kingston, şi toate celelalte probleme specifice adolescenţei. Prietenia lor era bătută în cuie şi rareori se certau. Până când apăruse un băiat. Un anumit Jock Curry. Da, aşa îl chema. Purta numele unui bunic.

Amândouă se îndrăgostiseră de el în liceu. Credeau că era deştept, sexy, atletic, amuzant. Toate fetele îl doreau şi se pare că şi el le voia pe toate, dar, după ce pusese ochii pe Emma în ultimul an de liceu, se oprise. Spunea că se încheiase cu umblatul din floare în floare. Bineînţeles, nu avea decât 17 ani în acel moment. Încercase să o convingă pe Emma să meargă la acelaşi colegiu comunitar pe care îl alesese el sau cel puţin să rămână aproape de casă, dar ea avea o bursă şi mergea la Universitatea Seattle Pacific, cunoscută pentru programul de design interior. Dintre cele două fete, ea avea cele mai mici şanse de a obţine o bursă, dar chiar dacă Riley primea bursă, familia ei nu-şi putea permite nicicum să o întreţină dacă ar fi plecat de-acasă sau ar fi frecventat o universitate din afara statului. Emma se putea descurca lucrând cu jumătate de normă, făcând împrumuturi, iar Rosemary reuşea să-i trimită câţiva bănuţi – câte 50 de dolari din când în când. Şi avea visuri măreţe; avea să creeze designul interior al unor hoteluri de cinci stele şi al unor conace de lux!

Riley se înscrisese la acelaşi colegiu comunitar ca Jock, locuia acasă şi începuse să se ocupe de curăţenia în case, aşa cum făcuse mama ei întotdeauna.

Jock nu avea planuri anume în afară de a obține o educație minimă, de a lucra cu jumătate de normă, de a juca baseball și de a se distra.

Emma nu bănuise că se întâmpla ceva în absența ei, până înaintea vacanței de Crăciun. Riley se purta ciudat. Jock și Riley petreceau mult timp împreună, dar nu era de așteptat? Iubitul ei și cea mai bună prietenă mergeau la școală împreună și chestii de genul acesta. Avea încredere în ei, la urma urmelor. Apoi avusese senzația deranjantă că nu era în regulă, că o trădau. Riley se purta diferit cu ea; Jock era mult prea în largul său – jovial, încrezător și relaxat. Trecuse de la reproșul că nu-și făcea mai mult timp să vorbească cu el la telefon la a nu mai observa cât timp se scursese de când nu mai purtaseră una dintre acele conversații îndelungate, în șoaptă, la miezul nopții.

Bănuia că prietena ei cea mai bună era prea apropiată de iubitul ei. Când Emma o întrebase, Riley izbucnise în lacrimi, recunoscuse, jurase că nu era doar vina ei și că Jock profitase de faptul că îl plăcuse întotdeauna mult și că se simțea atât de singură fără prietena ei cea mai bună.

Jock spusese: „Hei, maturizează-te. Nu a însemnat nimic. În plus, la ce te așteptai? Nu aveai timp pentru nici unul dintre noi".

Emma nu înțelesese niciodată cu adevărat cum se putea întâmpla așa ceva *pur și simplu*, mai ales când atât Riley, cât și Jock insistaseră că nu voiseră să fie așa, că fusese o greșeală îngrozitoare. Apoi amândoi se întorseseră împotriva ei, ca și când ea era vinovată că plecase la școală. Nu știa decât că era devastată și că îi pierduse pe cei mai importanți doi oameni din viața ei. Nu mai putea să aibă încredere niciodată în nici unul dintre ei, iar sentimentul era atât de dureros că o sfâșia. Se întorsese în Seattle după vacanța de Crăciun, complet distrusă de suferință. Încercase să meargă la întâlniri, ceea ce nu mersese prea bine. Riley îi scrisese câteva scrisori, îi lăsase câteva mesaje, dar Emma era prea rănită pentru

a răspunde. Şi nu se întorsese în Santa Rosa până în vacanţa de vară. Nici măcar atunci nu voise să o facă – nu mai era nimic pentru ea acolo. Tatăl ei murise, mama vitregă era rece ca gheaţa şi era limpede că o ura, noul ei soţ era un bătrân libidinos, iar surorilor ei nu le păsa de ea...

Nu rămăsese mult în Santa Rosa. Aflase ceea ce nu voia să-i spună nimeni. O, dar sora ei vitregă, Anna, de-abia *aşteptase* să o facă – Riley era însărcinată. În timp ce Emma era la şcoală, cei doi fuseseră foarte ocupaţi şi acum aveau un copil. Înlăcrimată, Emma îşi luase rămas-bun de la Lyle, luase tot din casa tatălui ei, casa în care crescuse şi se întorsese la Seattle cât de repede putu. Îşi luase o slujbă, se înscrisese într-un grup studenţesc, vizitând Santa Rosa foarte rar şi foarte scurt. Când mergea acolo, stătea la Lyle. Nici măcar Seattle nu era îndeajuns de departe. După absolvire, îşi găsise o slujbă în New York şi se mutase pe cealaltă coastă. În trei ani, devenise achizitor pentru unul dintre cele mai mari magazine universale independente din Statele Unite şi călătorea în toată lumea în interes de afaceri. Era specialistă în interioare şi visa să îşi înfiinţeze propria firmă de design.

Dar apoi îl întâlnise pe Richard...

Dacă învăţase vreun lucru din acea experienţă, era că putea să aibă resentimente. Faptul că relaţia lui Riley cu Jock nu durase, dovedind că nu era tocmai o partidă, nu o ajutase să se simtă mai puţin trădată. Adevărul indiscutabil, că evitase o catastrofă atunci când relaţia ei cu Jock se destrămase, nu o consola prea mult. Nici faptul că se căsătorise cu un bărbat chipeş, bogat şi de succes nu o făcuse să ierte şi să uite.

Dar apoi, lucrurile prin care trecuse cu Richard – escrocheriile, înşelăciunile şi decesul – o învăţaseră altceva. Existau lucruri mai importante pentru care să-ţi faci griji decât o ceartă veche de 15 ani cu o prietenă din copilărie.

Nu putea da timpul înapoi, își reaminti ea. Mergea înainte.

Nu mai lucrase în afara casei și a căsniciei de nouă ani, dar muncise, nu glumă. Trecu pe la câteva agenții de recrutare și le lăsă CV-ul, diploma, chiar și detalii despre experiența pe care o avusese ca voluntară la Muzeul Metropolitan de Artă, unde se ocupase de strângeri de fonduri gigantice, de proiecte masive de design interior și de recepții imense, însă nu fusese suficient după interviu. Simțea că era în interesul ei să fie sinceră, apoi se îndoia imediat că era înțelept să o facă. Dacă nu voiau să o accepte drept clientă pentru că se temeau să aibă încredere în ea, atunci nu voiau din pricina potențialei atenții negative din partea presei, pe care ar fi putut-o atrage asupra ei. Era posibil ca clienții să renunțe la companiile care o angajau din cauza notorietății ei. Bineînțeles că nu spuseseră asta. Ci că le părea rău, nu părea să fie nimic disponibil, dar dacă lăsa un număr... Trebuia să își lărgească aria de căutare. Avea o listă de companii la care să aplice, care variau de la galerii și magazine până la centre de convenții, crame, ba chiar și partide politice. Încetă să mai explice că regretatul ei soț fusese *acel* Richard Compton și în schimb declară că, după o căsătorie nefericită, se reîntorcea pe piața muncii. După două săptămâni în care nu înregistră nici un succes, merse la câteva agenții de recrutare mai mici, nu la cele specializate în decorațiuni interioare, asistență clienți, organizare de evenimente și celelalte lucruri care erau ideale pentru ea. La urma urmelor, putea să facă muncă de secretariat. Putea să folosească un calculator. Crezu că se bucurase de o primire pozitivă... Până când îi cercetară trecutul, ceea ce nu necesita un efort prea mare în ziua de azi, fiind suficient să faci o căutare pe internet. Chiar dacă nu fusese directă cu privire la trecutul ei, era limpede că o căutaseră pe Google și fu informată politicos că nu exista nimic disponibil care i s-ar putea potrivi.

După patru săptămâni, era de neconsolat.

- Nu este un fel de discriminare? îl întrebă ea pe Lyle.

- Cu siguranţă este, răspunse el. Dar nu-mi dau seama ce fel.

Exact când se gândea că lucrurile nu puteau fi mai deprimante de atât, îşi luă o slujbă la un restaurant fast-food. Considera că îşi umple timpul până găsea o slujbă adevărată. Şeful ei avea 19 ani. Făcea tot ce i se spunea să facă, străduindu-se din răsputeri. O puseseră în tura de noapte pentru că era matură, iar restaurantul era plin de puşti de liceu şi colegiu. Dar era greu să ţină pasul. După cinci zile de muncă în ture, plecă acasă cu un cec de 91,75 dolari - îi scăzuseră contribuţiile la asigurările sociale, la sănătate, impozitele federale şi de stat şi costul uniformei. Salariul net era de 3,67 dolari pe oră. O dureau picioarele şi spatele de nu mai putea.

Se întreba dacă va trebui să cedeze, deghizându-se şi creându-şi o nouă identitate.

Răspunse la telefon ştiind că va fi Lyle, dar rugându-se să fie cineva care să-i ofere o slujbă mai bună. Era prietenul ei.

- Cunoşti un bărbat pe nume Aaron Justice?

Ea râse.

- De neuitat. Un prieten de-al tatălui meu. Avocat. Cred că trebuie să aibă 100 de ani acum.

- Mai curând 75. Se pare că una dintre surorile tale i-a spus că poţi fi contactată prin intermediul meu şi i-ar plăcea să îl cauţi. A spus că poate v-aţi putea întâlni la o cafea sau ceva de genul acesta. Este foarte îngrijorat din cauza ta. Ar vrea să te vadă, să se asigure că eşti bine.

- I-auzi, ce drăguţ, spuse ea. Nu este o capcană, nu-i aşa? Nu reprezintă pe cineva înşelat de Richard, da?

- Se întâmpla aşa ceva? întrebă Lyle.

- Nu s-a-ntâmplat încă, dar sunt pregătită.

- Am numărul lui, spuse Lyle. Sună-l şi întreabă ce vrea înainte de a stabili o întâlnire cu el. Dar, pe bune, nu este decât un bătrânel.

– O, habar n-ai, spuse ea râzând. Aaron este un bătrânel doar pe dinafară. Cred că pe vremuri a fost un avocat foarte important.

Avu nevoie de câteva minute ca să-și găsească curajul, căci i-ar fi frânt pur și simplu inima dacă Aaron Justice i-ar fi fost dușman, nu prieten. Tatăl ei, contabil cu o afacere mică, însă aflată la mare căutare, fusese apropiat de Aaron, iar Emma îl cunoștea de când se știa. Nu doar că îl văzuse pe el și pe familia sa la evenimente sociale, Aaron fusese totodată avocatul care se îngrijise de testamentul lui John Shay și de alte câteva chestiuni legale.

– Nu vreau decât să te văd, draga mea, spuse Aaron. Am urmărit chinurile prin care ai trecut la știri și eram îngrijorat. Vino să bem o cafea împreună.

În următoarea după-amiază când nu trebuia să lucreze, se întâlniră într-o cafenea din Santa Rosa și când îl văzu îi dădură lacrimile. Părea că se micșorase, dar îmbrățișarea lui era încă puternică și era posibil ca și ea să-l fi strâns prea tare. Era un domn prezentabil și îngrijit și, bineînțeles, faptul că îl revedea după 18 ani o făcea să-i fie dor de tatăl ei.

Se așezară într-un mic separeu, comandară cafea și se ținură de mâini peste masă, în timp ce își povesteau ce li se mai întâmplase. Soția lui se stinsese cu câțiva ani în urmă, avea nepoți adolescenți pe care îi dusese în câteva excursii interesante. Era ușurat să vadă că arăta atât de bine, că era la fel de frumoasă ca întotdeauna și era bucuros că se întorsese. În cele din urmă, după aproximativ 20 de minute, o întrebă dacă putea vorbi despre ce se întâmplase.

Încercă să îi spună esențialul; cât de șocată fusese de fapt, uluită să afle că era căsătorită cu un străin, cum se prăbușise totul, iar Richard dăduse bir cu fugiții.

– După ce s-au convins că nu am avut nimic de-a face cu escrocheria lui, mi s-a oferit o înțelegere. Însă conștiința nu m-a lăsat să iau banii, desigur.

– Tatăl tău ar fi fost mândru de asta, spuse el.

– Dacă tata ar fi asistat la degringolada aceea îngrozitoare, ar fi murit de ruşine.

– Era un bărbat ferm şi conservator, zise Aaron. Probabil că ar fi aprobat felul în care ai ales să rezolvi problema. Sper că banii lăsaţi de tatăl tău te-au ajutat un pic.

Ea râse.

– Ce bani, Aron? Rosemary a spus că nu era mare lucru.

– Din câte îmi amintesc, era o sumă frumuşică pentru familia lui.

– Acum optsprezece ani poate, răspunse ea.

El se încruntă.

– Îmi dau seama că nu erai decât o copilă şi că John nu a dorit ca sumele să fie comunicate nimănui – voi, cele trei fete, aţi fi putut intra la idei gândindu-vă să cumpăraţi o maşină sau ceva de genul. Dar banii au fost împărţiţi – partea ta şi a surorilor tale nu putea fi folosită decât pentru sănătate şi întreţinere. Poate că Rosemary a avut nevoie să susţină familia şi trebuia plătită şcoala, desigur...

Emma clătină din cap.

– Am făcut un împrumut şi am avut o bursă parţială. Poate că i-a folosit pentru educaţia lui Lauren şi a Annei.

– Rosemary nu ţi-a dat bani pentru colegiu?

– Mi-a trimis bani de cheltuială din când în când. Poate că se temea să se atingă de bani şi i-a păstrat pentru bătrâneţe. A sfârşit prin a se căsători cu un adevărat dobitoc. S-au mutat în Palm Springs.

– A schimbat avocaţii imediat, spuse Aaron. Habar n-am ce s-a-ntâmplat în ultimii optsprezece ani, dar trebuia să moşteneşti o parte din averea tatălui tău – jumătate la vârsta de 30 de ani şi jumătate la 35. A fost important pentru John ca tu să înveţi să-ţi croieşti singură drum în viaţă şi să-ţi câştigi traiul înainte de a primi bani, ca nu cumva să-i cheltui pe pantofi sau altele asemenea.

Emma zâmbi.

– Pare tipic pentru el, zise ea. Era foarte prudent.

– Era un fond irevocabil, Emma. În calitate de administrator, Rosemary nu putea folosi partea ta de bani decât pentru nevoile tale, nu pentru Anna sau Lauren. Ți-a făcut cineva vreodată contabilitatea? o întrebă el.

– Pentru ce?

– Averea tatălui tău. Termenii stipulați în testament.

– Aaron, am fost căsătorită cu unul dintre cei mai bogați bărbați din New York. De ce mi-aș fi făcut griji în legătură cu testamentul tatălui meu? Avea un mic birou într-un orășel și îmi ținea prelegeri dacă aruncam un pix înainte să înceapă să scrie cu cerneală invizibilă! N-aș spune că era strâns la pungă, dar nu lăsa să-i scape nici un bănuț înainte să-l stoarcă bine.

Aaron râse.

– Este adevărat. Și s-a însurat cu o femeie căreia îi plăceau lucrurile frumoase...

– Ei bine, nu a irosit nici un ban pe mine. După primul an de colegiu, am recunoscut că am pierdut lupta cu Rosemary și veneam foarte rar în vizită. Și știi ce s-a întâmplat când am pornit-o pe cont propriu. M-am îndrăgostit și m-am căsătorit cu un hoț.

– Îți pot face o sugestie? Ar trebui să ceri o evaluare contabilă a averii tatălui tău. Mai există casa încă. Este o casă mare.

– Spunea că o omoară ipoteca, remarcă ea.

– Emma, casa a fost asigurată în cazul morții tatălui tău. Nu a existat nici o ipotecă. Încă mai am un mic birou de avocatură, mai mult pentru vechi clienți și prieteni. Dacă aș fi avocatul tău, m-aș putea ocupa de această treabă.

Ea începu să râdă.

– Oh, Aaron, ești atât de drăguț. Nu-mi pot permite un avocat! Lucrez la un restaurant fast-food! În plus, dacă s-ar dovedi că a rămas ceva din averea lui după toți acești ani, va trebui să lupt pentru ea? Căci nici măcar nu mă pot gândi să merg la tribunal. Nu vreau să mai merg vreodată.

– Iată ce se va întâmpla. M-aş întâlni cu avocatul sau contabilul ei, aş solicita o expertiză contabilă a veniturilor rezultate din avere în numele tău şi dacă s-ar dovedi că a rămas ceva pentru tine, va trebui să le dai judecată. De obicei nu se ajunge până acolo decât dacă sunt milioane la mijloc. Dacă este o sumă mică, administratorul este de obicei bucuros să ajungă la o înţelegere pentru a economisi bani. Şi dacă e ceva, nu-ţi voi cere un comision de nici un fel până când nu ţi-l vei putea permite. Nu va trebui să garantezi cu nimic şi nu-ţi voi cere un procent, doar onorariul meu obişnuit. Care, spuse el autoironic, este un chilipir.

– Ei bine, nu voi da pe nimeni în judecată, asta e sigur. Nici măcar nu voi cere ceva – mă urăşte şi, în punctul acesta, sentimentul este reciproc. O iau de la capăt. Dar eşti amabil şi îţi apreciez generozitatea.

– Haide să aflăm, Emma. Cândva erau nişte bani la mijloc. Şi casa tatălui tău. Era o casă bogată, nu-i aşa? Toată lumea o invidia.

– A construit-o cu mama, spuse ea. Nu mi-a spus niciodată, dar cred că sperau să aibă câţiva copii. Clătină din cap. Până şi ideea de bani mă îngreţoşează. Locuiesc în două camere. Pun bănuţ peste bănuţ – tata ar fi mândru. Şi nu pot suporta ideea de a-ţi datora bani pentru servicii pe care mi le faci de fapt ca pe un favor.

– Dacă se dovedeşte că nu este nimic acolo sau dacă alegi să nu recuperezi banii, comisionul meu va fi zero.

Ea făcu ochii mari.

– Vai, Aaron, cred că nu ţi-ar părea rău să o prinzi pe Rosemary cu musca pe căciulă!

– M-ai citit, spus el. John a fost un om atât de blând. Părea că îi sugea toată energia.

– Cred că s-a căsătorit cu Rosemary ca să se poată descurca cu mine, răspunse ea. Trebuie să fi fost foarte greu pentru el. Şi toţi cei care o cunoşteau pe mama o îndrăgeau. Nu cred că oamenii o plac pe Rosemary. E o femeie dură.

El rămase tăcut un moment.

– John mi-a fost un bun prieten. A avut grijă cu testamentul. Va dura luni în șir să primești un răspuns, Emma. Luni până să te hotărăști cum să procedezi. Pentru liniștea ta sufletească, aș fi fericit să mă ocup de asta.

Ea ridică din umeri.

– De ce nu? Ce rău poate face? Nu vreau să sper prea mult. Dacă Rosemary a fost implicată, sunt sigură că s-a distrat de minune cheltuind banii. Și-a dat demisia în săptămâna în care a murit tata.

– Atunci am ceva important de făcut și sunt foarte fericit s-o fac pentru tine. Îi strânse mâna. Sunt bucuros că te-ai întors acasă, Emma.

Lyle terminase munca în ziua aceea și stătea la tejghea uitându-se la comenzile pentru livrarea de sâmbătă. În august, vânzările începeau să crească din nou la finalul verii. Vara nu erau sărbători florale, iar oamenii aveau propriile flori. Vara era absolut minunată în Sonoma.

Ușa magazinului se deschise, și zâmbi văzând-o pe Riley Kerrigan intrând. „I-a luat ceva", se gândi el. Nu o mai văzuse de cel puțin două luni. Arăta fantastic, ca de obicei. Nu ai fi ghicit niciodată privind-o că deținea o firmă de curățenie, pentru familii și companii. Arăta mai curând ca un director de bancă sau ca un avocat de renume. După toți anii în care purtase haine la mâna a doua, urmați de o perioadă în care făcuse economie la sânge pentru a se descurca și a-și construi afacerea, Riley recupera timpul pierdut la capitolul vestimentație.

– Bună, spuse ea. Mă gândeam că te voi prinde înainte să închizi magazinul. Cum merge?

– Toate bune. Care-i treaba la Menajera Fericită? întrebă el, știind prea bine că nu așa se numea compania ei.

– Super, super bine. Deci. S-a întors?

El încuviință din cap.

– De-o lună deja. Spune-mi ceva – a fost nevoie de voință pentru a aștepta atât de mult până să mă întrebi?

– Nu mă așteptam să mă sune, dacă asta vrei să afli. Ce mai face? întrebă ea.

– Foarte bine, în ciuda tuturor celor întâmplate.

Ea schiță un zâmbet.

– Emma știe să cadă în picioare.

– Dacă va ateriza în picioare după asta, este o supereroină. A stat în apartamentul acela singură, a dormit pe un pat pliant, deși toți pereții biroului erau plini de sângele soțului ei. Fiindcă nimeni nu i-a oferit o cameră, nici măcar echipa de juriști care a fost atât de bine plătită. Și nu era în siguranță nici la hotel – prea multe victime ale escrocheriei lui Richard o amenințau. M-am oferit să merg acolo, dar a refuzat – nu a vrut să mă pună în pericol. A condus până în California singură – a spus că are nevoie să fie singură și departe de tot. Soțul ei e mort de câteva luni. I-a trebuit o lună să-și găsească aici o slujbă proastă. Spune că se descurcă foarte bine. Sunt uimit că mai este încă în picioare.

– Îmi pare rău că trece prin asta, dar îmi refuză compasiunea sau ajutorul. Dacă îți trece ceva prin cap despre cum aș putea-o ajuta, dă-mi de veste.

– Sigur, zise el. Spune că i-a trecut. Apropo de vrajba dintre voi.

– Și mie, răspunse Riley. Dar, totuși...

– Și ea a spus asta.

Ea îi zâmbi bunului ei prieten. Fuseseră cei trei muschetari în liceu – Emma, Lyle și Riley. Scoase un râset înăbușit și clătină din cap.

– Pot să-i ofer un pahar omului care intermediază treaba? întrebă ea.

– Desigur, răspunse el. Cred că te-a iertat.

– E bine de știut. Încă o urăsc, dar nu mai sunt furioasă pe ea.

– O, nemaipomenit. Începu să stingă luminile. Hai să mergem să bem.

•

Riley se opri la băcănie după un pahar de vin cu Lyle. Erau prieteni de mult timp. De obicei prieteniile în trei nu funcționează foarte bine, dar în cazul acesta, dat fiind că Lyle era bărbat, nu avuseseră nici o problemă. Cel puțin nu până când Emma și Riley se despărțiseră cu surle și trâmbițe. După acel moment, Lyle fusese prins la mijloc, încercând să nu ia partea nici uneia. Reușise să le rămână loial amândurora timp de 16 ani.

Era pierdută în gânduri și strângea absentă în mână un pepene galben.

– Nu sunt sigur dacă vrei să pleci cu el sau să îl pui în coș, spuse o voce bărbătească.

Ridică privirea și zâmbi. Îl mai văzuse undeva pe tipul acesta. La Starbucks, poate.

– Scuze, spuse ea luând pepenele, deși nu îl voia neapărat.

– Arată bine astăzi, nu-i așa? întrebă el. Hei, știi unde pot găsi ardei copți? Copți la foc, spuse el consultând o listă.

Ea se scutură o secundă, revenind în lumea magazinului și lăsând gândurile despre bietul Lyle și triunghiul lor în urmă.

– Acolo, cu măslinele, sunt unii pregătiți, la borcan. Asta-i tot ce știu.

– Anghinare?

– În același loc, la borcan, sau în secțiunea de congelate.

– Parmezan?

Ea îi zâmbi. Arăta foarte bine.

– Faci sos de anghinare, nu-i așa? Stai să văd, spuse ea. Se uită peste rețetă. Nu sunt ardei copți în rețeta asta.

– Știu, sunt pentru altceva. Îi iau pentru... un vecin.

Slavă Cerului!

– Bine, ai grijă ca anghinarea să fie acoperită de apă și adaugă o jumătate de ceașcă de mozzarella, presară puțin praf de chili și o ceașcă de spanac mărunțit și te vei alege cu o cerere în căsătorie.

– Beton! Mulţumesc, spus el întorcându-se să plece. Apoi se răsuci către ea şi spuse: Praf de chili?

– Cu mirodenii. Dar nu prea mult. Îi dărui un zâmbet dulce. Apoi îşi reluă cumpărăturile la raionul de legume. „Hmm", se gândi ea. „Un tip hetero la băcănie. Dacă ar fi gay, ar şti cum să facă sos de anghinare."

Gândurile i se întoarseră instantaneu la Emma şi Lyle. Ei bine, vor trebui să-l împartă pe Lyle. Era cel mai bun prieten pe care îl avea.

capitolul 3

Emma se confrunta cu un set complet nou de priorităţi. Reuşise să facă ore suplimentare la Burger Purgatory[1] şi în timpul liber căuta o slujbă mai bună sau al doilea loc de muncă. Avea aproape o normă întreagă, însă nu chiar, căci patronii voiau să economisească plata beneficiilor, dar trebuia să plătească oricum asigurarea de sănătate – era lege acum. Îngrozită să se atingă de banii aceea pentru situaţii de urgenţă pe care îi pusese deoparte, făcea economii la sânge – chiria pentru Penny ocupa primul loc, căci ştia că drăguţa bătrânică avea nevoie de ei. În plus, avea nevoie de un loc în care să trăiască în timp ce murea de foame. Întreţinerea micului bungalow era pe locul doi, şi strângea bani cât putea, scurtându-şi chiar duşurile fierbinţi, ceea ce era un sacrificiu imens, acum că mirosea a cartofi prăjiţi tot timpul. Pe locul următor veneau asigurarea maşinii şi benzina şi abia după aceea îşi cumpăra de mâncare. Reuşea să mănânce la localul de burgeri uneori, deşi era problematic. În primul rând, nu făcea parte din înţelegere, dar observase că toţi angajaţii se înfruptau. Părea să existe o regulă nescrisă – nu o să se observe niciodată lipsa câtorva cartofi, dar să nu o facem pe faţă. Şi *niciodată*

---

[1] Purgatoriu – eroina dă diverse porecle depreciative locului unde lucrează (n.red.)

în fața clienților. De asemenea, nu era sănătos! Conțineau multe calorii, erau plini de carbohidrați și foarte sărați. După câteva săptămâni, o strângeau pantalonii și părea să sufere de umflături cronice la glezne.

Veni luna septembrie și, odată cu începerea școlii, angajații adolescenți nu-și mai făcură apariția în timpul programului din cursul zilei, așa că măcar putea lucra în tura aceea. Știa că trebuie să existe o slujbă mai bună pentru ea undeva și era la fel de sigură că nu va fi ușor să o găsească. Niciodată nu considerase că avusese o viață ușoară când crescuse - lucrase cu jumătate de normă în timpul liceului și al colegiului, terminase colegiul cu ajutorul împrumuturilor și al burselor, dar primise o mașină veche pentru a merge la școală și la muncă. Cu toate acestea, îi fusese mult mai ușor decât lui Riley. În primii doi ani în New York înțelesese multe - să trăiești la oraș era incredibil de costisitor. Dar era o femeie tânără, frumoasă și fără obligații, într-un oraș plin, și într-un timp foarte scurt își găsise colegi de apartament. Lua metroul, aflase cum se putea distra cu bani puțini și mergea la întâlniri - nu puține. În New York nu se simțea niciodată singură.

Dar aici, în cele două camere ale ei din Sebastopol, avu loc o transformare interesantă - fata care dorise să facă design și să decoreze interioarele conacelor și ale hotelurilor de cinci stele descoperi că era foarte plăcut să trăiești simplu. Nu existau surplusuri în viața ei, nici un gunoi inutil pe care să-l care după ea.

Luase cina o dată cu Lyle și Ethan, iar acesta din urmă fusese aproape prietenos. O vizita pe Penny când aceasta se bucura de curtea interioară, dar se apropia toamna, vremea se răcea, așa că Penny nu petrecea prea mult timp afară.

Mașina ei lipsea deseori; era o vârstnică foarte activă și avea mulți prieteni.

Emma se plimba prin Sebastopol în zilele libere, anonimă și ezitând să caute de lucru acolo, de teamă că le va da de veste că bine-cunoscuta văduvă era printre ei.

Răspundea tuturor ofertelor de lucru din Sonoma care plăteau mai mult decât salariul minim.

Sebastopol era încântător; clădirile vechi și magazinele erau vopsite în culori vii, multe expunându-și mărfurile, fructele și legumele proaspete direct pe trotuar. Lui Ethan îi plăcea să scoată afară ghivece mari cu flori îmbobocite, iar Emma trecea adesea pe acolo, complimentându-l fără rezerve, cu intenția clară de a-l câștiga de partea ei. Îi plăcea să cumpere două mere, două roșii și o banană deodată. Ba chiar ocazional se răsfăța cumpărând un mic buchet de flori, iar când o făcea, observa că Ethan îi făcea o mică reducere, iar Lyle zâmbea cu subînțeles.

Și, după opt săptămâni, când frunzele tocmai începeau să se îngălbenească, se întoarse acasă de la Burger Brain-Bleed[1], flămândă și istovită, mirosind a grăsime și a transpirație, se întinse pe pat și plânse. Dacă așa avea să arate viața ei de acum înainte, nu era sigură că avea forța necesară să continue. Și îi era îngrozitor de teamă că dacă începea să se atingă de acei prețioși 9 000 de dolari, putea sfârși în stradă.

„Răsfățato“, o mustra drăcușorul care i se așezase pe un umăr. „Spuneai că să rămâi fără bani este cea mai mică grijă pe care o ai, dar chiar așa sa fie? Căci, iată-te, zbătându-te să-ți câștigi traiul ca tot restul lumii și nu faci față!“

O cuprinse imediat rușinea. Intră la duș să plângă, încercând să se ascundă de propria conștiință. Apoi ieși, își uscă părul și auzi vocea aceea din nou: „Dacă crezi că e greu să-ți rupi spatele pentru salariul minim, gândește-te cum te-ai simți când ai afla că ai rămas fără economiile de-o viață. Că au fost cheltuite pe a doua casă în Aruba și un avion privat“.

– Nu pot face asta, rosti cu voce tare. Te rog, nu a fost vina mea, te rog.

[1] Sângerare cerebrală

A doua zi dimineață, în timp ce ștergea mesele la fast-food, văzu un chip familiar. De fapt, văzu o ceafă cunoscută. Știa că era el; ar fi recunoscut părul acela castaniu, des și rebel oriunde. Adam Kerrigan, fratele lui Riley. Era cu o adolescentă, care trebuia să fie Maddie, fiica lui Riley. Făcu câțiva pași, cu zâmbetul pe față, apoi se opri brusc. Dacă o ura? Adam ținuse legătura cu ea o vreme după ce lucrurile se răciseră între Emma și Riley, dar după ce se căsătorise cu Richard, nu o mai căutase.

Dar de ce să o urască? Din cauza lucrurilor pe care le făcuse Richard? Ar presupune și el, ca mulți alții, că ea știa ce se petrecea? Sau că avea niște bani dosiți, așteptând să se liniștească apele? „Haide să aflăm", se gândi ea. „Să aflăm chiar acum."

– Adam? întrebă ea.

El ridică privirea, cu gura plină de burger. Făcu ochii mari, surprins. Mestecă și înghiți repede, iar fata își acoperi gura râzând de el. Se șterse cu un șervețel.

– Emmie Cat? întrebă el, nevenindu-i să creadă, amintindu-și de vechiul nume cu care o alinta când erau copii. Era prescurtarea de la Emma Catherine.

Diminutivul o liniști și o făcu să zâmbească.

– Eu sunt. Ce mai faci?

El se pregăti să se ridice.

– Nu, nu, spuse ea râzând. Nu te ridica.

Și se așeză vizavi de el, pe banca de plastic de la o masă aflată de partea cealaltă a culoarului, cu cârpa de șters în mână.

– Lucrezi aici? întrebă el.

– Da, spuse ea. Și, crede-mă, chiar muncesc. Nu e de mirare că locul acesta e plin de adolescenți. Sunt singurii care au energia să țină pasul. Ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc. Emma, aceasta este Maddie. Maddie, fă cunoștință cu Emma Shay. Am fost colegi de școală.

– Deși el e mult mai bătrân, îl tachină Emma.

În realitate era cu trei ani mai mare.

– Te-ai întors de mult? întrebă el. Şi o spuse cu o lipsă clară de ostilitate.

– De vreo două luni. Îţi aminteşti de Lyle? Mi-a găsit o căsuţă pe care am putut-o închiria, şi a părut lucrul logic pe care trebuia să-l fac.

– Bineînţeles că îmi amintesc de Lyle. Îl văd mereu. Cum e? Să te întorci după tot acest timp?

Ea ridică din umeri.

– Dificil. Dar spune-mi despre tine. Mărturisesc, nu am mai păstrat legătura, aşa că habar n-am...

– Scuzaţi-mă, spuse Maddie. Mă duc repede până la toaletă cât staţi de vorbă. Le aruncă un zâmbet poznaş. Voi încerca să stau mai mult.

Şi, spunând asta, ieşi din separeu şi îi lăsă singuri, în afară de cei şase clienţi de la tejghea.

Emma zâmbi.

– E foarte frumoasă, Adam, şi foarte drăgălaşă.

– Da, încuviinţă el.

– Dar tu? Te-ai căsătorit?

I se păru că pe chipul lui apăru o expresie dulce şi poate puţin tristă.

– Era cât pe ce de vreo două ori, dar nu mi-a fost dat. Am o mulţime de îndatoriri care nu mă lasă să respir.

– Jock este în zonă?

– Desigur, e în zonă din când în când. A fost căsătorit pentru scurt timp când Maddie era foarte mică şi... Ei bine, nimeni nu ştie mai bine decât tine cât de greu poate fi dacă nu te înţelegi cu mama vitregă...

„Mult prea bine", se gândi ea. Şi deodată se luptă să-şi stăpânească lacrimile. Nu pentru că o văzuse pe fata celei mai bune prietene şi a iubitului ei. A *fostei* prietene şi a fostului iubit. Concepută în timp ce ea era plecată la colegiu.

– Uau! exclamă ea, cu ochii uşor umezi.

Probabil că el va crede că plângea din cauza suferinţei prin care trecuse cu atâţia ani în urmă, dar nu avea nici o legătură cu asta.

Adam o surprinse întinzând mâna și punându-i palma mare pe umăr.

- Nu ar fi trebuit să te îndepărtezi atât de tare, Emmie Cat. 15 ani înseamnă o grămadă de timp pentru niște vechi prieteni.

- Unchiul Adam, spuse ea stânjenită, privind în jos și ștergându-se la ochi.

- Ei bine, se pare că a fost într-adevăr nevoie de tot satul[1], spuse el. Riley, eu, mama, Jock - a fost un efort comun. A dat rezultate foarte bune, adăugă el. Maddie este un copil grozav.

- Pun pariu că tu ești un unchi nemaipomenit.

- Mă străduiesc. Predau la liceu, așa că sunt oarecum expert în cei din specia ei. Iar Jock lucrează la un magazin de electronice, așa că avem toate telefoanele, jucăriile și laptopurile care ne trebuie.

- Același magazin la care lucra încă de pe atunci? întrebă ea.

- Același, dar acum este manager.

- Tu mai predai? întrebă Emma. Cred că ai ales profesia potrivită dacă încă te ocupi cu asta.

- Cred că da. Ascultă, îmi pare rău pentru toate greutățile prin care ai trecut. Condoleanțe, Emmie.

- Mulțumesc.

- M-am gândit de o sută de ori să te caut, neștiind cum te descurci. Când am făcut-o în cele din urmă, îți schimbaseși deja numărul, așa că l-am mai întrebat pe Lyle din când în când. Toată lumea știe că nu ai avut nici o legătură cu treburile... ilegale.

- Mulțumesc încă o dată.

- Noi chiar vorbeam despre tine cu câteva săptămâni în urmă, întrebându-ne dacă te-ai întors acasă. Ne aminteam de vremurile de demult.

- Noi? întrebă ea înainte de a se putea opri.

- Eu. Mama. Riley. E o coincidență că am dat peste tine aici, în felul acesta.

---

[1] *It takes a village to raise a child* - E nevoie de un sat întreg ca să crești un copil (proverb african) (n.red.)

Un puşti înalt şi slab veni la masă.

- Eşti în pauză, doamnă Shay? întrebă el.

- Răspundeam doar la câteva întrebări ale unui client, Justin.

- Vă pot ajuta? întrebă Justin întorcându-se spre Adam.

- Nu cred, spuse Adam autoritar. O reţin doar o clipă pe Emma. Aşa că scuză-ne, te rog.

Justin păru a fi în încurcătură, dar apoi se întoarse şi plecă.

- E un dictator, îl informă ea în şoaptă pe Adam. Dar e greu să-ţi găseşti de lucru, se pare.

- Ţi-ar fi de folos o scrisoare de recomandare? întrebă el.

Ea se ridică.

- Mi-ar fi de folos să mă transform în altcineva, spuse ea. Dar îţi mulţumesc că ai întrebat. Predai în zonă?

El clătină din cap.

- În Napa. Ştiinţe, la liceu. Chiulesc un pic astăzi împreună cu Maddie. Am fost la DMV ca să dea testul pentru a obţine un permis provizoriu de conducere. Riley a vrut să se ocupe ea, dar adevărul este că ele două nu se prea înţeleg în maşină, aşa că Maddie preferă să conducă cu mine sau cu Jock, iar el lucrează în după-amiaza asta. Bineînţeles că Maddie nu mai avea răbdare. Când termini munca?

- Abia la nouă, de ce?

- Ar trebui să bem o cafea sau un pahar de vin, ca să-mi spui cum ai vrea să formulez scrisoarea aceea de recomandare.

Maddie se întorsese şi se aşeză la locul ei.

- O... ah... Ascultă, nu ştii ce sugerezi...

- Nu ştiu? De ce nu? Suntem încă prieteni, nu-i aşa?

- Nu despre asta este vorba... Ei bine, e vorba că de când, ştii tu... Trase aer în piept. Nu avea de gând să o spună în faţa acestei puştoaice drăgălaşe de 15 ani: „Acesta este copilul iubitului meu şi probabil motivul principal pentru care am luat-o razna". Se apropie

de Adam. Uită-te cum miroase aici. La fel miros și eu după muncă.

El se lăsă pe spate, râzând cu poftă.

– Ne vedem mai târziu, spuse el.

Se întoarse după tejghea, oarecum buimacă. Jumătate din ea dorea să fugă și să se ascundă – faptul că se afla în preajma lui Adam nu făcea decât să-i amintească de trecut și de tot ce pierduse. Dar cealaltă jumătate era încântată. Putea fi prietenă cu Adam? Vorbiseră de câteva ori după ce se născuse Maddie, dar conversațiile lor fuseseră atât de superficiale, amândoi temându-se ca nu cumva cearta dintre ea și Riley să dăuneze relației pe care o avea cu Adam, pe care îl admirase întotdeauna. Adevărul era că mereu se întrebase dacă o căutase fiindcă se simțea vinovat pentru ce făcuse sora lui.

Se descurcase bine la capitolul prieteni în timpul colegiului și în primii ani cât fusese necăsătorită la New York, dar întotdeauna ținuse oamenii la o oarecare distanță, temându-se să mai aibă încredere din nou.

Poate că aceasta era cea mai profundă rană dintre toate.

Prima amintire a Emmei despre Adam era cea în care acesta stătea lângă gard, în afara locului de joacă de la școală, pentru a se asigura că Riley ajungea bine acasă. Încă dinainte de a-și da seama că o plăcea pe Riley, își dorise să aibă un frate mai mare ca Adam. Când plecă de la Burger or Bust[1] în seara aceea, el o aștepta în parcare, sprijinindu-se de capota SUV-ului său, cu brațele încrucișate pe piept. Așteptând. Arăta ca o versiune mai în vârstă a acelui băiat de 12 ani. Doar că părea mai fericit acum, ca și cum nu îl mai apăsa nimic.

Da, asta fusese – băiatul acela serios, încăpățânat, poate speriat, cu pantofii scâlciți și geaca ruptă, care trebuia să aibă grijă de familia sa după ce îi murise tatăl. Emma își făcuse griji din pricina acestei false întâlniri

---

[1] Eșec, lovitură

toată după-amiaza, până când îl văzu și își dădu seama că se gândise întotdeauna la ea, la problemele ei. Întotdeauna se temuse că va fi descoperită, expusă, învinovățită. Dar Adam era doar un copil când își pierduse părintele, însă destul de mare pentru a înțelege și a ține minte pierderea suferită și fusese atât de curajos, având mereu grijă de mama și de sora lui. Fusese acolo la St. Pascal's până în liceu, dar chiar și după ce crescuse și mersese la altă școală venea deseori să aibă grijă de Riley. Și de Emma.

- Nu pot să cred că ai venit aici, spuse ea. Ai o întâlnire cu cineva care miroase a burgeri și a cartofi prăjiți.

- Cred că ne vom descurca. Ce spui de un pahar de vin sau de o băutură?

- Mi-ar plăcea un pahar de vin.

- Grozav. Pe unde stai?

- Într-o căsuță din Sebastopol. Nu departe de casa lui Lyle.

- Perfect. Știu exact unde să mergem, în drum spre casa ta. Mă urmezi?

- Am parcat chiar acolo. Priusul.

- Haide să mergem, spus el.

Îl urmă pe câteva străzi dosnice spre orășel, dar el o apucă pe o străduță și fu un pic nedumerită. Îngrijorată. Dar apoi parcă în spatele a ceea ce crezu că trebuia să fie, după luminile pâlpâitoare întinse între ramurile copacilor, terasa unui restaurant. The Cellar, scria pe firma de pe poarta din spate. Coborâră din mașini, iar el deschise poarta spre terasă. Erau vreo șase mese; la una din ele stăteau două femei, cu vin și fructe în față, dar altfel era pustiu.

- Vor închide în curând, dar suntem prieteni. O să iau niște vin, o gustare și ne vor spune noapte bună înainte să plece.

- Poftim?

Adam râse înfundat.

- Vrei să vezi lista de vinuri?

- Nu, spuse ea. De obicei beau doar sauvignon blanc.

Pe ușa din spate apăru o femeie care purta un șorț.

– La momentul potrivit, ca de obicei, spuse ea. Ce mai faci, Adam?

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– Excelent. Kate, fă cunoștință cu prietena mea, Emma.

– Încântată. Cu ce vă servesc?

– Adu-ne o sticlă de sauvignon blanc de la Napa Cellars, jumătate de roată de brie, cu niște biscuiți sărați, fructe și două ape. Și mulțumesc.

– Două minute, te rog, spuse ea.

El îi trase scaunul Emmei.

– Ce fel de loc este acesta? întrebă ea.

– Doar un mic bar unde se servește vin. Îi cunosc pe proprietari de multă vreme. Prietenilor și rudelor le urează noapte bună când închid; luăm sticla dacă mai rămâne ceva, lăsăm paharele pe masă și strecurăm vasele și mâncarea care rămâne prin deschizătura aceea care dă în bucătărie, ca să nu atragă păsările. Vor închide cam în... Se uită la ceas. Sunt sigur că fac curățenie acum și vor pleca de aici în 15 minute.

Kate apăru imediat cu vinul, paharele și cu o tavă cu mâncare. În spatele ei venea un tânăr cu o frapieră cu picior, pe care o așeză lângă masă. Kate deschise vinul, iar Adam sugeră ca Emma să guste. Și le întinsese nota. Adam achită și îi mulțumi. Kate intră în bar, apoi îi urară noapte bună și ieși pe poarta din spate.

– De ce nu am găsit o slujbă într-un loc ca acesta, în loc de Burger Buster? întrebă Emma.

– Locul acesta este condus de familie și cred că trebuie să te căsătorești ca să lucrezi aici, dar este perfect, nu-i așa?

– Cred că trebuie să-mi lărgesc căutările, acum că am experiență la restaurant, dacă e să folosim termenul în sens larg.

– Ascultă, vreau să-mi povestești tot – despre întoarcerea ta, cum ți-ai căutat de lucru, orice dorești să-mi spui, dar trebuie să lămurim un lucru. Maddie. Nu știe

că ai fost iubita lui Jock sau că tu şi Riley aţi fost prietene bune şi... toată povestea aceea complicată. Nu are habar de toate astea.

Emma se gândi o clipă.

– Jock şi Riley nu i-au spus niciodată detaliile?

– Emmie, cred că nici măcar *eu* nu ştiu toate detaliile, dacă se pune problema aşa. Dar nu mi-a fost greu să ghicesc. Riley şi Jock nu s-au căsătorit niciodată. Nici măcar nu erau împreună când s-a născut Maddie.

Emma rămase cu gura căscată. În toţi aceşti ani avusese în minte imaginea lui Riley şi Jock, tineri şi îndrăgostiţi. Bineînţeles, ştia că nu rămăseseră împreună, că el se căsătorise şi divorţase de o altă femeie, dar crezuse că măcar pentru o vreme fuseseră un cuplu.

– Glumeşti!

El clătină din cap.

– Aşa se explică?

– Ce vrei să spui? întrebă el.

– Ei bine, sora mea după tată şi sora mea vitregă, Drizella şi Anastasia, abia au aşteptat să îmi dea vestea că prietena mea cea mai bună era însărcinată şi plănuia să se mărite cu iubitul meu, dar nu au pomenit niciodată că fericitul cuplu nu a rămas împreună. Am aflat mai târziu, desigur, dar nu în timp ce sufeream din cauza asta. Căci, hei, m-ar fi putut face să mă simt mai puţin... Se opri. De fapt, în puţinele dăţi când am vorbit cu tine, nu ai pomenit că nu erau împreună.

– Am încercat să nu pomenesc de Riley şi Jock deloc, spuse el. Pentru scurt timp, au fost când împreună, când despărţiţi. Poate că nici asta nu e tocmai exact – nu erau împreună. Au încercat să aibă o relaţie amiabilă de dragul lui Maddie, dar nu au locuit niciodată laolaltă. De fapt, cred că mi-ar trebui o diagramă ca să înţeleg de unde vine Maddie, căci Riley şi Jock sunt cum nu se poate mai diferiţi. Dar nu vreau ca Maddie să aibă o părere proastă despre nici unul dintre ei. Ei bine, dă-mi voie să fiu sincer, nu aş fi devastat să aflu că are câteva rezerve în privinţa lui Jock. M-a înfuriat. A lăsat-o însărcinată

pe sora mea și nu și-a luat rolul în serios. Nu era bun de nimic pe atunci, dar era doar un puști. Și este tatăl ei. Aș prefera să ne înțelegem cu toții. Și nu vreau ca Maddie să fie afectată de o grămadă de bârfe urâcioase.

– Eu nu voi spune nimic, Adam. Aș prefera să uit că s-a întâmplat vreodată, spuse ea. La momentul acela, a fost îngrozitor.

– Cred că se poate spune că mulți oameni au suferit.

– Ești norocos. Dacă cineva își amintește de mine, vor avea povești mult mai suculente decât faptul că prietena mea cea mai bună și iubitul meu s-au combinat în timp ce eram la școală acum 16 ani. Cu toate acestea, Riley și Jock ar trebui să-i explice înainte să o facă altcineva.

– Bineînțeles. În clipa când va deveni capabilă să înțeleagă cel puțin un pic. Am devenit un fel de expert în materie de adolescenți. Fetele de vârsta lui Maddie sunt pline de drame, tragedii și fatalism, care le pot arunca cu ușurință într-un loc întunecat. Am asistat la așa ceva. Am avut dificultățile noastre ca familie și nu a fost întotdeauna ușor, dar un lucru am reușit. Am reușit să ne asigurăm că Maddie nu a simțit niciodată că s-a născut dintr-o greșeală. Întotdeauna s-a simțit iubită și dorită. Cred.

– Nu a venit niciodată vorba? întrebă Emma. Nu a întrebat nimeni cum a ajuns Riley să aibă copilul lui Jock, când se presupunea că era iubitul meu?

– Nu-mi amintesc să se fi întâmplat decât o dată sau de două ori. Riley a spus că tu și Jock erați despărțiți când ai plecat la școală, ceea ce era cel puțin parțial adevărat. A trecut mult timp, vreau doar să fiu sigur că Maddie se va simți întotdeauna în siguranță.

„Ce noroc", se gândi Emma. Încă de când era doar o copilă știuse două lucruri despre familia Kerrigan. Că se luptau cu niște probleme vizibile; și nu avuseseră niciodată o viață ușoară. Dar loialitatea și dragostea din familia lor îi ținuseră mereu laolaltă. Emma invidiase mereu faptul acesta deoarece ei îi lipsise întotdeauna.

Problemele ei începuseră cu mult înainte să își piardă iubitul pe care i-l răpise cea mai bună prietenă.

Era un pic prea mică pentru a-și înțelege locul în familie când tatăl ei se căsătorise cu Rosemary Caliban, dar în scurt timp își dăduse seama instinctiv că nu era iubită decât de tatăl ei, iar acesta era un bărbat singur, nefericit și dărâmat.

După moartea soției, John Shay se căsătorise cu cineva care părea, la suprafață, să fie o parteneră potrivită. O femeie care era dispusă să îl ajute să o crească pe Emma. Dar Rosemary era o femeie dură, cu o fire meschină și extrem de geloasă. Avea o fiică la momentul căsătoriei, mai făcuse una apoi, și era limpede că le prefera pe acestea, nu pe Emma. După ce devenise adultă și înțelesese trecutul, Emma presupusese că nu fusese de ajutor că oamenii remarcau deseori cât de frumoasă era. Iar tatăl ei nu se putea abține să nu spună cât de tare seamănă cu regretata ei mamă, cu părul castaniu și ochii mari și negri. Fără îndoială, Rosemary ura să audă asta, și cine nu ar fi simțit la fel?

Emma își amintea că Rosemary făcea diverse lucruri mărunte, arătând pe cine prefera. Împăturea lucrurile Annei și ale lui Lauren, iar pe ale ei le arunca pe pat; mergea cu cele două fete la cumpărături și ieșea cu ele la prânz, în timp ce Emma era cu Riley, însă nu o invita niciodată. Bănuia chiar că darurile pe care le primea de Crăciun erau mai puțin valoroase și nu îi veneau aproape niciodată. Le ajuta pe fiicele ei să curețe în bucătărie când era rândul lor, dar Emma trebuia să se descurce singură. Când John Shay îi sărise în ajutor Emmei, știa că tatăl ei observase, și asta o făcuse să se simtă mai prost, nu mai bine. După moartea lui, cei care o consolaseră fuseseră membrii familiei Kerrigan, mai mult decât propria ei familie. Era limpede că Rosemary nu-i ducea prea mult lipsa lui John.

În scurt timp, în casa lor se apăruse un bărbat – noul ei tată vitreg, Vince Kingston. Nu era blând și drăguț cum fusese tatăl ei. Era un dobitoc sadea, care făcea

aluzii străvezii și remarci sugestive despre fiicele sale vitrege, dar Rosemary îl ignora pur și simplu. Emma păstra distanța. La fel și Anna, și Lauren. Nu prea știa cui aparține. Sau dacă aparținea cuiva.

Aceasta fusese întotdeauna o problemă, că nu avusese niciodată o familie adevărată. Fusese important mai ales în anii de liceu, iar când tatăl ei murise... o cuprinsese disperarea. Se simțea privită, ca și cum toată lumea de la școală știa că era practic orfană. Și cine îi fusese alături când se simțea confuză și tristă? Riley, Adam, mama lor, June, și bunicii lui Riley. Erau familia după care tânjise mereu.

Era ca și când Adam ar fi avut mereu grijă de toți.

La al doilea pahar de vin, după ce mâncase puțină brânză și niște fructe, întrebă și de bunicii lui. Știa că nu mai erau în viață, dar nu auzise decât la ceva vreme după ce se întâmplase.

– Păi, bunicul a murit când aveam 22 de ani. Nu a fost bolnav mult timp. Cancerul l-a răpus rapid. Bunica a supraviețuit și a murit în somn un an mai târziu. Aveam 23 de ani și tocmai îmi luasem licența în pedagogie. Bunicii i-au lăsat casa mamei, desigur. A mai durat încă cinci ani până să mă mut, să-mi iau propria casă. Riley și Maddie au mai rămas puțin, și al naibii să fiu dacă știu de ce s-au obosit să plece; sunt la mama tot timpul. Râse. Dar la fel fac și eu. O vizitez foarte des. Fac treburile bărbătești pe lângă casă și încerc să o scot în oraș la cină în mod regulat. Mă scoate din sărite că gătește mereu pentru noi toți, chiar dacă îi place să gătească. Face voluntariat cu niște doamne la biserică și gătește pentru bătrâni și infirmi.

Emma privi în pământ.

– Mi-a fost dor de familia ta. Mai ales de mama ta. Cred că mi-a fost mai apropiată decât mi-a fost Rosemary vreodată.

– Și ei îi este dor de tine. Știi, nu înseamnă că cedezi dacă treci pe la ea să o saluți. Nu ai nici o obligație.

Poate că e vremea să te mai gândeşti în privinţa acestei duşmănii.

Ea râse stânjenită.

- Nu înţelegi. Nu mai sunt furioasă. Doar că... Nu putem fi prieteni din nou, Adam.

- Cine? Eu şi cu tine?

- O, îmi place ideea de a fi prietena ta, spuse ea râzând uşor. Mai ales că ştii locurile astea mişto, ascunse, unde poţi bea vin sub stele. Dar nu te pot lăsa să încerci să rezolvi problemele dintre mine şi Riley. Am terminat-o.

El o privi direct, pe jumătate amuzat.

- Chiar, Emmie Cat? După toate cele prin câte ai trecut în ultimii câţiva ani, îţi faci griji legate de prietenia cu Riley?

- Nu am mai avea încredere una în cealaltă...

El râse.

- Au trecut peste 15 ani. Nu trebuie să ai încredere în ea. Cui îi pasă dacă ai încredere? Nici măcar nu trebuie să o placi. Dar, dacă te gândeşti bine, îţi vei da seama că n-a fost niciodată duşmanul tău.

- N-a fost tocmai prietena mea!

- Dacă ar fi fost o prietenă mai bună, poate că te-ai fi putut mărita cu Jock. Sunt sigur că nu ar fi fost grozav.

- În comparaţie cu cel cu care m-am măritat? S-ar putea să fi fost, da! Cel puţin nu ar fi fost Richard. Dar, fiind hotărâtă să duc o viaţă mai bună decât cea pe care am lăsat în urmă, eu... Se opri un moment. Bine, bine, spuse ea. Să nu crezi că nu m-am gândit la tot din punctul acesta de vedere. Dar, te rog, să nu-ţi intre în cap ideea să ne împaci.

El ridică mâinile, cu palmele spre ea.

- Dumnezeu să mă ajute. Sorbi din vin. Adevărul? Aş vrea ca voi două să faceţi pace. Aţi fost întotdeauna mai puternice împreună decât separat. Refuz să cred că încă suferi după pierderea lui Jock. S-ar zice că acum, după toate câte au fost, să continui să fii supărată pe sora mea

nu mai ocupă tocmai un loc atât de important pe lista ta de priorități.

După lucrurile prin care trecuse cu Richard, o parte din ea își dorea să se fi căsătorit cu Jock, să-l lase pe *el* să-i distrugă viața și să nu fi plecat niciodată din California, să nu-l fi cunoscut niciodată pe Richard.

Clătină din cap.

– Așa este, negreșit – prioritățile mele sunt complet diferite acum. Nu mai consider că ne dușmănim. Sunt sigură că dacă ne-am întâlni accidental, am fi absolut cordiale. Chiar prietenoase. Dar zilele petrecerilor în pijamale s-au dus. Trebuie să îmi revin. Nu mă gândeam că voi găsi o slujbă nemaipomenită, dar credeam că voi obține un loc de muncă decent, chiar dacă nu am lucrat de nouă ani. Am studii superioare. Cu experiența mea, aș putea fi un administrator sau un planificator de evenimente al naibii de bun. Se pare că, deși nu am greșit cu nimic, am un trecut dubios prin asociere. Deși nu am fost arestată, oamenii nu au încredere în mine. Se tem că i-am fost complice. La urma urmelor, a avut câțiva angajați care au cedat și au căzut la înțelegere în schimbul unor mărturii. Cred că oamenii mă suspectează că nu am depus mărturie pentru că îl protejam. Nu am depus mărturie pentru că nu aveam nimic relevant de spus. Să-ți fie învățătură de minte, Adam. Nu te înconjura de infractori. Faptul că mergi la tribunal în timp ce sunt judecați ar putea să-i ajute, dar ție nu-ți face prea mult bine.

– De ce te-ai întors, Emmie? întrebă el. Credeam că vei dispărea și nu te vom mai vedea niciodată.

– Nu aveam unde altundeva să merg, spuse ea. O, m-am gândit să merg undeva unde nu mă recunoaște nimeni, dar știi ce? Cineva își va da seama până la urmă cine sunt și atunci ar fi mai rău. La suspiciune s-ar adăuga înșelăciunea. În plus, numele meu este singura recomandare! Și nu puteam să stau acolo. Eram o paria. Nu doar că nu puteam să găsesc o slujbă nici măcar la McBurger pe coasta de est, ci mai erau și oameni ostili

care voiau să se răzbune doar pentru că avusesem legătură cu Richard. Am stat ascunsă luni în şir. Aici am dat peste o oarecare opoziţie, dar am reuşit să găsesc de lucru. O slujbă modestă, dar o slujbă. Poate că după ce oamenii vor vedea că muncesc din greu, lucrurile se vor relaxa. Mi-e puţin teamă să mă gândesc cât ar putea dura asta. Sorbi din vin. Trebuie să recunosc, nu m-am gândit că va fi atât de greu. Ai încercat vreodată să te descurci cu salariul minim?

El nu făcu decât să schiţeze un zâmbet. Bineînţeles că da. Când se mutase în oraş, June avusese două slujbe - făcea curăţenie în case şi lucra ca ospătăriţă. Muncea tot timpul. Emma îşi amintea că mama lui îşi înmuia picioarele în apă la sfârşitul unei zile lungi, căci o dureau rău şi era foarte obosită. Şi asta după ce tocmai îşi pierduse soţul.

- Cum te-ai ales cu Richard Compton? întrebă el.

- O, cum se întâmplă. L-am cunoscut când ieşisem cu nişte prieteni. La un restaurant. Eram la bar cu prietenele mele şi el lua cina cu nişte clienţi. Am purtat o conversaţie plăcută. Era clar interesat, ceea ce a fost flatant. Mi-a cerut numărul şi nu am vrut să i-l dau. Am luat cartea de vizită, dar mă intimida, aşa că nu am plănuit să-l sun. Câteva săptămâni mai târziu, a apărut în magazinul unde lucram - se întorsese la restaurantul acela şi una dintre prietenele mele îi spusese unde munceam. L-am făcut să se chinuie să obţină o întâlnire, dar, sincer? Eram îndrăgostită lulea. Richard era foarte chipeş, foarte elegant. Foarte fermecător. Nu fraiereşti oamenii de o sută de milioane de dolari dacă eşti un dobitoc. Putea suci minţile oricui. Nu ştiam cât de bogat este soţul meu când m-am căsătorit cu el. Vreau să spun, ştiam că avea succes şi trăia bine, dar nu ştiam mai mult de atât. În nici un caz nu ştiam că se îmbogăţea ilegal. Dacă aş fi ştiut, crezi că aş fi stat cu el? Dar nu am văzut niciodată un formular de impozite. Nu aveam cheia seifului şi nimic altceva. Nu ştiam nici măcar că are un seif în birou. Presupun că din cauză că exista

un seif mai mare la vedere, nu se aștepta nici poliția la asta. Era ascuns după o bibliotecă. Richard nu era tocmai transparent.

Adam se încruntă.

- Ai semnat formularul pentru impozit?

Ea clătină din cap.

- Aveam formulare separate pentru impozite - Richard a avut grijă de asta. A existat un contract prenupțial, generos, prin care primeam mai mulți bani decât aș fi știut ce să fac vreodată cu ei. Bineînțeles, am ajuns să-mi dau seama cât de bogat este, că își putea permite aproape orice. Nu punea niciodată la îndoială ce avem nevoie.

„*In vitro*, Emma? Cum să nu. Dă-i drumul!"

„Dar, Richard, va trebui să faci câteva teste..."

„Nici o problemă. Voi face o programare la cel mai bun doctor din oraș."

- Aici este o lume complet nouă, spuse ea. Nimeni nu-mi va plânge de milă că trebuie să învăț să trăiesc cu două sute de dolari pe săptămână după nouă ani cu un apartament în Manhattan și o casă de vacanță în insule. Dar... Ei bine. După ce îmi voi găsi încă o slujbă sau alta decentă, lucrurile ar trebui să fie mai ușoare.

Adam îi zâmbi.

- Te anunț dacă aud ceva, promise el. Dacă găsești ceva pe aici și ai nevoie de o scrisoare de recomandare serioasă...

- Vei spune că ești foarte sigur că nu sunt o persoană rea? întrebă ea.

- Voi spune că te cunosc aproape de când mă știu și am știut mereu că ești puternică, inteligentă, onestă și de încredere. Scoase portofelul din buzunarul din spate și luă o carte de vizită . Scrise ceva pe spate și i-o dădu. Numărul meu de mobil. Nu ajung prea des la Burger Bomb în partea de sud a orașului Santa Rosa. Sună-mă oricând.

Emma o întoarse și văzu că era o carte de vizită. Kerrigan Cleaning Services. Industrial, business, rezidențial. Riley Kerrigan, președinte și CEO.

Ridică privirea, uitându-se la el întrebătoare.

- Munca este grea, dar plăteşte mai mult de salariul minim şi face promovări în companie. Este un lider bun. Ridică din umeri. Dacă vreodată nevoia disperată de a câştiga bani de chirie şi mâncare te va face să uiţi de sentimentele negative din trecut.

- Nu se va întâmpla niciodată, Adam, spuse ea înapoind cartea de vizită.

El îi prinse palma, refuzând să o ia.

- Primul lucru pe care va trebui să-l înveţi ca să te pui pe picioare - nu refuza niciodată o oportunitate. Mai ales din mândrie.

- Mă înţelegi complet greşit, spuse ea. Nu mi-a mai rămas mândrie deloc. Dar trebuie să mă protejez.

- Aşa este. Şi să ştii un lucru - sora mea a făcut multe pentru femei, femei ca tine, care încearcă să se repună pe picioare, s-o ia de la capăt, să îşi construiască o viaţă funcţională şi stima de sine, de obicei după un divorţ devastator sau după ce au rămas văduve.

- Eşti mândru de ea, spuse pe Emma.

- O, da. Riley mă uimeşte. Păstrează cartea de vizită. Numărul meu e pe spate.

O puse în poşetă, gândindu-se că nici în ruptul capului nu îi va cere ajutorul lui Riley Kerrigan.

A doua zi micul tiran meschin de la Burger Belch[1] o concedie.

capitolul 4

Riley Kerrigan conducea compania cu pricepere şi eficienţă. Avea biroul în Santa Rosa, ca să aibă acces la districtul Marin, San Francisco, Davis, Napa Valley. Fusese obiectivul ei de la început să deservească firme şi familii care îşi puteau permite ce era mai bun. Faptul că acest segment demografic era totodată cel mai pretenţios,

---

[1] Râgâială

că presupunea cele mai mari provocări, era irelevant pentru ea. Era sigură că avea cei mai buni angajați.

Nu erau decât două persoane angajate cu normă întreagă: Riley și secretara sa, Jeanette Sutton. Avea cinci încăperi - un birou spațios pentru ea, o zonă de recepție, la intrare, pentru Jeanette, un birou pentru Brazil Johnson, directorul financiar și femeia care se ocupa de cifre, o sală de conferințe pentru ședințe și o mică sală pentru prânz și relaxare. Brazil venea rareori la birou; lucra de acasă ori de câte ori putea. Directorul operațional al lui Riley, Nick Cabrini, lucra pe teren, dar avea un spațiu la birou dacă avea nevoie, fie în biroul lui Brazil, fie în sala de conferințe. Makenna Rice este menajera-șefă și trainer; folosea sala de conferințe ocazional.

Riley păstra biroul pentru că era important pentru clienți, în special pentru cei business, deși existau și proprietari de case care voiau să-i vadă sediul. Îi conferea credibilitate. Nick conducea una dintre mașinile companiei; se îmbrăca elegant, avea un laptop în servieta scumpă, iar când oferea prețuri estimative sau verifica echipele care făceau curățenie, arăta profesionist. Avea două sute de angajați, cei mai mulți cu jumătate de normă, pentru că așa preferaseră. Unii dintre angajații ei cu normă întreagă se ocupau de aceleași proprietăți în mod regulat. Avea echipe care lucrau în tura de noapte, curățând clădiri de birouri, echipe de zi, responsabile de segmentul rezidențial și echipe gata să intervină în cazul unor urgențe, precum incendii sau inundații, care purtau echipament special de protecție. Fondurile companiei erau substanțiale și bine administrate, avea un venit care depășea cinci sute de mii, activul net al afacerii era acum extrem de ridicat, contul ei de pensie creștea, fondul pentru colegiul lui Maddie era aproape acoperit, iar starea ei de spirit era excelentă.

Pregătise totul vreme îndelungată. Ani mulți, în care muncise 80 de ore pe săptămână.

Când avea 18 ani și de-abia terminase liceul, făcuse câteva ore la colegiul comunitar chiar în vara aceea

şi îşi ajutase mama la curăţenie. Pe atunci lucrau pe bani cash, pe sub mână, şi mult prea des erau tratate cu dispreţ. Clienţii plecau în călătorii sau vacanţe în ultima clipă şi vreo două săptămâni uitau de cele care le făceau menajul, amânând plata. Se plângeau de costuri; adăugau sarcini fără a face pregătiri dinainte, fără a le întreba şi fără a le plăti suplimentar.

„O, June, trebuie să plec să rezolv nişte treburi. Nu te deranjează dacă ai un pic grijă de micul Eric, nu-i aşa?" Sau „June, am o grămadă de rufe de spălat, mă poţi ajuta?" şi „Junie, draga mea, se pare că e timpul să spălăm ferestrele acelea". Şi, din câte ştia Riley, mama ei nu primise nici un ban în plus de cel puţin zece ani.

– Trebuie să rezolvăm treaba asta, spuse Riley. Până şi unii dintre clienţii tăi cei mai vechi profită de bunătatea ta.

– Pe unii dintre ei îi consider prieteni. Îmi place să îi ajut cum pot, spunea June mereu.

– Ei bine, ei nu. Îşi tratează prietenii cu mult mai mult respect, aşa că nu te lăsa păcălită. Şi nu-şi face nici unul griji pentru pensia ta. Vom găsi o cale mai bună pentru asta, ca să-ţi câştigi traiul decent. Şi poate să ai un pic de siguranţă.

Riley făcuse un plan de afaceri la vârsta de 18 ani, recrutând vreo două eleve de la colegiu, care aveau puţine ore la şcoală, la fel ca ea, obţinuse autorizaţia comercială pentru două sute de dolari şi începuse să caute mai mulţi clienţi. Îşi numise compania Kerrigan's Kleaning şi îşi făcuse cărţi de vizită. La început, nu avea alte cheltuieli fixe în afară de timpul pe care îl aloca hârtiilor, căci plătea impozite, asigurări sociale, salarii şi le dădea declaraţii fiscale pentru angajaţi. În câteva luni, Kerrigan's Kleaning căpătase avânt, ba chiar se dezvolta.

Apoi rămăsese însărcinată.

Ce perioadă întunecată şi îngrozitoare fusese! Emma o abandonase, ceea ce nu fusese deloc surprinzător, iar Jock dăduse bir cu fugiţii. Se oferise să-i dea bani pentru avort, apoi s-o ia de nevastă, dar avea un ochi vânăt care

semăna suspect de bine cu pumnul lui Adam. Refuzase ambele oferte. Îl amenințase că îl va da în judecată pentru pensie alimentară, asta pentru că era o femeie pragmatică din toate punctele de vedere. Rămăsese acasă cu mama, fratele și bunicii ei, care îi ofereau dragostea și sprijinul lor.

Continuase să se ocupe de serviciul de curățenie. Cu cât se dezvolta mai mult, cu atât se gândea mai serios să facă în așa fel încât lucrurile să funcționeze, căci nu o aștepta nici un bărbat care să aibă grijă de ea. De fapt, nu numai că Jock îi plătea pensia alimentară cel mult sporadic, dar nici măcar nu venise la spital când intră în travaliu. Adam și mama ei erau cu ea, iar bunicii așteptau pe hol.

Jock apăruse mult mai târziu, după ce familia plecase și, deși încercase să uite, imaginea lui, când plângea ținând bebelușul în brațe, i se întipărise pentru totdeauna în minte. Dar de data asta nu se mai lăsa păcălită de asemenea fleacuri.

Perioada de sarcină fusese dificilă din punct de vedere emoțional, și simțea că își distrusese viața cu o singură alegere nefericită. Dar, când văzuse micul chip perfect al lui Maddie, totul se schimbase. Chiar dacă avea regrete, acum avea totodată și un scop. Și munci ca o apucată, căci avea o fiică, iar fiica ei trebuia să aibă o familie devotată, o casă bună și oportunități.

Jock începu să le viziteze când Maddie avea câteva luni, iar Riley fu aproape copleșită de suferință și furie. Cum îndrăznea să se poarte ca un tată acum! Fiecare întâlnire era un chin; se certau și săreau unul la altul, iar Adam intervenea, amenințându-l pe Jock. Maddie avea cam nouă luni când se certară rău din cauză că Jock voia să o ducă acasă la mama lui, ca să o cunoască și familia lui, iar Riley spuse că nu o va lăsa să plece cu el nici în ruptul capului.

– Încetați! exclamă June. Luă copilul de la Riley, i-l dădu bunicii și îi așeză pe toți trei la masă. Să nu îndrăzniți să spuneți un cuvânt, dacă vă pasă de viața voastră.

Copilul acela este fericit şi va trăi până la 90 de ani dacă faceţi cum spun eu. Dar dacă nu aude altceva de la părinţii şi unchiul ei în afara de certuri, ce credeţi că se va alege de stima ei de sine?

- Nu este în grija amândurora, izbucni Riley.

- Ai bani pentru un avocat? îşi întrebă June fiica. Se întoarse spre Jock. Tu?

- Dacă nu a fost suficient de responsabil ca să aibă grijă de mamă, ce te face să crezi că e îndeajuns de responsabil pentru a se îngriji de un copil? aproape că strigă Adam.

- Vrei ca fetiţa asta să crească întrebându-se cine este tatăl ei? i se adresă ea lui Adam. Sau să se întrebe de ce mama şi unchiul ei l-au ţinut departe de ea? Asta va înceta aici şi acum. Nu ridicăm vocea în preajma ei, iar Jock merită şansa de a deveni un tată bun. Asta înseamnă printre altele să petreacă timp cu fiica lui. Iar dacă voi doi veţi continua să îl apostrofaţi, singura care va avea de suferit va fi Maddie.

- Nu vreau să fac decât ce trebuie, spuse Jock.

- Prea târziu! ziseră Riley şi Adam. Apoi adăugară amândoi: Scuze, când văzură încruntătura lui June.

- Bineînţeles că poţi duce copilul la mama ta, spuse June. Mai întâi trebuie să înveţi să foloseşti scaunul de maşină şi te-aş face să-mi arăţi că ştii să schimbi scutecele, dar ţinând cont că va fi prezentă mama ta, cred că suntem în siguranţă. Vreau să-i pregăteşti biberonul şi să o aduci înapoi în trei ore. De azi înainte trebuie să ne anunţi, Jock. Riley este o mamă bună şi nu e câtuşi de puţin flexibilă. Va fi esenţial să planifici. Vom coopera cu toţii şi prioritatea numărul unu va fi întotdeauna Maddie.

- Dacă ar fi planificat lucrurile dinainte, Maddie nu ar fi aici, strigă Riley.

- Asta e în loc de mulţumesc? întrebă Jock.

- Vă avertizez... spuse June.

După confruntarea aceea, lucrurile merseră un pic mai bine cu Jock, dar trecură cel puţin doi ani până

ca resentimentele lui Riley față de el să se calmeze transformându-se într-o acceptare tensionată. Nu asta era viața pe care o plănuise - un copil cu un tată șovăielnic, care nu o iubea cu adevărat. Iar faptul că ea îl iubise, oricât de puțin, nu făcea decât ca rușinea ei să fie și mai mare.

June îi mai spusese un lucru lui Riley. În particular. Pentru că își cunoștea prea bine fiica.

- Mândria asta te va duce de râpă. Încearcă să-ți canalizezi energia asupra lui Maddie, nu asupra orgoliului tău rănit. Te rog.

Se reconstrui pe dinăuntru încetul cu încetul, devenind o femeie de afaceri dură, profesionistă. Serviciul ei destinat sectorului rezidențial crescu. Când încheie primul contract de curățenie cu o clădire de birouri, sărbători. Avea de asemenea ceea ce numeau oferta specială pentru cei care se mutau - curățau case goale pentru a le pregăti pentru noii locatari. Era o treabă grea, care se plătea bine și, uneori, împreună cu mama ei și cu Adam, muncea câte 12 sau 15 ore pe zi pentru a duce treaba la capăt. Câteodată Jock stătea cu copilul... acasă la June.

Apoi începu să se documenteze despre servicii de curățenie la nivel industrial, știind instinctiv că banii adevărați de acolo veneau - igrasie, inundații, incendii, canalizare și eliminarea mirosurilor. Singurele lucruri pe care le lăsă deoparte fură debarasarea substanțelor chimice nocive și curățenia la scena unei crime. Angajă o echipă, oferindu-le membrilor o bună parte din profiturile ei. Dar apoi îi rugă să instruiască o a doua echipă de servicii de curățenie industrială care deveni *a ei*. Își conducea afacerea de la masa din sufrageria mamei ei, în timp ce o hrănea pe Maddie cu lingurița, iar mai târziu în timp ce își ajuta fiica să învețe să scrie și să socotească.

Ca familie, trecură prin câteva momente grele la moartea bunicilor, dar constată că dacă avea grijă de personal și contracte, compania funcționa foarte bine.

June lucra cu jumătate de normă în compania lui Riley, de câteva ori pe săptămână. În restul timpului o ajuta să o crească pe Maddie. Când fetița împlini zece ani, cu doar cinci ani în urmă, Riley schimbă numele companiei în Kerrigan Cleaning Services, închirie un sediu pentru birouri și lăsă *trecutul în urmă*.

De la testul acela de sarcină făcut acasă, parcursese un drum lung și dificil. Dar erau oameni care nu aveau să o părăsească nicicând - exceptând moartea -, care aveau să o ierte mereu și să o iubească necondiționat, așa cum îi iubea și ea. Maddie, mama ei, Adam. După Jock, nu mai avusese nici o relație în care să se implice emoțional.

Și nu mai avusese vreo altă prietenă foarte bună.

Astăzi era o zi obișnuită. Începu cu o ședință cu Brazil și cu Jeanette, discutând despre chestiunile de la birou. Aprobă bugetul, răspunse la e-mailuri, se întâlni cu un bărbat care era interesat de un pachet complet de servicii pentru o casă de 1 300 de metri pătrați. Deja primise o estimare și o ofertă de contract de la Nick, dar se vedea cu șefa, căci el ezitase auzind că va fi nevoie de o echipă care va fi plătită la oră atunci când urmau să se ivească sarcini suplimentare, neincluse în contract, cum ar fi „faceți curățenie după nunta care va avea loc în casa și în curtea noastră". Cheltuia și zece milioane pe o casă, dar voia să o întrețină cu bani puțini. Ea rămase fermă. Îl lăsă să plece. Avea să se întoarcă.

Vizită trei echipe la lucru, constatând ca două se descurcau bine, iar una avea niște dificultăți interne. Era o echipă de trei menajere dintre care două se împrieteniseră, purtându-se probabil urât cu a treia, o femeie mai în vârstă pe care o cunoștea de multă vreme, care fusese instructor și șefă de echipă. Mai trecuse prin așa ceva de multe ori - șefa de echipă era fără îndoială o persoană de încredere și avea niște standarde extrem de ridicate. Femeile mai tinere voiau să termine programul de lucru în șase ore, făcând probabil o treabă de mântuială pe alocuri. Puteau profita de abilitățile instructoarei, lăsând-o

să se ocupe de lucrurile de detaliu, dar se pare că nu vedeau lucrurile în perspectivă. Putea să se întâlnească cu ele, să le sfătuiască, să le dea sugestii despre cum să lucreze împreună în mod eficient. În schimb, spuse:

- Voi alcătui o nouă echipă pentru voi, dar săptămâna asta, cât a mai rămas din ea, lucrați împreună fără să vă certați.

Apoi se duse la Nick Cabrini, directorul de operațiuni, spunându-i să le redistribuie. Pe toate trei. Cele două femei arogante care o abuzaseră pe angajata mai vârstnică nu aveau să scape nepedepsite.

Femeile îl îndrăgeau pe Nick; cei câțiva bărbați care lucrau în companie îl respectau. Iar *ea* îl iubea. Era tânăr și chipeș, dar foarte ferm în privința regulamentului lor. Nu era niciodată prea aspru, asta știa, dar întotdeauna era pe poziție. Totodată vorbea două limbi. Avea educație bună și spera să își înființeze o companie într-un alt domeniu - voia să se implice în transporturi, folosind limuzine și mașini. Însă cea mai bună calitate a lui? Mama lui îl învățase ce înseamnă să faci curățenie lună. Vedea o pată sau un fir de praf de la 50 de metri.

Colegul lui era Louis Spinoza, un pompier pensionar, care conducea divizia de restaurare industrială. Louis avea o vastă experiență în domeniul substanțelor periculoase, muncise în construcții din când în când și, la fel ca mulți pompieri, avusese o a doua slujbă ani de zile - în domeniul curățeniei.

Riley își luă o salată de pui în drum spre birou și mâncă în fața calculatorului. Exact când începea să o cuprindă lentoarea de după-amiază, apăru nimeni altul decât Adam. Bătu de două ori și își vârî capul pe ușă.

- Este ocupată doamna? întrebă el.

Ea dădu salata deoparte.

- Întotdeauna sunt ocupată, dar ești bine-venit. Ai terminat orele devreme astăzi?

- Nu, dar nu mai am alte treburi.

- Bun, abia aștept să aud vești despre examenul de conducere al lui Maddie, de la o persoană obiectivă.

Spune că i-a luat 15 minute şi că a obţinut punctajul maxim.

El zâmbi larg.

- Douăzeci de minute şi a greşit o întrebare, dar a făcut contestaţie şi le-a arătat chiar pagina cu răspunsul. Eu i-aş fi dat punctul.

- Tu i-ai fi dat un rinichi, spuse ea râzând.

- Ei bine, este adevărat, spuse el aşezându-se pe scaunul din faţa biroului. Îşi ridică glezna pe un genunchi. Ar trebui să vorbim despre ceva. M-am întâlnit întâmplător cu Emma ieri, după examenul de la şcoala de şoferi. Apoi am ieşit cu ea la un pahar.

Riley se încruntă.

- O? făcu ea. Te-ai întâlnit...

- Ne-am oprit la un hamburger în drum spre casă după examen şi ghici cine lucra acolo? Cu bonetă de hârtie, şorţ şi toate celelalte.

- Maddie nu mi-a spus nimic...

- M-a tachinat puţin în drum spre casă. I-am spus doar că Emma este o veche prietenă cu care am fost colegi de şcoală. Trase aer adânc în piept. Va trebui să îi spui, Riley. Trebuie să îi explici despre Emma şi Jock. Şi despre tine.

- De ce? întrebă ea repede. Defensiv.

- Pentru că este un lucru care s-a întâmplat. Nu ştiu toate detaliile, în afară de faptul că Jock avea intenţii serioase cu Emma când tu ai rămas brusc însărcinată cu copilul lui. Şi că te-ai certat la cuţite cu prietena ta cea mai bună. Două familii au avut de furcă şi din pricina asta, lumea a suferit enorm şi aţi ajuns să vă duşmăniţi. Riley, Maddie are o prietenă foarte bună. Două. Trebuie să ştie ce s-a întâmplat.

- Nu are nici o legătură cu Maddie, spuse ea. Ea s-a născut într-o familie iubitoare, ştie cine este tatăl ei, petrece o mulţime de timp cu el, mai ales atunci când este vorba de sport. Maddie e în siguranţă.

- În siguranţă cu varianta periată? În primul rând, cineva îi va spune într-o zi că la mijloc au fost minciuni

și resentimente. Probabil atunci când oamenii care ne cunosc de aproape o viață întreagă vor observa că s-a întors în oraș - asta ar putea să reînvie întreaga dramă. Va fi și mai interesant de adăugat că Emma a părăsit California permanent, probabil cel puțin parțial din cauza aceea și s-a căsătorit până la urmă cu un escroc de notorietate internațională. Și-n al doilea rând, nu am fost niciodată o asemenea familie - genul care prezintă adevărul după cum îi convine.

- Ce importanță are? întrebă ea cu o voce în care se citea disperarea. Poate că nu a fost frumos, dar n-au existat complicații. Emma a plecat, noi am rămas și am petrecut mult timp împreună. Regret? Nu când mă uit la Maddie. Dar aș vrea ca Jock să fi fost iubitul altcuiva!

Se apleacă spre ea. Era răbdător. Ridică din sprâncenele frumoase îngrijorat.

- Riley, nu-ți dorești să vină vorba despre asta. Ar fi bine să limpezești lucrurile pentru Maddie. Din pricina asta au existat o serie de neînțelegeri și evenimente nefericite care au produs suferință, dar îmi place să cred că lucrurile se rezolvă întotdeauna în cele din urmă. Sper să se rezolve și pentru Emma. Trece printr-o perioadă îngrozitoare. Cred că ție îți merge bine. Una peste alta, și mie - am o nepoată frumoasă și deșteaptă. Maddie are viața pe care și-o dorește, deși are o familie neobișnuită și o grămadă de părinți celibatari. Există un punct vulnerabil undeva, Riley - locul acela în care binele depășește răul. Știi ce spun? Adevărul acela fragil. Adevărul sincer.

- Nu știi ce sugerezi...

- Ai devenit o femeie de succes, Riley. Ai toate motivele să fii mândră. Cu toții trebuie să recunoaștem că în viața fiecăruia dintre noi există măcar o decizie îndoielnică, sau două, dar puțini pot demonstra că au transformat greșeala aceea într-o mină de aur.

- Și dacă Maddie își pierde tot respectul față de mine?

El clătină din cap.

– Nu este posibil. Maddie te admiră mai mult decât oricine. Cu excepţia mea poate, spuse el zâmbind larg. Cred că eu sunt cel mai mare fan al tău.

Expresia ei se îndulci.

Adam era un om tare bun. Bunătatea în cea mai frumoasă formă.

– De ce lucrează la fast-food? întrebă Riley.

– Din câte mi-a spus, a fost singura slujbă pe care a putut-o obţine. Nu era sigură dacă s-a întâmplat aşa fiindcă nu a mai avut o slujbă de zece ani, în afara căsătoriei cu un milionar, sau pentru că a fost măritată cu un hoţ notoriu. Bănuieşte că de vină este ultima variantă, şi înclin să fiu de acord. Oamenii nu-şi asumă riscul în privinţa ei.

– De ce ar spune cuiva? Ar trebui să-şi schimbe numele!

– Îşi foloseşte numele de fată, Emma Shay, dar nu este deghizată. Angajatorii nu mai pot fi duşi de nas în zilele noastre. Se informează cu privire la candidaţi. Verifică pe Facebook şi Twitter, la fel ca tine. Şi arată exact ca acum 15 ani.

– 16, spuse Riley stânjenită.

Îşi trecu degetele prin părul blond scurt şi răvăşit de la tâmple, netezindu-l peste urechi.

– Ah, Riley, întotdeauna te-ai purtat în legătură cu treaba asta ca şi când ai fi avut un cui în călcâi. Ar fi trebuit să vorbim despre asta cu ani în urmă, dar ai suferit în tăcere. Emma a fost şi a mea, şi a mamei, ştii. Şi-a dat seama imediat cine este Maddie. Ascultă, deşi nu mi-ai făcut nici o confidenţă, ştiu că nu a fost doar vina ta. Aseară i-am spus că tu şi Jock nu aţi fost împreună când s-a născut Maddie şi a fost surprinsă. Surprinsă şi dezamăgită de Jock. Lucrul acesta ar fi trebuit să iasă la iveală cu ani în urmă, nu aseară. Atât de puţin a păstrat legătura cu locul acesta.

Riley simţi că îi dau lacrimile.

– Am încercat să-i spun – însă a refuzat să vorbească cu mine. I-ar fi putut spune Lyle, dar era hotărât

să nu se amestece. În plus, era ocupată, Adam. Zbura în toată lumea cu avionul acela privat...

– N-am nici o îndoială că ar fi lăsat în urmă toate acele lucruri dacă ar fi știut ce se petrecea cu adevărat. Mă gândeam că o compătimești. A fost mințită. Toată lumea a abandonat-o.

– Iar acum este la pământ din nou? Biata Emma, alege mereu tipii nepotriviți.

– Ai fost sarcastică? întrebă el.

– Îmi cer scuze. Mă simt un pic ca un animal încolțit. O, Dumnezeule, de ce îmi cer scuze în fața ta? Emma nu știe că mi-am făcut griji din pricina problemelor ei!

– I-am dat cartea ta de vizită. I-am spus că plătești peste salariul minim.

– Nu vorbești serios, spuse ea, uluită. Nu ar câștiga pe an nici măcar bugetul pe care îl avea alocat florilor proaspete.

– *Avea*, exact. S-ar putea să te caute. O duce greu.

– Lyle nu mi-a spus nimic, spuse ea.

– Lyle a fost mereu ca Elveția în privința voastră, motiv pentru care Emma știa atât de puține despre tine și Jock. Dar, pregătește-te – într-un fel sau altul, te vei întâlni cu ea. Căci intenționez să mă văd din nou cu ea.

– Ce? Ce vrei să spui?

– Dacă voi două nu vă puteți împăca, e treaba voastră. Eu nu sunt supărat pe Emma. Și vreau să o revăd.

– Te poți de parcă ai avea o chestie pentru ea, spuse Riley.

– Ți-am spus, a fost și prietena mea. Sunt puțin îngrijorat pentru ea. Este important pentru mine să mă asigur că e bine.

Se ridică.

– Îți place de ea, Adam? întrebă ea direct.

Fratele ei, un bărbat atât de chipeș, atât de minunat, era rareori într-o relație, deși femeile suspinau după el. Ba chiar îi spusese cândva: „E OK dacă ești gay, să știi". Iar el răspunsese: „La fel și în cazul tău".

– Vrei să te vezi cu ea, asta e? îl întrebă.

– Am băut un pahar de vin împreună, răspunse el. A fost plăcut să o revăd. Am vorbit puţin despre Maddie, despre întoarcerea ei acasă după scandalul de pe coasta de est, despre cât de greu i-a fost să găsească de lucru. A întrebat de mama, de bunica şi bunicul. În afară de Lyle şi de bătrâna văduvă la care stă în chirie, nu are pe nimeni, dar am petrecut o oră plăcută împreună şi m-am bucurat să o revăd. Când a fost scandalul acela în New York cu soţul ei, care apoi s-a sinucis, m-am gândit mult la ea. Îl mai întrebam din când în când pe Lyle de ea, ca să mă asigur că e bine. Lyle vorbea cu ea aproape zilnic la final – era singurul ei sprijin emoţional. Ar fi trebuit să o sun. Cred că Lyle mi-ar fi dat numărul ei, dar nu i l-am cerut. Am decis să aştept puţin, să văd cum se termină totul, apoi a urmat sinucidea, iar FBI-ul a dat buzna peste ea. Cred că trebuie să fi îndurat o durere îngrozitoare, mai rea decât aproape orice mi-aş putea imagina. Ştii că Emma, la fel ca noi, a rămas orfană când a murit tatăl ei, doar că noi o aveam pe mama, însă ea pe cine avea? Pe Rosemary, scorpia aceea rece. Aşa că, da, a fost plăcut să o revăd, să vorbesc cu ea, să ne cunoaştem din nou. I-am oferit o scrisoare de recomandare. I-am dat cartea ta de vizită. Probabil că nu te va suna niciodată sau nu-ţi va cere un loc de muncă, dar eu sunt cel care i-a dat cartea de vizită, aşa că să nu fii surprinsă. Şi, dacă nu te superi, cred că îi eşti datoare.

– O, Dumnezeule, nu-mi pune asta în cârcă! Am implorat-o să mă ierte pentru Jock, dar a refuzat şi nu pot nici măcar să reproduc vorbele oribile pe care mi le-a spus. Când a plecat de aici nu era o femeie dărâmată, era o....

– Fată, spuse Adam. Nu era decât o fată. Apoi, mai încet, adăugă: Şi la fel şi tu. Nu eraţi decât nişte copile.

– Nu face asta, Adam. Nu-ţi face de lucru cu ea. Nu am resentimente, dar după ce s-a întâmplat, te rog să nu o aduci acasă. Te rog să nu-mi spui că îi sunt datoare. Nu acum. Ştiu că lucrurile au ieşit rău pentru ea, dar încearcă să-ţi aminteşti că în timp ce eu frecam duşumele

și încercam să-mi păstrez cumpătul pentru a crește un copil singură, ea s-a transformat din prințesa-studentă în tipa mondenă din New York și nu mi-a transmis niciodată vreun cuvânt de iertare.

– Totul e în trecut acum, spuse el. Nu mai e prințesă, nici vreo mondenă, iar tu nu mai freci dușumele și nici nu te mai zbați să ai grijă de copil.

Își masă tâmplele cu degetele și gemu.

– S-a terminat și nu vreau să redeschidem cutia Pandorei. Nu acum. Te rog, Adam.

– Nu poți șterge trecutul, la fel cum nu o poate face nici ea. Dar putem trăi cu toții cu el, decent. Dacă te sună, ai face bine să faci ce se cuvine, Riley.

Era un om foarte bun și încă de când era copil cel mai bine se simțea când toată familia era laolaltă. Nu îi plăceau lucrurile nelămurite; era un bărbat protector. Fusese ca un tată pentru Maddie de când se născuse. Și nu încăpea îndoială, Riley ar fi fost pierdută fără el.

– Nu mă va suna niciodată, spuse ea.

– Nu fi atât de sigură. Este timpul să faceți pace, în sfârșit.

– Nu am nici o slujbă în afară de cele de curățenie. Va trebui să-și murdărească mânuțele.

El râse.

– Nu crezi că și le-a murdărit în viața pe care a dus-o la New York? Se îndreptă spre ușă. Te previn doar.

Când erau copii, oamenii erau obișnuiți să le vadă împreună. Li se spunea Frumoasa și Mintoasa. Amândouă erau deștepte și drăguțe, dar foarte diferite. Emma era o brunetă înaltă și zveltă, cu buze rubinii și niște ochi ca de căprioară – mari și negri. Riley era blondă, cu o palmă mai scundă, minionă și cu ochi albaștri strălucitori. Amândouă erau incredibil de populare. Și, deși păreau inseparabile, petreceau timp și cu alți prieteni. Emma era majoretă și practica gimnastica; Riley era la cor, făcea parte din galeria echipei și avusese rolul principal în muzicalul școlii – *Grease*. Emma fusese aleasă

regină la balul majoratului, iar Riley devenise şefă de promoţie.

Mai exista o diferenţă între ele de care Riley era extrem de conştientă – ea era cea săracă. Emma protesta, spunând că familia ei nu era bogată şi privilegiată, doar că tatăl ei, contabil fiind, era foarte priceput la bani. În plus, în mod clar, în domeniul lui se câştiga mai bine decât la curăţenie.

Când erau la gimnaziu, la St. Pascal, Riley ştia că purta haine sărăcăcioase. În clasa a VIII-a, după multe ore de lucru ca babysitter şi cumpărături atente, arăta destul de bine. Dar Emma crescuse într-o casă cu cinci dormitoare, pe un teren de jumătate de hectar, în vreme ce Riley locuia într-o casă veche şi mică, cu trei dormitoare şi o singură baie, în care trăiau cinci oameni. Împărţea camera cu mama ei. Dacă Riley voia ca Emma să petreacă seara la ei, ceea ce se întâmpla destul de des, Adam dormea pe canapea, spunând: „Doar dacă doarme mama în camera mea, căci voi o să-mi umblaţi prin lucruri!" *Lucrurile* lui, din câte îşi amintea Riley, nu erau interesante deloc.

Nici măcar asta nu le îndepărtase. Dar Riley nu avea decât zece ani când spusese: „Familia mea nu va fi săracă mereu, stai să vezi".

În toţi acei ani cât fuseseră prietene, Riley şi Emma avuseseră cam trei certuri memorabile. Una în clasa a VII-a, când Riley a fost invitată la prima petrecere cu băieţi şi fete din clasa lor, iar Emma nu. De fapt, fusese exclusă în mod deliberat de nişte fete geloase. A fost melodramatic şi tragic şi s-a lăsat cu multe plânsete. Nu şi-au mai vorbit o lună întreagă, lungă şi dureroasă.

În clasa a IX-a, Emma a fost invitată la balul bobocilor de un băiat din ultimul an de liceu şi, practic, a abandonat-o pe Riley pentru colegii mai mari. A mers să-şi cumpere rochia pentru bal cu fetele mai mari, care făceau parte din gaşca noului tip. Riley a fost dărâmată şi a stat acasă în seara balului, jucând Scrabble cu mama şi fratele ei. Iar seara de bal a Emmei a fost

dezastruoasă – tipul s-a îmbătat și a insistat să facă sex, așa că l-a sunat pe tatăl ei să vină să o ducă acasă. La ora 9:00.

Amândouă au fost nefericite și triste. Au rămas bosumflate și s-au evitat vreo două săptămâni.

Apoi tatăl Emmei a fost omorât într-un accident de mașină – de un șofer beat.

Bineînțeles, Riley și întreaga ei familie s-au dus imediat la Emma, îmbrățișând-o și susținând-o. Fetele s-au împăcat și au jurat că nu vor mai lăsa asemenea diferențe să le îndepărteze. Emmei îi părea foarte rău că avusese atâta încredere în acei prieteni de la bal, iar Riley era răvășită că își invidiase prietena pentru că se distra și îi părea extrem de rău că lucrurile ieșiseră atât de prost. Durerea Emmei le apropiase. La urma urmelor, Riley își pierduse și ea tatăl la o vârstă fragedă. Știa prea bine cât de dureros este.

Emma rămăsese cu scorpia aceea zgârcită de Rosemary și cu cele două surori nesuferite, pe care nu le considera deloc surori.

Iar apoi urmă colegiul. Emma primi o bursă parțială; mama ei vitregă spusese că va putea să o ajute puțin. Își cumpără haine noi și se pregăti entuziasmată pentru o viață complet nouă. Riley și Emma se despărțiră înlăcrimate și în primele două săptămâni se sunară constant, murind una de dorul celeilalte. Apoi Emma se instală, deveni ocupată și își luă o slujbă cu jumătate de normă. Avea colegi de cameră nemaipomeniți, făcea parte dintr-o grupare studențească, era copleșită de cursuri, îi plăceau la nebunie numeroasele evenimente sociale și agitația din jur. De asemenea, fiind o tânără frumusețe plină de viață, era înconjurată de băieții de la colegiu. Ba chiar și de cei din anii mai mari. Îi mărturisi lui Riley că ieșea un pic cu băieții, la întâlniri nevinovate, despre care nu voia ca Jock să știe. Bineînțeles că secretul ei era în siguranță la Riley.

Adaptarea la viața de colegiu comunitar nu era la fel de interesantă. Lui Riley i se părea că semăna mult

cu liceul, doar că nu se făcea prezența. Super. În scurt timp, începu să se simtă singură.

În timp ce Emma se acomoda cu viața din campus, făcându-și noi prieteni și experimentând cu proaspăta ei libertate, nu se mai auziră atât de des. Nu răspundea când sunau Riley sau Jock; nu le mai răspundea la SMS-uri și nu suna înapoi imediat, iar când o făcea, nu avea prea mult timp. Mereu se grăbea undeva sau părea că în fundal se desfășoară o petrecere. Nu voia să vorbească decât despre ea și noile ei experiențe tari. Trecu o săptămână, apoi două, apoi trei fără să vorbească aproape deloc, iar când se întâmpla era foarte scurt – doar atât cât Emma să apuce să povestească toate lucrurile amuzante pe care le făcea. La începutul lui octombrie își făcuse deja planuri să petreacă Ziua Recunoștinței cu una dintre noile ei colege și familia acesteia în Astoria, Oregon, în loc să vină acasă în Santa Rosa.

- Am văzut poze cu casa lor, Riley, spuse Emma entuziasmată. Cred că sunt incredibil de bogați!

- Aproape că nu mai vorbim în ultima vreme, se plânse Riley. Parcă ai fi prea ocupată să te mai deranjezi pentru mine.

- Nu, bineînțeles că nu! Ei bine, poate că ne îndepărtăm un pic, spuse Emma. Din cauză că mergem la colegii diferite. Dar vom fi mereu cele mai bune prietene.

Riley, care cândva vorbea cu prietena ei în fiecare zi, de mai multe ori, era pierdută. Jock, care nu stătea prea mult fără o fată, o suna pe Riley des și petrecea mult timp cu ea. Spunea că e cât se poate de logic să iasă împreună.

- Nu-mi poți spune că ea nu o face, îi zicea el lui Riley. Nu stau acasă până când se hotărăște Emma că are timp pentru mine.

Privind în urmă, Riley își aminti că se simțise părăsită. Abandonată. Era prea mult să se aștepte ca prietena ei cea mai bună să stea de vorbă cu ea o dată la două zile? De două ori pe săptămână? Mai mult de trei minute? Și poate să o întrebe cum îi mergea din când în când?

Ea și Jock își plângeau de milă unul altuia deseori. Jock era mereu în preajmă, o suna întruna, o scotea la pizza, invitând-o să meargă cu el la meciul foștilor absolvenți ai liceului lor și la petrecerile care urmau, împreună cu foștii colegi de clasă. Își țineau de urât și își alinau singurătatea.

– Ai grijă cu el, îi spusese Adam lui Riley. Se știe că profită de fete.

– Suntem doar prieteni, îi răspunsese ea.

Dar Riley începea să țină tot mai mult la Jock. Aștepta cu nerăbdare fiecare telefon, fiecare simplă întâlnire. Încetară să-și mai plângă de milă și începură să râdă și să se distreze. Ieșeau cu prietenii la pizza și mergeau la plajă. Într-o seară rece de toamnă, merseră pe coastă și băură câteva beri lângă focul pe care îl făcuseră pe plajă, doar ei doi. Era uimitor despre câte aveau de vorbit – numele Emmei nu apărea niciodată în conversație. Riley fu uluită să descopere că se simțea mai puțin abandonată.

Se îndrăgostea de el.

– Cred că s-ar putea să te cam plac, spuse el. La naiba, nu mi-am dat seama că vom ajunge aici! Încep să cred că probabil ar fi trebuit să fim împreună de la început.

– Trebuie să-i spunem, Jock. Trebuie să-i spunem Emmei exact cum s-a întâmplat. Nu puteam s-o prindem la telefon nici cinci minute, am început să ieșim, ne-am apropiat – la început pentru că amândurora ne era dor de ea. Dar apoi pentru că avem ceva. Nu știu... chimie?

El râse.

– Crezi că Emmei îi pasă? Dă-i drumul, lasă-i un mesaj. Îți va răspunde într-o săptămână sau două.

Apoi lucrurile au mers prea departe. Riley nu voise să se întâmple vreodată. Cel puțin nu până nu s-ar fi gândit pe îndelete la toată povestea. Nu înainte de a-i mărturisi Emmei. Își spunea că nu era cel mai rău lucru din lume să petreacă atâta timp cu Jock, să se sărute, să se atingă și să șoptească pe întuneric, dar apoi lucrurile scăpaseră de sub control și, până să-și dea seama, avea

tricoul ridicat, blugii în vine şi merseseră până la capăt. Înainte să fie sinceri cu Emma.

- O, Dumnezeule, voiam să-i spunem Emmei înainte să se întâmple asta.

- Scumpo, Emmei nu-i pasă câtuşi de puţin.

- Dar cred că mă îndrăgostesc de iubitul celei mai bune prietene!

- Hei, Riley, haide să o luăm uşor...

- Nu suntem îndrăgostiţi? întrebă ea. Toate lucrurile acelea pe care le spuneai, că nu puteai face faţă fără mine şi că sunt cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat şi ar fi trebuit probabil să-mi faci mie curte întâi...

- Omoară-mă pentru că sunt drăguţ, ce zici? Bineînţeles că ţin la tine - cine a zis că nu? Depindea doar de tine. Ai vrut-o, fără rezerve. Aşa că nu spune nimic, bine? Nu trebuie să faci un anunţ, pentru Dumnezeu. Nu îi voi spune. Pur şi simplu nu ştiu dacă aş numi-o dragoste. Încă.

- Trebuie să te desparţi de ea. Să-i spui despre noi. Tu eşti cel care a început ceva cu mine, nu invers. Nu te desparţi de ea? întrebă Riley.

- Nu cred că va trebui să o fac, spuse el. Cred că s-a despărţit ea de mine cam acum trei lui. Petrece de nu mai poate în Seattle.

- Aşa că te-ai spălat pe mâini, nu-i aşa? îl repezi ea.

O lună mai târziu, exact înainte ca Emma să vină acasă în vacanţa de Crăciun, îi spuse lui Jock că era însărcinată. Făcuse testul acasă şi era pozitiv.

- Eşti sigură că e al meu? întrebă el. Am folosit prezervativ.

- Nu am mai fost cu nimeni altcineva, îl informă ea aprinsă.

- Dar nu ştiu asta sigur, nu? Ţinând cont că nu am fost cu tine în fiecare clipă. Şi, cum ziceam, am folosit protecţie.

- Ce ar trebui să fac?

- Nu ştiu. Presupun că orice ar face toată lumea. Ai nevoie de nişte bani?

Îi era atât de rușine, era atât de dezamăgită și de furioasă că voia să moară, dar ridică bărbia și spuse:

– Du-te dracului, Jock.

Dar, într-adevăr, când se întâmplase, crezuse că îl iubea. Și se luptă cu sentimentul acela, care venea și pleca, alți câțiva ani după aceea.

Adam o lăsă pe Riley în biroul ei și urcă în mașină. Se gândi să treacă pe la mama lui să o întrebe dacă avea nevoie să facă ceva și să vadă ce planuri avea pentru seara aceea. S-ar putea să-i spună despre Emma, dar nu se hotărâse încă. Nu le spusese niciodată alor lui că luase legătura cu Emma de vreo zece ori înainte de a se căsători, când era în colegiu și după ce începuse să locuiască în New York. Nici lui Lyle. Și se pare că nici Emma nu vorbise despre asta. Dar poate că pentru ea nu fusese atât de important.

„Despre ce e vorba? O placi?"

„O, da." O plăcea de când avea 15 ani. În vara aceea când trecuse de la 14 la 15 ani – frate, asta e vara esențială în viața unei tinere –, iar Emma se transformase din sora mai mică într-o femeie de care era interesat.

„Văd cum te uiți la Emma", spusese mama lui. „Să nu te atingi de fata aceea, auzi? Îmi este ca o fiică, iar pentru tine și Riley ca o soră. Iar tu ai 18 ani. Nu ai voie să te apropii de ea. Cel puțin până veți fi amândoi adulți. Nu discut. Scorpia de maică-sa vitregă ar fi încântată să te arunce în închisoare!"

Dar la puțin timp după ce împlinise 18 ani, ea plecase la Seattle. La scurt timp după aceea, Riley aștepta copilul lui Jock. O bună parte din inima lui Adam era foarte fericită că Jock nu mai era iubitul Emmei, dar era suficient de deștept încât să știe că până nu își revenea, după ce îi frânseseră inima, era mai bine să nu facă nici un pas.

Următorii șase ani erau în ceață. Emma nu se întorsese în Santa Rosa decât pentru scurte vizite și nu o văzuse. Avea două slujbe și mergea la școală, bunicii

muriseră amândoi și le ajuta pe mama sa și pe Riley cât de mult putea. Ajunsese să fie foarte atașat de Maddie, iar Emma se mută la New York. Întotdeauna se gândise, într-o zi...

În timp ce se gândea la asta, ea se căsătorise. Și nu cu oricine, ci cu un milionar cunoscut pe plan internațional.

Toate acestea se schimbaseră. Și ea se întorsese.

capitolul 5

Emma nu se califica pentru șomaj, căci lucrase cu jumătate de normă. Dar se califica pentru bonuri de masă, care nu se mai numeau astfel. Deși aplicase online, trebui să piardă patru ore la biroul de asistență socială al districtului, cu formularele completate de mână. Acum putea obține un card de debit, pe care urma să-l primească prin poștă. În curând, spuseră - cam în 30 de zile. Dacă lucrurile mergeau bine. După ce îi era aprobată cererea.

Se compară cu mulțimea de oameni adunați acolo. Îl auzise pe soțul ei tunând și fulgerând despre cât de mulți oameni care nu meritau profitau de sistemul de ajutor social, primind toți acei bani fără să facă nimic. Simțea că este unul dintre ei și se întreba dacă merita ajutor. Probabil că nu. Fusese căsătorită cu el, la urma urmelor. Totodată se întreba unde erau toți acei bani gratuiți și unde erau oamenii care munceau în cadrul sistemului. Mereu își imaginase escroci tupeiști, care intrau fluturând o hârtie și ieșeau cu bani sau vreun alt ajutor. Majoritatea oamenilor de acolo erau femei, peste jumătate dintre ele cu copii mici atârnați de picioare sau stând în poală. Cel puțin jumătate dintre ei erau hispanici, dar, după cum citise în ghid, trebuiau să fie examinați pentru a se califica. Nimeni nu arăta ca genul de oameni la care se aștepta ea. Și nimeni nu părea în largul său că se afla acolo. Cât despre Emma, îi era

puțin rău. Demoralizată și rușinată, de parcă ar fi fost încă o dovadă că greșise cu ceva. Dar arăta mai bine decât toată lumea din jur. Încă mai avea câteva haine bune, pantofi scumpi și vreo două poșete drăguțe, spre deosebire de toți cei prezenți în locul acela.

Hainele nu îi mai veneau atât de bine. Nu durase mult până pierduse cele câteva kilograme în plus pe care le pusese la Burger Hell. Căutarea unui loc de muncă, stresul și simplul fapt că umblase o grămadă o făcuseră să ardă o mulțime de calorii. Ca să nu mai pomenim de grija că nu va mai putea să se întrețină vreodată.

Părea că în ultima vreme găsea mult păr în perie. Îi cădea părul? Scrâșnise din dinți vreo doi ani, noaptea, și visa că își pierde dantura. Trează, își făcea griji că trupul o va lăsa, încet-încet.

Se întreba ce credeau Rosemary, Anna și Lauren că face acum. Cum nu le păsa câtuși de puțin că s-ar putea să-i fie greu? Nici una dintre ele nu o căutase și nu întrebase cum se descurca. Când o ducea bine, înainte să înceapă investigația lui Richard, erau mereu prezente, *familia* ei. Își luaseră bilete la clasa întâi venind la New York pe banii lui Richard și, ca să nu fie nevoit să le aibă în preajmă, le rezervase un apartament la Plaza Athenee. În scurt timp se așteptau să devină o vizită regulată. Rosemary, femeia care nici măcar nu se obosise să o ia la cumpărături în copilărie, o suna cu cea mai mieroasă voce de care era în stare, spunând: „E timpul pentru călătoria noastră anuală în oraș, dragă. Vrei să faci rezervările?" Iar de ziua lor sau de sărbători, Emma le dăduse niște cadouri atât de frumoase. Nu îi mulțumiseră niciodată. Credeau că erau o nimica toată. Probabil credeau că unul dintre servitorii ei le cumpăra și le expedia.

Singurele slujbe pentru care părea a se califica erau cele de muncitoare. Ca chelneriță primea mult mai puțin decât salariul minim pe economie, din cauza bacșișurilor, pe care cei care aveau această meserie erau obligați să le raporteze la fisc. Până la urmă, se descurcă mai

bine nepomenind că era licențiată; spuse că făcuse liceul. Furând un pic de la Riley, spuse că făcuse curățenie în case și că singura referință pe care o avea era Adam Kerrigan, căci nu mai locuise aici din liceu.

Așa că primi un post ca îngrijitoare la un spital din Petaluma. După patru zile de instructaj, începu în tura de zi, pontând la 7:00 dimineața.

Luă o decizie, una ușoară. Nu avea de gând să-și spună povestea nimănui. Ar fi vrut să-și poată plăti facturile o vreme. Simplifică totul. Fusese căsătorită cu un bărbat pe nume Rick – nimeni nu-i spusese vreodată lui Richard *Rick* –, nu aveau copii, murise din pricina unui accident cerebral. Oamenii de la spital înțelegeau prin asta atac cerebral sau anevrism, nu glonț. Nu pomeni niciodată de New York; spuse că locuiseră în Ohio. La telefon, când i se ceruse ultima adresă, inventă o adresă complet fictivă, din Akron. Se hotărâse să se întoarcă în California unde crescuse, unde avea prieteni și pe câte cineva din familie. Era un pic delicat când oamenii întrebau, prietenoși: „Cine sunt prietenii tăi? Cu cine ieși?" Moment în care Emma începu să aibă prieteni secreți, imaginari. „O, prietena mea Mary Ann, cu care am mers la școală și o verișoară, Jennifer, care e căsătorită și are doi copii. Și mai este Ruth, mătușa mea preferată, care e mai mare decât mine cu doar patru ani – sunt apropiată de ele."

Femeile cu care lucra la curățenie erau extrem de prietenoase, ajutând-o și prevenind-o că șefa lor, pe nume Glynnis Carlson, era un zbir. Glynnis era scundă, avea o coafură demodată, cu o șuviță argintie în față, dădea năvală peste ele și, fără ca măcar să ridice vocea, le amenința că le desființează dacă scoteau mobilul din buzunar, dacă puneau lenjeria murdară unde nu trebuie, dacă lăsau urme pe podea sau pe porțelan, dacă își lăsau cărucioarele să se umple sau, mai rău, dacă nu aveau lucrurile necesare. Iar asta nu era nimic în comparație cu felul în care le ocăra pe cele care nu făceau față cu curățenia în zona alocată, ceea ce era foarte greu,

căci asistentele medicale și infirmierele le chemau constant pe îngrijitoare. Nu ajutau la curățarea paturilor sau a pacienților, desigur, dar tot ce cădea pe podea era responsabilitatea lor. Erau o grămadă de mizerii de care personalul spitalului nu se ocupa. Cele groaznice.

– Bucură-te că nu ești la urgențe sau în sala de operații. Poartă mască și nu lucra niciodată fără mănuși; schimbă-le și pune-ți altele, o sfătui Barbara, care era îngrijitoare de ani de zile. Înveleşte cât de multă mizerie poți în așternuturi, ai grijă să nu rămână plastic sau hârtie în ele și dă-le drumul pe tobogan cât mai repede. Lasă-i pe cei de la spălătorie să se ocupe. Îndepărtează ei totul cu niște bețe și niște cârlige mari.

Se întâmpla foarte des în spital. Doctorii pasau treaba asistentelor, care le-o pasau infirmierelor, care le-o pasau îngrijitoarelor, care le-o pasau celor de la spălătorie.

Era o muncă grea și urâtă, dar sigură și printre oameni decenți. Emma nu se temuse niciodată să muncească din greu, prindea încredere și era un pic fericită. Avea de lucru. Avea bani cât să supraviețuiască și nu-i trebuia prea mult ca să se descurce. Viața în micul ei bungalow era clară și lipsită de complicații. Nu doar colegele erau drăguțe cu ea, ci și pacienții și cei care îi vizitau și asta în cea mai grea împrejurare – boala. Îngrijitoarele nu aveau voie să interacționeze cu pacienții – nu erau instruite pentru asta. Dar nu le împiedica nimic să fie cordiale, să mai aducă o vază pentru flori sau să cheme o asistentă când vedeau o problemă.

– Să nu care cumva să-i atingeți, spunea zbirul de șefă. Nici măcar dacă vreunul dintre ei cade. Aprindeți lumina de urgență și așteptați.

– Nici atunci când cad? întrebă Emma îngrozită.

– Asta vă trebuie, să ridicați pe cineva de la podea și să-i rupeți gâtul sau cine știe ce. Vă veți pierde slujba, iar spitalul va fi dat în judecată. Să nu mutați niciodată victima unui accident. Lăsați profesioniștii să o facă.

– Acum pare logic, spuse ea.

- Gândiți-vă că sunt victime ale unui accident, zise Glynnis. Curățați-le doar baia.

Dar, în ciuda acestor avertismente îngrozitoare, Emma se apropie de pacienți, în special de bătrâni. Bătrâneii erau atât de vulnerabili când erau bolnavi și descoperi că nu îi putea ignora. Bătrânele o iubeau, iar bătrânii și mai mult, și nu se putea abține să nu-i ajute din când în când pe cei care nu se descurcau cu măsuța pe care era servită mâncarea sau cu paharul de apă. Îi făcea plăcere să dea o cârpă udă cuiva care avea nevoie. Ba chiar stătuse până târziu ca să-i citească unei bătrâne oarbe, de 85 de ani, deși avusese grijă să-i ceară permisiunea șefei mai întâi.

- Nu am voie să vă ajut să mergeți la baie, îi spuse ea femeii. Îmi pare rău. Dar voi chema asistenta.

- O urăsc pe asistentă. Aș prefera să fii tu.

- O, aș face-o cu plăcere, dar noi, îngrijitoarele, am fost amenințate că vom suporta consecințe aspre dacă încălcăm regulile, chiar și un pic. Nu am pregătirea necesară pentru a avea grijă de pacienți. Stați să o chem pe asistentă și voi aștepta aici până vine.

Începu să se gândească la posibilitatea de a face un curs pentru a deveni infirmieră.

Lucra de trei săptămâni la spital și era foarte fericită, deși era cea mai grea muncă pe care o făcuse vreodată. Nu îi păsa; ieșea în pauză cu colegele, lua prânzul cu noile ei prietene, le asculta povestind despre căsătoriile lor, despre copii, despre părinții care îmbătrâneau, despre problemele cu mașina și planurile de concediu.

Emma începu să fantazeze la o viață normală. Nu avea să fie o viață bogată, cu siguranță, dar în acest punct, o viață bogată nu reprezenta decât dezastru și pericol pentru ea. Căuta stabilitate, nimic mai mult. Avea cardul de debit pentru mâncare, oferi bomboane de Halloween cu Penny, frunzele se îngălbeniseră și veni noiembrie, umed și rece. Se întâlni la un vin cu Lyle și Ethan, care aproape începea să creadă că nu era o persoană rea.

Vorbi cu Adam la telefon de vreo două ori, când o sună să vadă ce mai face. Luă o cină ușoară cu Penny, pe o tavă, în fața televizorului, uitându-se la *Madam Secretary* cu ea, exact ca niște oameni normali. Penny o invită să i se alăture, ei și prietenelor sale, Susan, Marilyn și Dorothy, la masă și, spre încântarea ei, bătrânelele se dădeau în vânt după martini! Fiul lui Susan le adusese cu mașina.

- I-am spus că mă descurc, spuse Susan. Dar dacă vrea el să ne aducă. Așa putem bea două pahare!

- William este un băiat așa de bun, spuse Penny despre fiul lui Susan.

- *Băiatul* acela are 59 de ani, răspunse Susan. Nu mai trece mult și o să fiu eu șoferul lui!

Cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței, Emma avea mai multe invitații la ospăț. Lyle și Ethan mergeau acasă la sora lui Ethan și fuseseră drăguți, invitând-o și pe ea. Poate că s-ar fi dus, dar Penny și două dintre prietenele ei văduve care veneau la masă la ea o invitaseră și pe ea și urmau să se reunească în căsuța lui Penny. Își dorea mult să le fie alături.

- Cum sunt nouă la spital, sunt sigură că va trebui să lucrez în ziua aceea, spuse Emma.

- Am luat în considerare acest fapt, îi răspunse Penny. Vom fi gata cam pe la 16:00 – așa ar trebui să ai timp să ajungi acasă, să faci duș și să vii la mine să mâncăm câte ceva înainte de curcan și să bem un vin.

- Dă-mi voie să iau eu vinul, spuse ea.

- Te rog.

- Și voi trece pe la magazinul lui Lyle, să văd dacă îmi face o reducere la un aranjament floral pentru masă.

- Încearcă-ți norocul, draga mea, dar să știi – va încerca să ia pielea de pe tine! Urmăresc o reducere de ani de zile. Presupun că nu mă pot plânge, spuse ea zâmbind. Mi te-a adus pe tine.

Emma avea o viață. Avea cunoștințe prietenoase la muncă, un salariu suficient de mare cât să-i acopere cele mai stringente cheltuieli, prieteni în afara spitalului,

două invitații la cina de sărbători și o casă confortabilă. Nici măcar nu o deranja că propria ei familie nu sunase să vadă ce mai face, ca să nu mai pomenim de masa de Ziua Recunoștinței. De fapt, era ușurată.

Când începea să se relaxeze, se întâmplă ceva ciudat. Una dintre infirmierele care o ajutau pe o asistentă mai în vârstă începu să se uite urât la ea fără nici un motiv. Clarice părea supărată dintr-un motiv sau altul. Părea că și altele îi călcau pe urme. Era o zi nefericită pe secția aceea, pare-se. Plutea tensiunea în aer, și Emma știu că era ceva în neregulă. Fuseseră câteva urgențe; poate că de asta toată lumea era cu nervii întinși.

Tensiunea se transformă în descărcare electrică. Emma încercă să nu observe, dar începea să devină paranoică în legătură cu felul în care se purtau în preajma ei.

Nu durã mult. Era ora 14:00, cam cu o oră înainte de schimbarea turei. Un pacient fusese externat, iar camera era pregătită pentru o curățenie finală. Emma își luă căruciorul, mopul, așternuturile, mănușile și intră în cameră. Lângă patul acum gol, în salonul în care nu mai era nici un pacient, stătea Clarice.

– Câți bani ai pus la ciorap? întrebă ea, cu voce aspră.

– Ce?

– M-ai auzit. Cât ai pus la ciorap? Destul ca să ai grijă de mama mea în vârstă? Căci eu și Hugh nu ne putem permite și trebuie să locuiască cu noi, fiindcă toate economiile ei au fost furate.

– Despre ce vorbești? întrebă Emma, temându-se că știa răspunsul.

– Știu cine ești, doamnă Compton. Știm cu toții cine ești. Numele mamei mele este Roberta Sinclair, i-ai luat tot ce avea și cred că pot găsi o cale să îi înapoiezi.

– Oh, nu! Deși se gândise la toate variantele posibile, Emma nu știa ce să spună acum. Clătină din cap. Nu a rămas nimic, spuse ea. N-am nici un ban.

– Ai bunuri pe numele tău, insistă Clarice.

Emma clătină din cap din nou.

– Nu este nimic pe numele meu. Totul a fost pe numele lui Richard, și puținele lucruri care nu erau le-am predat. Toate bunurile noastre au fost scoase la licitație - le-am predat și pe acelea. Crezi că aș freca podele într-un spital dacă aș avea ceva?

– Pentru o vreme, da, spuse ea. Vei umbla pe burtă o vreme, apoi, după ce se mai liniștesc apele, vei pune mâna pe banii ascunși. Am citit cartea!

– Cărțile se înșală! Internetul se înșală! Nu a mai rămas nimic - verigheta, rochia de mireasă, cadoul de nuntă - le-am înapoiat pe toate. Și nu mă ascund - folosesc numele adevărat. Nici măcar nu m-am vopsit! Nu știam ce se întâmpla, Clarice. N-am avut nimic de-a face cu afacerea lui Richard.

– Dar cu banii trimiși offshore cum e? Una dintre cărți spune că el urma să le dea celor din Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare conturile când...

– Au dispărut. Încerca să negocieze o condamnare mai mică, dar... din câte știu, nu a mai rămas nimic, mie nu mi-a rămas nimic, jur.

– Cartea spune că ai păstrat 1,4 milioane și multe proprietăți valoroase...

O cuprinse amețeala și clătină din cap.

– Am păstrat câteva mii ca să mă pot întoarce aici și să-mi închiriez o casă mică. Autoritățile au vândut totul la licitație. Totul. Am păstrat niște așternuturi și prosoape, câteva vase și oale. Am dat aproape toate hainele la adăpostul pentru femei. Nu mai este nimic. Crezi că vreau să am vreo legătură cu infracțiunea aceea îngrozitoare? Mi s-a spus că investitorii au primit 0,32 de cenți la un dolar. N-am putut să fac nimic mai mult.

– Minți! exclamă Clarice. Ai avut avocați! Mama n-a avut avocat, nu și-a putut *permite* unul! Și n-a primit atât de mult. A făcut împrumuturi garantând cu casa pentru a investi în firma lui Compton!

Nu funcționa întocmai așa, din câte știa Emma de la proces. Richard Compton lucra cu o serie de manageri

financiari și brokeri care reprezentau investitori mai mici și ei erau cei care investeau în compania lui. Richard nu convingea pe nimeni să își ipotecheze casa; îi convingea pe managerii fondurilor cu capital de risc să investească în firma lui și nu-i păsa de unde proveneau banii acestora. Sume mari. Grupuri mari de mici investitori. Richard dădea lovitura, nu se încurca cu mărunțișuri. Avea o cerință minimă, probabil că o sumă de o sută de ori mai mare decât valoarea ipotecii doamnei Sinclair.

- Avocatul meu a fost numit de tribunal și a dorit să păstrez destui bani cât să mă descurc, dat fiind că urma să fie dificil să găsesc de lucru, dar nu am păstrat nimic. Îmi pare rău, spuse Emma, îmi pare foarte rău. Nu aș fi permis să se întâmple așa ceva, dacă aș fi putut face ceva pentru a o împiedica.

- Minți!

Clarice luă o ploscă aflată pe patul acum gol și o aruncă în ea. Emma blocă proiectilul cu antebrațele, dar nu îi fu de mare folos. Nenorocita de ploscă era plină. Dat fiind că pacientul care tocmai fusese externat era ambulatoriu, Clarice trebuie să fi căutat mult și bine în întreaga secție pentru a găsi plosca potrivită. Sau mai degrabă deșertase pungile atașate de catetere în ea. Stropii o făcură pe Emma să se dezechilibreze. Se dădu înapoi, împiedicându-se, se lovi cu coccisul de găleată în cădere și se izbi cu capul de clanța metalică a ușii. Era plină de mizerie.

Când încercă să se ridice, lumea se învârtea și se târî pe podea ieșind din salon pe hol.

- O, Dumnezeule! exclamă una dintre îngrijitoare, dând fuga spre ea. Ce s-a-ntâmplat? Ești rănită?

Clarice ieși din salon și trecu pe lângă Emma ridicând bărbia în aer. O apucă pe hol spre oficiul asistentelor.

- Te poți ridica? întrebă îngrijitoarea.

- Nu știu, șopti ea. Ah. O, Doamne, e îngrozitor.

- Ce s-a întâmplat?

– A aruncat cu o ploscă mine. Se pare că a fost escrocată de fostul meu soț de... Fostul meu soț a fost vinovat de... Dar eu nu știam, spuse ea implorându-și din priviri prietena. Jur că nu știam. N-aș fi făcut niciodată așa ceva. Iar acum e mort.

Două dintre asistentele de serviciu veniră alergând pe hol. Una spuse:

– Dumnezeule mare!

Cealaltă adăugă:

– O, Clarice și-a pierdut mințile.

Încercară să o ridice pe Emma, dar când se clătină și fu cât pe ce să cadă din nou, veniră cu un scaun cu rotile și-o duseră la Urgențe. Încercă să explice pe problema pe scurt, dar nu ieși bine. Încercă să le spună că fusese căsătorită cu un om rău, un hoț, dar nu știa asta și se pare că Clarice era una dintre victimele lui, însă ea nu știa...

„Ar fi trebuit să fac ceva", se gândi ea. „Ar fi trebuit să fac ceva când m-am întrebat de ce avocații au negociat contractul prenupțial, dar Richard a fost cel care îi angajase pe amândoi. Ar fi trebuit să pun întrebări când acest bărbat fabulos de bogat a vrut să se însoare cu mine, dar n-am făcut-o! Ar fi trebuit să fac ceva când Comisia pentru Bursă și Valori Mobiliare a început să-l investigheze. Ar fi trebuit să mă uit pe hârtiile lui sau să găsesc o cale de a-i sparge computerul când mi-am dat seama că ceva nu era regulă, dar nu am știut. Ar fi trebuit să știu. Cum de nu am știut? Ar fi trebuit să vorbesc cu oamenii care lucrau pentru el, oamenii care în cele din urmă au depus mărturie împotriva lui. Ar fi trebuit să aflu cum aveau să se descurce în continuare – au căzut la înțelegere cu procurorii. Toată lumea a căzut la înțelegere – chiar și amanta lui! Când totul era atât de neclar, atât de enigmatic, ar fi trebuit să investighez! Poate că ar fi trebuit să angajez un detectiv sau să fac ceva. Poate că ar trebui să fug!"

– Spală-te și fă un tomograf la cap, îi spuse doctorul de la Urgențe. Ascultă, s-ar putea să fie o lovitură

serioasă, Emma. Te poate duce cineva acasă astăzi şi poate veni mâine cineva să-ţi aducă maşina?

– Nu ştiu, spuse ea, gândind: „Sunt acoperită de urină! Cine vrea să mă duc acasă?"

– Ei bine, gândeşte-te. Îţi pot da o uniformă curată, te vom duce la duş să te speli, Mandy va veni cu tine şi se va asigura că nu leşini şi nu cazi în duş. Şi-n timp ce faci tomograful, gândeşte-te pe cine pot suna. Dacă nu este nimeni, te va duce cineva de la spital acasă sau îţi va chema un taxi. Nu poţi să conduci cel puţin 12 ore. Şi doamna Carlson aşteaptă să te vadă, dar întâi haide să te schimbi.

Glynnis! Glynnis o va concedia!

O duse la duş, uniforma murdară fu pusă într-o pungă de plastic şi primi o uniformă nouă.

– Cred că pantofii sunt în regulă, spuse Mandy de după perdea.

– Pantofii sunt în regulă pentru că m-a lovit în cap şi mi-a intrat în păr, spuse pe Emma, sughiţând din pricina emoţiei.

– Pentru siguranţă, bagă-ţi pantofii în maşina de spălat când ajungi acasă. Sau curăţă-i cu nişte dezinfectant.

– Se pot spăla?

– Eu îi spăl mereu – sunt doar nişte adidaşi. Din pânză şi un pic de piele.

„Dacă mi-aş fi spălat singură rufele şi aş fi făcut curăţenie în loc să angajez oameni pentru asta, probabil că aş fi ştiut", se gândi ea.

Primi un pieptene şi avea un ruj în poşetă. Până să se uite doctorul la tomograf, avea părul aproape uscat şi arăta complet deplorabil. Fără puţină spumă de păr, o perie şi un uscător de păr, arăta dezastruos. Era o uşurare că era curată, dar dispoziţia ei nu se îmbunătăţise deloc. Îi dădură o listă cu simptome la care să fie atentă şi avea un cucui foarte mare la ceafă, dar mai mult decât acesta o durea fundul, unde se lovise de găleata de metal, în cădere. Îi dădură nişte ibuprofen.

Doctorul insistă să nu conducă. Emma se gândi să ignore instrucțiunile. Apoi interveni conștiința, reamintindu-i că asta îi mai lipsea, să leșine în timp ce conducea, omorând o familie cu patru membri. Nu suporta gândul să-l sune pe Lyle, imaginându-și că Ethan va râde aflând că avea necazuri din pricina trecutului ei. Nu voia să o sune Penny; nu dorea ca proprietara să regrete că îi închiriase casa.

Îi trimisese un SMS lui Adam:

„Am căzut și am avut un mic accident la muncă. Am nevoie să mă duci acasă de la spitalul din Petaluma. Ești disponibil? Dacă nu, voi căuta pe altcineva care mă poate duce".

El răspunse imediat:

„Școala e pe terminate, așa că voi veni să te iau cât de repede pot. Va dura cam o oră până ajung acolo. Te descurci până atunci?"

„Sunt bine. Trimite SMS din parcare când ajungi și voi coborî. Și mulțumesc."

Se duse în biroul lui Glynnis Carlson și rămase în fața ușii, cu punga de plastic în care erau hainele de lucru. Trecură câteva minute până când șefa ei deschise ușa, făcându-i semn să intre. Arătă înspre scaunul din fața biroului. Apoi își împreună mâinile pe masă.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Voi încerca, spuse Emma. Soțul meu a fost Richard Compton. Cunoști numele?

Glynnis încuviință din cap. Îi explică faptul că Clarice susținea că mama ei era una dintre victime, dar Emma nu îi întâlnise decât pe câțiva dintre clienții lui Richard în societate. Și, de obicei erau mari investitori sau multimilionari. Văzuse câțiva la tribunal și fu surprinsă că era cineva din California, mai ales să afle că era mama lui Clarice, dar infracțiunea era a lui Richard. Nu a ei.

– Ar fi trebuit să-mi spui, zise Glynnis.

– Nu m-ai fi angajat.

– Poate că te-aș fi angajat și te-aș fi pus în tura de noapte. Ei bine, faptul este consumat. Acum ai dreptul

să chemi poliția și să faci plângere că ai fost atacată. Infirmiera care te-a atacat va fi pedepsită, posibil concediată, dar tu poți...

Emma clătină din cap.

– Ar fi o greșeală să atrag atenția asupra acestui fapt. În plus, îi înțeleg furia, chiar o înțeleg. Problema este că nu o pot ajuta în acest sens. Am predat totul. Nu am vrut nimic din ce a obținut Richard escrocând oameni. Nu mai există nimic.

– De ce crede că există?

– S-au scris două cărți despre infracțiunea lui Richard, o mulțime de articole, de reportaje și postări pe internet care speculează că eu am ascuns o parte din banii lui. Sunt false, desigur.

– Emma, nu poți lucra cu publicul, deși ai fost exonerată. Nu o poți face pentru vreme îndelungată. Înțelegi asta?

– Încerc să trec neobservată, spuse ea.

– Voi cere compensații de lucru pentru tine. Te-am scos din tură. Ar trebui să stai acasă două săptămâni, apoi recomandarea mea este să-ți dai demisia și să găsești altceva. Ți-ar fi mai bine dacă ai face menaj la hotel – nu ești atât de mult în contact cu publicul.

– Nu sunt rănită atât de rău, spuse ea. Nu am nevoie de două...

– Nu ești în locul potrivit momentan, Emma. Ar trebui să-ți iei liber. Este dreptul tău.

– Dar nu mă vei concedia?

– Din punctul de vedere, nu ai greșit cu nimic. Dar vreau să te gândești dacă este slujba potrivită pentru tine sau nu. Te pot pune într-o altă tură, astfel încât să nu lucrezi cu infirmiera care te-a lovit cu plosca, dar sunt sigură că are prietene. Povestea va circula. Ți-ar putea face viața grea.

Emma aproape că râse.

– S-ar putea să nu am de ales...

– În timp ce-ți revii, verifică hotelurile din zonă. Este o opțiune. Ai lucra singură, nu cu mulți alți angajați.

Rareori intri în contact cu oaspeții. Sau... Stai puțin. Băgă mâna în sertar și începu să caute printre cărțile de vizită. Femeia aceasta are un serviciu excelent - pentru segmentul rezidențial, pentru companii și așa mai departe. Dar, pentru Dumnezeu, spune-i adevărul de la început. Dacă ai nevoie, îți voi scrie o scrisoare de recomandare. Ai făcut o treabă bună aici în scurta perioadă cât ai fost angajată.

Emma se uită la cartea de vizită. Riley Kerrigan. Dumnezeule, era peste tot.

- Da, doamnă, spuse ea.

Singurul avantaj pe care îl putea vedea era că nu ar trebui să dea explicații.

- Gândește-te bine. Sună-mă să-mi spui ce ai hotărât, te rog.

- Da, doamnă.

Emma se duse din biroul lui Glynnis Carlson la baie. Trase aer adânc în piept de câteva ori. Glynnis fusese amabilă. Corectă și amabilă. Dar Emma trebuia să înfrunte realitatea; oamenii ar învinovăți-o. Dacă nu ar învinovăți-o pentru complicitate, ar învinovăți-o că nu acționase sau că nu depusese mărturie împotriva lui Richard. Nu ar crede niciodată că nu avea nimic de spus, nimic de adăugat.

„Păstrează-ți cumpătul", își spuse ea. „Nu au trecut decât șase luni. S-ar putea să mai dureze o vreme. Știai că nu va fi ușor, indiferent unde ai merge, indiferent ce-ai face."

Apoi puse punga cu hainele de lucru murdare în gunoi. Se duse la vestiarul din subsol unde pontau și își luă jacheta. Nu avea să-l aștepte pe Adam acolo, căci era posibil să treacă alți angajați în drum spre mașini. În spatele camerei de gardă de la Urgențe era o curte mică și plăcută. Era acolo mai ales pentru puținii fumători înrăiți care mai rămăseseră în lume, dar era goală în clipa aceea. Soarele strălucea. Erau o după-amiază frumoasă

de toamnă. Se aşeză cu spatele spre uşă şi continuă să vorbească cu sine o vreme.

„Nu au trecut decât şase luni. Victimele lui vor fi furioase tot restul vieţii. Multe vor simţi că moartea nu a fost o pedeapsă suficientă." Şi întotdeauna vor exista unii care vor crede că ea păstrase o parte din bani, că avea un plan, că aştepta să renască precum pasărea Phoenix, scăldându-se în bani şi ducând o viaţă de lux. „Nu au trecut decât şase luni, aşa că nu plânge."

Dar pe obraji începură să-i curgă lacrimi în tăcere.

Trecuseră câteva minute când auzi uşa din spatele ei deschizându-se. Auzi un mic foşnet, nişte paşi, apoi pe lângă ea trecu un bărbat. Avea în mână un buchet învelit în celofan pe care îl ţinea pe lângă corp. De aici era foşnetul pe care-l auzise - de la celofan. Merse până la capătul curţii, apoi se întoarse la ea. O privi scurt, apoi se aşeză pe o bancă la câţiva metri distanţă şi se uită în jos. Spre genunchi.

Emma se şterse rapid la ochi.

El ridică privirea.

- Zi proastă? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

- La tine?

- Dezamăgitoare, dar se va rezolva. Ce-ai păţit? Eşti doctoriţă?

Clătină din cap. Era din cauza uniformei, îşi dădu ea seama.

- O, asistentă. Presupun că şi asistentele pot avea zile proaste din tot felul de motive.

Nu răspunse, căci nu era necesar, doar că avea o mare problemă cu înşelătoria. Nimeni nu ar crede, desigur. Îşi imagina că aproape toată lumea credea că era o mincinoasă.

Mobilul îi sună în buzunar. Scoase şi văzu SMS-ul lui Adam.

- Trebuie să plec, a venit cineva să mă ia, spuse ea. Sper să ai o zi mai bună de-acum încolo.

El se ridică și își dădu seama că era foarte chipeș. Înalt și lat în umeri.

– Sper că și a ta. Poftim, spuse el întinzând buchetul. Ia-le. Altfel vor sfârși la gunoi.

– Nu i le poți duce soției, acasă?

– Nu am soție.

– Mamei? Fiicei? Surorii?

El zâmbi și deveni și mai arătos.

– Nu. Poftim. Bucură-te de ele.

Ea nu se mișcă.

– Haide, cineva tocmai a făcut ceva drăguț pentru tine. Ia-le.

Le luă. Spuse mulțumesc. Se îndreptă spre SUV-ul lui Adam din parcare și urcă pe locul din dreapta. El privi spre flori.

– Cadouri de despărțire? întrebă el.

Iar ea izbucni în lacrimi.

capitolul 6

Adam știa că se întâmplase ceva. Ceva mai mult decât „am căzut la muncă". Nu era sigur cum știa, dar știa. Se opri în drum spre spital și luă două cafele cu multă frișcă. Când o întrebă pe Emma ce se întâmplase, urmară o mulțime de hohote incoerente și hotărî că probabil cel mai bine era să conducă decât să stea în parcare în timp ce ea își dădea frâu liber emoțiilor. Care se revărsau în valuri.

Înțelese câte ceva – cineva o identificase, o recunoscuse și îi aruncase o ploscă plină în cap. Plângea și repeta întruna că nu știuse, că nu fusese complice, că toată lumea credea că umbla după bani și că era o mincinoasă. Încheie cu niște hohote indescifrabile despre halul în care îi stătea părul, ceea ce îl făcu să caște ochii mari. Ce legătură avea cu părul?

Găsi un parc drăguț și opri la umbra unui copac colorat. Îi dădu niște șervețele și, după ce ea le folosi, îi dădu

cafeaua. Lumea începu să revină la normal şi vorbi pur şi simplu despre ce se întâmplase.

Adam avea senzaţia că va ajunge în iad pentru asta, dar voia să-şi rezolve problema, cel puţin emoţional, căci nu îi putea face curte aşa cum îşi dorea până nu se întâmpla asta. Nu era deloc pregătită. Încă nu se detaşase. Totul era alandala pentru ea. Şi asta avea mai mult de-a face cu ceea ce credea Emma despre *ea însăşi* decât cu oamenii care ar putea avea gânduri urâte despre ea.

- Slavă Cerului că am dat peste tine la localul de burgeri, spuse ea înlăcrimată. Du-mă acasă, te rog, Adam. N-am vrut să mă descarc pe tine.

- Nu, nu mergem acasă încă. O să bei puţină cafea, te calmezi şi vorbim un pic.

- Sunt sigură că nu ai nevoie să-ţi umpli mintea cu tot acest haos...

- Mintea mea e bine, spuse el. Sunt puţin îngrijorat de a ta. Pare că eşti confuză încă, că nu ţii lucrurile sub control. Eşti vulnerabilă. Te victimizezi.

- Tu nu ai face-o? răspunse ea defensivă.

- Probabil. Dar vreau să te gândeşti la ceva, Emmie. Lipsa de putere vine din lipsă de cunoaştere. Dacă nu cumva bat câmpii, ţi-e încă neclar ce ţi s-a întâmplat, cum s-a întâmplat şi ce să faci acum.

- Nu ştiu unde baţi, spuse ea.

- Ai fost la un terapeut? întrebă el.

- Ce fel de terapeut? spuse ea.

- OK, îmi dau cu presupusul, dar cred că eşti încă şocată. Poată că suferi un pic de sindrom posttraumatic, căci nu ai depăşit şocul. Schiţă un zâmbet vag când văzu că îl privea cu ochii mari, speriaţi. Sindromul posttraumatic nu este tipic doar veteranilor de război, Emmie. Toţi cei care au suferit o traumă pot resimţi simptomele caracteristice. În cazul unui veteran, zgomotul unei maşini poate declanşa o serie de simptome specifice sindromului - furie, insomnie, teamă, panică, fobie şi aşa mai departe. Pentru victima abuzului emoţional, acest efect îl pot avea expresiile faciale, anumite comentarii, furia

sau amenințarea altcuiva. Ar trebui să iei în calcul să mergi la un terapeut.

- Ascultă, spuse ea serioasă, aplecându-se în scaun și întorcându-se spre el. Nu am bani pentru terapeut și am asigurare de sănătate doar pentru urgențe, dar nimeni, absolut *nimeni*, nu îmi va face reducere la terapie pentru că am suferit din pricină că am văzut cum s-au evaporat milioane de dolari, după ce am trăit ca o regină ani de zile.

- *Victimă*, spuse el. Ești victimă. Și probabil asta ai fost și atunci, nu o regină. Ai nevoie de puțin ajutor. O să caut. S-ar putea să găsesc pe cineva, nu se știe niciodată. Îi cunosc pe toți - de 15 ani le-am fost profesor la jumătate din copiii lor. Dar cât caut, poate vrei să citești un pic pe tema asta. Din ce spui, multe lucruri îți sunt în continuare neclare; nici măcar nu-ți dai seama cum ai ajuns în acest câmp emoțional minat și trebuie să fie vreo explicație. Dacă nu există o explicație clară, s-ar putea să existe suficiente informații să te ajute să tragi niște concluzii. Să afli cine cred *ei* că ești. Și cine cred că a fost soțul tău.

Ea clătină din cap.

- Habar n-ai ce sugerezi, cât de dureros este. Chiar și câteva pasaje scurte au fost oribile.

- Știu.

- Știi? De unde știi?

- Am citit despre tot ce s-a întâmplat, spuse el ridicând din umeri. O mulțime de teorii despre regretatul tău soț. Despre tine. Diverse teorii.

- De ce? întrebă ea încet. De ce ai citi gunoaiele acelea?

- Emmie, sunt profesor de științe. Investigăm. Cercetăm. Apoi îi zâmbi vag. E doar o sugestie, dat fiind că nu poți scăpa de ce s-a întâmplat, poate că ar fi bine să înfrunți problema.

- Credeam că o înfrunt de câțiva ani, spuse ea. La urma urmelor, eram în apartament când Richard și-a zburat creierii. A trebuit să mă ascund de reclamanți

furioşi. A trebuit să văd cum casa mi-e golită de lucruri. A...

- Voiai să uiţi de tot, şi cine te poate învinovăţi? Acum că tot acest fiasco face parte din identitatea ta şi trebuie să trăieşti cu el, te-ar ajuta să înţelegi mai bine? De pildă, ce fel de bărbat era, de fapt? Căci nu ştii, în realitate, nu-i aşa? Ai spus că dacă ai fi ştiut, ai fi fugit mâncând pământul. Aşadar, ce ştii despre sociopaţi? Căci asta este presupunerea mea. Era sociopat.

- Dar *tu* ce ştii? întrebă ea.

El clătină din cap.

- Doar un pic, dar recunosc că sunt fascinat. Cred că atunci când s-au distribuit conştiinţele, câţiva oameni au fost trecuţi cu vederea, dar mi-au dat surplusul mie - conştiinţa mea pare să facă ore suplimentare. Se întinse după mâna ei. Dacă ai înţelege, măcar cât mai mult posibil, te-ai linişti?

- Nu ştiu.

- Află, sugeră el. Te voi ajuta dacă voi putea. Îmi place la nebunie să mă documentez. Şi îmi place la nebunie să vorbesc cu tine. Dar să începem cu începutul. Ai nevoie de câteva zile de odihnă şi de o compresă cu gheaţă la cap.

- Şi la fund, adăugă ea.

- Ţi-au făcut radiografie şi acolo?

- Nu. Au spus că mă va mai durea o vreme, dar e deja mai bine cu vreo două calmante.

- Atunci hai să mergem mai departe. E timpul s-o sunăm pe Riley, să vedem dacă poţi primi o slujbă. Nu trebuie să fie pe termen lung. Dar trebuie să ai ceva...

- O, Adam...

- Te va proteja, Emmie. Ştiu cât de greu este să o iei de la zero, să-ţi reconstruieşti viaţa după ce ai fost doborât la pământ.

- Nu pot să cred că m-ar ajuta, spuse ea.

- Sigur că da. De fapt, dacă nu o face, înseamnă că nu-mi cunosc sora deloc. Iar asta nu e posibil.

– Știe că am ținut legătura în ultima vreme? întrebă Emma.

– Știe că ne-am întâlnit la localul cu burgeri. Știe că am băut un pahar de vin și că ți-am dat cartea ei de vizită. Asta este tot ce știe. De fapt, n-am pomenit niciodată că am vorbit de câteva ori după ce tu și Jock v-ați despărțit, după ce s-a născut Maddie...

– N-a fost doar de câteva ori, spuse Emma. Și de ce nu i-ai spus?

Rămase tăcut un moment.

– Nu te-am sunat cu atâția în urmă pentru Riley și, dacă i-aș fi spus că am vorbit, ar fi pus o grămadă de întrebări despre ce simți față de ea, despre situația ta și dușmănia voastră, că nu știu cum să-i spun altfel. Totul s-ar fi rezumat la ea și la relația ei cu tine. Nu de-asta te-am sunat. Ai fost la noi acasă în toți anii aceia, cât ai crescut. Te-am sunat pentru *mine*.

– O, Adam, spuse ea încet.

– Și același lucru e valabil și pentru tine. De câte ori sunam, nu dura mult și ajungeam la Riley. Riley și Jock. Riley și tu. Chiar și după ce trecuseră ani. Trebuie să recunosc ceva despre tine și Riley – aveți vlagă, nu glumă, dacă după atât timp încă vă mai mistuie vrajba aceea. Încă mai pâlpâie flacăra – aveai lacrimi în ochi când ți-am prezentat-o pe Maddie.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Vreau să spun, da, e adevărat, aproape că am plâns. Poți păstra un secret? Ce îți cer, sigur că poți. Nici măcar nu i-ai spus lui Riley cât de mult am vorbit de când m-am întors. N-a fost din cauză că Maddie ar fi trebuit să fie copilul meu. Absolut deloc, deși orice ar fi fost preferabil în comparație cu ce s-a ales de mine până la urmă. Dumnezeule, ce m-aș fi făcut, însărcinată și doar cu Rosemary în preajmă? Nu, motivul a fost că, pe lângă toate cele prin câte am trecut cu soțul meu, cu căsătoria, se pare că sunt și infertilă.

„Ei bine, la naiba“, se gândi Adam. Era rândul lui să rămână fără cuvinte.

•

Trei zile mai târziu, Emma o cunoscu pe Lucinda Lopez, terapeut pentru familii şi cupluri, care oferea şi şedinţe individuale.

– Este prima dată când Adam mi-a cerut vreodată un favor, spuse ea. A fost primul meu prieten în pedagogie; nemaipomenit profesor. Eu n-am fost o profesoară grozavă, dar cred că sunt un terapeut bun.

– Nu ţi-a plăcut să predai? întrebă Emma.

– Mă ajuta să-mi plătesc facturile şi îmi făceam treaba. Ştiu că am făcut tot ce mi se cerea. Dar sunt unii profesori, ca Adam, care ştiu instinctiv cum să inspire. S-ar putea ca din mâinile lui să fi ieşit nişte adevăraţi oameni de ştiinţă. Aşadar... mi-a spus că ai un venit limitat, dar ai nevoie de consiliere. Nu ţi-am citit încă formularul completat – te descrie?

– Trăiesc din compensaţii profesionale acum şi caut o nouă slujbă pentru că... Ei bine, nu voi mai putea avea slujba pe care o am momentan. Iar motivul este acelaşi cu motivul pentru care am nevoie de consiliere.

– Bine, intrăm direct în subiect. Dar înainte să ne ocupăm pe îndelete de poveste, spune-mi ce îţi poţi permite. Este foarte important să plăteşti ceva pentru consiliere, să o transformi într-o prioritate. Te poţi hotărî oricând că nu funcţionează pentru tine şi asta depinde doar de tine, dar te rog să înţelegi – dacă este gratuit, nu o vei preţui. Fă un efort, te rog, nu pentru mine – nu duc lipsă. Pentru tine. Vei avea rezultate mai bune dacă te forţezi. Dacă te angajezi.

– Nu ştiu. Nu ştiu cât de des ne vom vedea. Mă poţi ajuta?

– Costul unei sesiuni? Sigur. Am o scală de tarife adaptate în funcţie de venituri. Iată graficul.

Emma se uită. Fu surprinsă de cifrele pe care le văzu, care variau de la 35 de dolari pentru o şedinţă de o oră până la 125. Poate că va încerca să vină la consiliere de cel puţin două ori pe lună. Chiar şi 70 de dolari erau o sumă mare pentru un buget atât de limitat ca al ei.

– Ar fi bine să trecem la treabă, spuse Emma.

– Sunt gata oricând, răspunse Lucinda.

Emma se lansă în poveste, versiunea condensată. Durā 15 minute, întreruptă de câteva întrebări ale terapeutei, doar pentru a clarifica. Fu suficient încât Emma să simtă că fața acesteia începea să se înmoaie și să-i devină accesibilă. Era o mexicancă foarte atrăgătoare, cu o șuviță argintie abia vizibilă în părul negru ca pana corbului, ochi negri adânci și un zâmbet foarte blând. Și vocea îi era caldă, dar foarte încrezătoare și respectuoasă.

Când Emma o readuse în prezent, Lucinda spuse că i-ar plăcea să se întoarcă în timp un pic, înainte de a-l întâlni pe soțul ei.

– Cât de mult? întrebă Emma.

– Sunt flexibilă, spuse Lucinda. Du-mă într-un moment care a părut critic în viața ta. Un moment de schimbare, poate? Un moment care te-a solicitat foarte mult? O perioadă de adaptare și de schimbare a priorităților tale. Îți sare ceva în ochi?

Emma se gândi o clipă, apoi spuse:

– Anul de după liceu. Când am plecat la colegiu. La un an după ce a murit tata.

– Bine. Încearcă dacă poți să-mi spui nu doar evenimentele care crezi că au cauzat o schimbare majoră în viața ta, ci și cum te-au făcut să te simți acele evenimente semnificative atunci și cum te fac să te simți acum când ți le reamintești.

– S-ar putea să nu ne ajungă timpul, spuse Emma.

– Încearcă, dacă poți, să nu-ți faci griji în legătură cu timpul. Nu trebuie să facem totul astăzi. De fapt, în terapie se obțin rezultate bune atunci când pleci de la mine cu lucruri la care ai vrea să te gândești. Căci, Emma, nu eu îți voi rezolva problemele. Tu o vei face. Eu sunt aici doar pentru a direcționa traficul.

Când plecă, o îmbrățișă pe Lucinda.

– Crezi că sunt complet nebună? întrebă ea.

– Cred că ești remarcabilă. Sunt foarte bucuroasă că ne-am cunoscut. Te rog să-i mulțumești lui Adam din partea mea.

Emma sună la câteva lanțuri hoteliere pentru a întreba dacă au posturi libere și toate o invitară să completeze o cerere urmând să fie sunată pentru un interviu în cazul în care era selectată. Nimeni dintre cei cu care vorbi nu păru interesat să facă angajări. Se uită la toate anunțurile din ziare și online, căutând oportunități de angajare, cum făcuse din ziua în care se întorsese, dar nici acolo nu găsi nimic promițător.

Încercă să prindă curajul să o sune pe Riley și să-i ceară ajutorul.

Uneori cuvintele se șterg în timp, alteori supurează, fac pustule, ba chiar se umflă. În mintea Emmei rămăsese întipărit momentul când țipase la Riley:

– Nu vreau să mai vorbesc vreodată cu tine și nici să te mai văd în viața mea!

– Putem găsi o cale să trecem peste! Am spus că nu vom lăsa niciodată vreun tip să se interpună între noi!

– Da, până când s-a nimerit să fie tipul *meu!* Ei bine, acum poți să-l păstrezi! Nu l-aș lua înapoi nici dacă m-ar implora. Nu cu duhoarea ta pe el!

– Îți va părea rău că ai lăsat chestia asta să ne distrugă! Știi că nu vei mai avea niciodată o prietenă ca mine în viața ta!

– Sper din tot sufletul că *nu!* strigase Emma.

Iar acum avea să îi ceară un loc de muncă lui Riley.

– Îmi pare foarte rău, spuse secretara. Nu avem posturi vacante în momentul acesta. Dar dacă vreți să lăsați un nume și un număr de telefon, vă pot suna de îndată ce apare ceva.

– Sigur, spuse ea, sunt Emma Shay și...

– O, doamnă Shay, am rezervat o întrevedere pentru dumneavoastră. Puteți să veniți la birou să vă întâlniți cu doamna Kerrigan joi după-amiază, la două?

– O, sigur, spuse ea.

Era un semn bun? Adam spusese că Riley o va ajuta, dar dacă se înșela în privința asta?

Cu 16 ani în urmă, exact după ce strigase că spera să nu mai aibă vreodată vreo prietenă ca Riley din nou, aceasta din urmă strigase la ea:

– Emmie, *te rog!* Te rog să înțelegi! N-am vrut să se întâmple și-mi pare rău. Nu pot să pierd prietenia ta!

Disprețuitoare, Emma îi aruncase:

– Fă-l pe Jock să devină prietenul tău. Târfă!

Bineînțeles, Emma nu știa că Riley era însărcinată, dar dacă ar fi știut asta, ar fi vorbit mai frumos? Nu. Probabil că ar fi urât-o și mai mult. Emma nu credea că o va ierta vreodată pentru ce făcuse. Dacă ar fi în locul ei, nu ar putea uita niciodată cuvintele acelea crude.

De ce ar ajuta-o acum?

Purta aceleași fustă și pulover, conservatoare, dar elegante, pe care le purtase la toate interviurile. Erau de la Chanel, din lână maro, cu un mic pliu în partea din față a fustei, chiar pe genunchi, și un pulover mov-deschis. Purta dresuri și pantofi cu toc, și o poșetă asortată de la Dooney & Bourke. Va crede că Emma a supraviețuit chiar bine îmbrăcată astfel? Riley pe care o cunoscuse nu avusese niciodată haine atât de frumoase.

Să intre în biroul ei fu unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Își aminti cum urcase treptele clădirii tribunalului federal asaltată de blițurile camerelor și cum parcursese drumul de la mormânt spre mașină printr-un cordon de fotografi. Deschise ușa exterioară a biroului, și secretara ridică privirea. Îi zâmbi tinerei.

– Bună. Sunt Emma Shay și am o întrevedere cu doamna Kerrigan.

– Puteți intra, spuse Jeanette. Vă așteaptă.

Emma bătu de două ori politicos și deschise ușa. Riley privea concentrată la monitorul computerului. Fără să ridice privirea, spuse:

– Intră. Stai jos. Așteaptă o secundă.

Emma se aşază pe unul din scaunele din faţa biroului. Îşi puse un picior peste celălalt şi îşi aşeză poşeta în poală. Când Riley ridică privirea, ochii îi zăboviră vreme îndelungată asupra poşetei.

Întoarse monitorul, îşi încrucişă mâinile pe birou şi se concentră asupra Emmei.

- Bună, Emma. Ce mai faci? o întrebă.

- Bine, mulţumesc, tu?

- Foarte bine, mulţumesc. Să-nţeleg că eşti în căutarea unui loc de muncă?

- Da.

- Înţelegi că este o companie de servicii de curăţenie? Menaj?

- Da. Pot aduce o scrisoare de recomandare. Ultima mea şefă s-a oferit să o facă. Conduce departamentul de curăţenie de la spitalul din Petaluma - doamna Carlson.

Riley făcu ochii mari.

- Asta are ceva valoare pe aici. O cunosc pe Glynnis de ani de zile. De ce pleci de la spital?

Emma fu surprinsă, apoi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să fie. Adam era foarte discret.

- Am căzut. De fapt, o persoană furioasă care susţine că este victima înşelăciunii lui Richard a aruncat ceva în mine şi am căzut. Nu sunt rănită. Am fost examinată la Urgenţe. Dar doamna Carlson m-a scos din tură, m-a trecut pe salariu compensatoriu şi a sugerat să-mi caut alt loc de muncă.

Riley se încruntă.

- Dacă nu vrei să rişti să se întâmple asta în timp ce lucrez pentru tine...

- Nu se va întâmpla în compania mea. Ştiu care dintre clienţii mei se cunosc, aşa că ştiu cum circulă bârfele. Avem un regulament - echipele noastre, chiar dacă sunt politicoase şi pline de solicitudine, nu se apropie de client, altfel ajung să profite de ele. Membrii echipelor folosesc doar prenumele la lucru şi majoritatea timpului clientul nu este acasă, iar dacă este, nu le stă în cale.

N-ar trebui să existe motive de conversație dacă nu are legătură cu munca. Avem un contract foarte strict, astfel că lucrările suplimentare sunt aranjate cu compania în avans și se taxează la oră. Dar partea ușoară a acestui sistem este că totul trece pe la mine sau pe la directorul meu de operațiuni, Nick. Astfel nu ești niciodată nevoită să te cerți cu proprietarul sau cu patronul. Va trebui să fii instruită. Te descurci până luni după Ziua Recunoștinței? Pentru că nu am planificat nici un curs de instruire până atunci.

- Pot începe oricând. Am trecut printr-o instruire riguroasă la spital.

- Vei fi instruită din nou. Ultima dată când am sărit peste pregătire pentru că menajera era calificată am sfârșit prin a cumpăra un nou cuptor cu microunde pentru că l-a frecat cu peria de sârmă. În plus, cultura companiei este la fel de importantă ca regulile și vreau să înțelegi.

- Poate că ar trebui să curăț birouri, sugeră Emma.

- Nu am posturi vacante la birouri. Se lucrează în ture de noapte și sunt foarte valoroase - multe dintre angajatele mele le preferă. Se plătesc un pic mai bine și multe dintre ele au două slujbe și copii de îngrijit. Tot ce am este în sectorul rezidențial. Este o muncă foarte grea.

- Știu să muncesc din greu, spuse Emma.

- Te va instrui Makenna Rice. E tânără, dură, nu tocmai amabilă, are standarde impecabile, poate face față la orice se ivește și te va munci, nu glumă. Dar la final vei fi mândră de treaba pe care ai făcut-o.

- Mulțumesc.

- Paisprezece dolari pe oră pentru început. Dacă mai rămâi după 90 de zile, vei primi o mărire de doi dolari. Ofer instructaj, uniforme, uneori transport - am câteva mașini și dubițe ale companiei - și asigurare de sănătate. Nu e cea mai bună, dar e la nivelul majorității variantelor oferite de corporații. Nu vei avea nevoie, dar am un contract cu o creșă care ne oferă reducere - multe

dintre lucrătoarele mele au copii mici care nu sunt la şcoală încă. Vorbeşti cumva spaniolă?

Emma clătină din cap.

- Puţină franceză pe care nu am mai exersat-o de multă vreme.

- Păcat. Multe dintre lucrătoarele mele sunt mexicane, fiind aici cu viză de muncă. Dar nu-ţi face griji - am destui angajaţi bilingvi şi directorul operaţional vorbeşte spaniola. O privi ţintă. Nu vei beneficia de nici un tratament special. Eşti sigură că vrei să o faci?

- Da, sunt sigură. Sunt foarte recunoscătoare.

- Îţi voi da un loc de muncă, spuse Riley. Dar asta e tot.

- Nu mă aştept la nimic, spuse Emma. Nu mă aşteptam nici măcar la atât. Sincer.

- Jeannette te va ajuta să începi să faci actele. Nu ar trebui să dureze mai mult de 20 de minute. Apoi ne revedem luni după Ziua Recunoştinţei, în acest birou, la 7:00 dimineaţa. Vino cu o sacoşă sau un rucsac în care să îţi încapă prânzul, apă sau băuturi energizante şi gustările. Jeanette îţi va spune de unde să iei uniforma. Voi plăti pentru una pe an.

- Mulţumesc, spus Emma din nou.

Riley se ridică.

- Vino în sala de conferinţă ca să completezi cererea şi hârtiile aferente.

- Riley, nu am făcut-o, spuse ea deodată. Clătină din cap. N-am avut nimic de-a face cu escrocheria lui Richard. Am fost prea proastă ca să ştiu ce punea la cale, dar nu am fost implicată.

- Bineînţeles că nu. Oricine are puţină minte ştia că a început să-şi construiască imperiul bazat pe scheme Ponzi cu zece ani înainte să te cunoască. Vino cu mine. Deschise uşa de pe peretele din dreapta al biroului, dând la iveală o masă lucioasă, cu opt scaune. Ia loc. O voi chema pe Jeanette.

Emma se aşeză şi aşteptă. Interviul nu era tocmai lejer, dar nici atât de rău pe cât ar fi putut fi. Riley trebuie

să fi simțit o mare plăcere văzând-o pe Emma venind în genunchi la ea și implorând-o să-i dea un loc de muncă. O mulțime de oameni care nici măcar nu o cunoșteau ar simți același lucru - înfumurata și tânăra soție-trofeu plătindu-și greșeala în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut.

Riley nu mai purta haine lăbărțate sau tocite, se gândi ea. De fapt, arăta minunat. Era clar că își cumpăra hainele din San Francisco. Purta un taior Marco de Vincenzo, un pic cam tineresc, și cu o fustă cam scurtă pentru ea, dar îi stătea bine. Dacă ar fi fost genul care să pună pariuri, ar fi pariat că îl scosese din cutie special pentru ea.

Termină de completat formularele și se întoarse în biroul lui Riley, bătând înainte de a deschide ușa. Era la telefon, dar îi făcu semn să intre, arătând spre scaun. În timp ce aștepta, Jeanette vârî capul pe ușă. Era îmbrăcată cu haina și cu poșeta pe umăr, pregătindu-se evident de plecare. Îi făcu cu mâna lui Riley, iar aceasta îi răspunse.

Acum rămăseseră doar ele.

Riley termină conversația telefonică și se concentră asupra Emmei.

- Ai vreo întrebare?

- Nu-mi vine nimic în minte. Mulțumesc încă o dată.

- Pentru puțin, răspunse ea pe un ton profesional. Ne vedem pe data stabilită. La timp.

- Absolut.

Se ridică să plece. Aproape că ajunsese la ușă.

- Emma?

Se întoarse.

- Acum suntem chit, spuse Riley fără să se uite la ea. Nu mai am nici o datorie față de tine.

Emma fu uluită și înghेță, rămânând fără cuvinte un moment. În cele din urmă își regăsi vocea:

- Crezi că țin scorul? Nu trebuia să faci asta. Nu trebuia să mă angajezi doar din motivul acela... Eram *copii!*

- Nu mai suntem, răspunse Riley. Nu vom fi prietene, dar chestia asta dintre noi... Am încheiat-o. Dar stai departe de fratele meu.

Şi se întoarse spre monitor, complet absorbită.

Emma închise încet uşa în urma ei. Dar apoi o deschise din nou.

- Stai un minut, spuse ea. Eşti supărată pe *mine*? Pentru că ţi-am spus nişte lucruri îngrozitoare şi o regret, dar cred că trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru ce ai făcut.

- S-a terminat, spuse Riley.

- Evident, nu! ripostă Emma, mai aprinsă decât intenţionase.

- Totul a fost regretabil, spuse Riley. Şi sunt sigură că este multă vinovăţie la mijloc.

- Ar putea fi de folos dacă aş şti exact ce vină ar trebui să-mi asum, zise Emma.

- Aş vrea să încheiem, răspunse Riley, stând cu faţa spre Emma. Hai să spunem că s-a terminat.

- O, nu, nu o vei face - tu ai început iar. Riley, nu eu m-am culcat cu iubitul tău pe ascuns! Ce ai împotriva mea? E din cauza acelor cuvinte groaznice pe care ţi le-am spus de furie? Dacă asta e...

- Nu e asta, insistă ea tare. Presupun că erai îndreptăţită. Am înţeles de ce erai furioasă.

- Atunci de ce?

- Pentru că nu ai vrut să mă ierţi! răspunse Riley.

Ochii îi scânteiau şi avea buzele strânse.

Emma rămase tăcută. Spuse singurul lucru care îi veni în minte:

- Eram prea rănită. Prea furioasă.

- Din cauza lui Jock? întrebă Riley. Râse scurt. Nici măcar nu ne mai răspundeai la telefon de săptămâni întregi! E atât de greu de crezut că în inima ta frântă mai încăpea o asemenea duşmănie. Am fost prietene la cataramă timp de zece ani!

Emma clătină din cap.

- Mi-am revenit după Jock în câteva luni, spuse Emma.

- Și nu ți-a trecut niciodată prin cap să trimiți un bilet sau un SMS în care să spui să uităm trecutul?

- Riley, eu... Nu, nu mi-a trecut niciodată. M-am gândit că era mai bine să ne vedem fiecare de drum. A fost un mare tărăboi.

- Da, spuse Riley încet. Și am implorat. M-am ploconit. Am trimis zece bilete, am lăsat mesaje. N-ai vrut să răspunzi. N-ai vrut nici măcar să auzi varianta mea. Și, cu nasul pe sus, ai plecat spre o viață mai bună, spre prieteni mai buni.

Emma clătină iar din cap.

- Nu pentru mult timp. Asta te roade, de fapt? Că nu ți-am spus că te iert? Că nu ți-am ascultat povestea? Vrei să mi-o spui acum?

- Pff! Acum nici măcar nu mai vreau să mă gândesc la ea, dar a durat ceva, la dracu'!

Emma râse amar.

- Ar fi trebuit să fim amândouă furioase pe Jock, nu una pe cealaltă!

- Am fost. Încă sunt în unele zile, dar este tatăl lui Maddie și nu pot scăpa de el. De tine pot.

- Da, așa e. N-am nevoie de mila ta. Ei bine, am, dar nu aș accepta-o nici dacă aș muri de foame. Dar îmi mai oferi postul sau nu?

- Da, și pentru Dumnezeu, ai face bine să nu dai greș. Eu am construit compania asta și înseamnă mult pentru mine. Dacă îmi faci probleme, te voi concedia cât ai zice pește.

- Îmi voi face treaba, spuse ea, pregătindu-se să plece. Apoi se întoarse. Crede-mă, chiar dacă nu am spus nimic, căci am fost puțin ocupată, te-am iertat cu multă vreme în urmă. Și, până să te văd, nu credeam că mai contează. Credeam că am învățat să nu mai las garda jos niciodată. Și ce e cu fratele tău? Ce-ai vrut să spui?

Riley trase aer în piept.

- Sunt fericită să-ți ofer un loc de muncă atât timp cât faci treabă și-ți câștigi salariul. Dar nu cred că are rost să încercăm să mai fim prietene. Evident, s-a produs

un rău ireparabil. Acestea fiind spuse, nu trebuie să dau peste tine la reuniunile familiale.

– Înţeleg. Presupun că ar fi problematic.

– Te rog să nu mă pui într-o situaţie stânjenitoare cu familia mea.

– Bineînţeles, spuse Emma. Nu e ca şi când ne-am fi împăcat, dar putem să facem pace? Să o luăm de la capăt ca angajator şi angajat?

– Da. De luni într-o săptămână. La 7:00 dimineaţa.

Emma ieşi, închizând uşa încet în urma ei. Dar, masochistă cum era, o deschise din nou.

– Poate că ar trebui să-mi mulţumeşti. Dacă nu ai fi fost atât de furioasă pe mine şi speriată de moarte, probabil că nu ai fi construit niciodată o companie de succes.

– Nu te îmbăta cu apă rece, răspunse Riley. Începusem deja bine, înainte ca Jock să-mi strice planurile.

Auzind-o, Emma zâmbi.

– Ţi-a fost mult mai bine fără mine. Cine ştie? Dacă am fi rămas prietene, poate că te-aş fi convins să îl laşi pe Richard să te ajute să-ţi investeşti banii.

Apoi închise uşa şi plecă.

Riley rămase la birou vreme îndelungată, nemişcată şi tăcută. Telefonul sună de două ori, se uită la numărul care apăru pe monitor şi lăsă să intre robotul.

Ei bine, fusese urât, se gândi ea. Nu avuseseră nevoie decât de zece minute pentru a se întoarce în timp, încăierându-se ca nişte pisici, ca atunci când aveau 13 ani. Dar în adolescenţă se certau la cuţite, apoi le trecea în câteva minute. De data asta nu avea să fie aşa.

Dar nu fuseseră decât zece minute. Şi simţea că se încheiase cu totul. De fapt, se simţea puţin obosită, ca şi când ar fi alergat mult. Îşi încrucişă braţele pe birou şi îşi puse capul pe ele. Fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse şi avea ceva experienţă la capitolul acesta. Nu faptul că se certase cu Emma sau că îi dăduse un loc de muncă fusese atât de dificil. Ci faptul că o văzuse,

că vorbise cu ea, știind tot timpul că s-ar putea să înceapă să o doară din nou.

Povestea lor era atât de alambicată, atât de complexă. De la prietene nedespărțite în copilărie la dușmance de moarte, printr-un vălmășag de furie, vinovăție, invidie, milă. Foarte multă vreme, Riley nu voise decât ca Emma să o ierte sau cel puțin să îl învinovățească pe Jock împreună cu ea. Trecuse prin perioade îngrozitoare de durere și tristețe. Apoi prin perioade de mare furie – dacă Emma îl iubea pe Jock atât de mult, de ce nu-i răspunsese măcar la teledon, săptămâni în șir? Și când văzuse o poză cu Emma în rochia ei de firmă, într-o trăsură în Central Park, frumoasă și elegantă ca o ducesă, în timp ce ea își câștiga traiul frecând podele și făcând contabilitatea noaptea târziu, se întreba cum de mai putea fi Emma supărată că lucrurile nu merseseră cu Jock. Fosta ei prietenă părea să aterizeze mereu în picioare.

Apoi asistase, de la distanță, la căderea monumentală a Emmei. Și o făcuse bucăți. Dar nu o căutase. Nu, era mult prea mândră pentru a o face. Nici Emma nu o căutase când Riley se chinuia și se simțea singură.

„Și eu am suferit cel puțin la fel de mult! Nu înțelege asta? Că totul a fost atât de greu?"

Întotdeauna se susținuseră una pe cealaltă, până la acel prim semestru de colegiu. „Nu trebuia să fii atât de rea", își spuse. Dar voise să fie limpede – era compania ei, afacerea ei; era un loc de muncă, nu o invitație la reconciliere sau de reîmprietenire. Nu avea să mai implore niciodată.

Dar, în cele din urmă, se eliberase. Spusese ce avea de spus. Văzuse surpriza Emmei și remușcarea zugrăvite pe chip. Spusese că îi părea rău și că o iertase cu multă vreme în urmă – se terminase. Chiar se terminase. Nici una dintre ele nu mai dădea înapoi, dar poate că acum vor putea să meargă înainte cu adevărat.

Riley închise totul, redirecționă apelurile telefonice spre mobil, își luă poșeta și se îndreptă spre parcare.

capitolul 7

Riley se duse la Starbucks, unde ajungea cel puţin o dată pe zi.

Rareori stătea înăuntru. De obicei intra şi ieşea - mereu avea o mulţime de lucruri de făcut. Erau oameni care stăteau la Starbucks ore în şir, trimiţând e-mailuri, scriind sau studiind. Oameni care nu trebuiau să fie undeva în fiecare clipă. Nu Riley. Ea nu se relaxa niciodată.

Cumpără un ziar înainte să intre. Avea o grămadă de lucruri de rumegat şi o putea face în timp ce se ascundea în spatele unui ziar, o barieră nemaipomenită.

Era o zi de noiembrie foarte rece - o cafea fierbinte cu multă frişcă suna bine. Şi era o măsuţă la fereastră, care dădea în curtea interioară pe care cafeneaua o împărţea cu magazinul de preparate culinare. Zâmbi spre doi oameni pe care nu îi cunoştea, dar pe care îi vedea des acolo. Apoi se instală în spatele ziarului.

Femeile, se gândi. Fiinţe dificile, complexe, emotive. Ştia prea bine. Nu doar că era dificilă şi complexă, dar printre angajaţii ei erau mai multe femei decât bărbaţi. Avea echipe de câte trei sau patru femei care aveau probleme pe care nu le puteau depăşi din cauza unor lucruri spuse, a unei priviri care nu le plăcea sau poate în încercarea de a se afirma. Trebuia să medieze mereu. Ea sau Nick. El se pricepea doar să obţină rezultate, căci nu înţelegea ce se întâmpla cu femeile, aşa că nu făcea decât să le sperie.

- Puteţi rezolva problema? Sau desfiinţez grupul şi vă împrăştii în echipe diferite? Căci s-ar putea să nu vă placă mai mult noile colege. Dacă nu vă puteţi înţelege, atunci faceţi-vă treaba şi nu vorbiţi una cu cealaltă, dar ar fi bine să comunicaţi când vine vorba despre chestiuni legate de muncă. E clar pentru toată lumea?

Zâmbi gândindu-se la asta. O abordare tipică, ca un tată care vorbeşte cu fetiţele sale. Putea foarte bine să adauge:

– Dacă tot nu înțeleg de ce sunteți supărate, ați face bine să vă opriți.

Nick era mult mai preocupat ca treaba să fie făcută bine decât de gâlceava lucrătoarelor. Dar femeile, ah, puteau să continue la nesfârșit. Ranchiuna între femei putea dura secole. Și luau totul foarte personal – o femeie care nu era iritată de obicei putea fi profund ofensată de o remarcă întâmplătoare despre alegerile copilului ei adolescent.

„Dacă i-ai spune puștiului tău leneș că nu mai primește chirie gratis, pun pariu că ar pune osul la treabă și și-ar căuta de lucru sau ar merge la școală."

Și, de aici, se declanșa un război instantaneu.

Oricât de sexist suna, genul acesta de lucruri se întâmpla mai rar cu bărbații. O, se certau și ei și aveau dușmăniile lor, nu încape îndoială, iar șansele de a purta un dialog care să rezolve lucrurile erau și mai mici. Chiar dacă explodau, erau mai puțin capricioși și mai rar se întâmpla să facă o obsesie.

Riley, deși era deșteaptă și avea succes, fusese obsedată de povestea cu Emma ani de zile. Se simțea încolțită din două părți – furia față de Emma și sentimentul de vinovăție pentru ce făcuse. Se străduise atât de tare să se împace cu ea, o implorase să o ierte! Iar Emma îi întorsese spatele. Acum, când era la pământ, Riley ar fi trebuit să fie cea binevoitoare? Uitându-se la viețile lor, de atunci până acum, lucrurile fuseseră... anapoda. Nelalocul lor. Emma se combinase cu un ticălos, iar Riley? Cu nimeni. Deloc.

– Scuze, spuse o voce bărbătească. E liber scaunul?

„Ce sincronizare perfectă", se gândi. „Un bărbat." Lăsă ziarul în jos, încercând să se gândească cum să spună politicos că nu voia să împartă masa sau să poarte o conversație.

– Hei, spuse el, cu un zâmbet atrăgător. Tu ești.

– Eu... ah...

Întinse mâna, nelăsând-o să termine.

- Logan. Logan Danner. N-am făcut cunoştinţă oficial, dar ne-am întâlnit accidental la magazinul de alimente de cel puţin cinci ori, ceea ce înseamnă că fie locuieşti, fie lucrezi pe aici.

„Nu o face", îşi spuse. Îi strânse mâna.

- Riley. Eu, ah... Lucrez în apropiere şi sunt dependentă de cafeaua care costă şapte dolari. Obicei prost.

El râse şi se aşeză.

- Presupun că ar putea fi mai rău. Ne-am putea întâlni întâmplător într-un loc unde se consumă droguri... Asta ar fi nasol.

- Uite...

- O, îmi pare rău, spuse el. Nu căutai companie, greşeala mea. O să iau cafeaua la pachet şi te prind într-o zi la coadă la magazinul de sendvişuri...

- Nu, mie îmi pare rău, spuse ea oftând din rărunchi. Încercam să uit de o problemă de la muncă. Haide. Stai jos. Dar s-ar putea să nu fiu tocmai vorbăreaţă.

El nu ezită.

- Sunt un bun ascultător, dacă ai chef să vorbeşti.

- Nu, mulţumesc. Hai să rămânem la fleacuri.

- Sunt şi un bun vorbitor, dacă preferi să taci. Sau ne putem petrece timpul ca şi când am fi singuri.

Se aplecă şi scoase un mic laptop dintr-o geantă de pânză de purtat pe umăr. Îl puse pe masă şi îl deschise. Sorbi din cafea. Îl porni. Privi spre ea pe după monitor.

Ea râse uşor.

- Se cam vede.

El privi spre monitor.

- Adică?

- Încerci să-mi atragi atenţia? Să mă faci curioasă?

- Da, răspunse el. Cum mă descurc?

- Cam prost, spuse ea, amuzată. Eşti aproape enervant. Mai exact, ne tot întâlnim. Mă urmăreşti?

- Ar fi nepoliticos, spuse el. Ca să nu mai pomenim că ar fi o infracţiune. Ei bine, devine o infracţiune dacă este o ameninţare, dar este o contravenţie când e doar nepoliticos.

- Și de unde știi lucrurile acestea?
- Sunt detectiv.

Ea începu să râdă.

- Oh, frate, singura replică de agățat care merge mai bine este să spui că ești la marină, în trupele speciale.

El se mișcă pe scaun și scoase portofelul. Îl deschise. Și Riley îi văzu legitimația și insigna.

- Stai așa, spuse ea. Băgă mâna în poșetă, își scoase mobilul pregătindu-se să le facă o poză.

El își puse mâinile peste ale ei, redirecționând camera telefonului.

- Asta înseamnă că vei afla mai întâi dacă spun adevărul înainte să ieși cu mine?

Riley ridică din umeri.

- S-ar putea să aflu dacă spui adevărul înainte să-ți dau sfaturi legate de pepeni sau să te avertizez să stai departe de salata cu macaroane de la magazinul alimentar. Nu m-am gândit nici o clipă la o întâlnire. Și nici nu m-a interesat.

El dădu drumul telefonului, lăsând-o să facă poza.

- Fără menajamente. Direct la țintă.

Ea făcu poza.

- Ce fel de detectiv ești? întrebă ea.
- Infracțiuni imobiliare.
- Adică?
- Ai grijă cu conversația prietenoasă, Riley. S-ar putea să nu mai fii așa țepoasă și să te porți mai degrabă ca o femeie. Infracțiuni imobiliare, spargeri. Dacă îți fură cineva computerul și inelul cu diamante, eu ți le voi recupera. Nu ai fost jefuită - jaful are loc atunci când este implicată o armă.
- O armă mortală? întrebă ea intrigată.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Orice armă poate fi mortală. O lingură ar putea fi letală dacă știi cum să o folosești. Infracțiunile imobiliare au legătură cu bunurile furate din proprietățile private - din casă, mașină, de la tine, fără lingură, desigur. Zâmbi prostește.

- Şi de ce tot dau peste tine?

- Acel magazin este între muncă şi casă. Şi sunt mult pe teren. Dar faptul că dau peste tine mereu este unul din avantaje. Deci, ce crezi? Cină? Drumeţie? Plimbare cu bicicleta? Întâlnire convenţională?

- Cafea, spuse ea. Bem cafea. Nu-mi dau întâlniri.

- Nu văd nici o verighetă...

Ea clătină din cap.

- Nu sunt căsătorită, doar că nu ies la întâlniri.

- Trebuie să ai un motiv, remarcă el.

- Nu, spuse ea. Nu am.

- Te deranjează dacă întreb - cu ce te ocupi?

- Mă deranjează, dar îţi voi spune, dar doar pentru că cred că eşti, într-adevăr, detectiv. Am o mică afacere. Pe lângă asta, sunt necăsătorită, am un copil şi o mamă în vârstă. Aşa că, vezi, sunt foarte ocupată.

Închise computerul şi se sprijini cu cotul de el.

- Uite, recunosc că am venit mai des la magazin de când mi-ai dat sfaturi despre verdeţuri. Nu putem să uşurăm lucrurile? Am deja o grămadă de pepeni. Ce îţi place să faci în afară de muncă? Poate că am putea merge la alergat împreună? Să jucăm prinselea în parc? Să ieşim des la cafea?

- De ce? întrebă ea.

El înclină capul.

- Sunt atras de tine?

- Era o întrebare? răspunse ea.

- Nu am mai ieşit cu o femeie de ceva vreme. Ei bine, nu am mai avut o întâlnire cu o femeie. Partenera mea este femeie, căsătorită cu un pompier solid, cu trei copii mici. Sora mea şi fosta soţie sunt bune prietene şi, crede-mă, încercările lor de a mă combina sunt lamentabile...

- O, Dumnezeule, trebuie să fie interesant! Sora şi fosta soţie?

- E groaznic. Dar vezi, sunt interesant, spuse el triumfător. Privi în jur. Vrei să mănânci ceva? O gogoaşă?

Râse de el, căci era atât de ridicol. Totodată drăguț, indiscutabil. Deci e adevărat - polițiștii și gogoșile.

- Mă gândeam la tine. Eu mi-am mâncat porția pe astăzi. Haide, Riley. Haide să planificăm ceva. Poate fi în public, la lumina zilei, complet sigur și platonic. Îți arăt arma, spuse el ridicând din sprâncene, în stil Groucho Marx.

Ea râse din nou.

- Nu. Ne vedem la verdețuri, zise Riley ridicându-se, apoi ieși.

Îi luă un moment să-și pună computerul în geanta de pânză și să-și ia cafeaua, apoi o luă după ea.

- Stai așa, strigă el. O prinse din urmă și îi dădu o carte de vizită. Asta îți va ușura misiunea.

Se uită la ea. „Sg. Logan Danner, Poliția Santa Rosa, Infracțiuni imobiliare." Un număr de telefon și un interior.

- Vrei numărul meu de mobil? întrebă el.

- Nu.

- E pe cartea de vizită oricum. Haide, Riley. Pun pariu că ne-am distra.

Ea se întoarse înainte de a urca în mașină.

- Nu. Și dacă mă urmărești, îl voi suna pe șeful tău. Te spun.

- Hei, nici o grijă. Șeful mă place, răspunse el.

Riley o luă spre casă. Dar zâmbi tot drumul. Era arătos, foarte atrăgător și adorabil de amuzant. Era tentant.

„Stai așa, Riley", se gândi ea. „Tentant? E o premieră." Nu era ca și când bărbații nu ar mai fi flirtat cu ea până atunci sau ca și când nu ar mai fi fost invitată în oraș. Ieșise de câteva ori - dar nimic semnificativ. În nici un caz nu se punea problema de o relație. Nu se întâmpla frecvent, căci petrecea mult timp la muncă, cu Maddie și mama ei, mergea la cumpărături, după mâncare și haine, câteodată mai alerga...

Știa că alerga? O, dacă o urmărise, avea să-i spună șefului lui și lui Adam. Fratele ei era *foarte* protector.

Dar, pentru prima oară după mulți, mulți ani, simțea că s-ar putea să o intereseze o prietenie obișnuită cu un bărbat. Se întrebă dacă faptul că se văzuse cu Emma și încheiase cu confruntarea aceea avea vreo legătură cu schimbarea dispoziției ei.

Dar, pe bune, știa că alerga? Căci dacă știa, avea să fie foarte aspră cu el.

Cu toate acestea, râse în sinea ei. „Și am numărul de pe insigna lui."

Făcuse ce trebuia cu Emma. Lămurise lucrurile și îi dăduse un loc de muncă. De aici înainte, va fi amabilă; se va purta ca o profesionistă; va păstra distanța regulamentară între ele.

Și poate că va începe să-și vadă de viață.

În sfârșit.

Așadar, Riley pusese punctul pe i, se gândi Emma. Era clar - mai existau niște puncte nevralgice, niște resentimente. Emma se bosumflă o clipă, luptându-se cu melancolia. Prietenia între femei putea fi atât de profundă, atât de personală, aproape că era mai greu să închei o relație de felul acesta decât să te desparți de un bărbat. Îi lipsea prietenia aceea cu Riley, atât de intimă și de sigură. Suferea că o pierduse pentru totdeauna.

Dar apoi începu să se însenineze. Fusese lovită în cap cu o ploscă, pentru Dumnezeu. Las-o pe Riley să se simtă mai bine - supraviețuise mai bine decât Emma. Nu aveau să fie prietene. Dar Emma avea un loc de muncă. Unul decent. Și nu avea nici o îndoială că Riley cea micuță și dură nu va lăsa să i se întâmple nimic. „Așa ceva nu se va întâmpla în compania mea!"

De îndată ce își lămuri acest lucru în minte, se trezi că era foarte încântată de noua slujbă. Nu avea îndoieli că va fi solicitantă și aspră, dar era în al nouălea cer. Era sigură că nu va dura mult - doar câteva zile, poate - înainte ca această bulă roz să se spargă și să revină cu picioarele pe pământ -, căci știa că o așteaptă o muncă grea. Dar, pe moment, se simțea bine din multe puncte

de vedere. *Voia* o muncă grea; o va ajuta să șteargă din trecutul ei pata lăsată de huzurul de care avusese parte, fără a-l merita vreodată. Va dovedi că putea face față unei munci grele și va supraviețui. Într-un fel, simțea că merita munca aceasta grea. Era ispășirea ei, deși nu era nevinovată. Însă se făcea vinovată de faptul că iubise bogăția. Și făcuse compromisuri pe parcurs. Nu amorale sau neprincipiale, dar îl acceptase pe soțul ei ocupat, uneori indiferent, acceptase singurătatea, găsise scuze, ignorase semnele grăitoare și se întrebase mereu, în secret și în tăcere, ce se întâmpla. Și se întrebase, dacă el nu ar fi avut nici un sfanț, s-ar fi gândit de două ori? Pentru asta trebuia să ispășească.

Urma să fie o muncă murdară pentru un salariu curat, datorat doar efortului ei. Și va fi sigură.

Spre uluirea ei, Riley o făcea să se simtă în siguranță. Erau suficiente încăpățânarea și siguranța de sine a lui Riley pentru a-i garanta clar un mediu de lucru sigur, în care să se simtă protejată și... Dumnezeule. Și... avea *încredere în ea*. După 16 ani în care se lamentase că nu va mai putea avea niciodată încredere în cineva, în cine își punea baza? Tocmai în cea de care se temea că ar putea-o trăda. Tocmai în cea care nu mai voia să-i fie prietenă.

– Mi-a dat o slujbă, îi spuse ea la telefon lui Adam.

Vorbi încet, emoționată, uimită și pe un ton conspirativ.

– Bineînțeles că da, răspunse el.

– Nici măcar nu i-ai spus cât de des am vorbit, spuse ea.

– Ți-am zis – nu mă interesează să vă împac. Ce zici, sărbătorim cu un pahar de vin?

– Ne putem întâlni la localul acela de vinuri? întrebă ea.

El râse înfundat.

– Cred că mai degrabă voi veni la tine, cu o sticlă de vin, niște fructe și niște brânză, dacă îmi vei da voie. Trebuie să lucrez dimineață. Nu pot ieși seara târziu.

– Eu ar trebui să dau vinul şi brânza, spuse ea. După tot ce ai făcut ca să mă ajuţi...

– Poţi s-o faci data viitoare. Trec pe la magazin în drum spre tine. Va trebui să-mi spui adresa.

Emma avusese mulţi iubiţi şi un soţ, dar niciodată un bărbat cu care putea vorbi aşa cum vorbea cu Adam. Evoluase exact aşa cum se aşteptase. Lăsând la o parte felul în care arăta – deşi probabil că femeile din districtul Sonoma se topeau după el, căci era foarte chipeş –, era totodată deştept, matur şi cuceritor. Se pricepea la vorbe, după cum era de aşteptat de la un profesor; când începea să vorbească, o absorbea cu totul. Pe deasupra era şi amuzant şi o făcea să râdă. Şi era serios – ceea ce era esenţial. Dacă vorbea despre familia sa, despre Maddie, Riley sau mama lui, o făcea cu o seriozitate şi o sinceritate profunde. „Mama nu s-a schimbat de când o ştii. Familia înseamnă în continuare totul pentru ea şi este clar că o cuprinde agitaţia dacă stă prea mult, dat fiind că a muncit din greu întotdeauna. Acum că a fost în cele din urmă convinsă să nu mai lucreze tot timpul, face voluntariat. Hrăneşte nevoiaşii aproape în fiecare zi şi uneori adăposteşte animale abandonate până li se găseşte un stăpân. Iar Riley se obişnuieşte repede cu realizările, dar, când vine vorba de eşecuri, oricât de mici, le ia mult prea în serios. Este ambiţioasa familiei. Şi, dacă este cineva în casa noastră care înţelege bucuria adevărată, aceea e Maddie. Iubeşte pe toată lumea, pe noi toţi, inclusiv pe Jock, şi, fără nici un efort, cu o autenticitate nedisimulată, se asigură că fiecare dintre noi o ştie. Sunt înconjurat de femei, ceea ce poate deveni dificil, dar mă ţine în priză. Nu pot ascunde nimic. Se bazează pe mine, mă asaltează, sunt foarte protectoare şi au mari pretenţii de la mine. Îşi bagă nasul în treburile mele mereu. Şi văd că îmi place asta."

Emma se întrebă cum era să locuieşti cu un bărbat atât de puternic şi sensibil ca Adam. Nu-şi putea desprinde ochii de la mâinile lui, pline de cicatrici de la munca grea, atât de frumoase şi de puternice. Află

că lucrase în podgorii, zgâriindu-și încheieturile degetelor în vița aspră și tare. Și în construcții, unde învățase suficient despre case și tâmplărie încât să se ocupe singur de reparații și renovare atât acasă la el, cât și la mama lui – și munca asta își spusese cuvântul asupra mâinilor lui. Mâinile acelea îi spuneau Emmei că nu o dusese niciodată ușor și că avusese parte de un drum aspru, căruia îi făcuse față prin forță și muncă grea. Muncă cinstită, care ajunsese să însemne totul pentru ea.

Îi era foarte recunoscătoare. Simplul fapt că știa că era prietenul ei îi dădea un sentiment de pace și confort, pe care nu-l mai simțise de multă vreme. Îl adora. Dar, la finalul serii, când plecă, când se aplecă spre ea, Emma se trase înapoi. Nu îl putea lăsa să arunce o umbră asupra relațiilor lui și asupra încrederii pe care o inspira lăsându-l să se apropie prea tare de cineva ca ea.

– Nu, nu..., spuse ea în șoaptă.

– Scuze, Emmie. Am fost insensibil, răspunse el. Ai rămas văduvă de curând...

– Nu, nu este asta, dar...

– Șșșt, spuse el, punându-i un degete pe buze. Sunt cu tine. Nu vrem să ne complicăm prietenia.

– Da, zise ea, căci era în încurcătură și nu știa cum să se explice. Dacă își dorise vreodată să fie sărutată, era în clipa aceea.

Și dacă voise vreodată să o sărute o anumită persoană, el era acela. Dar se temea că va complica prietenia cu el. Se temea să nu-l rănească doar pentru că făcea parte din viața lui. Nu putea suporta gândul că ar putea fi problema lui Adam.

Atunci el zâmbi, se uită la ceas și spuse:

– Am stat prea mult.

– Nu, spuse ea, clătinând din cap. Deloc. Sper să ne revedem curând. Foarte curând.

– Ne vom revedea.

Apoi plecă.

După ce purtă o conversație cu Penny, Emma făcu niște planuri pentru micul ei bungalow. Avea o misiune.

Îi rămânea foarte puţin timp până să înceapă noua slujbă şi îl folosi eficient. În primul rând, cumpără două cutii de vopsea - galben pal, bleu şi o vopsea maro foarte deschis, un fel de crem dens. Nu era extrem de încrezătoare, dar simţea că putea petrece puţin timp reîmprospătându-şi casa, dat fiind că era absolut hotărâtă că va putea să-şi păstreze locul de muncă pe termen nedeterminat. Atât timp cât nu stătea în calea lui Riley.

Zugrăvi baia astfel încât să se asorteze cu prosoapele pe care le adusese cu ea. Unul din pereţii din mica ei cameră de zi deveni galben, iar pe ceilalţi îi zugrăvi cu un crem atât de deschis, că părea un alb şters. Sâmbătă umblase prin toate orăşelele din districtul Sonoma, căutând târguri de obiecte second-hand şi găsi perne colorate, o pătură decorativă cu care să acopere speteaza canapelei, mici rafturi de nuiele pe care putea să-şi aşeze prosoapele de baie, un coş frumos, pentru măsuţă, pe care îl putea umple cu fructe şi tărtăcuţe, două rame de bronz pentru poze şi un desen pentru peretele din dormitor. Era un Matisse, iar rama era excelentă. Găsi tăvi adorabile pe care le putea folosi să servească vin şi brânză pentru că acum ştia că va avea oaspeţi uneori. De asemenea, găsi nişte pahare de vin frumoase şi farfurii de desert, de care nu avea nevoie, dar nu putu rezista. Şi îi făcu cu ochiul o geacă albă de blugi tocită.

- M-am îngrăşat, spuse doamna care o vindea. Am purtat-o foarte puţin.

- Ei bine, arăţi super, iar eu m-am ales cu o jachetă, îi spuse Emma.

Aşa că femeia îi mai oferi şi o eşarfă bleumarin şi un jerseu subţire, care aproape că părea a fi de caşmir.

Vremea era perfectă pentru o plimbare prin cartierele de modă veche, cu drumuri mărginite de copaci. Copiii se jucau încă pe străzi pe aici; erau o mulţime în faţa verandelor caselor vechi de cărămidă, cu etaj, iar oamenii greblau frunzele, se uitau la copii şi stăteau de vorbă peste garduri. Era soare şi călduţ, iar băcanii îşi scoseseră fructele şi legumele rămase afară, aşezându-le

pe rafturi mari. Nu putu rezista să nu cumpere mere, dovlecei, roșii, doi ardei, un pumn de păstăi de fasole verde și câteva cepe. Unul dintre lucrurile care îi lipsiseră cel mai mult în New York erau standurile de legume de pe marginea drumului, pe care le dețineau și la care vindeau fermierii care cultivau produsele - era ca și când ai fi putut gusta soarele și munca asiduă.

Când ajunse acasă, fu încântată să vadă că micul ei bungalow arăta deja mai proaspăt, mai vesel, semănând mai mult cu vechea Emma. Merse din nou la magazinul cu obiecte de uz casnic. Își vopsi măsuța în galben aprins, unul din scaune albastru intens, iar pe celălalt verde ca iarba.

Semăna un pic a casă de vară, se gândi ea.

Îl invită pe Lyle la o gustare și un vin, ca să-i arate vechea căsuța ei înnoită, inclusiv poza înrămată în care apăreau Emma, Lyle și Riley, făcând galerie la un eveniment sportiv în liceu.

- Interesant, spuse el, luând-o. E de bine?

- Voiam să-ți spun doar când vom toasta, dar îți pot zice acum. Riley mi-a oferit un loc de muncă în compania ei.

- Ah, făcu Lyle. Așadar, măcar una dintre voi e deschisă la reconciliere.

- O, nu te aprinde prea tare. A fost foarte detașată, profesionistă și mi-a spus clar că nu aș beneficia de nici un fel de tratament special. Nu vom fi prietene. E un loc de muncă și atât. Dar sunt foarte recunoscătoare. Mă va plăti aproape de două ori mai mult pe oră decât am câștigat de când m-am întors. Plus beneficii.

Ziua Recunoștinței, posibil ultima vacanță pe care urma să o aibă pentru multă vreme, fu atât de plăcută, ca o gură de aer proaspăt după vacanțele pe care le avusese în ultimii câțiva ani, încât își dori să nu se mai termine niciodată. Nu numai că luă vin pentru masa la Penny și îl convinse pe Lyle să creeze un aranjament floral încântător, ci și petrecu întreaga dimineață ajutând-o pe Penny să curețe casa, să pregătească mâncarea,

inclusiv curcanul şi să aşeze masa. Fu foarte agreabil şi relaxant.

- Mi-ar fi plăcut să am o fiică, spuse Penny, în timp ce lucrau împreună în bucătărie.

- Ai copii? o întrebă Emma.

- Nu, răspunse ea. Am avut o căsătorie fericită cu Bruce, dar nu am fost binecuvântaţi.

- Când s-a stins?

- O, au trecut peste 20 de ani. A fost îngrozitor de greu la început, cum nu aveam copii, ştii...

- Îmi pare foarte rău, Penny. Probabil că îţi lipseşte tare mult.

- Uneori. Dar apoi mă pregătesc pentru câte o sărbătoare ca asta şi uit că am fost cândva căsătorită timp de 35 de ani şi că nu făceam mai nimic fără el. Suntem toate văduve într-un fel...

- Într-un fel? întrebă Emma.

- Ei bine, Susan a divorţat de al doilea soţ, de ceva vreme, iar primul ei bărbat este pe moarte, de-abia mai respiră, ticălosul. Nu s-a eliberat niciodată cu adevărat de el. Dorothy e divorţată, iar fostul ei soţ a dat în cele din urmă ortul popii. Pfui, a fost un nenorocit. Marilyn l-a pierdut pe dragul ei soţ cu câţiva ani în urmă. Nu erau căsătoriţi de prea mult timp. S-au căsătorit târziu şi au trăit bine împreună vreo zece ani. Şi-a revenit destul de bine. Nici una dintre noi nu a avut o fiică. Nedrept...

Emma zâmbi.

- Vă voi ţine eu loc de fiică, spuse ea. Căutam vreo patru mame moderne.

- Suntem buclucaşe, se ştie, răspunse Penny, zâmbind larg.

- Şi mai bine, zise Emma.

capitolul 8

Adam o sună pe Emma în vinerea de după Ziua Recunoştinţei. O întrebă dacă ar vrea să meargă la Napa

și să ia prânzul la unul din bistrourile de lângă podgorii, înainte de a începe munca.

– Dacă ești liberă mâine, spuse el.

– Ar fi perfect, răspunse ea. Aștept cu nerăbdare să-mi povestești cum ai petrecut de Ziua Recunoștinței. Și îți voi povesti și eu!

– Super. Te iau pe la 11:30.

Nu vorbiră prea mult la telefon. Era ușurat să vadă că era binedispusă și că acceptase cu ușurință. Își făcuse griji că Emma ar fi putut să dea înapoi în urma avansurilor lui, gândindu-se la ce dorea el. Se mișcase prea repede, când se aplecase spre ea pentru a primi un sărut. Dumnezeule, era un joc complet diferit! Și atât de stânjenitor. Avea 37 de ani – nu se gândea la lucruri în felul acesta. Era ceva obișnuit să te săruți la prima întâlnire. Ba chiar de așteptat. Femeia ar fi crezut că nu o placi, dacă nu încercai măcar... Dar Emma era diferită.

Nu era nici pe departe pregătită să se gândească la ideea de a avea un bărbat în viața ei, iar când va fi, nu exista nici un motiv să se aștepte să fie el. Își spuse că soțul ei nu murise de prea mult timp. Probabil că nu îi mai fusese soț de cel puțin trei ani, dar chinul ei nu se încheiase de prea multă vreme. Se întorsese în California de doar câteva luni.

Încercă să-și reamintească: venise acasă, dar nu se întorsese la el.

Intenționa să bată în retragere. Avea să-și revină ea. Spera să dea semne în sensul acesta cât mai curând, căci ardea de nerăbdare să o ia în brațe.

Uimitor cum revenise sentimentul acela. Îl invadase în momentul în care o văzuse, ca și când s-ar fi întors în timp. Când ea devenise matură, în sfârșit, cu atâția ani în urmă, iar lui i s-ar fi permis, în cele din urmă, să o curteze, nu ar fi putut apărea mai multe complicații nici dacă erau în război. Ea era în Seattle, el se lupta să țină pasul cu munca și cu școala, iar apoi – poc! – Riley rămăsese însărcinată cu copilul lui Jock. Așa că făcuse ce trebuia să facă – își reprimase din nou sentimentele.

Dar Emma nu se mai întorsese acasă. Mersese de la colegiul din Seattle în New York. De-abia găsise curajul să-i spună că venea la New York să o vadă, când îl anunțase că se logodise. Cu cel mai minunat om din lume.

Spera să aibă o a doua șansă, dar era realist. Poate că el și-o dorise mereu, însă asta nu însemna că la fel stăteau lucrurile și în cazul Emmei. Apoi o luă cu mașina și era absolut radioasă că îl vedea. Îl întâmpină cu o îmbrățișare, cu ochi scânteietori și un zâmbet foarte frumos. Tot drumul spre Napa pălăvrăgise ca o fetiță despre ce făcuse – zugrăvise, decorase și trecuse pe la toate târgurile de vechituri care îi ieșiseră în cale.

– Mi-am cumpărat chiar și o geacă. Haine folosite, de la un târg de vechituri! Sper că Richard se învârte în mormânt!

– Emma! exclamă el, râzând spre ea.

– E prea mult să sper că l-au mâncat viermii deja?

– Ce-ai pățit astăzi? întrebă el.

– E din cauză că am petrecut timp cu văduvele vesele, cred. Ar trebui să auzi cum vorbesc, mai ales despre soți decedați sau de care au divorțat, care nu au fost prea grozavi. Sunt incorigibile și le iubesc. Împreună cu Penny, am făcut pe gazdele de Ziua Recunoștinței și ne-am distrat de minune. Nu era nevoie de mare lucru ca să pună în umbră sărbătorile din ultimii câțiva ani, dă-mi voie să-ți spun, dar a fost fantastic!

– Nici măcar nu mi-a trecut prin cap, spuse el. Sunt sigur că viața ta din ultimii ani nu a inclus sărbători pline de bucurie.

– Nici înainte, răspunse ea. Înainte să fie acuzat, sărbătorile erau parade pentru bogătani – petreceri, festivități și reuniuni – în care se luau la întrecere. Iar eu m-am prins în jocul lor, știi? Sunt designer de meserie. Nu există loc mai bun decât New Yorkul pentru asta. Dar sărbători memorabile în familie, care să te umple de energie și bucurie? Clătină din cap. Richard nici măcar nu-și invita familia la noi acasă. Era o strategie.

Le dădea bilete la clasa întâi în insule, ca să plece din oraș și să poată sta liniștit.

Când ajunseră la restaurant se opri din vorbit, în timp ce fură conduși spre o masă drăguță pentru două persoane, într-un mic foișor. Era un pic răcoare la umbră, dar erau câteva încălzitoare în jurul curții interioare. Deși era weekend și sărbătoare, puțină lume ieșise la prânz. Încăperile pentru degustare păreau să fie pline și se vedeau o mulțime de oameni vizitând valea, dar terasa micului restaurant era liniștită. Adam nu ar fi putut plănui mai bine nici dacă ar fi sunat înainte și ar fi cerut o masă specială.

Emma era atât de însuflețită și se simțea atât de bine, încât ai fi zis că este la prima întâlnire. Poate că aproape că era, se gândi el. După ce comandară, voi să afle totul despre Ziua Recunoștinței la el acasă, toate detaliile, chiar și ce fel de umplutură făcuse June. Așa că îi povesti, inclusiv că trecuse Jock pe la ei ca să o vadă pe Maddie și rămăsese la desert.

– Mă bucur mult să aud asta, spuse ea. Încearcă să fie un tată bun?

– E un tată bun, cred, spuse Adam. Înainte era mai complicat pentru că a locuit în Sacramento câțiva ani. Apoi a fost căsătorit pentru scurt timp cu o femeie cu copii, ceea ce nu a mers întotdeauna bine. Dar, ca să vorbim despre partea bună, nu a ratat niciodată vreo zi de naștere sau vreo sărbătoare, iar când Maddie joacă fotbal și baschet, ajunge aproape la toate meciurile, chiar și atunci când trebuia să vină din Sacramento.

– Spune-mi despre tine, Adam. Cum de nu ai o relație? Ești o partidă atât de bună! Sigur ai avut prietene.

– În caz că vrei să știi dacă m-am văzut cu femei, răspunsul este da. Ba chiar vreo două erau cât pe ce să-mi devină soții – relații care au durat doi ani.

– Și totuși nu te-ai căsătorit? Tu, care ai atâta grijă de familie? De ce?

– Nu știu. Pur și simplu nu mi se părea că este ce trebuie. Presupun că nu eram suficient de îndrăgostit.

- Aş vrea să mă fi gândit la asta, spuse ea.

- Dar l-ai iubit, Emmie, spuse el. Din felul în care îl descriai, era extraordinar.

- L-am iubit, recunoscu ea, devenind serioasă. Lăsă furculiţa jos. Aveam 24 de ani când l-am cunoscut. M-a cerut în căsătorie aproape imediat. Mi-am dat seama mult mai târziu că m-a ales special. Căuta o idioată care să se potrivească în rolul de soţie de milionar, de la toaletele de lux până la design interior şi amfitrioană graţioasă, în condiţii de presiune. Şi, bineînţeles, trebuia să accept să primesc ordine. Îşi termină paharul de vin. Aş vrea să-ţi spun ceva. Dar apoi se opri.

- Încă un pahar de vin? întrebă el.

- Cred că aş vrea un ceai. Când vine chelneriţa din nou, cred că o voi ruga să-mi aducă unul. Dar voiam să spun ceva. S-ar putea să te fi indus în eroare. Legat de ideea de a face cercetări în privinţa lui Richard, ca să ştiu cum am ajuns aici. Am citit deja totul, Adam. Dacă mai este ceva nou, nu e nevoie să aflu. Timp de peste trei ani, am fost complet dependentă de ştiri. Nu-mi scăpa nimic din ce circula pe internet. Cărţile şi articolele biografice au început să apară încă înainte de a fi chemat la tribunal. Am citit toate transcrierile de la proces, deşi eram acolo de obicei, în sala de tribunal. Aveam propriii mei avocaţi. Pentru multă vreme, au fost singurii care vorbeau cu mine. Nu a durat mult până ce toate lucrurile pe care le bănuiam să se dovedească logice. Richard avea tendinţe pronunţate de sociopat. Din câte ştiu, nu a omorât animalele de companie ale vecinilor, dar, după spusele foştilor lui colegi, a minţit şi a trişat mereu cât a fost la şcoală. S-a folosit de oameni. Îi plăcea să scape nepedepsit. Îi plăcea să înşele şi să câştige cu orice preţ şi era lipsit de empatie. Chiar dacă statul şi FBI-ul i-au dovedit infracţiunile şi furtul, au existat doar presupuneri în legătură cu majoritatea celorlalte lucruri, cele care aveau legătură cu moralitatea lui şi cu tulburarea de personalitate. Totul a devenit cât se poate de limpede înainte de încheierea procesului.

– Emmie, spuse el plin de compasiune, atingând-o pe mână.

– Nu știam, însă cumva știam, Adam. Am trăit sub același acoperiș cu el, la urma urmelor. Chiar dacă nu eram apropiați, chiar dacă nu pot spune că am avut o căsnicie plină de dragoste, am locuit în casa lui. Am călătorit cu el. Prima dată când am bănuit că avea o amantă, nu eram căsătoriți decât de un an. Mi-a zâmbit indulgent și mi-a spus: „De ce Dumnezeu aș avea o amantă? Te am pe tine, cea mai frumoasă femeie din New York". L-am crezut, desigur. Era foarte încrezător și convingător. Dar a venit un moment în care știam pur și simplu că ceva nu era în regulă. Am auzit întâmplător lucruri – avea angajați și știau cu toții ce făcea, că își alimenta afacerea cu bani din afară, că plătea dividende ici și colo când îi aduceau mai mult capital. O numea investiție... Bani investiți... Clienții satisfăcuți aduceau noi clienți. Nu discutam niciodată despre asta, dar după câțiva ani de căsnicie, auzeam astfel de lucruri când vorbea cu cineva care lucra cu el sau când era la telefon cu vreun client. L-am auzit transferând bani în conturi offshore. Credea că sunt idioată, cel puțin când venea vorba de finanțe. N-am știut niciodată nimic cu adevărat, dar aveam bănuieli serioase că soțul meu viclean și necinstit nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a face o grămadă de bani. Și am ajuns să aflu despre amantă. Andrea Darius. Am cunoscut-o înainte să ne căsătorim. O femeie frumoasă, foarte frumoasă. Deșteaptă, elegantă, genul care se mișcă în înalta societate. Semăna oarecum cu Katherine Heigl – alura aceea impunătoare, încrezătoare, intangibilă. Am bănuit de prima dată când am cunoscut-o. Era ceva în felul în care se uita la el, pur și simplu ceva vizibil. Era consultant de imagine, expert în relații publice, specializată în sectorul financiar. Creditorii și investitorii sunt constant investigați, mai ales companiile private și managerii de fonduri de capital de risc. Dar asta nu era decât un paravan. Era doar una din primele probleme cu care mă confruntam

când priveam în altă parte. Găseam scuze pentru a-mi face existenţa mai acceptabilă în propriii ochi. Râse cu amărăciune. În vreme ce eu sunt o paria în Manhattan, Andrea este încă o figură remarcabilă în societatea newyorkeză. Există speculaţii că este prostituată de lux sau chiar proxenetă. Cine ştie? Cui îi pasă?

Chelneriţa veni la masa lor, luă nişte farfurii şi le luă comanda de băuturi. Adam ar mai fi băut un pahar, dar ceru o cafea.

- Vezi tu, nu aveam nici o dovadă de nici un fel, dar lucrurile pe care le spunea şi le făcea mă determinau să mă întreb de ce nu îl înţelegeam mai bine. Apoi, într-o zi mi-am dat seama că m-am căsătorit cu un bărbat pe care nu îl cunoşteam, un bărbat care nu avea conştiinţă. Dar era deja prea târziu.

- De ce nu ai depus mărturie împotriva lui? întrebă Adam.

Ea clătină din cap. Când i se aduse ceaiul, adăugă lapte şi zahăr şi amestecă încet.

- Voiam să dispară totul ca să pot scăpa, ceea ce intenţionam să fac din toată inima. N-am o justificare reală, dar este adevărat că depoziţia mea nu ar fi ajutat deloc apărarea sau procuratura. Erau bănuieli, mărturii indirecte, speculaţii. Nimic, de fapt.

- Ai încercat să ai un copil cu el?

Ea tresări. Fusese vizibil.

- A fost o nebunie. Nu ştiu ce era în capul meu. Nu eram căsătoriţi de prea multă vreme; vreo doi ani şi eram încă atât de tânără, dar ştiam că ceva nu era în regulă în căsnicia noastră. Credeam că pot să îndrept lucrurile. Credeam că puteam fi o familie şi va putea deveni mai... *conştient* de mine. Clătină din cap. Cât de proastă am fost! Toată lumea ştie că nu rezolvi lucrurile dacă faci un copil! Şi Dumnezeu ştie că nimic nu putea să vindece ce avea el! Este o binecuvântare că nu am putut să rămân însărcinată. În cele din urmă mi-am dat seama ce greşeală catastrofală ar fi. Aşa că vezi, Adam, nu este necesar să strâng toate lucrurile scrise despre

Richard și despre cazul împotriva lui. Sau a mea. Sunt la curent cu toate astea. Mă uit foarte rar la știri acum. Iar biografiile acelea? Clătină din cap. Nu știu dacă sunt pe jumătate adevărate. Dar sunt scrise în așa fel încât să pară că ar putea fi.

– Îmi pare foarte rău, Emmie, spuse el.

– N-am vorbit cu adevărat despre asta. Am încredere în Lyle și mi-am deschis puțin sufletul în fața lui în timp ce treceam prin ce s-a întâmplat, dar nu voiam să creez tensiuni în relația lui cu Ethan – și așa Ethan nu are o părere prea bună despre mine.

– Dar Lyle...

– E cel mai bun, spuse ea imediat. Atât de loial, atât de minunat; și mi-a fost mereu alături. Și, crede-mă, l-am făcut să îndure niște drame. Sorbi din ceai. Sunt foarte recunoscătoare pentru Lucinda Lopez, pe care am văzut-o de două ori până acum. Este perfectă. Mă face să-mi vină atât de ușor să vorbesc despre asta și din când în când mă conduce la o concluzie perfectă, care explică totul, făcându-mă să înțeleg. Bărbații ca Richard Compton au darul de a găsi fraierii perfecți. Avea nevoie de o fată care își pierduse părinții, nu avea unde să se ducă, care avea nevoie de cineva care să o facă să creadă că era o prințesă. Cineva care să nu-i chestioneze motivele. Iar eu eram întruchiparea perfectă. Adam, vreau să știi cu cine ai de-a face.

El se încruntă.

– Crezi că nu știam aproape toate astea? Nu știam cum ai făcut față, dar am aflat despre toate lucrurile acelea – escrocheria lui, amanta, lipsa de conștiință, toate speculațiile vechilor cunoștințe, care spuneau că avusese tendințe de sociopat întotdeauna. A fost atât de narcisist, că este ciudat că s-a sinucis.

– Oamenii cred că sunt bani ascunși undeva, spuse ea. Eu sigur nu știu de vreun ban și nu am nici o lețcaie, dar cred că sinuciderea lui a fost parțial răzbunare, parțial „ți-am făcut-o". Nu prețuia prea mult viața, nu-i așa? Nici măcar pe a lui.

– În cele din urmă, ai fost sigură că concluziile tale despre el erau corecte? întrebă Adam.

– O, da, spuse ea. În timpul căsătoriei noastre, pe parcursul investigației, al tuturor depozițiilor, a fost foarte rezervat și nu a discutat nimic despre asta. Dar în cele din urmă, după ce fusese avertizat că îl aștepta o pedeapsă de 45-75 de ani închisoare, a deschis gura și au ieșit la iveală niște lucruri incredibile. Ne-a dovedit mie și tuturor celor care erau în preajmă că era o fiară fără mustrări de conștiință. Oftă. Există lucruri pe care pur și simplu nu le pot repeta; sunt atât de vulgare.

Rămaseră tăcuți. Ea sorbi din ceai, iar el își bău cafeaua. Chelnerița îi reumplu ceașca în tăcere și mai aduse apă pentru ceai, odată cu nota.

– E OK, Emmie, spuse el.

– Nu este deloc, Adam. Aproape m-ai sărutat. Nu ar trebui să faci asta. Sunt traumatizată. Încă nu-mi vine să cred că am permis să mi se întâmple toate astea.

– Aveai 24 de ani. Și ai devenit mult mai înțeleaptă la 30. Nu mai fi atât de dură cu tine însăți.

– Rosemary spunea mereu: „E la fel de ușor să te îndrăgostești de un sărac ca de un bogat“. Era plină de zicale. După moartea lui Richard, când am rămas să suport consecințele infracțiunilor lui și am devenit suspectă, știi ce a zis draga mea mamă vitregă? „Dacă te măriți pentru bani, vei munci pentru fiecare bănuț.“

– Nu mi-a plăcut niciodată, spuse Adam.

– Dar are niște proverbe nemaipomenite.

– O vom scoate la capăt, Emma.

– Voiam să mă săruți, spuse ea.

El trebui să se străduiască să nu-și lase inima să explodeze.

– Voiam să fiu sărutată, și singura persoană din lume care voiam să mă sărute ești tu. Dar, Adam, nu trebuie să o faci, pentru că nu sunt bine. Nu vreau să rănesc pe nimeni care s-ar apropia de mine. Trebuie să rămânem prieteni. Iar Riley... Ascultă, a avut o atitudine cât de poate

de profesională, dar mi-a dat clar de înțeles... Nu i-ar plăcea ideea ca noi să fim apropiați.

– Crezi că-mi pasă ce vrea Riley? întrebă el.

– Ei bine, mie da. Și ar trebui să-ți pese și ție. E familia ta. O să mai merg la terapie o vreme. Poate că mai găsesc o scurtătură sau două. Mai am doar câțiva ani buni înainte și aș vrea să-i trăiesc fericită.

El zâmbi. Doar câțiva ani buni? Nu avea decât 34 de ani. Probabil că simțea că irosise o viață deja.

– O vom scoate la capăt, Em. Luni începi o viață complet nouă. Curățat toalete și dat cu mopul. Super.

– O voi face pe Riley să fie mândră de mine, spuse ea. Nu-i spune că am spus asta.

– Nu spun nimănui nimic.

Emma nu se simțea neapărat mai bine pentru că îi făcuse toate acele mărturisiri lui Adam, dar se simțea mai curată. Mai sinceră. Trebuia să știe – chiar dacă nu fusese complice la infracțiunile lui Richard, era cu siguranță responsabilă pentru că ajunsese în punctul în care se afla. Căzuse în cursă la toate înșelăciunile lui. Și, înainte să se sfârșească totul, se asigurase că o știa. S-ar putea ca frânturi din dialogul lor din ultimele săptămâni să o urmărească pentru totdeauna, nelăsând-o să-și găsească liniștea.

Adam se întinse peste masă și o prinse de mână.

– Un lucru nu vei face – nu-ți vei face griji pentru mine. Nu am nevoie să mă protejezi. Bine?

Știa că era puternic. Știa că era deștept. Dar era înțelept în privința efectului pe care îl avusese legătura cu un bărbat ca Richard asupra ei?

– Nu mai sunt nevinovată, Adam.

– Nici vinovată. Și ești o supraviețuitoare. Știu că ești.

– Chiar? întrebă ea. Așa este?

El râse înfundat, dar nu amuzat.

– Moartea tatălui tău? Rosemary? Dumnezeule, câțiva ani cu ea ar distruge pe oricine! Ți-ai revenit după Jock. Ai luat ce s-a putut și ai plecat la New York – unul dintre

cele mai mari și mai înspăimântătoare orașe din țară. Sorbi ultima gură de cafea. Presupun că acum nu îl voi mai vedea niciodată.

- De ce?

- Nu mai mergi acolo în nici un caz, spuse el. Iar eu nu merg fără tine.

Se uită scurt la notă.

- Mi-e teamă că îți cam prinzi urechile deja.

El râse și scoase portofelul.

- Haide să împărțim nota măcar, spuse ea.

- Nu te preocupa. Nu-mi prind urechile, Emmie. Nu mă sperii deloc. Și ai trecut prin multe, dar cunosc oameni care au avut parte de lucruri și mai rele. La dracu', știu oameni care au luptat în război de mai multe ori. Au probleme, ca tine, și se străduiesc să le rezolve. Și e foarte greu.

Se simțea puțin disperată. Era limpede că el dădea înainte, neluând în serios că ea ar putea fi o alegere foarte proastă pentru el și nu va putea să îl împiedice. Îl adora pentru că o voia încă. Și se temea pentru el.

- Când l-am întrebat de ce își luase amantă, mi-a spus că avea nevoie să se culce cu cineva cu care putea vorbi!

- E greu de crezut cât de jalnic era, spuse Adam, scoțând bancnotele să le pună în notă. Dobitocul, adăugă el, scuturând din cap.

- L-am acuzat că este un hoț de doi bani și m-a pălmuit, spunându-mi că nu e nimic de doi bani în ce a făcut!

- Te-a *lovit?* întrebă el, iar ochii lui verzi se întunecară periculos.

- Doar o dată, spuse ea mai încet.

- Aș vrea să-l dezgrop și să-l bat să-i sune apa în cap, dar nu ajută la nimic, căci e mort. Pun pariu că nu a mai scăpat nepedepsit pentru nimic de data asta. Chiar dacă nu mă mai duc la biserică, cred totuși că există rai și iad. Băgă portofelul în buzunar. Ești gata, Emma?

- Da, răspunse ea. Sigur.

Când se îndreptară spre mașină, el îi puse mâna pe mijloc, iar ea mai încercă o dată.

– Adam, m-ai auzit, da? Tocmai am ieșit dintr-o relație disfuncțională. Mai mult decât disfuncțională. Patologică. De-a dreptul. Și s-ar putea să mă urmărească o vreme. Nu vrei să fii aproape dacă...

Se opri când fură aproape de mașină. O prinse de mijloc și o privi în ochi.

– Emma, te aștept să te întorci de 16 ani. Nu o voi lua la fugă de frică acum, doar pentru că un dobitoc dement s-a străduit din răsputeri să te rănească. Ți-am spus – putem să trecem peste asta. Se aplecă spre ea și o sărută tandru pe buze. Nu mai trebuie să mă avertizezi. Nu era nevoie să o faci deloc. Acum te voi duce acasă. Și dacă există Dumnezeu, mă vei invita înăuntru.

– Mă îngrijorează ideea de a fi împreună, spuse ea. Nu vreau ca rămășițele infracțiunilor lui Richard să se răsfrângă asupra ta, prin mine.

– Înțeleg, răspunse el. Ai terminat acum?

– Nu fi prostuț.

– Nu voi fi.

În drum spre casă, îi vorbi încet despre lucruri obișnuite, despre frumusețea zonei Napa, despre faptul că burnița rece din iernile din districtul Sonoma îl făcuse mereu să tânjească după supe și foc în sobă. Ea nu avea șemineu, desigur, dar el da. Aștepta cu nerăbdare să-i arate casa lui – avea peste 50 de ani și se afla într-un mic cartier liniștit, cu copaci, și îi plăcuse să o renoveze. Făcuse cea mai mare parte a muncii singur: scosese mocheta veche și montase parchetul, finisase și zugrăvise pereții.

– M-am concentrat asupra celor mai importante patru camere – living, bucătărie, dormitorul principal și baie. Noua bucătărie este atât de frumoasă că aproape mă face să vreau să gătesc.

– Nu te grăbi, spuse ea.

O seducea cu lucruri obișnuite, ca și când ar fi știut cât de mult dusese ea dorul unei realități pe care

o înţelegea - supe şi foc în cămin, zile ploioase într-o casă primitoare, dragostea unui bărbat bun.

După prânz, merseră la ea acasă.

O ţinu de mână pe drum, iar când intrară în micul ei bungalow, privi în jur şi spuse:

- Ai fost ocupată.

- Am mai aranjat puţin, îi răspunse.

- Vino aici, spuse el, încuind uşa în urma lor şi strângând-o în braţe.

Îi acoperi gura cu buzele cu o grabă şi o dorinţă pentru care nu era pregătită. După un scurt moment de surpriză, răspunse pasiunii lui cu propria ei ardoare. Nu era doar nevoia de intimitate, pentru că trecuse atât de mult, ci nevoia de a fi *el*.

Îşi scoaseră hainele în timp ce se sărutau. Părea că nu fusese nevoie decât de câteva secunde până să ajungă în pat, goi, sărutându-se. Emma nu mai simţise atingerea unor mâini iubitoare de ani de zile. Mâinile lui frumoase, buzele, degetele lui puternice făcură singurul lucru pe care nu îl mai credea posibil - o purtară departe. Foarte departe. Nu se gândea decât la el, îmbătată de parfumul lui, de gustul şi de trupul lui.

Era frumos cu totul. Avea picioare lungi şi puternice, braţe şi umeri musculoşi, un piept neted şi fără păr. Cu sprâncenele expresive, ochii verzi ca smaraldul şi maxilarul puternic, părul castaniu des, semăna cu o sculptură ce trebuia expusă. Dar în acel moment nu îi aparţinea decât ei. Şi ea lui.

Îi inhală respiraţia, îşi strecură limba în gura lui, se deschise şi îl primi în trupul ei. Fu blând şi tandru şi o incită până la frenezie. Răspunse dorinţei ei cu ardoare, pasiune şi forţă, făcând-o în cele din urmă să-i strige numele când atinse climaxul. Iar şi iar.

O urmă, şoptindu-i numele, iar trupul lui masiv se cutremură, cu gura pe gâtul ei şi mâinile mari în păr. Emma tresări sub valul de spasme, iar el râse înfundat, gutural. Îi sărută ochii, urechile, bărbia, buzele. Îşi

recăpătă calmul încet, încet; nu-i părăsi trupul, pătrunzând-o lent, repetat.

– Încă îți mai faci grijă în privința noastră? îi șopti la ureche.

– M-ai drogat, îl acuză ea.

El se împinse în ea din nou.

– Un pic. La naiba, femeie, știam că vom fi extraordinari împreună, dar n-am avut suficientă imaginație să știu în ce măsură.

Continuară să se sărute, tandru, adânc, ispititor. Se mișca în ea, umplând-o, legănându-se cu ea într-o mișcare continuă, adâncă. În scurt timp îl strângea în brațe, împingându-se în el, implorând mai mult.

– Nu te pot refuza, spuse el. Am senzația că nu te voi putea refuza niciodată. Dumnezeule, de ce aș vrea să o fac?

– Nu am refuzat nici eu, nu-i așa?

– Atunci vei primi mai mult, șopti el, penetrând-o până când urcară din nou pe culmi împreună.

În momentul în care începu să se încleșteze și să tremure lipită de el, el explodă ca o rachetă, făcând-o aproape să scâncească de plăcere. Și în cele din urmă se prăbuși sub el.

Îi sărută din nou ochii, obrajii, buzele, mângâind-o cu mâinile aspre pe tot trupul.

Rămaseră tăcuți o vreme, recăpătându-și suflul, iar trupurile începură să li se răcorească. El se întinse să tragă pătura peste ei. Lăsându-se pe o parte, o trase după el, ținând-o ușor la piept.

– Ai de gând să stai în mine pentru totdeauna? întrebă ea.

– Ar fi incomod? răspunse el. Căci pare că exact acolo trebuie să fiu.

– Ciudat, spuse ea. Și eu simt la fel.

– Prietenia cu tine are beneficiile ei, zise el.

Ea rămase tăcută un moment.

– Bun, spuse ea în cele din urmă.

El râse.

– Nu vreau să fim prieteni, Emmie.

– Nu vrei?

– Bineînţeles că nu. Nu împart asta cu prietenii. Nu a fost nimic obişnuit în ce s-a întâmplat, şi o ştii.

– Da?

– Nu a fost o partidă de sex prietenească nici pentru tine, spuse el. Am făcut dragoste, cum rareori mi s-a mai întâmplat. S-ar putea să fie pe locul întâi, de departe.

– Crezi?

– Ştiu.

Ea zâmbi.

– Mă bucur să aud asta, deşi probabil nu a fost o idee bună.

Adam se ridică, privind spre ea.

– Cred că a fost cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

Nu se putea abţine să nu-l atingă, mângâindu-i tandru faţa cu vârfurile degetelor.

– Presupun că nu-ţi vei veni în fire prea curând...

El clătină din cap. Îi îndepărtă cu grijă părul de pe faţă.

– Ştii ce simt. Cred că ai ştiut mereu. Crezi că mă poţi convinge să-mi treacă?

– Ei bine, credeam că pot...

– Nu poţi...

Emma îşi muşcă buza şi privi în ochii aceia verzi aprigi. Oftă.

– Slavă Cerului, spuse.

El îi zâmbi.

– S-ar putea să fie o problemă că tocmai m-am culcat cu fratele noii mele şefe...

– Nu o priveşte pe Riley cu cine mă culc. Nu o priveşte nici cu cine te culci tu.

– Crezi că va fi de acord cu asta?

– Crezi că-mi pasă? întrebă el, ridicând întrebător dintr-o sprânceană. Haide, spuse Adam, trăgând-o mai aproape şi făcând-o să-şi vâre nasul în pieptul lui. Bucură-te de moment. Vei avea destul timp să-ţi faci griji mai târziu.

Se lăsă strânsă în brațe.

– Mă simt mult mai relaxată decât acum două ore.

– Iată, spuse el râzând. Eu, unul, sigur sunt relaxat. După câteva minute de tăcere, o întrebă: Vrei să dormi?

– Nu. Mi-e teamă că mă voi trezi și voi descoperi că a fost doar un vis.

O sărută pe frunte.

– Nu se va întâmpla așa ceva. S-a terminat cu coșmarurile. Visele frumoase abia încep.

Restul weekendului fu ideal, genul de perfecțiune la care Emma renunțase să spere. După ce stătu vreo două ore în pat, făcu duș și se aranjă. Când ieși din baie, Adam trebăluia lejer în bucătărioara ei, fierbând ceai și făcând inventarul în frigider. Purta blugii, cu cămașa deschisă pe pieptul acela superb și era doar în șosete. Arăta atât de delicios că voia să muște din el.

– Dacă vrei să ieșim în oraș să luăm cina, mergem, spuse el. Dacă te pot convinge să rămânem acasă, iau eu ceva.

– Vrei să stăm acasă?

Zâmbi larg spre ea.

– O, da.

Apoi îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar, se uită la număr și răspunse:

– Bună, mamă. Ascultă o vreme, încuviințând din cap, ca și când mama lui l-ar fi putut vedea. Vrei să o repar acum? Pauză. Da? Aș vrea să nu faci asta. Știu că este deranjant, dar dacă ai cădea? Bine, bine, nu am vrut să te jignesc, dar... Să nu mai faci asta, bine? Ei bine, mulțumesc, dar ies în oraș astă-seară, așa că mâine voi avea treburi de făcut și va trebui să mă pregătesc pentru școală. O, nimic foarte interesant. Trase cu ochiul spre Emma. La un pahar de vin cu o prietenă. Nu cred, și așa aș vrea să rămână pentru moment. Ascultă, dacă este nevoie să te ajut cu decorațiunile acelea de Crăciun... Te ajută Jock? OK, apreciez ajutorul și voi pune luminițele

după şcoală, într-o zi din săptămâna asta, aşa că nu e nevoie de scări. Ne auzim mâine? Super.

Puse telefonul la loc în buzunar.

- S-a declanşat detectorul de fum pentru că a rămas fără baterie şi a urcat pe o scară ca să o schimbe. E absolut capabilă să o facă, dar nu-mi place deloc să mă gândesc că urcă pe scară. Este rolul meu. Se strâmbă. Le schimb regulat ca să stea departe de scară.

- Spuneai ceva de Jock?

- Le ajută cu cutiile mari pe Maddie şi pe mama. Probabil că l-a rugat Maddie. Aşa au ocazia să petreacă un timp împreună.

Ea clătină din cap.

- Te-a întrebat cu cine eşti...

- A întrebat: „O cunosc?" Zâmbi năstruşnic. Mă duc să fac un duş înainte de a merge la cumpărături.

- Adam, nu se poate să afle, spuse ea. Îmi pare rău, dar Riley nu poate să...

- Nu plănuiam să-i spun, răspunse el, dar nu intenţionam nici să păstrez secretul. Se încruntă. Asta e intenţia ta?

Îşi muşcă buza de jos, încuviinţând din cap.

- Până când hotărăşte că este în regulă că m-am întors, până când îi dovedesc că sunt o angajată valoroasă, te rog - haide să rămână între noi.

- Îţi este teamă că se va înfuria, spuse el.

- Bineînţeles. Nu este prea sigură de mine încă. A fost foarte clară - faptul că mi-a oferit un loc de muncă nu are nimic de-a face cu împăcarea sau prietenia noastră. Nu este pregătită să mă aibă în viaţa ei. Tu eşti o parte importantă din viaţa ei.

- Vrei să încheiem aici? Noi doi? Pentru că pot pleca. Nu mi-ar plăcea, dar dacă ai nevoie de mai mult timp...

- Te pot lăsa să pleci, dar, Dumnezeu să mă ajute, nu vreau să renunţ la tine. Nu dacă vrei să rămâi. Nici măcar pentru Riley. Zâmbi puţin crispată. Ar trebui să te gândeşti bine la asta.

Îi răspunse şi el cu un zâmbet.

- Voi face un duș, merg la magazin și o să stau cât timp cât vei dori. Și dacă este important să păstrăm secretul față de Riley, pot face asta. Vreau să te simți în siguranță.

- Mulțumesc. Am nevoie de puțin timp pentru a mă adapta la muncă. Nu doar că am nevoie de slujba asta, dar vreau și să-i dovedesc lui Riley că nu aștept nici un favor, că nu are nici o datorie de plătit.

- Dacă așa simți.

- Da.

- Atunci așa va fi, spuse el.

- Pot să vin la cumpărături cu tine?

El zâmbi.

- Așadar, nu vrei să ne ascundem de lume, doar de Riley. Doar acum.

- Cam așa. Poți suporta asta?

- Este OK, Emma. Știu că încă simți că îți fuge pământul de sub picioare. Dar cred că totul va fi bine.

Așa spera. Dar știa că lucrurile ar deveni mai dificile dacă Riley și Adam s-ar certa din cauza ei. Și ar fi fost îngrozitor. O oră mai târziu se întoarseră acasă cu o supă de cartofi și brânză, minisendvișuri cu șuncă și gustări de la magazinul de delicatese și o sticlă de vin bun. Mâncară pe canapea la televizor, apoi stătură îmbrățișați o vreme, înainte de a merge în pat. Adam nu întrebă dacă putea rămâne, ci rămase, atât timp cât ea nu îi spuse să plece. Stătuse lipită de el toată noaptea ca și când ar fi plutit în derivă pe mare și în loc să îi desfacă brațele care îl strângeau, o trase mai aproape de el.

Dimineață mâncară covrigi și brânză cremoasă la cafea, apoi merseră la o plimbare prin orașul liniștit. După aceea se întoarseră acasă la Emma, stând îmbrățișați pe canapea din nou.

- Așadar, este normal, nu-i așa? întrebă ea, relaxată și înflorind sub atingerea lui.

- Te vei obișnui, spuse el.

capitolul 9

După cina de Ziua Recunoştinţei, Riley le verifică pe câteva dintre lucrătoarele ei, dar doar telefonic. Bineînţeles că aveau clienţi care refuzau să îşi spele până şi vasele murdare de la masa festivă. Unii oameni primeau oaspeţi de Ziua Recunoştinţei şi, deşi faptul că angajau ajutoare din afara familiei într-o asemenea ocazie i se părea de prost gust lui Riley, era totodată profitabil. Iar Riley făcea ca lucrurile să fie profitabile şi pentru angajatele ei. Şi, din ce spuneau oamenii de pe teren, totul mergea bine.

Era o tradiţie ca Riley şi Maddie să o ajute pe June să decoreze casa în ziua de după Ziua Recunoştinţei. Riley o lăsă pe Maddie la June, apoi merse să rezolve câteva treburi. Când se întoarse acasă la mama ei, Jock era în garaj, scoţând cutiile pentru fiica şi mama ei.

- Nu mă aşteptam să dau peste tine astăzi, spuse ea. Nu este aglomerat la magazin?

- Mai rău de-atât. Am fost acolo vreo două ore azi-dimineaţă când au deschis uşile pentru mulţime. Şi mă voi întoarce mai târziu la muncă în seara asta. Va fi nebunie tot weekendul.

Black Friday era zi de reduceri, şi nimic nu se vindea mai bine decât electronicele. Computere, televizoare, totul, de la căşti la telefoane mobile. Jock era manager acum. Cel puţin îşi putea controla mai bine propriul program şi, chiar dacă ea ura să o recunoască, el lucra din greu în unele săptămâni.

Intră în casă. Nu îi plăcea să se uite la el. Era încă foarte arătos, ceea ce o scotea din sărite. Nu putea măcar să îmbătrânească urât? Dar era în continuare atras de sporturi, mergea la sală, juca fotbal din când în când, baschet, golf şi era la fel de în formă ca în liceu. Arăta şi acum ca tipul care îi furase inima, apoi i-o frânsese. June era în bucătărie scoţând formele pentru fursecurile de Crăciun.

- Nu mă aşteptam să-l văd aici, spuse Riley.

– Cred că Maddie l-a chemat, răspunse June.

– De ce nu l-a chemat pe Adam?

June oftă oarecum exasperată.

– Pentru că Jock este tatăl ei, presupun. Şi, oricât te-ar scoate din sărite, le face plăcere să petreacă timp împreună.

– Nu mă scoate din sărite, minţi ea. Ce pot să fac?

– Vrei să ajuţi la scoaterea decoraţiunilor din cutiile din garaj? întrebă June cu un zâmbet plin de şiretenie.

– Ce pot să fac acolo?

– După ce o găseşti, poţi pune ghirlanda pe balustradă, apoi atârni luminiţele şi pui prelungitoarele.

– Bine, spuse ea, îndreptându-se spre ibricul de cafea.

Când Maddie era mică, deseori Jock petrecea timp cu ea acasă la June mai curând decât în oricare altă parte. Când voia să o ducă acasă la părinţii lui, prefera să vorbească cu June, nu cu Riley, deoarece June era mai înţelegătoare. Când Maddie era la gimnaziu, îşi impusese prezenţa mai ferm, dar tot cu prudenţă. Insista să fie anunţat în legătură cu activităţile şcolare, de la şedinţele cu părinţii până la carnavaluri. Nu ajungea la toate, dar voia măcar să i se spună.

– Aş prefera să nu o întreb pe profesoară, Riley.

De cele mai multe ori, aceasta din urmă o ruga pe mama ei să-l anunţe.

O dată, pe când Maddie avea zece ani, Jock îi sugerase lui Riley să se gândească la ideea de a-şi uni forţele.

– Cred că ar trebui să ne vedem, doar eu cu tine, să avem un fel de întâlnire, spuse el. Haide să ne cunoaştem din nou, să vedem dacă ne putem aminti ce ne-a făcut să ne apropiem atunci.

– Ţi-ai pierdut minţile de-a dreptul, nu-i aşa? spuse ea.

– Câtuşi de puţin. Ştiu că nu-ţi place, dar vă consider pe tine şi pe Maddie familia mea. Dat fiind că nu avem ce face, am putea să explorăm situaţia.

Riley fusese oripilată.

– Nici măcar nu mă gândesc, spuse ea. Şi de ce ţi-ar trece aşa ceva prin cap? Ai avut o grămadă de întâlniri de când s-a născut Maddie. Nu te consider familia mea! Caută-ţi pe altcineva care să-şi asume riscul cu tine.

– Nu mai prea merg la întâlniri, spuse el. Chiar nu ştii nimic despre mine.

– Cred că probabil ştiu destul, replică ea. Nu eşti tu cel care m-a făcut să mă dezbrac, apoi m-a părăsit?

– Ţi se pune pata rău când vine vorba despre mine, nu-i aşa, Riley? Mi-am cerut scuze de o mie de ori pentru că m-am purtat ca un adolescent prostănac când s-a întâmplat lucrul acela, dar chiar ţineam la tine. Atâta doar că m-am speriat. În mare măsură de tine!

– Şi ce te face să crezi că aş fi dispusă să-mi asum un asemenea risc din nou?

– Poate pentru că nu mai am optsprezece ani şi avem o fiică împreună?

– Un motiv în plus să fiu prudentă!

Şi, bineînţeles, discuţiile lor se deterioraseră de atunci înainte. Deseori se întâmpla astfel. Ea îl lovea în punctele vulnerabile, se enerva mereu şi una, două se luau la harţă.

Aşa că Jock se căsători cu altcineva, o tânără cu doi băieţi. De-abia se uscase cerneala pe certificatul de căsătorie că el redeveni celibatar, iar femeia se împăcă iar cu fostul ei. Iar Riley se simţi răzbunată – Jock nu era capabil să aibă o relaţie serioasă.

La începutul liceului, Jock începu să comunice direct cu Maddie, şi Riley dădea peste el în orice loc, de la spălătoria de maşini până la meciurile de softball. Iar acum nu ştia niciodată când va da cu ochii cu el acasă la mama ei.

Sâmbătă, Riley lucrase două ore, iar Maddie îşi chemase două prietene care petreceau noaptea la ei, aşa că era prinsă acasă. Duminică după-amiaza, Maddie şi June se uitau pe reţete şi plănuiau ce să facă de Crăciun. Riley ajunse la 16:00 şi luară împreună cina – ce rămăsese de la masa de Ziua Recunoştinţei. Era prezentă toată

lumea, în afară de Adam, care se scuzase spunând că era ocupat. Îi zisese mamei sale că avea treabă și se pregătea pentru școală, căci ieșise cu o prietenă sâmbătă seara.

– Oh? întrebase Riley. Ce prietenă?

– A spus că nu o cunosc, răspunse June.

Nu era important. Știau că Adam avea întâlniri, deși era prevăzător. De obicei, nu le prezenta familiei pe femeile cu care ieșea decât după ce treceau săptămâni sau luni întregi, dovedind că trecuseră testul.

Riley așteptă ziua de luni cu o oarecare nerăbdare, cu oarecare agitație. Emma începea munca. Avea să se pregătească cu Makenna Rice la ora 7:00 dimineața și credea că s-ar putea ca încercarea să o sperie de moarte pe fosta ei prietenă. Riley făcuse un legământ secret – nu vor exista contraziceri sau certuri. Una era să limpezească lucrurile la prima întâlnire – fuseseră singure în birou. Dar de-acum înainte nu vor fi decât angajatoare și angajată și vor fi profesioniste și politicoase, ori altfel Emma va trebui să plece.

„Este compania mea", își tot spunea ea.

Ajunse la birou la 6:30 și, deloc surprinzător, Makenna i-o luase înainte. Își aranjase deja manualele de instructaj și materialele de lucru în sala de conferințe.

– Hei, bună dimineața, spuse Riley. Văd că începi devreme.

– Nu vreau să întârziem la prima treabă pe care o avem. Ar fi un exemplu prost. Vrei o cafea?

– Sunt bine, mulțumesc.

– Nu am pus ibricul la bucătărie, știind că vei veni cu cafea de la Starbucks. Presupun că ar trebui să pun de cafea, nu? S-ar putea ca doamna Shai să aibă nevoie de o ceașcă.

– O fac eu până te aranjezi tu aici, răspunse Riley.

Makenna era un personaj interesant, una dintre primele angajate ale lui Riley. Era mărunțică, dar puternică. Avea părul portocaliu, sub formă de țepi, multe piercing-uri în urechi și două în sprâncenele negre, câteva tatuaje colorate, care se întinseseră de-a lungul anilor. Singurul care se vedea când purta uniforma de lucru

era un şarpe care i se încolăcea pe ceafă. Îi amintea lui Riley de o motociclistă, dar era extrem de onestă. Îşi creştea copilul singură, ca multe dintre angajatele ei - un fiu de 14 ani care o depăşea deja în înălţime. Şi era o mamă strictă. Din câte ştia, Curtis nu îi făcea probleme. La naiba, Riley se temea şi ea să nu dea de bucluc în prezenţa ei.

Toate uşile dintre birouri şi sala de conferinţă erau deschise, uşa de la intrare era descuiată, cafeaua fierbea, iar Emma sosi la 6:50, cu 10 minute mai devreme. „Bun." Avea o geantă mare în care îşi pusese probabil băutura şi prânzul pentru ziua respectivă, uniforma era nouă şi imaculată şi arăta mult prea bine pentru a curăţa case. Însă aşa îşi dorea Riley să arate angajatele ei, căci astfel voiau clienţii care căutau ajutoare să arate acestea.

- Bună dimineaţa, spuse Riley.

- Bună dimineaţa, răspunse Emma.

Roşi abia sesizabil. Era aproape imperceptibil, dar privi pentru o fracţiune de secundă într-o parte.

Avea legătură cu cuvintele pe care le schimbaseră când o intervievase şi o angajase sau cu altceva? Oare Adam chiar avea treabă? „Treabă, pe naiba", se gândi Riley.

- Cum a fost weekendul? întrebă ea.

- Foarte plăcut, mulţumesc. Am avut cea mai frumoasă Zi a Recunoştinţei. Doamna la care stau în chirie şi prietenele ei, toate văduve trecute de o anumită vârstă, au luat cina împreună şi m-au chemat şi pe mine - a fost fantastic.

- Bun. Dar Rosemary?

- Nu ştiai? Rosemary şi cel de-al treilea soţ al ei, Vince, s-au mutat în Palm Springs cu ani în urmă. Lauren şi Anna nu m-au căutat deloc. Nici măcar nu ştiu dacă mai sunt în zonă. Cu puţin noroc, am terminat-o cu Rosemary. Nu mai am veşti de la ea de la... de la moartea lui Richard.

Riley se strâmbă.

- Cu puțin noroc, mormăi ea printre dinți. O conduse pe Emma în sala de conferințe. Makenna te așteaptă. Makenna, ea este Emma Shay.

Emma întinse mâna.

- Încântată de cunoștință. Și mulțumesc. Voi încerca să fiu o elevă de nota zece.

- Toate spun asta. Ia-ți o ceașcă de cafea dacă vrei. Ne vom uita prin manual mai întâi. Cafeaua este în bucătărie.

Emma bagă mâna în geantă.

- Mi-am adus cafea, spuse ea, scoțând un termos mare.

- Păstreaz-o pentru mai târziu. Bea cafea de la birou cât poți. Ne vedem aici.

- Mulțumesc, spuse Emma, îndreptându-se spre bucătărie.

Riley se duse la biroul ei. „Nu, sigur nu", se gândi ea.

Cu siguranță Adam nu petrecea prea mult timp cu Emma. Nu s-ar îndrăgosti de ea, nu-i așa? Nu aveau și-așa conflicte destul de mari?

„O voi concedia", se gândi ea.

Emma privi spre manual - un caiet cu spirală, gros de-o jumătate de palmă.

- Vom începe cu câteva reguli și instrucțiuni importante pentru companie. Am un caiet ca acesta pe care îl vei împrumuta. Poți să faci copii, să iei notițe, să îl memorezi, ce funcționează mai bine pentru tine, și îl poți păstra două săptămâni. Vei găsi întotdeauna o carte la birou. Nick Cabrini, directorul de operațiuni, are această carte pe computer și pe telefon. Am una mereu la mine și poți să treci pe aici sau să ne suni pe oricare dintre noi dacă ai întrebări. Dă-mi voie să fiu mai clară, dacă ai o întrebare, te rog să consulți cartea pentru a te asigura că acționezi conform regulamentului companiei înainte de a face ceva.

Emma se încruntă.

– Cum ar fi?

– Îţi voi spune. Makenna deschise cartea. Nick sau Riley dau estimările şi dacă nu cumva există nişte condiţii speciale, clientul ne angajează pentru serviciile obişnuite de curăţenie, acasă sau la birou, care sunt foarte temeinice. Vom parcurge elementele de bază în câteva minute. Îndatoririle suplimentare trebuie aprobate de Nick, şi el va fi cel care va solicita un preţ, aşa că te rog să nu pomeneşti un tarif clientului. Îndatoririle suplimentare includ lucruri precum ferestrele, curăţarea frigiderului sau a congelatorului, a garajului, a mobilierului exterior şi a curţii interioare, curăţarea dulapurilor, spălarea rufelor, curăţenia cu ocazia unui eveniment special – cum ar fi recepţii, vizite de sărbători şi altele. Nu oferim îngrijire pentru copii, vârstnici sau infirmi. Nu suntem instalatori. Nu desfundăm toalete. Dacă nu se descurcă, avem subcontractori – instalatori, electricieni, oameni care se ocupă de mentenanţa piscinei, coşari, peisagişti, grădinari şi aşa mai departe. Există o listă foarte lungă chiar aici. Bătu cu degetul într-o pagină din manual. Este ceva obişnuit pentru clienţii noştri să solicite mai multe servicii fără a lua în considerare timpul şi cheltuielile, aşa că avem un standard. Nu folosim niciodată produsele de curăţenie ale clientului – doar ale noastre sunt aprobate. S-a întâmplat să vină cu combinaţii stranii care pătează, deteriorează sau emană substanţe toxice. Îşi pot distruge propriile bunuri. De asemenea, vei învăţa despre materiale şi agenţi de curăţare şi nu vei urma sfaturile de curăţenie ale proprietarului – pentru propria ta protecţie. Când doamna va spune: „Foloseşte doar un pic de înălbitor pe acest covor oriental", îi vei explica faptul că nu este în conformitate cu instrucţiunile tale şi vei oferi serviciile expertului nostru, Nick, care ne va ajuta bucuros înainte de a trebui să-i cumpărăm un covor nou. Şi dacă crezi că clienţii nu ar încerca să păcălească o biată femeie de serviciu amărâtă, făcând-o să distrugă ceva, astfel încât să poată fi înlocuit gratuit, eşti incredibil de naivă. În cazul spargerii obiectelor,

lucru care se va întâmpla, avem asigurare pentru o sumă ridicată. Compania va acoperi fiecare membru al echipei pentru primii cincizeci de dolari - adică, câte un pahar de vin, o scrumieră, un recipient pentru săpun sau o farfurie.

Folosim doar toaleta din față dacă avem nevoie să mergem la baie și, dacă nu există una, vom desemna o toaletă adecvată din casă. Nu mâncăm acasă la client - doar consumul de apă îmbuteliată, a noastră, este permis. Nu acceptăm cadouri noi sau folosite, nici haine. Sub nici o formă. Dacă vor să îți ofere bacșiș sub formă de bani numerar, este acceptabil. Echipele de curățenie individuale nu pot oferi reduceri sau muncă suplimentară fără a fi aprobate. Nu dezvoltăm relații persoane cu clienții - fii veselă, plină de solicitudine și politicoasă. Dacă cineva vrea să discute despre problemele sale, în cazul în care nu sunt legate de curățenie, explică-i că nu ai permisiunea de a oferi sfaturi sau de a te purta ca o confidentă. Regulamentul este ca angajații individuali să nu facă înțelegeri cu clienții de a lucra în afara companiei. Și ți se va cere să semnezi un contract de exclusivitate, în care se va spune că nu vei curăța case pe cont propriu și că nu vei lucra ca servitoare decât după ce au trecut șase luni din momentul în care nu mai muncești la Kerrigan's Services. Clienții noștri pretind respectarea intimității și confidențialitate. Înțelegem că este nerealist să sugerăm lucrătoarelor să nu stea de vorbă niciodată între ele, dar avem o regulă de fier conform căreia nici un angajat al acestei companii nu va discuta problemele personale ale clienților în afara companiei. Se înțelege de la sine, dacă ești acuzată de furt, vei fi investigată de către poliție. S-a întâmplat și, sunt mândră să o raportez, rareori a fost adevărat. Așa că, dacă ai vreo problemă ilegală, vreo dorință sau vreun motiv care va fi complicat de intervenția autorităților, ar fi mai bine să o spui acum.

Îi acordă Emmei șansa de a o spune. După un moment de tăcere, Makenna își drese glasul și continuă:

- Şi dacă întâmpini greutăţi cu care nu te descurci, te rog să mi le comunici mie, lui Nick sau lui Riley. Crede-mă, ne-am confruntat cu de toate.

Emma se încruntă. La ce fel de lucruri confidenţiale ar putea asista?

- Aproape că mi-e teamă să întreb...

- După două luni, nu va mai trebui să întrebi, dar te voi ajuta să economiseşti puţin timp. Evident, nu vei scotoci prin sertare sau dulapuri, nu vei citi corespondenţa, jurnalele şi nu vei studia actele de pe birou. Nu ne uităm la hârtiile sau lucrurile personale; le ştergem de praf. Dar vei vedea lucruri. Doamna X, cea mai zgârcită clientă pe care o avem, care nu a oferit niciodată vreun bacşiş şi nu a acordat vreun bonus de sărbători, are o avere de un milion şi jumătate şi o rată la cardul de credit de peste 25 000 de dolari. Le lasă la vedere şi sunt greu de ratat. Domnul şi doamna Y lasă la întâmplare obiecte destinate plăcerii intime. Văzând expresia de consternare a Emmei, Makenna explică: Jucării sexuale.

- Ah, spuse Emma.

- Mănuşi, punctă instructoarea. Iar domnul Z o bate pe doamna Z de îi sună apa în cap. Crede că nu ştie nimeni.

- O, Dumnezeule! Şi nu faceţi nimic?

Makenna privi spre paginile manualului pentru angajaţi.

- Doamna Z a spus că cineva a dat un telefon anonim la secţia de poliţie şi că au primit o vizită de la echipajul de violenţă domestică, dar sunt sigură că nu ştiu nimic despre asta.

- Aşadar - nu ne implicăm, chiar dacă sănătatea şi siguranţa cuiva sunt în pericol?

- Aceasta este una dintre acele chestiuni pe care vei dori să le comunici lui Nick şi Riley. Este foarte important să o faci, Emma. Dacă un membru al familiei pe care o deservim este în pericol, suntem şi noi în pericol. Dacă ai motiv să crezi că cineva încalcă legea, este

important să îi spui șefului tău. Există exemple de situații dificile în acest manual. Cartea a fost alcătuită de către Riley de-a lungul anilor. Când apare o nouă situație, nu numai că este introdusă în manual, ci se trimite și un memoriu confidențial șefilor de echipă ca să-și poată sfătui subordonații. Makenna privi spre Emma. Vei putea ignora lucrurile evidente? Te vei putea preface că nu vezi?

Emma aproape că râse.

- O, habar nu ai, spuse ea, mă pricep la asta foarte bine.

Makenna își drese glasul.

- Acum să parcurgem niște chestiuni importante - produsele de curățat, tehnicile, chimia de bază, astfel încât să nu amesteci înălbitorul și produsul cu care se curăță toaleta, ajungând să suni la Urgențe...

Prelegerea fu intensă și alertă. Makenna își întinse toate produsele de curățat pe masă, însoțite de fotografii color corespunzătoare, și explică modul cum să fie folosit fiecare dintre ele și ce substanțe chimice de curățare erau furnizate.

- Nu mă aștept să ții minte toate acestea, Emma. Vei fi instruită pe teren săptămâna asta - te voi supraveghea și te voi ajuta. În acest scop, te voi duce la unele dintre casele noastre mai dificile. Va trebui să înveți să te descurci bine, rapid, să nu te lași distrasă de proprietăreasa vorbăreață, să cooperezi cu echipa și să întrebuințezi toate mișcările inteligente - siguranța înainte de toate. Nu ridica nimic mai greu de 20 kilograme, folosește-ți picioarele, nu spatele. Avem genunchere în dubiță dacă dorești, halate și șorțuri și protejează-ți uniforma cât mai mult posibil. Te vei murdări negreșit, dar evită urmele de înălbitori sau petele de grăsime dacă poți. Apoi spiridușul zâmbi și spuse: Ești gata?

- O, Dumnezeule, spuse Emma.

- Bun! Ajută-mă să adun lucrurile astea.

Și se apucară să adune toate materialele didactice ale Makennei, ieșiră din birou și urcară în dubiță. Alte două

membre ale echipei - Shawna și Dellie, prescurtarea de la Delilah - erau acolo deja, gata de drum. Shawna avea un clipboard în mâini.

- Bun, la prima casă avem așternuturi și șters praful, Dellie se ocupă de bucătărie și de parchet, noua angajată, Emma, va da cu aspiratorul - nu uita de scări! Nu izbi aspiratorul de pereți sau de mobilier! Și, cu o plăcere răzbunătoare, îi dau băile Makennei.

- Nu mă sperii, spuse ea.

- Însă tu pe mine, da, răspunse Emma.

- Să lași urme frumoase cu aparatul acela, Emma, spuse Shawna. Clienților le plac urmele. Lucrurile mărunte ne mențin popularitatea.

- Ștersul prafului este cea mai importantă treabă? întrebă Emma.

Râseră toate.

- Este cea mai puțin dificilă, spuse Makenna. Dar sunt jaluzele, rafturi înalte, ventilatoare, plante, corpuri de iluminat, mobilă de lemn, cărți - lista este interminabilă. E greu să fii rapidă și să nu spargi prea multe lucruri. Este nevoie de practică. Să dai cu aspiratorul e greu, dar sigur.

- Iar băile sunt cea mai grea treabă?

- Uneori, în funcție de client, spuse Shawna. Unii dintre ei nu sunt, cum să o spunem...?

- Curați, o ajută Makenna.

- Bucătăriile sunt dificile. Niciodată nu se știe ce s-a întâmplat în bucătărie într-o săptămână. S-ar putea să fi avut loc o cină mare, poate e săptămâna în care s-a luat mâncare la pachet sau poate că s-a gătit mult. S-a gătit mâncare grasă, oribilă, care a sărit peste tot. Oamenii care solicită regulat serviciul de curățare sunt cam leneși când vine vorba să facă o curățenie temeinică după ce gătesc. Niciodată nu își lăcuiesc dulăpioarele și nu își spală dușumelele. Urăsc să curețe bucătăria, spuse Shawna.

Apoi păru că în câteva minute ajunseră la destinație.

- Haideți, la treabă, spuse Makenna.

Și o luară la picior.

*

Emma se întoarse acasă în mica ei locuință la ora 18:00. Intră și se prăbuși pe canapea. Abia în poziția aceea își dădu seama că purta încă genuncherele – la ultima casă din ziua aceea primise băile. Șase. Fiecare dintre ele fusese folosită la *maximum*. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de rău precum chiuvetele. Trebuie să fi fost cea mai păroasă familie de pe planetă. Și, evident, erau descendenții lui Yeti. Iar toaletele... Nu se putea gândi la ele.

Când avea să prindă puțină putere, îl va suna pe Adam. Îi trimisese un mesaj la un moment dat, după ora 15:00, că de-abia aștepta să îi povestească cum îi fusese ziua. Nu avusese nici o clipă liberă până atunci. Din dubița companiei de curățenie mersese la mașina ei și direct acasă. Nu mai avea băuturi și gustări în sacoșa pe care o luase cu ea, era moartă de foame și era sigură că nu mai avea nimic în casă din weekendul cu flămânzilă de Adam. Cumpărase o grămadă de mâncare care să le ajungă în timpul „lunii lor de miere" și mâncase tot.

Se auzeau bătăi la ușă. Era nerealist să se aștepte că va fi o comandă de mâncare la domiciliu, o porție imensă. Probabil era Penny. Își înălță capul.

– Să fie băiatul care livrează pizza, te rog, strigă ea slab.

– Cum ți-a fost ziua, dragă?

Adam. Stătea deasupra ei, zâmbind.

– O, Dumnezeule!

Se luptă să se ridice. El venise cu o sacoșă.

– Ți-am adus provizii să te întremezi. Genunchere, spuse el, zâmbind prostește. Bună treabă.

– Ce este în pungi? întrebă ea, încruntându-se la tentativa lui de a glumi.

– Mâncare. Somon umplut, orez, fasole italiană, covrigi și brioșe pentru dimineață, lapte pentru cafeaua ta, două sendvișuri pe care să le iei la muncă mâine.

– O, ești bărbatul perfect.

- Ți-e foame?
- Sunt lihnită. Dar nu mă pot apropia de mâncare cu mâinile astea. Au fost în nişte locuri...
- Nu te mai gândi la asta, spuse el. Puse pachetele pe masă şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Am lucrat şi eu pentru Riley. Cu 120 de adolescenţi în fiecare zi, zici că sunt într-o vacanţă plătită. Îi atinse părul de pe tâmplă. Am adus şi vin.
- Poţi să-l desfaci şi să mi-l torni direct pe gât?
- A fost mai greu decât la Burger Hell?
- A avut dreptate. M-au muncit, nu glumă.
- Cândva spunea: „Oamenii au vieţi murdare, iar noi le curăţăm". Nu trebuie să rămân la cină. Nu mă supăr.
- O, stai, spuse ea. Pot să fac un duş mai întâi?
El încuviinţă din cap.
- Nu voi sta până târziu în noaptea asta. Promit.
- Dar dacă vreau să stai până târziu? întrebă ea.
- Du-te şi fă duş. Pun eu masa.
- Nimic mai sexy decât un bărbat care aduce cina.
- Dacă ai avea o bucătărie adevărată, ţi-aş găti, dar...
- Tu le-ai cumpărat. Înseamnă totul.
Se luptă să se ridice de pe canapea, dar nu reuşi să se îndrepte. Gemu.
- Nu uita să-ţi scoţi genuncherele înainte de a intra în duş.
Câteva minute mai târziu, când ieşi din baie, masa era aşezată, vinul desfăcut, iar cutia de ibuprofen stătea lângă o farfurie.
- Sper că este o cină fără pretenţii, spuse ea, arătând spre pijamale.
El îi trase scaunul.
- Doamnă.
Se aşeză şi îi turnă puţin vin. Sorbi.
- Ei bine, sora ta e uimitoare, Adam. Şi afacerea ei este impresionantă. Complexă, bine gândită, practică, fără să omită vreun detaliu. Este extraordinar ce a făcut. Am un manual pentru angajaţi pe care de-abia îl pot ridica, am petrecut ziua cu o instructoare... Sorbi din

nou. Aveam un antrenor personal la New York. Nu m-a muncit nici pe departe cât m-a muncit ea.

Adam râse înfundat și o servi cu mâncare.

– O cunosc pe Makenna, spuse el. E un mic demon, nu-i așa?

– Depinde ce vrei să spui prin *demon*. E tartorul lor. Forță brută și amenințări înspăimântătoare la 1,52 înălțime. Presupun că Riley a angajat-o când nu mai erau mafioți și motocicliști fioroși. Unde a găsit-o?

– Nu-mi mai amintesc. Lucrează cu ea de o grămadă de timp. E stâlpul companiei. Riley tot încearcă să o mute pe un post de management, dar Makenna refuză sistematic. Îi place ce face și se pricepe. A fost de acord să lucreze ca supervizor și instructor, ca să fie treaba bine făcută.

– L-am cunoscut pe Nick, spuse ea. Pare de treabă.

– Să nu te pui rău cu el, o sfătui Adam. Unele dintre femei fac greșeala de a crede că îl pot duce cu zăhărelul. Sunt doar două persoane care pot face asta cu el și prima este mama lui.

– Și Riley? întrebă ea.

– Ai petrecut prea mult timp departe de Riley. Ea nu duce cu zăhărelul pe nimeni. Cealaltă este, mă crezi sau nu, Makenna. Deși rareori încearcă. Makenna te înfulecă, cu fulgi cu tot. Și nu are nevoie de nici un *nenorocit* de bărbat.

– Hmm. Azi-dimineață m-a înfulecat pe mine în loc de fulgi, spuse ea. Gustă din somon. Ooo, Adam. Cred că mă apucă pofta.

El râse de ea. După ce se așeză pe scaunul verde din fața ei, se repezi la cină, încercând să nu înfulece.

– N-am făcut nici măcar o singură greșeală, spuse ea în cele din urmă. Ei bine, Makenna mi-a inspectat urmele de pe covoare, băile strălucitoare, parchetul lăcuit și a făcut câteva comentarii – nu mare lucru. În mod clar, a fost destul de bine. Ba chiar mai bine de-atât. Femeile acelea trag ca niște cai de povară.

– Sunt bune, încuviință el.

– Makenna mi-a atras atenția că săptămâna asta sunt într-o echipă excepțional de bună, dar nu sunt toate la fel. A mai spus că uneori există câte o verigă slabă, dar nu a zis de unde știe care este. Se pârăsc una pe alta?

– Uneori, dar nu așa procedează. Evaluează plângerile clienților și caută similitudini. Apoi Nick și Makenna intervin în echipă. Deseori le despart și le mută. După ce își dau seama cine nu își face treaba, încearcă să o instruiască, să o îndrume, să o observe. Aproape niciodată nu trebuie să concedieze pe cineva pentru că nu lucrează. Sunt alte lucruri la mijloc.

– Ce alte lucruri?

– Absenteism, întârzieri, încălcarea regulamentului. Cel mai irezistibil este să ia haine folosite de la clienți. Evident, majoritatea angajatelor lui Riley nu o duc grozav, iar hainele acelea de lux sunt tentante.

– Nu am aflat de ce nu este permis, spuse ea.

Adam mestecă gânditor.

– Riscul de a fi acuzate de furt este prea mare și nu se poate rezolva așa ceva. Calea cea mai sigură este să fie pur și simplu interzis.

Ea lăsă furculița jos.

– Riley a ajuns la toate aceste concluzii în urma experiențelor sau a făcut vreun curs, a citit vreo carte despre cum să înființezi o astfel de afacere?

– A citit tot, a mers la câteva cursuri de afaceri și a învățat mult din experiență. Este o firmă mică, dar cu adevărat uimitoare. Angajații muncesc mult și, sincer, primesc bonusuri și beneficii excelente. A fost foarte greu să negocieze reduceri la creșe, și sunt foarte valoroase pentru o mamă în câmpul muncii. Nu multe companii ajută mamele care lucrează.

– Trebuie să fii la rândul tău mamă care lucrează ca să știi asta, spuse ea.

Îl întrebă și ea cum îi fusese ziua. Avusese laborator – era mereu amuzant, mai ales dacă nu strica nimeni nimic. Recapitulare pentru teste la două clase. Renovase o cameră și un birou pentru un prieten care voia

să meargă la medic cu soția însărcinată, pentru a vedea ecografia bebelușului. Terminase la 14:30, așa că se duse la mama lui și instalase luminițele de Crăciun pe fațada casei. Apoi se schimbase și se oprise la magazin în drum spre casa ei.

– Pare a fi o viață perfectă, aproape relaxată, spuse ea.

– O să te las după ce te ajut să speli vasele. Știu că ești obosită.

– Dacă nu sunt *atât* de obosită? întrebă ea.

Plecă la 5:00 dimineața.

capitolul 10

Riley o observă pe Emma în prima săptămână de lucru. Feedbackul era excelent. Era surprinsă, dar nu ar fi trebuit să fie; Emma fusese întotdeauna muncitoare. Riley pur și simplu nu putea trece peste imaginea în care Emma mergea cu trăsura prin Central Park, în ziua nunții, îmbrăcată cu o rochie de mireasă de la Vera Wang, pe deasupra. Când și-o imagină în patru labe, frecând baza vasului de toaletă, se întrebă ce buget avusese pentru menajul apartamentului din Manhattan.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, căci atunci când Emma dorea ceva, nu se temuse niciodată să îl obțină. Era conștiincioasă. Hotărâtă. Se întrebă ce făcuse de ajunsese milionară. Dar pentru a afla, va trebui să fie prietenoasă cu ea, însă era exclus. Angajator și angajată – asta erau.

Emma fusese mereu întreprinzătoare. Avusese o copilărie grea. După moartea bruscă a tatălui ei, rămăsese practic singură, exceptându-i pe Riley și familia Kerrigan. Cumva, trecuse de greu cu capul sus. Reușise întotdeauna să lucreze din greu, să se descurce, să facă față. Așa cum făcea acum, purtându-se de parcă ar fi fost ziua ei norocoasă că primise o amărâtă de slujbă de femeie de serviciu.

Într-adevăr, trecuse prin multe. Lui Riley îi era milă de ea. Dar mai simțea ceva. Neliniște. Disconfort. Neîncredere. Poate invidie? De ce ar invidia pe cineva care primise atâtea lovituri grave?

Pentru că era prințesa cea frumoasă, puternică și tragică. Nimeni nu avea să o vadă pe Riley în felul acela. Ea era fata săracă și dură care reușise. Pentru asta va primi aplauze. Dar Emma? Cu ochii minții, revăzu imaginile acelea de la știri, cu Emma pe treptele tribunalului, devastată și în lacrimi, apoi revenindu-și cu stoicism, ridicând bărbia cu un gest princiar și coborând încet, ca și când ar fi fost pe covorul roșu, ignorând pantoful stricat. Chiar și în cele mai devastatoare momente ale ei, era mereu elegantă. Mereu aranjată. De fapt, putea purta disperarea ca pe o coroană.

Vineri seara, după muncă, Riley trecu pe la mama ei. June trebăluia în vechea ei bucătărie. Mereu gătea. Nu se oprea niciodată din lucru, deși copiii o convinseseră să se pensioneze. Acum făcea voluntariat. La biserică, în cartier, la adăpostul de animale.

Un câine jalnic intră în bucătărie, mergând încet, de parcă l-ar fi durut picioarele.

- Asta cine mai e? întrebă Riley.

- Beatrice. Nu-i așa că e adorabilă?

Riley râse scurt.

- E cam... urâțică.

- Șșșt. Fii drăguță - Beatrice a trăit vremuri grele. Îi va trebui nițel să-și recapete frumusețea de pe vremuri. Dar este o doamnă încântătoare și are nevoie de un loc în care să se relaxeze până să-și găsească locuința permanentă.

- Dacă întreaga lume ar fi atât de bună ca tine...

- Unde este Maddie astă-seară?

- Acasă la Kylie. Studiază, cică.

- Ha, râse June. Vineri seara? Ce crezi că fac, de fapt?

Beatrice se duse spre culcușul ei din colțul bucătăriei, iar June îi spuse că era o fată bună.

- Mănâncă mâncare nesănătoasă, sună băieți, exersează pași de dans, pune la cale lucruri... Dar mama lui Kylie este acasă în seara asta, așa că nu pot face prostii prea mari.

Zâmbi privind-o pe June, mama ei care *îmbătrânea*. Avea 63 de ani, își vopsea părul scurt într-un roșcat-închis, era încă zveltă și avea ochi scânteietori și zglobii. Muncise din greu toată viața, ceea ce o menținuse într-o formă excelentă, doar că picioarele îi făceau probleme; le folosise la greu, făcând curățenie și servind la mese, iar uneori protestau, copleșite, însă altfel era sănătoasă și se ținea bine. Își arăta vârsta, dar era totodată frumoasă. Putea fi considerată o femeie atrăgătoare.

- Ce gătești acolo? o întrebă Riley de la masă.
- Fac ruladă de carne, spuse June. M-am săturat de curcan. Tu nu?
- O, ba da. Dar te-a ținut ceva. Ce-ar fi să bem un pahar de vin?
- O idee perfectă, răspunse June.
- Și... Adam vine la cină astăzi?
- Nu azi. A trecut ieri după școală să scoată gunoiul la stradă, căci se pare că nu am destulă vlagă să o fac eu.

Râse, se spălă pe mâini și se șterse pe prosop.

- Atunci ce faci cu rulada de carne?
- Păi, o să mănânc un pic. Cu piure. Ți-aș putea da și ție, dacă dorești. Apoi, presupun că îl voi îngheța, dar a naibii să fiu dacă mai mănânc vreo bucățică de curcan. Cel puțin nu până la Crăciun. E clar că de piure nu m-am săturat. Deschise frigiderul și scoase o sticlă rece de vin alb, deja deschisă. Nu este atât de sofisticat ca marca ta preferată, dar merge.
- Sigur, spuse Riley.

June turnă în pahare, și fiica ei luă o gură.

- Adam pare să fie foarte ocupat în ultima vreme?
- Nu știu, răspunse mama ei. Vorbim aproape în fiecare zi. Nu am avut nevoie de el pentru nimic. Doar cu luminile, pe care le-a terminat săptămâna asta. Urăsc să pun luminițele...

- Am vorbit foarte rar cu el.
- Ai nevoie să te ajute la ceva, Riley?
- Păi, nu... Dar de obicei vorbim mai mult de un minut. Nu a mai venit la cină de la Ziua Recunoştinţei.
- A luat câte ceva din ce-a mai rămas vineri seara, cred. A spus că-i ajunge.
- Cred că se întâmplă ceva cu el, spuse Riley. Şi, probabil ar trebui să-ţi spun... Mai luă o gură de vin. Emma s-a întors în oraş.
- Ştiu, spuse June. S-a întors acum câteva luni, nu?
- I-am dat un loc de muncă.
- Foarte bine! Sper să o văd într-una din zilele astea. Nu am căutat-o - sunt sigură că are nevoie de timp pentru a se reobişnui. Mă bucur atât de mult că a scăpat de scandalul acela. Pare bine?
- O, da, la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse Riley, deşi i se schimbă puţin expresia când o rosti. Ascultă, bănuiesc că Adam s-ar putea să se vadă cu ea.
- O? Şi de ce bănuieşti asta?
- Se vede cu cineva şi este straniu de secretos în privinţa asta. Şi greu de găsit.
- Ei bine, atunci...
- Ei bine, atunci?

June lăsă paharul de vin pe masă.

- Riley, vreau să-l laşi pe Adam în pace.
- Deci se *vede* cu ea!
- Riley, nu te vei amesteca. Nu vei spune nimic, mă auzi?
- Nu-mi poţi spune ce să zic.
- Tocmai am făcut-o şi nu cred că vrei să ai de-a face cu mine când vine vorba de asta.

Riley izbi cu pumnul în masă.

- De ce eşti la mijloc în treaba asta? Pari a şti destul de bine ce se petrece încât să-mi spui ce să fac! Ce să spun!
- Ştiu cam cât ştii şi tu. Iar când Adam va dori să aflăm mai multe, ne va pune la curent. Până atunci, o vei lăsa baltă.

– Ți-a spus că se vede cu ea?

June clătină din cap.

– Mi-a spus că s-a întors, că s-au întâlnit întâmplător și că au băut un pahar de vin într-o seară, i-a dat cartea ta de vizită și, deși există o mare șansă să o omori cu munca, spera că Emma te va suna pentru un loc de muncă. Avea toată încrederea că te vei purta bine cu ea. Ar fi într-un mediu de lucru bun, cu salariu cinstit. Și nu am absolut nici o îndoială că asta ai făcut.

– Nu vreau să fie cu Adam!

– Cred că dacă îi spui părerea ta lui Adam, nu vei avea parte decât de probleme. Ca soră, nu ai dreptul să-i spui cu cine ar trebui să se întâlnească și cu cine nu. Se va înfuria. Mă voi înfuria și eu.

– N-am încredere deplină în ea, spuse Riley.

– Atunci vei păstra distanța. Ce facem noi, ceilalți, depinde de noi, nu de tine. În plus, ce te face să crezi că Emma este pregătită să se vadă cu vreun bărbat? Nu a trecut prin destule greutăți cu soțul ei?

– Ei bine, desigur, răspunse Riley. Dar de ce te porți ca și când ai ști, dacă nu știi?

– Am zis că nu mi-a spus, zise June. Bineînțeles că știu. Întotdeauna am știut.

– Ai știut ce? întrebă Riley pe un ton apăsat, enervându-se tot mai mult de la o secundă la alta.

June trase aer în piept.

– Adam este îndrăgostit de Emma de când ea nu avea decât 15 ani. L-am amenințat că-l omor dacă se apropie de ea înainte să împlinească 18 ani. Tu erai prea ocupată cu propriile tale povești de amor ca să observi, ceea ce mi s-a părut un lucru bun. Dar Adam a făcut tot ce a putut să se țină departe de Emma. Și ne amintim amândouă ce s-a întâmplat când a împlinit 18 ani – a plecat la colegiu. Și nu s-a mai întors niciodată acasă.

– Și crezi...

– Că fiul meu nu a găsit o femeie care să îl facă pe deplin fericit în tot acest timp? Am întâlnit vreo zece femei absolut drăguțe în ultimii 15 ani. Vreo două

au părut să fie în preajmă vreme îndelungată. Natalie aceea, îţi aminteşti de ea? Se uita la reviste cu rochii de mireasă, dar Adam abia dacă băga de seamă. Nu, Riley, în 15 ani nu a spus o vorbă, şi credeam că avea să-şi trăiască viaţa ca unchi celibatar. Apoi mi-a spus că s-a întors Emma şi am văzut o scânteie. N-a mai zis prea multe după aceea, iar eu nu am întrebat, dar îmi cunosc fiul. Femeia pe care o vrea din adolescenţă s-a întors. Şi dacă sufli vreun cuvânt, te voi face să-ţi pară rău.

Riley rămase tăcută.

– O, Doamne, spuse ea în cele din urmă. Parc-ai fi o ursoaică, cu pui.

June îşi miji ochii.

– Are dreptul să facă ce doreşte şi să aibă parte de intimitate. Îi datorăm amândouă măcar atât. A fost minunat cu noi.

– Chiar are nevoie de protecţia ta?

– O are. Şi la fel ar fi şi în cazul tău.

– Nu-mi amintesc să fi...

Riley se întrerupse. Bineînţeles că o protejase. Când venise acasă însărcinată şi avusese nevoie de sprijinul familiei ei. Mama ei nu ceruse explicaţii complicate, nu pusese o mulţime de întrebări, nu îşi impusese părerea. O întrebase ce voia şi o susţinuse cu fermitate. Prima reacţie a bunicilor fusese că ar fi bine să se căsătorească şi să-şi accepte soarta, dar June o protejase, o ţinuse departe de părerile altora şi nu o judecase. Făcuse tot ce se putea face să o ajute.

– Nu contează, spuse Riley.

– Într-adevăr, răspunse June.

– Ar trebui să fiu fericită că Adam a găsit pe cineva, chiar dacă nu voi putea fi niciodată prietenă cu ea?

– Ar trebui să fii foarte rezervată în speculaţiile pe care le faci, căci nu ştii şi nici eu. N-am văzut-o pe Emma de mulţi ani. Cine ştie dacă simte afecţiune sau doar prietenie? De fapt, cine ştie dacă Emma este cea pe care o...

– O, ea e, zise Riley.

Dar apoi se abținu să mai continue. În inima ei, știa că îmbujorarea aceea sfielnică avea legătură cu Adam. Căci așa îi era dat când venea vorba de femeia aceea. Și, totodată, încă o putea citi. Și invers, fără îndoială. Exact ca atunci când erau mici.

– Sper să o văd curând, zise June. Nu pot să-ți spun cât de des m-am gândit la fata asta și mi-am făcut griji pentru ea. Practic eu am crescut-o. O vreme am crezut că l-a prins pe Dumnezeu de picior, dar n-a durat mult, nu-i așa? Aproape că a lăsat-o fără suflare. Țâțâi din buze, clătină din cap și sorbi din vin. Cred că despărțirea ta de Emma a fost la fel de grea pentru noi toți ca pentru tine.

„Aveam 18 ani și eram însărcinată – nu a fost nimic mai greu de-atât", se gândi ea.

– Mereu biata Emma, spuse Riley răutăcioasă. Crezi... adică, oare e posibil... Sincer, crezi că Adam a *așteptat-o?* Toți acești ani?

June se gândi și clătină din cap.

– Nu conștient, spuse ea. Și totuși...

Sorbiră din vin în tăcere. După o lungă pauză, Riley rupse tăcerea:

– Vom renova bucătăria asta veche. Vom lua aparate electrocasnice noi.

– Îmi plac cele pe care le am și mă simt bine în bucătăria asta. E parte din mine.

– O vom face oricum. Ca să crească prețul la vânzare.

– După moartea mea, spuse June.

– Cred că ar fi prea târziu, răspunse Riley.

– Dar nu pentru mine, zise June.

– Va trebui să renunț la rulada de carne. Am alte planuri.

– Da? întrebă June.

– Dat fiind că Maddie va fi la Kylie, pot să-mi iau o salată în drum spre casă, să-mi pun pijamalele cele mai pufoase pe care le am și să citesc. Am început o carte foarte bună.

– Nu ți-ai terminat vinul, spuse mama ei.

– De-abia aştept să-mi scot dresurile astea...

– Vrei să scapi de mine ca să te poţi gândi la asta. Ascultă, nu te gândi prea mult, Riley. Adam are tendinţa să acţioneze instinctiv – aşa simte el. Ştii că lucrurile se întâmplă cu un motiv.

„Nu întotdeauna", se gândi ea. Dar, uneori, da. Dacă acesta era unul din acele momente era încă un mister nefericit. Se ridică.

– Nu mă voi gândi. Voi citi şi mă voi relaxa, bucurându-mă de o seară liniştită. Sper că nu te-am dezamăgit.

– Sunt bine. Am ajuns să fiu foarte fericită să stau singură şi liniştită.

Riley îşi sărută mama pe obraz.

– Nu voi sufla nici o vorbă. Nici măcar nu mă voi strâmba. Dar va trebui să mă concentrez să nu se întâmple asta.

– Va fi mai bine aşa, promit.

Riley îşi puse haina, merse la maşină, conduse până în parcarea celui mai apropiat magazin alimentar şi stătu câteva momente. Gândindu-se, desigur. Şi lăsându-şi ochii să i se umple de lacrimi înainte de a se forţa să se oprească. Era o nebunie să se gândească la faptul că lui Adam îi stătuse capul doar la Emma în toţi aceşti ani, că o dorise. Că tânjise după ea. Într-atât, încât în clipa în care apăruse, era pregătit. Era terminat.

Suferinţa lui Riley era adâncă. În toţi acei 16 ani, se simţise foarte singură şi vinovată. Iar familia ei era atât de fericită acum, atât de uşurată că Emma se întorsese! Riley nu mai avusese curajul să aibă încredere într-o prietenă de la plecarea ei.

Făcuse tot ce îşi propusese în ultimii 15 ani. Se concentrase asupra afacerii şi asupra fiicei sale, îngrijindu-şi totodată mama. Prietenii ei cei mai buni erau femeile cu care lucra şi familia ei. În tot acest timp, în vreme ce alţi oameni îşi croiseră şi încheiaseră relaţii, trecând uneori la căsătorii fericite care duraseră, ea preferase să nu fie distrasă sau ispitită. Chiar şi Jock, care sperase cândva în secret că se va întoarce la ea, implorând-o

să îl ierte și spunând că o iubise întotdeauna, se însurase și divorțase. Singura excepție era mama ei, care susținea că era fericită cu viața pe care o ducea; avea familie și prieteni buni și se pare că nu era interesată de relații amoroase. Dar Riley presupunea că așa li se întâmpla oamenilor în vârstă.

Iar ea, la 35 de ani, era singură. Nici un bărbat interesant. Nici un partener. Stând într-o parcare nenorocită noaptea, plângând că prietena ei o abandonase cu 16 ani în urmă, fără a o ierta pentru acea mică... Bine, acea mare greșeală.

Deodată, se văzu gătind ruladă de carne pentru săraci, adăpostind câinii bătrâni și urâți și uitându-se singură la filme tot restul vieții. Miorlăind din cauză că Emma nu avea să-i mai fie niciodată prietenă. Și era doar greșeala ei.

Băgă mâna în poșetă și scoase o carte de vizită. O răsuci și găsi numărul de telefon. Trimise un SMS:

„Ai rămas fără pepeni?"

Răspunsul pe care îl primi fu:

„??"

Scrise:

„Voi lua cina la Chinese Palace. Ai mâncat? Riley".

După ce trecură patru minute, patru din cele mai lungi minute pe care le îndurase vreodată, în care îi venea să intre în pământ de rușine pentru că îi trimisese mesaj, era gata să intre în magazin pentru a-și cumpăra o salată. Apoi telefonul o anunță că primise un mesaj.

„Pe Wayside și Bayshore?"

„Acolo."

„În zece minute sau mai puțin."

„Iau o masă."

Își spunea întruna că era un experiment, să vadă dacă se mai pricepea la jocul acesta după toți acei ani. Se simțise extrem de prost când își dăduse seama că Adam reușise să găsească curajul de a începe o relație, ba mai mult, Emma aterizase cumva în picioare, după ceea ce fusese probabil cea mai distructivă relație pe care

o avusese vreodată. Aşa că, cine era mai potrivit pentru această încercare decât un tip care o intriga şi cu care era mai sigur să se întâlnească decât dacă ar fi ieşit cu un membru al gărzii regale. Era detectiv. Dacă îi făcea necazuri, cât de mici, avea să îl sune pe şeful poliţiei, pe care îl întâlnise în câteva ocazii la evenimente civice. Mai bine de atât nu se putea, decât dacă una dintre echipele ei ar fi făcut curăţenie în casa şefului poliţiei.

În timp ce îl aştepta pe Logan Danner, comandă vin şi colţunaşi. S-ar putea să bea mai mult de un pahar de vin. O va pune să sufle în fiolă înainte de a urca maşină?

Colţunaşii de-abia sosiseră când el intră pe uşă. Şi o cuprinse emoţia instantaneu. Era atrăgător; purta blugi, un pulover bej peste o cămaşă albă şi o geacă de piele. Părul era un pic prea lung. Nu neîngrijit, dar nu era tuns scurt. Şi avea o barbă de câteva zile. Genul acela care spune am-prea-mult-testosteron.

Intră în separeu, aşezându-se în faţa ei şi zâmbi larg.

– Avem o întâlnire!

– Nu te agita, spuse ea. Probabil că nu se va transforma în nimic.

El clătină din cap.

– Ce atitudine!

Chelnerul veni şi el o întrebă:

– Ai comandat cina, Riley?

– Doar colţunaşi.

– Bine. Adu-mi o Tsingtao, îi spuse el chelnerului.

Ea îl privi nedumerită.

– Bere, spuse el zâmbind. Până la urmă m-ai invitat în oraş. Asta da, victorie, nu-i aşa?

– Nu este tocmai o întâlnire. Suntem doi oameni care stau la aceeaşi masă şi iau cina.

– Aşadar, pur şi simplu nu ai rezistat să nu te gândeşti la mine, nu-i aşa? întrebă el.

– Nu-i aşa deloc, răspunse ea şi îşi puse şervetul în poală.

– Spune-mi cum ți-a fost ziua. Așa încep majoritatea întâlnirilor. În care, apropo, de obicei doi oameni stau la aceeași masă și iau cina.

Ea își sprijini capul în palmă.

– Știam eu că voi ajunge să regret...

El râse.

– OK, atunci îți voi povesti eu cum mi-a fost mie ziua. Am avut liber astăzi. Am avut lucruri de făcut. Am mers la sală, am trecut pe la biroul mamei – i s-a aprins o lumină ciudată pe bordul mașinii, așa că am făcut schimb și am dus-o pe a ei la service. Am spălat niște rufe și am dat cu aspiratorul, două lucruri pe care le fac cu religiozitate în fiecare lună. Se opri privind-o. Începusem să mă gândesc la cină, dar mi-a venit ceva mai vioi în minte.

– Cum ar fi un bar?

– Da. Am un sistem infailibil. Când ies singur, merg într-un loc zgomotos, unde vor fi oameni, unii pe care îi știu, alții noi. Când am o întâlnire, aleg un loc liniștit acesta. Vrei să știi ce e diferit în seara asta? Îți voi spune – de obicei, dacă am o întâlnire și aleg un loc liniștit ca acesta, femeia vorbește de mă doare capul și nu trebuie să mă străduiesc prea tare să par interesant și fermecător.

– Hm, spuse ea. Eu nu prea ies la întâlniri.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se de speteaza căptușită a banchetei din separeu.

– Presupun că asta mă face să fiu foarte special.

– Presupun că da, răspunse ea. Totodată ești singura persoană pe care o cunosc care este interesată. În afară de fratele meu, adică.

– Voi încerca să ajung mai sus, spuse el. Sosi berea și sorbi din ea. De curiozitate, de ce nu este nimeni interesat? Sau voi înțelege de ce peste zece minute?

– Este o poveste lungă, crede-mă...

– Poate că ai putea să-mi faci un rezumat, spuse el.

– Bine, haide să vedem. Sunt necăsătorită și am un copil. Când fiica mea era mică... Foarte mică... eram

foarte prinsă de muncă şi mă străduiam să plătesc facturile. Nici măcar nu-mi trecea prin cap să am întâlniri. Probabil că nu eram foarte...

- Amabilă? întrebă el ridică din sprâncene.

- Căutam alt cuvânt. Cum ar fi *receptivă*.

- Aşadar, erai atât de nereceptivă încât fără să-ţi dai seama ai transmis nişte vibraţii?

Înclină din cap şi aşteptă.

- Asta este latura ta interesantă şi fermecătoare? întrebă ea. Haide să comandăm, adăugă, deschizând meniul.

- Vibraţie, spuse el în şoaptă.

Ea ridică mâna şi chelnerul veni la masa lor.

- Voi lua pui cu broccoli şi orez, supă cu ou şi... Privi spre el. Mai ai nevoie de un minut? întrebă ea.

Nici măcar nu deschise meniul.

- Creveţi *lo mein*, pui cu usturoi şi încă o bere.

- Ştiai deja ce vrei? întrebă ea.

- Am mai fost aici. Locuiesc la trei kilometri distanţă. Aşadar, câţi ani are fiica ta?

- Cincisprezece, spuse ea şi sorbi din vin, regretând tot mai mult cu fiecare clipă ce făcuse şi neştiind de ce o făcuse.

- Iar eu sunt o premieră în revenirea ta în lumea bărbaţilor şi a femeilor?

Ea ridică din umeri.

- Timpul zboară.

- Deci acum va trebui să încercăm să uităm câteva lucruri, da?

- Cum ar fi?

- Cum ar fi faptul că să iei cina în oraş cu o persoană de sex opus poate fi distractiv. Să cunoşti pe cineva nou e ca şi când... Ei bine, să-ţi faci un prieten nou care a avut experienţe diferite poate fi incitant. Pot să-ţi spun o mulţime de lucruri despre munca mea de detectiv dacă te interesează şi tu îmi poţi spune o grămadă de chestii despre...

Făcu semn spre ea cu mâna.

- Serviciul de curăţenie, îl ajută ea.

- Faci curățenie în case? întrebă el.
- Uneori, dar în mare dețin o companie care furnizează servicii de menaj și alte lucruri. Pun pariu că ești fascinat.

El clătină din cap.
- Va dura mai mult decât credeam, mormăi el.
- De ce crezi că le știi pe toate? întrebă ea. Nu spuneai că ești divorțat?
- Nu a fost ideea mea, preciză el. Dar ne-am despărțit în termeni foarte buni, ceea ce dovedește faptul că sunt un tip extrem de cumsecade, cu o răbdare imensă și foarte destupat la cap.
- Atunci de ce ai divorțat?
- Ei bine, e o poveste lungă, spuse el.

Își puse cotul pe masă, sprijinindu-și bărbia în palmă.
- Servirea e lentă aici. Spune esențialul.

El oftă.
- Soția mea nu era făcută să fie căsătorită... cu un bărbat...
- Poftim?

Părea stânjenit.
- Joacă în cealaltă echipă, bine?
- Vorbești serios?
- Cât se poate de serios, spuse el sorbind grăbit din bere.

Riley începu să râdă. Își acoperi gura, dar nu se putu abține.
- Sunt sigură că îmi vei spune ce a fost amuzant...
- Riley?

Tresări auzind vocea mamei ei, răsturnându-și vinul. Se grăbiră amândoi să șteargă vinul vărsat cu șervetele.
- Mamă? spuse ea, ridicând privirea.

June se schimbase. Cel puțin parțial. Purta o cămașă albă curată, blugi și un sacou. Își aranjase părul și se dăduse cu ruj.
- Mamă? întrebă Logan, ieșind din separeu.
- Bună, spuse June afabilă, zâmbind.
- Mamă, ce faci aici?

– Am comandat nişte mâncare, spuse ea.

– Dar cum rămâne cu rulada ta de carne?

– Mi-a pierit pofta, aşa că am pus-o la congelator. Dumnezeule, Riley, când ai spus că de-abia aştepţi să îţi scoţi dresurile, habar n-aveam... Întinse mâna spre Logan. Sunt June Kerrigan.

– Încântat de cunoştinţă. Mă numesc Logan Danner. Vrei să ni te alături?

– În nici un caz, spuse ea râzând. Vă vedeţi de mult?

El râse scurt şi se uită la ceas.

– De vreo 15 minute, ca să fiu exact, deşi ne-am întâlnit la magazinul alimentar şi la Starbucks de vreo zece ori sau cam aşa.

– Ce drăguţ, spuse June. Povestim mai multe cu altă ocazie. Merg să-mi iau cina şi mă îndrept spre casă. Simţiţi-vă bine. Încercaţi să ţineţi băuturile în pahare.

– Absolut, zise Logan. Aşteptă să treacă pe lângă masa lor înainte să intre din nou în separeu. Mama ta mai în *vârstă*, presupun?

– Era mult mai în vârstă ultima dată când am văzut-o, spuse Riley.

– Va fi mult mai amuzant decât credeam, zise el, zâmbind larg. Vei avea nevoie de nişte instrucţiuni legate de întâlniri...

– Eşti sigur că eşti în măsură să o faci? întrebă ea.

– O, da. Eu sunt omul potrivit.

capitolul 11

După ce mama lui Riley plecă, iar Logan mai ceru un pahar de vin pentru ea, atmosfera întâlnirii se relaxă şi râseră împreună ca nişte vechi prieteni. Ea îi povesti totul despre familia ei, cum venise în Santa Rosa pentru a locui cu bunicii după moartea tatălui, despre fratele ei care era profesor, despre mama ei – deloc în vârstă, ci dimpotrivă, şic şi modernă, care o ajutase atât

de mult să-și crească fiica –, fără de care nu ar fi putut supraviețui.

– Dar tatăl lui Maddie? întrebă el.

– O, ne vizitează. A venit de Ziua Recunoștinței să o vadă. Cei care m-au ajutat să fac față sarcinii și primilor ani au fost mama și bunicii și l-am urât pe Jock pentru neglijență, dar aveam 18 ani, pentru Dumnezeu. Era inutil, susținerea lui era sporadică și ineficientă, însă nu era decât un puști. Imatur. Între timp s-a maturizat. Apoi râse. Nu mult, dar s-a maturizat totuși. E bun cu Maddie. O iubește. E foarte mândru de ea.

– Te mai iubește? întrebă Logan.

– Nu m-a iubit niciodată cu adevărat, spuse ea râzând. Am depășit momentul cu multă, multă vreme în urmă.

– Cu ce se ocupă?

– Este manager la un mare lanț de electronice. Știi genul – cămașă cu mânecă scurtă, cravată urâtă, pantaloni de stofă, oarecum atletic; supraveghează tocilarii care te ajută să găsești telefonul, laptopul sau boxele potrivite. Foarte amabil. Mereu fericit. Seamănă un pic cu un cățeluș. Acum că mi-a trecut furia, după ce am văzut ce iubit jalnic e, ne înțelegem bine. Dar tu și fosta ta?

– Cred că ți-am spus – e prietena cea mai bună a surorii mele. Sora mea este căsătorită... Se opri și zâmbi larg. Cu un bărbat – nu sunt genul acela de prietene la cataramă. Iar fosta mea este o persoană foarte de treabă. Recunosc, m-a afectat, dar a fost cu ani în urmă. Mi-a trecut. E fericită, o duce bine, are succes...

– Dar ai fost luat peste picior?

– Sunt detectiv, ce crezi? Sunt niște femei cumsecade în departament, dar predomină bărbații și, da, nu m-au slăbit multă vreme. Încă mă înțeapă din când în când. Dar și ei o plac pe fosta mea. Pentru că este... Ridică din umeri. Plăcută. Dar se întâmplă rareori acum.

– Rareori?

– Ei bine, se mai întâmplă ca la câte o primă întâlnire, când trebuie să explici că soția te-a părăsit pentru că este lesbiană...

– Îmi pare rău, am fost nepoliticoasă. N-ar fi trebuit să mi se pară amuzant.

– Ai murit de râs.

– Ei bine, până să-mi faci această dezvăluire, ai fost mult prea sigur pe tine. Și cu ce se ocupă? Fosta ta?

– Asistentă medicală. Am fost împreună un an, căsătoria a durat tot pe atât, suntem divorțați de opt și încă ne vedem foarte des pentru că iese cu Bernie, sora mea.

– Pare drăguț. Ca în familie. Îi zâmbi. Haide să bem cafea, sugeră ea.

Înainte ca Logan să își dea seama ce se întâmpla, trecuseră mai bine de două ore și fusese una dintre cele mai bune întâlniri pe care le avusese de foarte multă vreme. Riley i se părea amuzantă, drăguță, sexy și deșteaptă. Era curios cum își construise afacerea. Îi plăcea să o audă povestind despre copilăria ei, despre problemele familiei și relațiile strânse dintre ei.

Nu pomenise niciodată de Emma Shay, și începuse să spere că nu exista nici o legătură puternică între ele.

– De ce îți spun atât de multe? spuse ea, în timp ce sorbea din a doua cafea.

Ridică din umeri.

– Sunt detectiv. Știu cum să pun întrebările potrivite. Știu când să le adresez. Dar, hei, joc cinstit – este o întâlnire, nu un interogatoriu. Îți voi spune orice.

– Orice?

– Cam da. Nu pot vorbi despre cazurile la care lucrez, dar ți s-ar părea plictisitor oricum. Riley, spuse el serios, a ieșit foarte bine. Cred că faptul că te-a surprins mama ta la o întâlnire a spart gheața.

– Cred că ai dreptate, zise ea. Și nu vreau să aud finalul.

– Îmi vei spune vreodată de ce eu? întrebă el. Și de ce astă-seară din toate seriile?

Ea zâmbi enigmatic.

– Poate data viitoare, spuse ea. Sau după aceea.

– Asta voiam să aud.

*

Logan nu primi un sărut în acea primă seară, dar își făcură planuri pentru a doua zi. Stabiliră să se întâlnească sâmbătă după-amiază la un film și să meargă la cină devreme. O duse la un film despre dezastre - un cutremur violent distrusese toată coasta de vest - și dacă era un test, fusese unul reușit; îi plăcuse filmul și aproape că stătuse în poala lui de la cap la coadă. Iar apoi, în timp ce mâncau pizza și beau bere, îi spuse bucuros povestea vieții lui.

Părinții lui divorțaseră din cauză că tatăl o înșelase pe mama lui când Logan avea vulnerabila vârstă de 13 ani. Deși tatăl lui nu se recăsătorise și părinții păreau să se fi împăcat, el nu depășise momentul.

- Am 38 de ani, tata mi-a fost mereu în preajmă, încercând să compenseze cât de bine a putut, mă înțeleg cât de bine se poate cu el, dar adevărul este că sunt încă furios.

- Este o ranchiună adâncă, spuse ea. Amintește-mi să nu te înfurii.

- Ciudat este că nu cred că sunt genul acela de persoană, nu cu adevărat. Nu am rămas supărat pe soția mea, nu-i așa? Sora mea nu are probleme cu el. Doar că ne călcăm pe nervi. Iar restul familiei s-a săturat până peste cap de amândoi. Poate că pur și simplu nu ne plăcem atât de mult.

- Cândva l-ai plăcut? Asta e problema, zise ea.

Dacă acela fusese al doilea test, îl trecuse cu brio. Era plăcut să vorbești cu ea - era receptivă și sensibilă. Inteligentă și plină de compasiune.

- Poate c-ar fi momentul să îl lași pe băiețașul acela din tine să crească.

Și îl făcea să râdă. Pentru Logan, râsul era aproape la fel de bun ca un sărut.

Aproape.

Duminică merseră la o gustare în Bodega Bay, apoi urcară cu mașina pe vârful unui deal care dădea spre Pacific. Când ajunseră acolo, Logan își primi sărutul

şi fu atât de plăcut, încât ceru mai multe porţii. Înţelese că Riley era la fel de încântată, căci începură să se sărute ca nişte adolescenţi. Şi era bine. Îi plăcea gustul ei, îi plăcea să o atingă şi îi răspundea irezistibil şi pasional.

Apoi însă îl opri.

- Pfui, oftă ea. Nu sunt pregătită pentru mai mult de atât.

El zâmbi şi o sărută pe nas.

- E în regulă. Probabil că tu eşti cea deşteaptă aici. Dar trebuie să recunoşti - am început cu dreptul.

- Adică...?

- Trei întâlniri în trei zile, mâncare bună, conversaţie plăcută, săruturi excelente...

- Da... Iar acum începe săptămâna de lucru şi...

- Şi? întrebă el.

- Lucrez până târziu, am obligaţii familiale... De obicei nu am atât timp de joacă.

El o strânse în braţe.

- Nu mă joc, Riley. Şi ştiu cum e cu programul, cu munca şi familia. Ce-ar fi să te sun? Ce-ar fi să păstrăm legătura? Să te sun deci des? Să vedem când ne vom întâlni din nou.

- Cred...

- Puţin prudentă, spuse el.

- A trecut mult timp, răspunse ea. Dar da, haide să vorbim.

- Când ar fi prea devreme să te sun?

- La 15 minute după ce ne luăm la revedere astăzi, spuse ea.

El râse.

- M-ai citit. Te voi suna diseară.

Apoi se mai sărutară puţin.

Logan nu fusese în căutări. Ei bine, era mereu, dar nu se aşteptase să găsească pe nimeni. Femeia aceasta era o surpriză - drăguţă, cum trebuiau să fie femeile care îl atrăgeau, deşteaptă într-atât încât să se gândească

la ceva serios, sexy și pe deplin cuceritoare. Îl luase puțin prin surprindere, dar, la naiba!

Credea sincer că avea potențialul de a fi ceva de durată. Însă trebuia să se ocupe de câteva lucruri. Precum cazul la care lucra. Și faptul că Riley îi ieșise în cale doar pentru că o urmărea pe Emma Shay.

Vorbiră duminică seara târziu, prea târziu. Genul acela de conversație în șoaptă, intensă, revelatoare, în care flirtezi întruna. Visă. Niște vise fantastice. Merse la muncă devreme luni dimineața, obosit de dorință.

– Am aflat lucruri noi în cazul Compton, spuse partenera lui, Georgianna Severs. Relația ei cu familia Kerrigan a luat avânt – a acceptat o slujbă în compania lui Riley Kerrigan și se pare că prietenia ei cu Adam Kerrigan a trecut la alt nivel. M-am uitat pe convorbirile ei telefonice din ultima săptămână și l-a sunat pe Adam de cel puțin trei ori pe zi. Lucrează la Riley și se culcă cu fratele acesteia. Avem înregistrări în care pomenește atât de Adam, cât și de Riley Kerrigan, de mai multe ori. Cred că știi de ce s-a întors aici.

Logan primi vestea ca pe un pumn în stomac. Suspecta lui avea o relație cu noua tipă cu care se vedea...

Se așeză pe scaunul de la birou și spuse:

– La dracu'.

– Ce? întrebă Georgianna. Știam că se cunosc.

– Toată lumea cunoaște pe toată lumea aici. A fost colegă de școală cu jumătate din oraș, dar nu a păstrat legătura cu ei. Se spune că s-au îndepărtat, că nu mai vorbiseră de ani de zile. În patru luni nu i-a trimis decât un SMS fratelui. Unul singur! Nu păstrau legătura!

– Din câte știm noi, spuse Georgianna. Avem mandat limitat pentru a-i supraveghea telefonul și contul bancar. Nu o ținem sub supraveghere.

– Dar asta facem, spuse el.

– Din când în când, nu tot timpul, nu stăm cu ochii pe ea mereu.

– Credeam că vom rezolva treaba asta în curând...

Clătină din cap dezamăgit.

Stăteau într-un mic separeu, dar era devreme. Nu era prea multă lume în jur. Raportul matinal urma să aibă loc abia peste o jumătate de oră.

– Ce-ai făcut? întrebă Georgianna.

– M-am combinat cu prietena. Riley Kerrigan.

Georgianna rămase tăcută. Îi trebui o vreme îndelungată până să vorbească.

– De ce?

– De ce? De ce? întrebă el exasperat. Apoi, decepționat, își lăsă capul în mâini. Carnea este slabă, mormăi el.

– O, Dumnezeule, spuse ea deznădăjduită. Ce-a fost în capul tău?

– Ce știi tu? întrebă el. Te-ai născut căsătorită. Aveai șapte ani ultima dată când ai fost ispitită. E frumoasă, bine? E amuzantă într-un fel ridicol de arogant – crede că știe totul, ca toate femeile, după cum bine știi. În plus, nici nu era cine știe ce caz. Am crezut că s-ar putea să-mi ofere accidental niște informații utile, fără ca măcar să-și dea seama vreodată, și puf! – mandatul va expira, totul se va termina și...

– Și am fost de acord că ar fi cu siguranță un caz important dacă am prinde transferuri de bani dintr-un cont secret. Ceea ce ne-ar fi adus o promovare în carieră. Și a existat un motiv probabil pentru mandat.

– Un motiv probabil foarte slab, care nu avea nimic de-a face cu Riley Kerrigan, preciză el.

Se ridică de la birou și se duse după cafea.

Cu șase luni și ceva în urmă, la scurt timp după sinuciderea lui Richard Compton, telefonul mobil al Emmei Shay Compton dispăruse. Așa pretindea ea. Nu fusese recuperat, dar între timp FBI-ul monitoriza apelurile și de pe numărul acela se dăduseră două telefoane în Aruba, unde soții Compton aveau o proprietate pe malul mării, unde mergeau iarna. Pe baza suspiciunilor că Emma s-ar putea să aibă fonduri offshore în insule, bani puși deoparte din averea soțului pe care ea putea să-i acceseze, un judecător acordase un mandat

de supraveghere a telefonului și a tranzacțiilor bancare timp de șase luni. Cele șase luni urmau să se scurgă în februarie și, dacă nu exista nici un nou motiv probabil, mandatul nu avea să fie reînnoit.

Era un caz slab, acum că Richard Compton murise, totul fusese fie lichidat și scos la licitație, fie pus sub poprire de poliția federală, în vederea scoaterii la licitație. Apartamentul din Manhattan și proprietatea din Aruba fuseseră vândute. Emma Shay fusese investigată cu minuțiozitate și, dacă nu apăreau noi dovezi care să o incrimineze înainte de expirarea mandatului, cazul urma să fie probabil închis. FBI-ul era sprijinit de detectivii locali Danner și Severs, dar după expirarea mandatului, poliția locală nu va mai avea de-a face cu cazul și va rămâne la latitudinea FBI-ului dacă o va mai supraveghea pe Emma pentru a vedea dacă începuse deodată să trăiască pe picior mare sau dacă își cumpăra un bilet de avion spre o altă țară de unde ar putea avea acces la banii ascunși fără intervenția guvernului american.

Autoritățile puteau să o investigheze la nesfârșit dacă doreau, dar nu puteau avea acces la proprietățile ei, la convorbirile telefonice, la tranzacțiile bancare sau la alte bunuri și spații personale, fără un mandat.

Logan și Georgianna o urmăriseră, o ascultaseră, și nu exista nimic care să indice că fosta doamnă Compton avea acces la banii primiți ilegal. Și aveau și alte cazuri în lucru. Erau, de fapt, polițiști care se ocupau de infracțiuni ce vizau proprietățile, dar amândoi aveau o oarecare experiență anterioară în serviciile secrete și fraudă și nu întâmplător lucrau într-o divizie care nu se ocupa în mod obișnuit cu infracțiuni financiare. Nimeni nu i-ar fi suspectat că o investigau pe Emma Shay.

Logan se întoarse și se așeză la birou. Aveau birourile lipite, față în față, astfel încât cei doi parteneri să se vadă unul pe altul. Erau două computere, două telefoane și două aviziere, două rafturi permanent ticsite cu caiete cu spirală și hârtii disparate. Georgianna avea poze cu copiii, părinții și premiile înrămate pe-o margine

a separeului. Logan avea o poză cu ultimul său câine, un câine lup, pe care îl numise Susanne, după o fostă iubită cu care nu avusese o experienţă grozavă. Echipamentele din încăpere erau înghesuite pe partea Georgiannei.

- Nu duce nicăieri, şi o ştim, spuse el.

- Trebuie să-i spui lui Mike, zise ea.

Mike era căpitanul departamentului de fraude.

- Când va fi ceva de spus, îi voi spune, replică Logan.

- Ai ceva să-i spui acum, insistă ea.

- Acum o să-ţi bagi nasul în treburile mele?

- Îţi va cere să renunţi la investigaţie sau să te prezinţi în faţa detectivilor la interogatoriu. Te va întreba: vrei să munceşti la cazul ăsta, care ar putea să-ţi aducă un salt în carieră dacă descoperi ceva sau vrei să te îndrăgosteşti? Căci nu le poţi avea pe amândouă. Dacă vrei să lucrezi la acest caz, atunci eşti sub acoperire şi tot ce faci cu Riley Kerrigan va putea fi investigat, dar nu le poţi avea pe amândouă.

- Pot, dacă nu este implicată în nici un fel într-o conspiraţie pentru a primi sau ajuta pe cineva să primească bani sau bunuri furate.

- Dar nu ştii asta decât dacă eşti sub acoperire. Nu am nici o problemă dacă transferăm cazul altei echipe şi...

- Şi să renunţăm după luni de muncă? Ce avem... Un surplus de detectivi plictisiţi care caută muncă suplimentară? Până să expire mandatul vom şti cu ce avem de-a face!

- Iar tu vei fi prins în povestea de amor până peste cap. O s-o dai în bară.

- Nu. Nu va fi aşa. Trase aer în piept. Ştiu cum să fac distincţia între muncă şi viaţa personală. Am făcut-o vreme de 15 ani.

- Ei bine...

- OK, poate că o dată sau de două ori le-am confundat puţin, dar nu-i ca şi când aş fi celebru pentru asta.

Ea se sprijini în mână, privindu-l pătrunzător. George era frumoasă. Avea 1,75, păr arămiu, un trup uluitor și o inteligență ascuțită, pe care o trădase complet căsătorindu-se și făcând copii cu un pompier mare și solid. Polițiștii aveau o relație de ură și iubire cu pompierii. Aceștia se alegeau mereu cu fetele, și pur și simplu nu era corect. Dacă Logan ar fi văzut-o pe George primul, poate că s-ar fi căsătorit cu ea, dar din nefericire era căsătorit cu cineva pe atunci. Însă îi devenise parteneră și se alesese cu unul dintre cei mai inteligenți detectivi pe care îi cunoscuse vreodată. Știa că probabil ar trebui să o asculte acum, să-i urmeze sfatul.

– Am priceput, George, zise el.

– Dă-i drumul și spune-mi cum ai justificat toată povestea asta în mintea ta de găină, spuse ea.

– Mă împrieteneam cu ea! Nu aș fi devenit niciodată interesat, dacă aș fi crezut că ar putea avea legătură cu suspecta noastră! Dar apoi... am aflat, OK?

– Ai avut cinci minute, cam cât acorzi tuturor chestiunilor importante precum aceasta. Dă-i drumul! Spune-mi.

– Nu duce nicăieri. Se cunosc, și ce dacă? Toată lumea cunoaște pe toată lumea – e orașul ei natal, de aceea s-a întors. Asta nu înseamnă că la mijloc e o conspirație, o fraudă sau altceva. Oricum e prea curând. Dacă aș fi fost căsătorit cu un multimilionar care a făcut toți banii aceia prin fraudă și dacă aș fi dosit o parte undeva, nu m-aș duce să pun mâna pe ei în șase luni. Aș aștepta câțiva ani până când s-ar liniști scandalul. Dacă voia bani, de ce nu a acceptat înțelegerea care i-a fost oferită?

Georgianna se strâmbă.

– Pentru că în felul ăsta iese mai bine și suma pe care a ascuns-o este mai mare.

– Atunci de ce nu a acceptat înțelegerea, de ce nu s-a mutat pe insule sau ceva de genul ăsta ca să profite de ambele variante? Am vorbit despre asta. Există două motive – fie se teme că nu va putea călători pentru că va fi extrădată și acuzată sau poate nu este vinovată de nimic.

- Danner, uite ce nu pricepi tu - au fost *căsătoriți*. Au locuit împreună. Au dormit în același pat. Probabil a vorbit în somn. Au socializat cu angajații și clienții lui. Chiar crezi că el a pus la cale o schemă Ponzi, iar ea nu a sesizat nimic în neregulă? Pe bune?

- Și uite ce nu înțelegi tu, George - nu toată lumea are o căsnicie ca a ta. Majoritatea polițiștilor din unitatea asta nu le spun soțiilor ce se întâmplă la muncă, iar ele nu întreabă. Nu toate cuplurile căsătorite vorbesc. Soția lui Al are niște facturi imense, iar el nu vrea să o întrebe pe ce cheltuiește banii, căci până la urmă și el are o mică problemă cu jocurile de noroc, așa că nu se omoară cu confesiunile. Nu toate cuplurile au o comunicare transparentă ca tine și Mister Univers.

Georgianna zâmbi.

- Îmi place că-i spui astfel.

- Super. Atunci nu o voi mai face.

- Stai să-ți mai spun un lucru pe care nu-l pricep. În cazul în care nu a comunicat cu soțul ei, dacă are vreun secret de orice fel, atunci îl va spune prietenei ei. Garantat.

- La dracu', spuse el, știind că avea dreptate.

- Așadar, ce vrei, Danner? O tăvăleală sau un caz?

- Lasă-mă în pace. Mă descurc.

- Te urmăresc, spuse ea.

Iată ce avea să se întâmple, se gândi Logan. Urma să lucreze la acel caz cu George - erau considerați o echipă de vis deoarece erau deștepți, aveau instincte și experiență. Va asculta înregistrările convorbirilor telefonice și va cerceta tranzacțiile bancare. Îi va spune bucuros lui George orice va afla de la Riley care avea vreo legătură cu o posibilă conspirație și făcea vreo trimitere spre Emma Shay. Nu îi va împărtăși detaliile personale și intime la care spera să ajungă cu Riley Kerrigan, și asta cât mai repede. Va păstra o barieră între cele două părți ale vieții lui.

Dacă afla de la Riley că prietena ei Emma dăduse peste bani sau că avea bani ascunși, atunci urma să facă ce trebuia – îi va spune lui George și vor preda cazul, raportând la FBI. Logan nu voia să încalce legea. Nici măcar pentru propria sa mamă.

Dar între el și Riley urma să fie ceva, căci era atras irezistibil de ea. I se păru că-i simte parfumul de câteva ori peste zi și de-a lungul nopții, deși nu fusese în apropiere. Credea că vor putea avea una dintre acele relații unice, în care ambii parteneri oferă și primesc, relație care era distractivă, intensă și pasională. Era foarte atras de ea, asta era tot. Poate că era un idiot când venea vorba despre femei, dar se topea după ea și avea să insiste până când va vedea că funcționează sau dă greș. Chiar dacă inițial o remarcase pe Riley pentru că îi verifica pe câțiva dintre vechii prieteni ai Emmei, legătura aceea dispăruse rapid și continuase să o caute pentru că îl atrăgea. Și nu era nimic ilegal în asta.

În a doua săptămână din decembrie fu un frig năprasnic, cu polei, nori negri și foc în toate casele care aveau un șemineu. Dar în inima lui Riley era o căldură specială pe care nu o mai simțise din tinerețe.

Își făcu planurile cu atenție. Plecă devreme de la muncă, se duse la magazinul alimentar, o luă pe Maddie după antrenamentul cu echipa de majorete și o duse acasă. Apoi se apucă de treabă la bucătărie. Dat fiind că mama ei și Adam erau întotdeauna gata și dornici să se ocupe de mesele în familie, nu era necesar ca ea să gătească prea des. Dintre toți, ea avea cel mai lung program la muncă. Adam termina de obicei programul la școală la ora patru cel târziu, June era ocupată, dar îi plăcea să își livreze mâncarea la începutul după-amiezii – clienților ei mai vârstnici le plăcea să mănânce devreme și o așteptau cu nerăbdare. Întotdeauna termina înainte de cinci după-amiaza. Când nu mâncau acasă la June, Riley și Maddie luau deseori ceva la pachet, fapt pentru care fiica ei era de obicei recunoscătoare.

Astăzi făcea supă de porumb cu lapte, salată şi biscuiţi. Aşeză masa, deşi de obicei mâncau în faţa televizorului. Focul ardea în camera de zi. Ba chiar îşi reîmprospătă rujul.

– Vreau să vorbim despre ceva, îi spuse Riley fiicei ei când aceasta intră în bucătărie.

– Uau, răspunse Maddie. Trebuie să fie foarte serios. Mişto faţă de masă.

– Nu este. Vreau să zic, cred că este important, dar... ei bine, vreau să-ţi spun că... am cunoscut pe cineva. Un bărbat.

Maddie zâmbi larg.

– Şi, în sfârşit, îmi spui? întrebă ea, băgând lingura în supă şi suflând.

– Cum adică? Ţi-a spus bunica ceva?

– Păi da, însă doar acum două zile. Pe bune, mamă? Crezi că nu te-am auzit şoptind la telefon noaptea târziu? Şi chicotind? Sau că nu am observat cât de drăguţă eşti în ultima vreme?

Riley înţepeni.

– De obicei nu sunt drăguţă?

– Sigur că eşti. Aşa ca o femeie de afaceri.

– Uau, făcu Riley. Credeam că suntem foarte apropiate.

– Suntem. Ştiu că mă iubeşti. Acum spune-mi despre tipul ăsta. Nu vrei să iroseşti tot aranjamentul ăsta intim. Apoi zâmbi drăgălaş.

– Hmm, răspunse Riley. Ei bine, l-am întâlnit accidental de câteva ori – la magazin, la Starbucks –, locuieşte pe-aici. Este ofiţer de poliţie în Santa Rosa, aşa că am profitat de ocazie să îl rog să te verifice şi să se asigure că nu intri în buclucuri şi dacă se întâmplă asta să-mi spună.

– Nu ai îndrăzni aşa ceva! exclamă Maddie, revoltată.

– Te-am prins, spuse Riley zâmbind. Dar e ofiţer de poliţie. Şi mi-a căzut cu tronc – e drăguţ şi oarecum amuzant şi m-am gândit că dacă vreau să mai am vreo întâlnire, poate că cel mai sigur ar fi cu un poliţist decât

cu cineva care nu are nici o legătură cu comunitatea. Știi ce spun?

- L-ai verificat, spuse Maddie.

- Ei bine, aș fi verificat orice bărbat înainte de a ieși cu el...

Maddie râse.

- O, mamă!

- Ce? Nu-i întâlnesc la școală, să știi!

- Cred că e grozav. Îl voi cunoaște într-una din zilele acestea?

- Sigur. Da. Bineînțeles. Mai vreau să-ți spun ceva. Este vorba despre o veche prietenă de-a mea. Emma. Trase aer adânc în piept. Emma Shay. Am fost prietene foarte bune pe tot parcursul școlii și când a plecat la colegiu în Seattle, tatăl tău era de fapt iubitul ei. Dar... Ridică din umeri și plecă privirea spre supă. Emma și-a cam pierdut interesul față de el și, ei bine, am început să ieșim.

Riley ridică privirea, iar Maddie o privea țintă răbdătoare. Aștepta.

- Am rămas însărcinată. Presupun că acesta este motivul pentru care lucrurile nu au prea mers între mine și tatăl tău. Fusese de fapt prietenul Emmei. Dar... Ei bine...

- Știu toate astea. Tu și tata nu erați tocmai un cuplu, dar v-ați combinat și - bingo!

- Știi toate astea?

- Îhm. Mi-a spus tata. Sunt cel puțin doi ani de atunci. Poate mai mult. A zis că a fost doar vina lui și cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată.

- Ce delicat din partea lui...

- Nu din cauza mea! Pentru că a stricat totul cu tine, mamă. A spus că cea mai mare greșeală a vieții lui a fost că nu te-a implorat să te căsătorești cu el. Sorbi puțină supă. Cred că încă este un pic îndrăgostit de tine.

Riley rămase uluită pentru moment.

- Ei bine, e ceva nou pentru mine. În mod clar are un stil ciudat de a o arăta.

- Nu se prea pricepe când vine vorba de chestii de-astea, spuse Maddie. Dar e un tip foarte cumsecade.

- Păi... Există un motiv pentru care am vrut să-ţi povestesc despre Emma. A trecut prin momente foarte grele. S-a căsătorit după colegiu, a avut o căsătorie nefericită, soţul ei s-a sinucis, iar ea s-a întors acasă. A trecut prin multe. Aşa că i-am dat un loc de muncă, desigur. Şi bunica era apropiată de Emma când eram mici şi de-abia aşteaptă să o revadă, aşa că presupun că va trece pe la noi. De asemenea, cred că e posibil ca Adam să se vadă cu ea, dar nu l-am întrebat, doar că aşa îmi spune instinctul. Am vrut să ştii toate lucrurile astea ca să nu fii complet şocată dacă o vei întâlni. Sunt multe legături şi complicaţii aici.

Maddie înfipse furculiţa în salată. Băgă salata în gură şi mestecă.

- Nu e nimic nou.

- O, pe bune? Şi cine ţi-a explicat toate acestea?

- Ei bine, unchiul Adam a vrut să mă pună la curent. Are o prietenă şi nu a adus-o acasă pentru că eşti şefa Emmei şi ea are o istorie cu familia, nu în întregime bună. M-am prins că ea e cea care a fost prietena ta şi iubita lui tati. Iar Adam bănuieşte că s-ar putea să vă duşmăniţi încă.

- Hmm, spuse Riley. Există vreun motiv pentru care mă aflu aici? Ţi-aş putea spune vreun lucru pe care nu-l cunoşti deja?

Maddie mai luă puţină salată, mestecă şi înghiţi.

- Am îndoieli serioase, spuse ea.

Riley puse lingura jos exasperată.

- Ce ţi-a spus bunica?

Se opri.

- Ei bine... A spus că după atâţia ani tu şi Adam începeţi să vă adunaţi. Nu a spus exact *aşa*, dar ştii că bunica mai vorbeşte neortodox câteodată. La fel şi tu, dar pe mine mă pedepseşti dacă... OK, deci a zis că după toţi aceşti ani se pare că s-ar putea ca Adam să aibă o relaţie serioasă şi că te-a prins în sfârşit la o întâlnire.

Cu un tip care arată decent, care era de treabă, politicos și oarecum interesant...

– Habar n-are cine e!

– Ești sigură de asta? întrebă Maddie. Cine știe ce a descoperit ea? Este o supă foarte bună. Mai sorbi puțin. Îmi plac aceste discuții, mamă. Când o s-o cunosc pe prietena ta, Emma?

– Nu te interesează tipul mai mult? întrebă Riley.

– Vreau să aflu despre tine și Emma, cum erați când erați mici. Și când erați adolescente, spuse Maddie.

– Ce vrei să știi? întrebă Riley.

– Totul, spuse ea. Unchiul Adam a spus că dacă vreau să știu toate astea, trebuie să te întreb pe tine. L-am întrebat dacă erau chestii secrete. De-asta trebuie să mi le spui tu? Și-a spus că nu era un secret, ci pentru că a fost ceva special. Foarte special.

Riley rămase pe gânduri un moment.

– A fost, spuse ea. A fost prima prietenă pe care am avut-o aici. Aveam 9 ani...

Riley îi povesti totul fiicei ei, de la nouă la 19 ani, iar Maddie înțelese tot, căci avea prietene foarte bune – cu care râdea, se certa, intra în buclucuri și cu care se ajuta mereu când erau la ananghie. Deși era înspăimântător, Riley îi povesti de asemenea și finalul. Nu reproduse vorbele pe care le rostise ea sau Emma, dar recunoscu că spuseseră lucruri urâte.

– Mamă, spuse Maddie. Mamă, plângi...

Riley își șterse obrajii.

– Nu mi-am dat seama, spuse ea. Nu credeam că este încă atât de real. A fost atât de greu... Apoi ai apărut tu, și totul a căpătat sens. Pentru că te-am avut pe tine, regretele mele au dispărut. Însă mi-a părut rău c-am rănit-o. Și i-am spus-o, chiar i-am spus-o.

– E încă supărată? întrebă Maddie.

Ridică din umeri.

– Nu cred. N-am vorbit deloc despre asta. Am atins doar subiectul. A spus că a depășit momentul cu multă vreme în urmă, iar eu i-am răspuns că am implorat-o

să mă ierte şi nu a făcut-o niciodată. Dar apoi am lăsat-o baltă fără să discutăm cu adevărat.

- O veţi face?

- Sunt şefa ei acum, aşa că nu ştiu.

- Ar fi bine să o faci, zise Maddie. Ştii de ce? Fiindcă nu cred că te-am mai văzut vreodată plângând.

- O, Maddie, am plâns atât de mult!

- Nu în faţa mea, spuse ea. Şi ştii ceva? Eşti mult mai adevărată atunci când plângi.

capitolul 12

Emma trebui să se concentreze foarte mult pentru a ţine pasul cu restul echipei, aşa că în primele două săptămâni la noul loc de muncă, nu văzu mare lucru în afară de praful şi mizeria cu care se lupta. Nu era important să fie doar extrem de minuţioasă, ci trebuia să fie şi rapidă. Clienţii pretindeau să facă o treabă perfectă şi pe deasupra la timp. În cele mai multe locuinţe nu era nimeni acasă şi de obicei aşa era planificat; oamenilor nu le plăcea să stea în drum când se făcea curăţenie.

Nick veni de două ori în timpul programului să o verifice. Era un tip vioi şi energic, de 30 şi ceva de ani şi două lucruri deveniră clare imediat - toate femeile îl plăceau, dar nu avea ochi decât pentru Makenna. Glumea cu ea, o complimenta, îi punea o mulţime de întrebări, dar ea nu se oprea din treabă şi îi dădea răspunsuri scurte de cele mai multe ori. Emma era amuzată de felul în care încerca să-l ignore. Makenna era mult mai prietenoasă cu femeile, deşi era şefa lor. Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, Emma ar fi tachinat-o, dar chiar nu îndrăznea.

De fapt, nu îndrăznea prea multe. Dorea foarte mult să demonstreze că putea face curăţenie la fel de bine cum putea supraveghea personalul care se ocupa de menaj. În acea primă săptămână nu observă mare lucru, dar ceva îi atrase atenţia. Gunoiul din coşul unei fete

de 15 ani. Părea că aruncase nişte haine. Emma nu intenționase să se uite în gunoi, dar îi săriseră în ochi etichetele cu prețul de pe haine. Le scoase - două perechi de pantaloni, trei bluze, o eşarfă, un sacou - toate îndesate în gunoi. Pe o bluză tricotată nou-nouță de la Free People care se vindea cu 80 de dolari era lipit un cocoloş de gumă. Şi celelalte haine erau de firmă. Prada. BCBG. Christian Lacroix.

Întinse hainele pe patul fetei.

- Ce faci? întrebă Makenna.

- Trebuie să fie o greşeală. A aruncat haine nou-nouțe, scumpe - au încă prețul pe ele.

- Nu este o greşeală, spuse Makenna. Sunt la gunoi.

- Dar...

- Şi, te rog, să nu-i spui lui Dellie de hainele din gunoi. Are trei fiice, nu primeşte pensie alimentară de la tatăl lor şi ar durea-o sufletul să vadă atâta risipă.

Emma se încruntă.

- Dar de ce?

- Deoarece soțul ei este un ticălos, de aceea.

- Nu - de ce sunt lucrurile astea în gunoi?

- Sunt lucruri pe care nu vrem să le vedem, Emma. Părinții ei nu sunt niciodată acasă, asistenta mamei sale îi cumpără hainele, iar Bethany nu le doreşte. De fapt, o scot din sărite şi o face de ciudă. Dar hainele nu pot ajunge la fiica unei angajate. Cine ştie ce necazuri am putea avea.

- Nu ar trebui să ştie mama ei?

- O cunoşti pe mama ei? întrebă Makenna, ridicând din sprâncenele ei negre.

- Păi, nu, dar dacă aş...

- Nu-ți închipui. Nu extrapola. Dacă i-ai spune mamei, s-ar putea să avem probleme şi mai mari.

- Cum?

- Ne va concedia şi va angaja altă companie, doar pentru că am fost prea atente şi am presupus că ştim mai multe decât ea despre familia ei. Ai încredere în mine.

Sau, ca să nu aibă necazuri cu maică-sa, micuța și drăgălașa Bethany va pretinde că am furat hainele.

- Nu îi pasă?

- Nu știu. Și nici tu nu știi. Și, spunând asta, Makenna îndesă hainele frumoase la loc în gunoi și îi dădu coșul Emmei.

Emma făcu ce trebuia să facă și goli coșul în punga mare de plastic pe care o purta dintr-o cameră în alta. Spera că va vedea hainele acelea scumpe pe o persoană fără adăpost.

- Dacă ar fi a mea...

- Sunt sigură că ți-ar păsa îndeajuns încât să o duci la cumpărături, să asculți ce-i place și ce nu și că ai fi o mamă perfectă. Felicitări.

- Pun pariu că sunt oameni fără adăpost care ar vrea să știe unde se află cele mai bune tomberoane, mormăi ea, după ce se îndepărtă de Makenna.

Nu mai suflă nici o vorbă, dar începea să înțeleagă cum puteai deveni dur, cinic. Dacă mizeria pe care o lăsau clienții în urmă nu era destul să te înrăiască, era posibil să o facă viețile personale ale acestora, pe care credeau că nu le poate vedea nimeni.

- Trebuie să fim invizibile, îi reaminti Makenna. Nu ne putem permite să ne amestecăm în viața clientului. Nu este bine pentru companie.

Emma era surprinsă că nimeni din cei care se ocupaseră de menajul casei ei din Manhattan nu făcuse vreo dezvăluire. Oare ea și Richard ascunseseră mai bine cât de respingătoare erau viețile lor private? Privind în urmă, se gândi că fusese o stăpână a casei foarte cumsecade; dar era adevărat, nu își amintea toate numele oamenilor care lucrau pentru ei. O cunoștea pe menajeră, pe șofer, pe bucătar și pe asistenta ei care muncea cu jumătate de normă. Cei care veneau la curățenie se schimbau regulat, florăria trimitea mereu alți oameni să livreze flori și avusese șapte persoane care făceau cumpărături pentru ea în cinci ani.

Fuseseră invizibili pentru ea.

*

La finalul celei de-a doua săptămâni, vineri după-amiază, se întoarse cu Makenna la birou, să-și ia mașina.

- Acesta este programul tău pentru săptămâna viitoare. Te întâlnești cu echipa aici. Poți merge cu dubița la casele la care ești programată. Și Riley m-a rugat să-ți spun că ar vrea să te vadă dacă ai puțin timp.

Ea era șefa. Cum să nu aibă timp?

Când ajunse la etaj, Jeanette plecase, iar ușa lui Riley era întredeschisă. Se auzeau râsete dinăuntru. Bătu ușor.

- Intră, intră, strigă Riley. Ei bine, arăți destul de decent pentru o seară de vineri.

- Da?

- Da, râse ea. Emma, aceasta este Brazil Johnson, contabila și directorul nostru financiar. Ne cunoaștem de multă vreme. Brazil, aceasta este Emma Shay și ne cunoaștem de și mai mulți ani - prima dată ne-am întâlnit în clasa a IV-a.

Brazil, o afro-americană înaltă, cu picioare lungi, în blugi și o bluză elegantă, cu o eșarfă legată în jurul capului, se ridică și întinse mâna.

- Emma. Îmi place. E prescurtarea de la ceva?

Emma clătină din cap.

- Nu, și nu m-au botezat după nimeni cunoscut.

- Făceam curățenie în case cu Brazil cândva, spuse Riley. Aproape că am fost echipa originară.

- Încântată de cunoștință, spuse Emma.

- Vino și ia loc, o invită Riley. Brazil nu vine prea des pe la birou și când vine, îmi place să profit de poveștile ei.

- Mama este invalidă acum, explică Brazil. Lucrez de acasă cât de des pot, ca să fiu lângă ea. În cele mai multe zile mă scoate din sărite. Dar este un exercițiu foarte bun - s-ar putea să mă facă să pricep cum e și să mă împiedice să o împovărez pe fiica mea în felul acesta. Clătină din cap. Vai, vai, Denise nu ar îndura nici o zecime din ce-mi face mama!

– Denise este avocat, spuse Riley. Şi îşi creşte singură copilul. Suntem atât de multe.

– Tu ai copii? o întrebă Brazil pe Emma.

– Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Sunt singură.

– Ei bine, vechea ta prietenă, Riley, a creat o companie care primeşte mamele singure cu braţele deschise şi le permite să lucreze pentru un salariu decent. Ar trebui să primească o medalie.

– Mă gândeam la o statuie în piaţa oraşului, spuse Riley râzând. Cum merge treaba? Probleme sau lucruri de dezvăluit?

Emma era un pic nesigură. Îşi muşcă buza un moment.

– Munca e în regulă. Există o cutie pentru sugestii pe aici?

Riley ridică din sprâncene întrebătoare.

– Ai o sugestie? Deja?

– Doar un gând, răspunse Emma, un pic agitată. Înţeleg de ce este o idee proastă să accepţi haine folosite de la clienţi...

– Poate fi un dezastru, răspunse Riley.

– Mă întrebam, dacă s-ar ţine o evidenţă şi ar exista o chitanţă de la donator, ca să nu existe neînţelegeri...

– Nu cred că este o idee bună să îi facem pe clienţii noştri să creadă că trăim în lipsuri, Emma.

– Înţeleg, dar clientul nu trebuie să ştie unde se duc hainele donate. De fapt, le-am putea trimite o notificare în care să le spunem că dacă aleg să doneze unor instituţii diverse, de la adăposturi până la organizaţii de tipul „îmbracă-te ca să ai succes", care ajută oamenii cu vestimentaţie pentru interviuri...

– Hainele pe care ai fost forţată să le arunci nu ar fi ajuns să fie donate, Emma, spuse Riley. Hainele acelei adolescente trăsnite de 15 ani nu ar fi fost donate. Voia să transmită un mesaj când le-a pus la gunoi.

– Ştii povestea, hm? spuse Emma.

–Sunt puţine lucruri despre care nu aud, răspunse Riley. Îmi pare rău, Emma. Cred că este o idee proastă.

– Dacă ar veni cineva la tine și ar spune: „Ai vrea să donezi hainele acestea frumoase?", ce ai crede? întrebă Brazil. Ai gândi: „De ce caută femeia aceea de serviciu în gunoiul meu?" – așa ar fi.

– Clienții noștri vor să creadă că persoanele care le fac curățenie în casă nu au nevoie să primească lucruri de pomană. Le place să creadă că nu vedem ce aruncă, că nu observăm astfel de lucruri.

– E tentant totuși, nu? întrebă Brazil.

– Este, răspunse Emma.

– Prefă-te că nu vezi, spuse Riley. Mai voiai să spui ceva?

Emma clătină din cap.

– Mă bucur că lucrurile merg bine. Makenna îmi spune că faci o treabă foarte bună.

– Mulțumesc. Echipa face treabă bună. Sunt fete cumsecade. Femei.

– Asta e tot, spuse Riley. Am vrut doar să văd cum îți merge. Și uite salariul, adăugă, dându-i un plic. De acum înainte, Brazil îți va vira banii în cont, iar Nick îți va arăta chitanța cu reducerile. Bun venit la bord.

– Mulțumesc, spuse ea și plecă.

Emma vorbise cu Adam zi de zi. În puținele nopți când nu erau împreună, vorbeau la telefon. În seara aceea mergea la el acasă să ia cina. Când era acolo – până atunci fusese doar de două ori –, își băga mașina în garaj, astfel încât, dacă Riley trecea pe acolo, să nu o vadă. Când ajunse, el trebăluia în bucătărie, tăind și tocând, iar usturoiul se prăjea în tigaie pe aragaz.

– Deja miroase minunat.

– Am să-ți spun ceva. Mama m-a întrebat dacă nu cumva am numărul tău de telefon. Plănuiește să te sune. I-am dat numărul. Sper că e OK.

– Îi va spune lui Riley?

– Poți s-o rogi să n-o facă, Emma. Nu cred că dacă va afla că ne vedem va fi o problemă atât de mare pe cât crezi.

-Va fi o problemă pentru ea, garantez.

-Sper să te înșeli, dar vom face cum dorești. Mama vrea să te vadă. Știe că Riley are numărul tău, dar nu i l-a cerut.

- Nu știu ce o s-o înfurie mai mult - faptul că suntem împreună sau că i-o ascundem.

De câte ori îi suna telefonul, Emma tresărea. Se uita la număr, și era fie Adam, fie Lyle. Apoi, miercuri, în timp ce lucra, telefonul îi vibră în buzunar și nu îndrăzni să răspundă, chiar dacă proprietarii nu erau acasă. Când făcură pauză între case, ascultă mesajul.

„Emma, June Kerrigan la telefon. Adam mi-a dat numărul tău și mă gândeam când te pot invita la cină, doar noi două, să putem vorbi liniștite, fără să tragă nimeni cu urechea. Maddie doarme la o prietenă vineri seara, așa că maică-sa va trebui să stea acasă cu ele. Cum am scăpat de sarcina asta, nu știu, dar în sfârșit, casa e a mea. Poți veni la cină? Pe la 18:00? Când erai mică, îți plăceau la nebunie spaghetele mele prăjite - erau preferatele tale și te supărai dacă mâncam fără tine. Dacă fac spaghete prăjite, vii? Cred că am așteptat destul!"

I se umeziră ochii și își trase nasul de câteva ori, făcând-o pe Shawna să se întoarcă de pe scaunul din față și să o întrebe:

- Ești bine, fată?

- Da, scuze. Tocmai am primit cel mai înduioșător mesaj de la o veche prietenă...

- E ziua ta sau ceva? întrebă Shawna.

- Nu, răspunse ea râzând. O să-mi gătească mâncarea preferată din copilărie - spaghete prăjite cu pesto, măsline negre și salam.

Oftară amândouă.

Vineri după-amiază, imediat după muncă, se duse la florărie. Îl sunase pe Lyle și îl întrebase dacă îi face un aranjament de Crăciun pentru cineva special. Când ajunse la florărie, erau acolo amândoi. Fiind în pragul

sărbătorilor, programul magazinului era ceva mai lung, iar Lyle nu reușise să-i facă aranjamentul floral.

– Cine va primi capodopera mea? întrebă Lyle.

– Trebuie să promiți să nu spui, spuse ea. June m-a sunat și m-a invitat la cină, doar noi două. Adam i-a dat numărul meu de mobil.

– Adam? spuseră Lyle și Ethan la unison.

– Da, Adam – și trebuie să păstrați secretul și asupra lui. La început era un prieten foarte drăguț și săritor. Știți, un păhărel de vin, un număr de mobil, în caz că aveam nevoie de o mână de ajutor, am luat prânzul la un bistro dintr-o podgorie, apoi...

Se aplecară spre ea.

– Apoi?

– A devenit puțin... știți voi... romantic.

– O, Doamne, se culcă cu Adam, iubirea vieții mele, spuse Ethan, lăsându-se pe Lyle.

– Revino-ți, zise Lyle. E cât de hetero se poate.

– Chiar da, spuse Emma. Sunteți atenți? Mă revăd cu June în seara aceasta și am nevoie de un aranjament floral. Unul frumos. Unul care să spună că sunt recunoscătoare pentru tot, pentru că m-a acceptat fără să mă chestioneze despre la infracțiunile lui Richard, pentru că i-a fost dor de mine, pentru că mă primește cu brațele deschise și pentru că încă mă iubește.

– M-am îndrăgostit de Adam din prima zi în care l-am întâlnit, spuse Ethan.

Ea privi spre Lyle.

– Ce se întâmplă aici? Mă șantajează cu Adam?

– Vorbește prostii, spuse Lyle. Adam nu este câtuși de puțin interesat de Ethan. Haide în spate, în camera de joacă, Emmie. Poți să te uiți la mine în timp ce creez.

– Mi-ar plăcea, spuse ea.

– Și de ce păstrăm secretul asupra lui Adam și a lui June? întrebă el.

– Riley e șefa mea și până nu mă invită în familia ei, mă voi ține deoparte. Mă ține la distanță. Poate într-o zi, dar nu curând. Dar mi-e atât de dor de June.

– De înţeles. Nu te grăbi. Şi spune-mi totul despre locul de muncă, spuse el.

– Ţi-am spus, zice ea, găsind un taburet pe care se aşeză.

– Nu chiar, zise el, căutându-şi uneltele – cleşti, scotch, foarfece, spumă, sârmă. Mi te-ai plâns un pic de cât de obosită eşti, dar nu mi-ai dat detalii.

– Nu trebuie să vorbim despre detalii – clientul, mi s-a spus, se aşteaptă să-i respectăm intimitatea.

– Nu trebuie să le spui pe nume, Emmie, dar poţi să povesteşti cuiva în care ai încredere. Adică mie. Zâmbi larg. Apoi se duse la frigider şi luă câteva tulpini, ferigi şi floricele decorative. Cum e?

– Este cea mai grea muncă pe care am făcut-o vreodată – şi, aminteşte-ţi, am ajutat la decorarea unui magazin universal de peste 20 000 de metri pătraţi, pentru sărbători, stând în picioare, ridicând şi căţărându-mă 16 ore pe zi. Eram şi mult mai tânără. E cea mai grea muncă pe care am făcut-o, şi aflu că angajatele lui Riley au cel mai bun salariu din domeniu. Se pare că clienţii îşi anulează contractele mereu şi iau femei de serviciu pe care le plătesc cu bani mai puţini, dar, pentru că Riley şi cei doi buldogi ai ei, Makenna şi Nick, menţin standarde ridicate pentru toată lumea, se întorc şi plătesc tariful solicitat pentru a beneficia de servicii de calitate. Şi rapide. Sunt îngrozită să remarc că sunt multe alte locuri de muncă, plătite mai bine, dar care au un impact mult mai mic asupra vieţii unei familii. Familiilor, adăugă ea. Îţi dai seama imediat cum e viaţa de familie într-o casă, ce case sunt conduse de copiii care au toate lucrurile imaginabile şi altele în care nu există nici măcar jocuri de familie. Sunt case în care facem curăţenie în timp ce soţia ne suflă în ceafă, ne inspectează şi spune: „Soţului meu îi place aşa sau aşa", şi case în care am făcut curat de patru ori şi încă nu am întâlnit proprietarul. Te prinzi imediat unde le place să stea, care sunt locurile folosite – un scaun preferat, masa din birou, blatul din baie. Avem o clientă care stă întinsă

pe canapea, uitându-se la televizor până ajungem în camera aceea, apoi se mută în dormitor. Mănâncă toată ziua și nu am văzut-o niciodată îmbrăcată în altceva în afară de trening. În camerele unor copii sunt premii, fanioane și poze de grup, în altele nu se vede nici urmă de vreun frate sau soră, de prieteni sau de activități în grup. Camerele unor copii sunt foarte, foarte triste.

– Ce face ca o cameră să fie tristă? întrebă el, întinzând o coală de hârtie și așezând floricele decorative pe ea.

Se auzi bilușa din spray-ul de vopsit când Lyle îl scutură, vopsind rapid și cu mână sigură floricelele decorative.

– E uimitor ce ai făcut aici, spuse ea.

– Culori de Crăciun. Cum e o cameră tristă?

– Păi, e o cameră de adolescentă care e atât de imaculată că doare. E ca o cameră pustie, dar cineva locuiește în ea – se văd urme de locuit: gunoi în coș, cărți mutate, așternuturi în care s-a dormit, haine murdare în coșul de rufe, prosoape folosite în baie. Când am mutat mapa de scris de pe birou să șterg praful, am văzut ceva scrijelit în lemn, ceva ce mama ei nu ar vedea niciodată pentru că lucrează până târziu, nu face curățenie și nu se uită la lucrurile fiicei ei. A scrijelit: „Mi-e dor de ea în fiecare zi". Presupun că ea a scris asta. Sunt bogați. Nu ar fi cumpărat o piesă de mobilier stricată.

– Uau, spuse Lyle, oprindu-se din aranjat. Despre cine crezi că era vorba?

– Nu știu, spuse Emma. Poate fi o soră. Nu mai sunt alte camere pentru copii sau poze de familie pe nicăieri. Poate o prietenă? O bunică? Habar n-am. Și mai știi ceva, Lyle? Nu mi-am dat seama de asta niciodată când aveam ajutoare la menaj, dar acum îmi dau. Suntem invizibili. Întotdeauna m-am considerat foarte ordonată, dar acum mă întreb dacă m-am pregătit pentru cei care făceau curat – am șters oglinda din baie? Am curățat chiuveta? Am tras apa? Căci acum văd că unii oameni nu o fac.

– Pff, spuse el. Eu, unul, ştiu că fac lucrurile astea.

– Cred că le făceam. Sper că da. Dar adevărul dureros pentru mine este... nu ştiu numele femeilor care făceau curăţenie în apartamentul nostru. Se schimbau regulat. Dar totuşi...

– Dumnezeule, înveţi o grămadă despre tine. Despre oameni pe care nu îi cunoşti.

– Te face să devii modest.

– Simţi asta faţă de cine eşti? Sau cine erai?

– Ambele.

Era atât de emoţionată. Nerăbdătoare şi emoţionată. Înaintă cu aranjamentul floral pe aleea din faţa casei lui June şi ciocăni la uşa de la intrare. Aceasta se deschise imediat şi iat-o, doar puţin mai bătrână.

– Emma! În sfârşit, strigă June, îmbrăţişând-o imediat.

Emma ţinu aranjamentul floral cu o mână şi o îmbrăţişă la rândul ei cu cealaltă.

– Ce dor mi-a fost de tine, continuă June. M-am gândit la tine, m-am rugat pentru tine, am sperat că te vei întoarce la noi. A trecut atât timp.

Emma închise ochii, strivind lacrimile. Pielea lui June pe obrazul ei era atât de catifelată, exact aşa cum îşi amintea. Mirosea vag a săpun Ivory, ceva atât de simplu, de curat şi de memorabil. Şi simţea miros de aşternuturi curate – June obişnuia să calce feţele de pernă, iar mirosul de pânză încinsă pe care îl emanau era foarte reconfortant pentru Emma. Braţele care o ţineau erau la fel, suficient de puternice, dar nu copleşitoare. June ştia să ocrotească.

– June, şopti ea.

June se trase înapoi şi o privi.

– Te-ai ţinut foarte bine, spuse ea, ştergându-i obrajii cu degetul mare. Stăm aici în uşă şi plângem sau vrei să vii înăuntru?

– Am fost atât de agitată şi de emoţionată, spuse Emma.

– Ei, încetează, zise June râzând ușor. Din prima zi în care ne-am cunoscut, am știut că vom fi prietene. Prietene apropiate.

– Asta e pentru tine, spuse Emma.

– Ah, Lyle al nostru nu și-a pierdut îndemânarea, nu-i așa? Ba chiar devine mai bun. Mulțumesc, este foarte frumos. Intră, intră.

Se auzi un mic zgomot, un scâncet slab, iar Emma privi în jos și văzu un câine tare straniu.

– Emma, ea este Beatrice. Stă cu mine o vreme până își va reveni după ultimul stăpân. A fost salvată și mi-e teamă că a avut parte de un tratament foarte urât. Primesc animale de la adăpost. Beatrice a fost foarte frumoasă cândva și va fi din nou cu puțină dragoste și atenție.

– E tare drăgălașă, spuse Emma, întinzând mâna.

Dar Beatrice o luă la goană, întorcându-se la patul ei din bucătărie.

– De obicei are nevoie de puțin timp pentru a se obișnui cu fețe noi, cu mirosuri noi.

June duse aranjamentul floral în bucătărie, unde pusese masa pentru două persoane, cu lumânări și pahare de vin. Așeză florile în mijloc.

– Că veni vorba de mirosuri noi... N-am mai mâncat spaghete prăjite de foarte multă vreme. De când am fost ultima dată la tine, cred.

– Sunt gata, în cuptor, spuse June. Vom aprinde lumânările, vom bea un pahar de vin și vom sta puțin de vorbă. Ți-e foame rău? Am făcut niște rulouri cu crab, o mică gustare.

June aduse rulourile, vinul, aprinse lumânările, apoi se așeză pe locul de lângă Emma. Ridică paharul.

– Pentru întoarcerea ta, dragă Emma.

Emma izbucni în lacrimi.

Avu nevoie de un moment și de două șervețele să-și revină. June îi fusese ca o mamă și, fie că recunoștea sau nu, se temuse că nu o va mai revedea niciodată.

- S-ar putea ca Riley să nu fie de acord cu petrecerea noastră privată, zise Emma în cele din urmă, sughiţând de emoţie.

- Ei bine, Riley e încăpăţânată uneori, dar e în regulă. Mândria şi încăpăţânarea au ajutat-o probabil să depăşească momentele grele. E o femeie bună. Totodată e logică şi de obicei îşi schimbă părerea până la urmă. Şi - nu i-am pomenit de asta, dar nu pentru că ţin secrete. Pentru că ar vrea să fie aici. Avem nevoie de aceste momente. Vreau să-mi povesteşti totul.

- O, June, nu vrei să...

- Ba da, vreau. Întotdeauna am vorbit despre lucrurile cele mai importante. Şi despre cele mai grele. Spune-mi, Emma, l-ai iubit? întrebă ea încet.

- Da, spuse ea în şoaptă. Credeam că sunt cea mai norocoasă fată din lume. Din univers. Richard era sofisticat şi deştept. Mă trata de parcă aş fi fost un dar preţios. L-am iubit. Nu credeam că e capabil să facă ceva îngrozitor, să rănească oameni. Clătină din cap. De câteva ori am fost egoistă, pretenţioasă sau mă plângeam, iar el nu făcea decât să se încrunte şi să spună: „Emma, Emma, comportamentul acesta copilăresc nu se potriveşte deloc cu imaginea ta. Nu ştii cât de puternică eşti? Câţi oameni te urmăresc?" Dacă ceream ceva, spunea: „Desigur". Credeam că e bun. De câteva ori l-am auzit fără să vreau spunând lucruri meschine sau aspre şi dacă îl luam la întrebări, spunea că îi părea rău că a trebuit să aud asta, că uneori în afaceri trebuia să fie puternic. Ferm.

- Ce fel de lucruri, Emma?

- La un moment dat l-am auzit la telefon, spunând ceva de genul: „Ticălosul ăla bătrân nu ştie ce să facă cu banii oricum - nu le va duce lipsa. Presează-l un pic mai mult şi, dacă trebuie, îl voi suna". Când l-am întrebat, a spus că unul dintre clienţii săi îi punea la îndoială strategia de investiţii, că în şase luni făcuse mai mulţi bani decât ultimul broker al clientului în peste şase ani. Şi, desigur, îi părea rău că îl văzusem într-o lumină atât

de negativă. June, era atât de *drăguț*. Toată lumea îl iubea pe Richard.

– N-ai știut niciodată ce se întâmpla, spuse June.

– Ba da, spuse ea în șoaptă, pe un ton conspirativ. Nu-mi dădeam voie să o cred. Avea o persoană care se ocupa de PR, Andrea. Lucra cu el de multă vreme, înainte de a ne căsători. Dacă avea o relație cu ea, de ce s-ar fi căsătorit cu mine? Dar erau împreună des. Uneori călătorea cu noi. Uneori cu el – era în interes de serviciu. Dar am văzut privirile pe care le schimbau. Priviri nesăbuite, arzătoare. Așa că l-am întrebat pe soțul meu – avea o relație cu Andrea? Și a făcut ce făcea mai bine – mi-a calmat temerile, m-a liniștit, spunând că era absurd. Și mai târziu, mult mai târziu, am aflat că Andrea fusese amanta lui tot timpul. Andrea a fost cea care îi spusese: „E timpul să te căsătorești pentru imagine". Mă întreb dacă s-a însurat cu mine pentru că eram prea proastă să văd ce aveam sub nas.

– Nu, nu, spuse June. Probabil că se pricepea de minune să ducă oamenii de nas.

– Dar l-am lăsat să mă ducă de nas.

– Ce s-a întâmplat, Emma? Cum a ieșit totul la iveală?

– A fost o combinație de evenimente. Doi clienți mari nu au obținut profituri bune de pe urma banilor investiți și s-au retras. Erau inadvertențe în bilanțuri. Oamenii bogați au o mulțime de contabili, care verifică totul cu atenție, iar Richard a făcut câteva greșeli. Nu greșeli – abateri. Era criză în mediul bancar și în corporațiile de investiții, iar oamenii își retrăgeau banii peste tot – nimeni nu voia să rămână cu buza umflată. Fondurile lui Richard nu erau asigurate sau garantate. Oamenii pierdeau bani peste tot, dar nu la Richard. Tot felul de investiții se prăbușeau, dar nu ale lui. Un reporter de la *Washington Post* a început să cerceteze, investitori furioși și paranoici s-au plâns la SEC, a început investigația... Ridică neputincioasă din umeri. Și am început să văd un cu totul alt Richard.

– O, Emma, a fost îngrozitor?

– Da, spuse ea. Vrei să ştii de ce am rămas? De ce am mers la tribunal? Pentru că era singura cale de a afla adevărul. Nu avea de gând să-mi spună. Făceam presupuneri, intuiam, citeam ziarele, publicaţiile financiare, mă uitam la ştiri – şi spuneau atâtea neadevăruri despre mine, că nu puteam fi sigură că ceea ce afirmau despre el era adevărat. Dar la tribunal au fost dovezi. Voiam să ştiu cine era şi ce făcuse. Probabil ar fi trebuit să plec. Dar am vrut să ştiu.

June se îndreptă.

– Asta aş fi făcut şi eu.

– Da?

– Absolut. Ignoranţa nu e deloc plăcută, poate doar pentru scurtă vreme. Aş fi vrut să ştiu.

– Se credea Dumnezeu, June. Credea că putea face orice, oricui, că era cea mai importantă persoană în viaţă. Folosea oamenii, îi minţea, râdea de ei.

– Emma, cum a fost să fii bogată?

– M-a însingurat. În cea mai mare parte a timpului era ca şi când aş fi fost musafir în propria mea viaţă. Apoi îmi aminteam, eram angajată să joc un rol – rolul soţiei marelui Richard Compton. Întotdeauna mă întrebam câţi alţii se prefăceau că sunt ceea ce erau. Când ai o grămadă de bani ar trebui să însemne securitate. Siguranţă. N-a fost aşa. Toţi prietenii noştri erau bogaţi şi îşi băteau capul cum să aibă cei mai mulţi bani, să cheltuiască cel mai mult şi încercau să-şi dea seama cum ar putea deveni cei mai tari cu ajutorul banilor. Nu aveau încredere în nimeni. Ştii zicala aceea stupidă care spune că lăcomia vinde neamul şi moşia? Cred că este adevărată pentru mulţi oameni.

– Ai fost fericită pentru o vreme? Te vedeai încoronată?

– Privind în urmă, nu prea mult. Două zile în luna de miere. Richard a primit un telefon care l-a făcut să plece în grabă spre Dubai şi nu mă putea lua – era vorba de afaceri. Muncea până târziu, ieşea la masă în oraş şi mergea în călătorii de afaceri. Eram ca o fetiţă fericită al cărei tătic se întorsese acasă în cele din urmă, când

petrecea o seară cu mine. Își lua angajații cu el în vacanțe. Nu se odihnea niciodată. June, l-am iubit pentru că nu îl cunoșteam. Nu îl cunoșteam deloc. Când a fost condamnat, m-am întrebat cum de am fost atât de ușor păcălită. Cum am reușit să rămân oarbă - asta e partea pe care nu o pricep. Cum pot să mai am încredere în mine vreodată?

capitolul 13

Emma și June vorbiră ore în șir, la cină, apoi la cafea. Emma își amintea de vremurile când era copilă și avea probleme sau suferea și stătea cu Riley pe patul lui June, vorbind despre toate. Când murise tatăl ei, iar mama și surorile vitrege nu o alinau, June fusese acolo. Apoi lucrurile se înrăutățiseră după ce Rosemary se recăsătorise la mai puțin de un an, aducând acasă un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoșteau. Un bărbat înspăimântător, care o făcea să se simtă stânjenită doar când se uita la ea. Era mereu acasă la Riley, iar Rosemary nu-i simțea lipsa deloc. Iar June era neabătută, mereu alături de ea, oricât de obosită ar fi fost. Chiar și după ce Emma se certase cu Riley, June îi scrisese o scrisoare înduioșătoare, în care îi spunea că spera că într-o zi se vor putea împăca și că, orice ar fi, o va iubi mereu ca pe o fiică. „Ești fiica mea de suflet, Emma, și, orice s-ar întâmpla, te voi îmbrățișa mereu. Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să mă suni."

Era aproape 22:00 când June aproape că o împinse afară pe ușă.

- Mi-e teamă să plec, spuse Emma. Nu știu când vom mai avea ocazia să ne revedem, să vorbim ca acum.

-Vor mai fi ocazii, Emma. Promit. Poate că mă vei invita pe la tine.

În secunda în care aerul rece al nopții îi atinse fața, Emma își dădu seama că era epuizată emoțional. Stoarsă. Se bucura că locuința lui Adam nu era prea departe;

era foarte fericită că o invitase la el în seara aceea. Nu își luase schimburi, dar avea să profite de el, furându-i un tricou și cuibărindu-se lângă trupul lui mare și cald, dormind la infinit, poate până duminică.

- Emma?

Aproape că-i sări inima din piept auzind o voce bărbătească. Țipă și își duse mâna la piept.

- O, Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

- Ce *faci* aici? întrebă ea, gâfâind ușor de frică, când din întuneric apăru nimeni altul decât Jock.

- Te așteptam. Mă gândeam că poate am putea vorbi. Doar câteva minute?

- Despre ce? Și de ce aștepți aici, în întuneric? De unde știai unde voi fi? Mă *urmărești*, Jock?

- O, la dracu', nu, Emma. Maddie mi-a spus că o vei vizita pe June astă-seară. De fapt, cred că Maddie a ajutat-o să pună la cale planul.

- Poftim? Ce tot spui acolo?

- Maddie și bunica ei, spuse Jock. Trebuie să fii atentă cu ele. Ticluiesc chestii împreună.

Își frecă mâinile și bătu din picioare de frig.

- De ce nu m-ai sunat pur și simplu? întrebă ea.

- Pentru că Maddie nu avea numărul tău. Nu aveam de gând să-l cer de la Adam sau Riley. Pufni în râs. O, ar fi interesant, de parcă ar mai avea vreunul dintre ei vreun motiv să fie furioși pe mine. Suflă în pumni. Hei, putem să stăm în mașina mea câteva minute? Nu-ți răpesc prea mult timp.

- De ce nu i-ai spus lui Lyle că vrei să vorbești cu mine?

- Pentru că era posibil să nu-ți transmită mesajul și, chiar dacă ar fi făcut-o, poate nu ai fi vrut să vorbești cu mine. Haide, Emma - m-am chinuit o grămadă să îmi fac curaj. Și înghet!

- Ai așteptat afară tot timpul ăsta?

- Nu credeam că vei sta prea mult. Și nu voiam să te ratez. Uite, nu vreau decât să-mi cer scuze. Să îți explic și să-mi cer scuze.

Ea se mută de pe un picior pe altul.

– Nu știu dacă este înțelept, să intru în mașină cu tine, noaptea târziu, într-un loc izolat...

El râse.

– Serios? Crezi că ți-aș face rău? Când am făcut eu rău cuiva, hm, Emma? Fetița mea mi-a spus că vei fi aici astă-seară. Crezi că i-aș face asta fiicei mele? Pentru...

– Bine, bine... Dar grăbește-te. Sunt atât de obosită că aș putea să mă întind în mijlocul străzii și să adorm!

Îi puse mâna pe cot, îndrumând-o spre mașina lui.

– Știu că sunt un tâmpit, dar m-am gândit că asta trebuie să fac, spuse el, ajutând-o să urce în mașină. Se îndreptă spre locul șoferului și intră și el. Porni mașina ca să se încălzească și își frecă mâinile. Emma, nu va fi ceva nou pentru tine... Te-am înșelat.

Ea nu se putu abține, izbucnind într-un hohot scurt de râs. Apoi încă unul și încă unul, până când trebui să își apere gura cu mâna.

– Nu credem că va fi amuzant, spuse el.

– Poate că sunt un pic labilă, spuse ea ștergându-și lacrimile de râs de pe obraji. Știu, Jock. Ai călcat un pic pe de lături. Fiica ta are 15 ani acum.

– Ei bine, am stricat totul. Îmi pare rău că te-am rănit.

– Dar Riley?

– Îmi pare rău că am rănit-o și pe ea. Dar lucrul pentru care îmi pare cel mai rău este că nu m-am adunat la timp pentru a fi un tată adevărat pentru Maddie. Adică, sunt un tată adevărat; nu mă înțelege greșit. Sunt al naibii de mândru de ea. A luat ce e mai bun din mine și Riley – e frumoasă și deșteaptă ca mama ei, e amuzantă și atletică. Va răsturna lumea. Nu știu ce va face – pun pariu că va deveni medic, om de știință sau ceva. Dacă aș fi făcut ce trebuie la timp, am fi împreună, dar, la naiba, eram un puști prost. Nu știam ce fac. Nu știam ce simt. În plus, chiar dacă aș fi știut, nu o putem exprima în cuvinte. Sau acțiuni.

- Nu, Jock, spuse Emma clătinând din cap. Nu am fi fost împreună. Nu mi-a luat prea mult ca să ajung la concluzia asta. Lucrurile au început să meargă prost între noi imediat. Eram prea tineri ca să rămânem împreună la o asemenea distanţă...

- Nu tu şi cu mine, Emma. Eu, Riley şi Maddie. Este vina mea, înţeleg asta. Nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor cum ar fi trebuit. Ca să spun adevărul, m-a speriat de moarte. Aveam o slujbă cu jumătate de normă la sală, pentru Dumnezeu. Nu făceam decât să adun prosoape, să şterg echipamentul, să le arăt oamenilor cum să folosească greutăţile, să verific legitimaţiile şi să folosesc sala gratuit. Iar asta se întâmpla exact înainte să primesc slujba cu jumătate de normă la magazin - la expediat marfa. Eram la şcoală, arătând tuturor cât de prost eram, în mare parte. Când Riley a zis că ar trebui să-ţi spunem, n-am putut să înfrunt situaţia, să te înfrunt pe tine. N-am putut să-i înfrunt familia - ştii cât de apropiaţi sunt, Dumnezeule. Aşa că a fost prea târziu. Când m-am întors la ea şi i-am sugerat să ne căsătorim, mi-a spus să mă duc dracului. Ridică din umeri. Nu pot spune că o învinovăţesc, dar n-am mai avut vreo altă şansă.

Emma era un pic uluită.

- Ai ţinut la ea?

- Bineînţeles că da, ce crezi? OK, am fost un idiot şi am crezut că poate eu şi Riley am putea fi prieteni o vreme până când aveam să mă simt pregătit. Dar aveam 18 ani. Şi dă-mi voie să-ţi spun despre familie Kerrigan... Fluieră. Nu ai nici o clipă de răgaz cu ei, ştii ce spun? Bunicul lui Riley s-a dus direct la tata şi a ameninţat că mă va închide, deşi aveam peste 18 ani. Adam m-a pocnit lăsându-mă lat şi mi-a spus să nu mă mai apropii vreodată de sora lui sau mă va omorî. Riley... ea a zis ca i-am distrus viaţa, c-am făcut-o să-şi piardă cea mai bună prietenă şi că voi fi norocos dacă mă va lăsa măcar să-mi *văd* copilul. Iar tu nu te mai întors niciodată. Eram terminat. Nu aveam cum să câştig.

Emma se încruntă.

– Chiar ai ținut la ea?

– Eram cam greu de cap, bine? Recunosc – nu am vorbit suficient de repede.

– Iar Maddie ți-a spus unde mă vei găsi astă-seară? Ce știe despre toate astea?

– Totul, răspunse Jock. Părea stăpân pe sine și încrezător.

Ea înclină capul pentru a se uita la el. Nu se schimbase prea mult, de fapt. Avea părul încă puțin răvășit, dar își păstrase maxilarul acela atrăgător, bine conturat, ochii albaștri frumoși și sprâncenele un pic cam dese și stufoase. Și genele.

Ah, fetele și-ar fi vândut mamele pentru niște gene ca ale lui.

– Totul? întrebă Emma.

– Sunt foarte apropiat de Maddie. Bineînțeles, ea este apropiată de toată lumea. Are un fel de dar. Știe cum să facă oamenii să se simtă bine cu ei înșiși. I-am spus adevărul cu multă vreme în urmă. I-am spus că mama ei a fost stânjenită de tot ce se întâmplase, că poate este încă supărată din pricina asta. Și i-am spus că a fost vina mea pentru că așa a fost. Dar voiam să știe că am ținut cu adevărat la mama ei.

– Dar, Jock, nici măcar nu te-ai dus la spital când s-a născut!

– Ba da, m-am dus. Doar că am așteptat să dispară clanul Kerrigan. Nu avea rost să umplu maternitatea cu sângele meu! Dar m-am dus. M-am dus des. Asistentele știau că familia era furioasă – mă lăsau să intru după program. Și mergeam pe furiș la ea acasă când Adam și Riley nu erau în preajmă. Mi-a trebuit un an ca să o pot duce pe Maddie acasă la mine ca să o vadă și mama. În cele din urmă, Riley este corectă. În plus, mai era și June. Ea a pus capăt certurilor de dragul lui Maddie.

– Ei bine, spuse Emma. Nu ai suferit prea mult, nu-i așa? Te-ai căsătorit, nu?

– Da, sunt atât de sclipitor – aşa am arătat eu cât de deştept sunt. Maddie avea cam 10 ani, şi m-am gândit că Riley nu ar avea nici un motiv să nu vrea să ne împăcăm. M-am gândit bine – o ajutasem cu Maddie, ţinând-o la mine uneori, o ajutasem pe Riley cum putusem cu bani – ştiu că nu era mult, dar nu aveam cine ştie ce serviciu pe atunci. Aşa că m-am gândit şi i-am spus lui Riley – am putea fi o familie. Ceva din felul în care am spus-o a înfuriat-o rău de tot. Rău *nu glumă*. Mi-a spus: „În visele tale, Jock". Aşa că am făcut cel mai raţional lucru la care m-am putut gândi – m-am căsătorit cu o femeie cu care lucram. Avea doi copii, erau înnebuniţi după mine. Voiam să am un cămin. Nu mi-a trebuit mult după ce m-a respins Riley să-mi dau seama că după ce mă maturizasem puţin voiam să fiu familist. Se pare că nu a fost înnebunită după mine prea mult. Dar mă cunoşti, Emma – sunt atât de idiot; cred că o parte din mine voia să îi arate lui Riley că cineva mă doreşte. De fapt, am crezut că ar putea fi puţin geloasă. Crede-mă, mi-am învăţat lecţia.

– Dumnezeule, trebuie să-i spui toate astea! Ar trebui să-i spui lui Riley că ai greşit când aveai 18 ani, dar ţineai cu adevărat la ea.

– Nu, trenul acela a plecat. Oricum nu sunt suficient de bun pentru ea. Ştii cât de deşteaptă este? Sunt norocos că nu ne mai certăm. Ne înţelegem binişor. Maddie e fericită. E incredibilă. Ştii că e mândră de mine? De *mine?* Nu fac prea multe lucruri demne de laudă, dar joc softball destul de bine şi Maddie vine la meciurile mele. Toţi prietenii mei şi familiile lor o cunosc. Râse. Chiar şi Riley a venit o dată. A plecat valvârtej, dar, la naiba, a venit totuşi.

– Jucai fotbal serios pe vremuri, din câte îmi amintesc, spuse ea încet.

– Doar de amuzament, după liceu. Lucrez la Mackie's Electronics de multă vreme şi o duc bine acum. Ca să fiu sincer, o duc mai mult decât bine – conduc un magazin. Am ipotecă. Casă şi ipotecă. Riley nu vrea să mai

primească pensie alimentară, așa că a zis să pun deoparte pentru colegiul lui Maddie. Sunt sigură că ea crede că am ignorat-o, dar nu e așa. Cred că fiica noastră își poate alege orice colegiu. Nu că ar avea nevoie de meditații – e cea mai deșteaptă de la școală. Ca mama ei. Riley a fost șefă de promoție.

Emma râse.

– Da, eram acolo.

– Așa că îmi pare rău, Emma. Îmi pare rău că te-am înșelat. Ar fi trebuit să ne despărțim când am încetat să mai vorbim, când am început să ies cu Riley. Dacă aș fi făcut asta...

– Ei bine, a trecut. Te-am iertat cu multă vreme în urmă.

– Ești bine, Emma? Am auzit cât de rău ți-a fost. Pot face ceva?

– Nu. Am un loc de muncă. M-am întors într-un oraș pe care îl cunosc. Am câțiva prieteni.

– Poate m-ai putea considera și pe mine prieten. Fără vreun motiv ascuns, spuse el, ridicând mâinile. Dar dacă ai nevoie de ceva...

– Foarte drăguț din partea ta, mulțumesc. Trebuie să plec. Am lucrat toată ziua și faptul că m-am întâlnit și cu tine și cu June... Apropo, Riley nu știe că am luat cina cu June.

– Știu. Maddie a spus că nu e un secret, dar nu vom vorbi despre asta.

Emma râse. Asta însemna să păstrezi un secret. Luă o decizie – avea să-i spună lui Riley că luase cina cu June. Dacă se va înfuria, va trebui să treacă peste. Era relativ convinsă că nu o va concedia. De fapt, s-ar putea să trebuiască să-i spună și despre Adam. Pentru asta s-ar putea să o concedieze.

Jock avea dreptate. Familia Kerrigan era unită, nu glumă. Dar la ce să te aștepți de la o familie care a trebuit să fie astfel pentru a supraviețui?

Îi strânse mâna lui Jock, îi ură noroc și îi mulțumi pentru că își ceruse iertare. Când ajunse acasă la Adam

se făcuse aproape 23:00. Uşa din faţă era descuiată. Aprinsese focul şi se încălzea cu un pahar de băutură.

– Aproape că te dădusem pierdută.

– O vreme am crezut că sunt. Am început seara cu mama ta şi cu Beatrice...

– O cunosc pe Beatrice, spuse el râzând înfundat.

– Şi s-a încheiat cu Jock, care m-a aşteptat ca să-şi poată cere scuze că m-a înşelat – acum 16 ani.

Adam era tentat să-i răpească Emmei tot timpul pe care putea să i-l acorde, să o ţină aproape, să fie a lui. Să o ţină în braţe. Dar ştia că trebuia să-şi limpezească viaţa. Iar el făcea parte din ea. Spusese, foarte clar, că trebuia să încerce să-şi construiască viaţa ca femeie înainte de a se gândi că face parte dintr-un cuplu.

Cu o seară înainte, în lumina focului, Emma îl întrebase:

– Ai fost prea dur cu Jock? L-ai speriat prea tare? L-ai descurajat prea mult? Se pare că a ţinut mereu la Riley. De fapt, cred că a iubit-o. Şi o adoră pe Maddie.

– A fost un idiot iresponsabil, răspunsese Adam. *Atunci*. Pe atunci, adică. Ştiu că s-a schimbat în bine de-a lungul timpului. Şi, nu te lăsa păcălită, nu-i este teamă de mine!

– A făcut o mulţime de lucruri stupide, zisese ea.

– Puţin spus.

– La fel şi eu, spusese ea. La fel şi Riley. Se pare că tu eşti singurul perfect.

Dar îşi pierduse cumpătul cu Jock. Îl urâse. Nu îl mai ura, dar nici nu se omora după el.

Emma se dusese acasă să o ajute pe Penny să grebleze frunzele căzute din grădină, să cumpere mâncare pentru masa de prânz pentru săptămâna care urma şi să-şi spele uniforma. Dar îl invită la o pizza şi la un film mai târziu. Ştia că asta însemna că va reuşi să petreacă noaptea acolo. Aşa că îşi propuse ca în prima parte a zilei de sâmbătă să treacă pe la mama lui şi să cumpere o cutie mare de prezervative.

Făcuse sex de multe ori. Sex nemaipomenit, chiar. Dar nu mai avusese niciodată o femeie care să îl dorească așa cum îl dorea Emma. Se deschidea ca un trandafir în floare când o atingea. Îi rostea numele cu o frenezie care îl stârnea atât de mult că devenea complet neajutorat. Mereu se considerase un tip cu o mare stăpânire de sine, dar și-o pierdea cu ea. O incita până când începea să se dezlănțuie, iar atunci era terminat – îi călca pe urme și explodau amândoi. Credea că știa de ce se simțea astfel cu ea. Era îndrăgostit.

După weekend, Emma se trezi că de-abia aștepta să meargă la muncă luni dimineața, deși curățenia era tot mai grea, căci se apropia Crăciunul și era plin de mormane de decorațiuni în toate casele. Nu văzuse niciodată praf sau mizerie pe decorațiunile ei de Crăciun! Acum își dădea seama că avusese probabil o echipă excelentă la curățenie.

Makenna nu avea pe cine să instruiască săptămâna aceea, așa că, pe lângă faptul că lucra cu Emma, Dellie și Shawna, vizita alte echipe la cererea lui Riley sau a lui Nick. Makenna se ocupa de controlul calității.

– Cele patru magnifice în acțiune, spuse Shawna referindu-se la echipa lor. Mă bucur că nu te-au mutat în altă echipă, Emma. Îmi place să lucrez cu tine.

– De ce? îi scăpă ei.

– Ești harnică și binedispusă, spuse Shawna.

– Încă e fericită că are de lucru, spuse Dellie. Va ajunge ca noi în scurt timp.

– Dacă trebuie să împing pe cineva de la spate toată ziua... Shawna se strâmbă. Mă scoate din sărite.

Apoi se lansă într-o litanie a defectelor colegelor care nu se ridicau la înălțimea așteptărilor, de la lene la minciună.

În zece minute opriră în fața primei lor case, la familia Christensen. Făceau curățenie de două ori pe săptămână aici, dar de-abia era nevoie o dată. Doamna Christensen, le informase Makenna, știa dacă rataseră

un fir de praf sau de păr pe blatul de la baie. Veneau în fiecare luni şi joi. Emma spera că nu se va alege cu aspiratorul - urmele trebuiau să fie perfecte. Casa era imensă.

Aici locuia Bethany, adolescenta de 15 ani, cu biroul scrijelit.

- De când faceţi curăţenie la familia Christensen? întrebă ea.

- Nu ştiu, răspunse Shawna. Eu mă ocup de ea de un an, cred. Dellie, de când?

Înainte ca aceasta să apuce să răspundă, interveni Makenna:

- Compania se ocupă de casa asta de ani de zile, dar am schimbat echipele de câteva ori. De vreo două ori doamna Christensen nu a fost mulţumită de curăţenie, iar în celelalte ocazii era pur şi simplu timpul să schimbăm programul. Treaba se împrospătează de obicei cu oameni noi.

Norocul făcu ca Emma să trebuiască să şteargă praful, să dea cu aspiratorul şi să se ocupe de lenjerie la etaj. De data aceasta intenţiona să arunce o privire mai atentă în dormitoare. Poate că era un mister de dezlegat. Poate că va vedea vreo urmă care să trădeze vizita unei bunici sau a unui alt copil. Ar fi vrut să vadă măcar o poză cu Bethany, fata care arunca hainele noi şi scumpe.

De obicei terminau repede cu băile şi bucătăria din casa aceasta de peste 1500 de metri pătraţi, făcută la comandă - domnul şi doamna Christensen aveau slujbe foarte solicitante şi lucrau până târziu. Nu părea că gătesc prea mult şi singura baie un pic mai dificilă era cea principală. Nici măcar nu era prea mult gunoi la bucătărie. Dat fiind că nu erau angajate să cureţe frigiderul, era împotriva regulamentului să se uite în el, dar pe Emma o rodea curiozitatea să ştie ce fel de mâncare era înăuntru.

Se duse să şteargă praful şi să dea cu aspiratorul în camera fetei mai întâi, murind de curiozitate. Când

începu să tragă așternuturile, descoperi că mogâldeața din pat era Bethany. Țipă, iar Emma sări înapoi, strigând.

– O, Dumnezeule, îmi pare rău! Nu știam că ești în pat!

Bethany apucă pilota.

– Am rămas acasă astăzi.

– O, scumpo, ți-e rău?

– Oarecum, spuse ea, ascunzându-se sub așternuturi. Sunt sătulă de școală.

– O, pot să-ți aduc ceva? Să chem pe cineva să aibă grijă de tine?

– Am 15 ani! Am grijă de mine singură!

– Da, spuse Emma. Vrei să trec peste camera ta?

– Da. Du-te. Și, uite... Vorbi de sub pilotă. Nu... nu spune nimic.

E fragilă, se gândi Emma. Slabă, palidă și foarte nefericită. De cine îi este dor în fiecare zi?

Trecu la camera părinților. De ce mai angajau femei la curățenie? Totul era imaculat. Desfăcu patul, puse așternuturi curate, începu să șteargă praful și o auzi pe Dellie în baie, curățând. Se sprijini de tocul ușii.

– Treci peste camera fetei, spuse Emma încet. E acasă, bolnavă, în pat și m-a rugat să nu fac curat la ea în cameră.

– Bine, spuse Dellie. Pun pariu că chiulește de la școală.

– Nu, e bolnavă, răspunse Emma.

Apoi se întrebă de ce o proteja pe fată. Se reapucă să șteargă biroul. Un sertar era întredeschis puțin și, impulsiv, irațional, îl deschise un pic. Apoi încă un pic. Și, iată-l – lucrul care era rădăcina durerii și ordinii forțate din această casă – un portret de familie, ascuns, așezat deasupra hainelor împăturite. Mama, tata și Bethany. Mai rotundă, un pic mai mică, zâmbind, ca și când ar fi luminat pe dinăuntru. Erau o familie frumoasă și fericită cu câțiva ani în urmă. Bethany era vioaie, cu bujori în obraji, sănătoasă. Acea Bethany dispăruse și în urma ei rămăsese o durere îngrozitoare.

Închise sertarul şi simţi că îi ia foc faţa. Îi tremurau uşor mâinile când încercă să se concentreze la ştersul prafului. Dacă afla cineva, avea să fie concediată. Va *trebui* să fie concediată.

Ce se întâmplase cu această familie? De ce era ascunsă singura poză existentă?

Apoi, mai târziu, în timp ce împingea aspiratorul prin încăpere, îşi dădu seama de ceva important - era sertarul tatălui. Ce ciudat părea. Îşi imagina cum tatăl ceruse ca toate pozele să fie îndepărtate, iar mama se agăţase de una. Dar tatăl era cel care o păstrase... iar asistenta mamei îi cumpăra haine lui Bethany.

Emma ştiu, chiar şi fără să se gândească, că data viitoare când vor face curăţenie, când va avea de şters praful şi de dat cu aspiratorul, se va uita în sertarul mamei. Va căuta o poză.

Apoi se gândi la mama ei vitregă. Rosemary scăpase de lucrurile personale ale tatălui Emmei rapid şi în curând urmaseră pozele, căci, la mai puţin de un an de la moartea lui, se recăsătorise. Însă Emma păstrase poze. La fel şi sora ei mai mică, Lauren.

În următoarea casă fu o mizerie de nedescris. Pierdură mult timp acolo, dar reuşi să uite de Bethany şi familia ei o vreme.

Makenna le lăsă singure o perioadă ca să meargă cu Nick să verifice câteva echipe. Următoarea casă nu fu rea, dar mai murdară decât de obicei. Doamna era acasă pentru că avea braţul într-o bandulieră.

- Am căzut şi mi-am dislocat umărul şi s-ar putea să mă fi rănit la nişte tendoane, dar am făcut radiografie şi va fi bine, explică ea. Mă odihnesc, şi doctorul a spus să o ţin imobilizată câteva zile. M-aş fi putut duce la muncă, doar că nu îmi pot aranja părul cu o mână! spuse ea râzând.

După care dispăru. După ce terminară şi se întoarseră în dubiţă, făcură o pauză pentru a lua prânzul.

- A căzut pe dracu', spuse Shawna. E cam a cincea oară pe anul ăsta!

Emma era cât pe ce să se înece cu băutura. Deci asta era una dintre casele despre care ştiau prea mult.

– E posibil să fie stângace? spuse ea. Nu?

– Hm, veni răspunsul. O ia pe coajă. Ştii de unde ştiu? Pentru că i-o citesc în ochi şi am mai văzut-o până acum. Când m-am uitat în oglindă.

– O, Dumnezeule mare, Shawna! exclamă Emma.

– Nu-ţi irosi mila pe mine – am reuşit să scap, chiar dacă nu scapi niciodată de tot. Dacă nu mai e în preajmă să te ameninţe, atunci e înăuntru, răspunse ea, bătându-se cu degetul în tâmplă.

– Nu-ţi face griji pentru Shawna, zise Dellie. Băieţii ei sunt la fel de mari ca el şi au grijă de mama lor.

– Aşa e. Acum vom merge la doamna Fletcher... Ea e stângace.

– Cred că ştiu de ce este aşa stângace, spuse Dellie.

Şi râseră amândouă isteric.

– De ce? întrebă Emma.

– Le trage la măsea, spuse Shawna. Şi chicotiră din nou.

Îi trebuise ceva timp, dar acum pricepu – auzea toate bârfele astea pentru că Makenna nu era cu ele. Makenna făcea parte din trioul executiv, cu Riley şi Nick, deţinătorii Sfântului Graal, manualul cu reguli. Dacă încălcai regulile, erai concediată.

– Care e treaba cu familia Christensen? întrebă Emma cu curaj.

Shawna ridică din umeri.

– Cuplu cu cariere.

– Cineva suferă niţel de tulburare obsesiv-compulsivă. Aş vota pentru ea.

– S-ar putea să fie el, spuse Dellie. Nu avem de unde să ştim, nu sunt niciodată acasă. Este o casă uşoară.

– Nu e nici un fir de praf pe nicăieri.

– Te întrebi de ce au angajat femei la curăţenie, spuse Shawna.

– Pentru urmele de pe covor, spuse Dellie.

-Te întrebi de ce au făcut un copil, se încumetă Emma.

- Da, biata copilă. E tipic.

- Tipic?

- Nu se gândesc decât la muncă și la bani. Totul trebuie să fie perfect, spuse Dellie.

- Prefer așa decât la familia Brewster - băieții aceia au toate jucăriile și drăciile inventate vreodată, dar sunt neîngrijiți, lipsiți de maniere sau respect și..., spuse Shawna.

- Și pun pariu că deja au fost acceptați la Harvard, deși cel mare nu are decât 12 ani.

- E o casă grea, fu de acord Emma.

Era murdară, dezordonată, ticsită de lucruri. Dacă ar fi avut un copil, l-ar fi învățat să-și pună lucrurile la loc, chiar dacă ar fi avut femei la curățenie. Când arunca gunoiul din baia principală, era plin de etichetele cu prețuri revoltătoare de pe hainele doamnei. Zâmbi în sinea ei. Sumele acelea nu i se păruseră întotdeauna revoltătoare.

Câte dintre femeile care făceau curățenie la ea îi văzuseră etichetele? Ei bine, prea puține din lucrurile ei *aveau* prețul pe ele pentru că erau croite special pentru ea. Dar mai era câte o poșetă năucitor de scumpă, cumpărată de la Neiman's...

Simți imboldul de a-și descărca sufletul în fața noilor ei prietene, care nu ar înțelege niciodată. I-ar fi plăcut să le spună ce știa - că acei oameni cu toate posesiunile lor s-ar fi putut trezi într-o zi descoperind că trăiseră o minciună, că identitatea pe care credeau că o au dispăruse și vor trebui să afle din nou cine erau.

Bineînțeles că nu putea. De aceea se întorsese. Erau câțiva oameni care o cunoscuseră înainte și după, care știau cine fusese de când era copilă și cine era din nou.

Doar că era greu să-și repare identitatea.

Primi un mesaj pe mobil de la Aaron Justice și îl sună înainte de a pleca din parcare, după muncă.

– Am vrut doar să-ți urez sărbători fericite, spuse el. Și să-ți spun că ne ocupăm de o fișă fiscală a averii tatălui tău, conform testamentului său. Ar trebui să fie gata după sărbători. Nu vreau să-ți dau false speranțe, dar anticipez un cadou de Crăciun întârziat pentru tine.

– Mulțumesc, Aaron. Și nu-ți face griji în privința speranțelor mele. Simplul fapt că te-am revăzut a fost un mare dar. Îți doresc sărbători fericite!

– Voi fi cu fiii și nepoții mei. Unul dintre ei spune că mă va face străbunic!

– Ce cadou de Crăciun fantastic pentru tine! Mulțumesc, Aaron, pentru că ai încercat să mă ajuți. Prietenia ta este foarte prețioasă pentru mine!

– Tatăl tău ar fi mândru de tine, Emma.

Mândru? Nu era sigură de asta. Făcuse niște alegeri destul de proaste în ultimul deceniu. Dar spera că alegerile de acum erau mai bune.

– Sper, îi spuse ea lui Aaron.

capitolul 14

Riley își ieșise din mână când venea vorba de întâlniri, dar un lucru știa că vrea să facă – să i-l prezinte pe Logan fiicei sale. Relația lor fusese întotdeauna sinceră și directă, cu acele puține excepții pe care le omisese, precum povestea Riley/Jock/Emma, pe care i-o dezvăluise în mare măsură. Așa că avu emoții când o întrebă pe Maddie dacă ar vrea să-l cunoască pe Logan și să ia cina cu el.

– Cina? Uau, ieșim cu toții în oraș, nu? Vin și bunica, și Adam?

– Mă gândeam să fim doar noi trei. Vine Crăciunul în două săptămâni – Logan are familie, la fel și eu, și vom fi cu toții ocupați. S-ar putea să ne vedem, dar nu plănuiesc să reunesc familiile la o sărbătoare așa importantă. Așa că m-am gândit să gătesc ceva simplu, să îl invit la noi, ca să-l cunoști puțin...

– Dar tata?

– Nu, în nici un caz nu îl voi invita pe tatăl tău. Maddie, ies cu Logan. Oarecum.

– Oarecum? E pe bune, mamă. Chicotești la telefon. Nici măcar eu nu am avut un astfel de iubit încă!

– Cum rămâne cu Brian Breske? întrebă ea. Nu ți-a fost prieten? Ai petrecut mult timp cu el.

– Eram în clasa a VII-a. O chestie de copii.

– O, spuse Riley. Ei bine, Logan nu a ajuns încă la statutul de iubit.

– Adică nu te culci cu el încă? întrebă Maddie.

– O, Dumnezeule, n-am auzit bine!

– Bineînțeles că da. Zâmbi larg. Ar trebui să vorbim despre ceva înainte să ți se aprindă călcâiele.

– Mă gândeam să gătesc, spuse Riley.

– Ăă, nu vrei să-l sperii, nu?

– E frig. Mă gândeam că aș putea face chili și brioșe de mălai.

– Chiar o să le faci? întrebă Maddie.

– Posibil.

Fata râse până nu mai putu.

– Ascultă, vreau să fii drăguță cu Logan, spuse Riley. Am ieșit cu bărbați la un pahar sau o cafea de-a lungul anilor, dar la cină doar de două ori ce când te-ai născut. Crede-mă, bărbații disponibili sunt deprimanți. Logan e destul de haios. E interesant – are povești cu polițiști. Partenera lui e femeie. Spune că ea este cel mai deștept polițist pe care l-a văzut vreodată. Probabil că nu se va mai ivi ocazia pentru vreo altă cină de genul acesta până după sărbători, așa că hai să ne prefacem că suntem foarte încântate că ne vizitează. Foarte fericite că îl cunoaștem. Hmm?

– Pot să fac asta. Va veni cu arma?

– Dumnezeule, sper că nu!

– Păi, ce distracție mai e asta?

Riley era obișnuită cu umorul lui Maddie, cu tachinările ei. Dar spera sincer că fiica ei se va purta bine și îl va impresiona pe Logan într-o oarecare măsură.

În ziua aleasă, cu doar o săptămână înainte de Crăciun, decorară puțin casa. Nu avea rost să se dea peste cap cu decorațiunile, când își petreceau cea mai mare parte a sărbătorilor acasă la June, unde erau o mulțime de decorațiuni, inclusiv luminițe puse afară. Însă Riley avea totuși brad de Crăciun. Nu poți să fii mamă singură și să ignori bradul de Crăciun!

Îi spuse lui June ce avea să facă, iar aceasta scoase imediat o caserolă mare cu sos de chili din congelator și i-o dădu lui Riley, spunându-i să o pună în oala specială, Crock-Pot. June făcu niște brioșe de mălai - nu-i trebuiră mai mult de 30 de minute.

- O să fii în stare să încropești o salată? o întrebă June pe Riley.

- Normal! răspunse ea indignată.

Riley se opri la magazinul alimentar în drum spre casă și se îndreptă spre standul cu salate din raionul de mâncare gătită, privind peste umăr întruna, sperând să nu fie prinsă.

Apoi îl văzu. Stătea la coadă la casă, cu un buchet de flori și o sticlă de vin. Clătină din cap și râse în sinea ei. Se duse și se așeză în spatele lui.

Tresări surprins și încercă să ascundă florile la spate. Dar când o văzu cu salata, se relaxă și îi zâmbi la rândul lui.

- Deci așa se fac întâlnirile între oamenii prinși cu munca, spuse ea.

- Îți plac? întrebă el, întinzând buchetul învelit în celofan. Dacă vrei să alegi ceva care îți place mai mult...

- Îmi plac foarte mult, spuse ea. Vrei să vii cu mine acasă?

- Îmi doresc asta de câteva săptămâni.

Brioșele și sosul fură excepționale - June adăuga un ingredient secret, pe care nu îl împărtășea cu vârstnicii de pe traseul ei. Dar lui Logan îi plăcu mult. Fiindcă se întâlniseră la magazin, Riley îi spusese adevărul,

mărturisind că era gătit de mama ei şi bine făcuse, căci Maddie o dădu în curând de gol.

Riley şi Logan începură cu un pahar de vin, iar ea aranjă florile. Masa era pusă, sosul de chili era în oală şi puse brioşele să se încălzească la microunde. Casa era, ca de obicei, imaculată.

- Cum ţi-a fost ziua, dragă? întrebă Logan.

- Absolut obişnuită. A ta?

- A fost plină de rapoarte, şedinţe, hârţogărie şi chestii amuzante.

- Ce fel de chestii amuzante, dacă pot să întreb?

- Am alergat după ticăloşi. N-am mai prea făcut asta în ultima vreme. Eu şi George ne ocupăm de un caz cu agenţii FBI şi avem de lucru cu o grămadă de hârtii. FBI-ul se topeşte după hârtii.

- Ce fel de caz?

- N-am permisiunea să vorbesc încă despre asta, dar mai aşteaptă câteva săptămâni şi, după ce va fi închis, îţi voi povesti totul. Te va ajuta să dormi. E plictisitor.

Atunci apăru Maddie în bucătărie, îi fu prezentată lui Logan şi îşi turnă o cola zero.

- Uau, spuse ea, uitându-se la masă. Mişto. Ai grijă, Logan - când aranjează masa aşa frumos, de obicei înseamnă că urmează ceva serios.

- Aşa e?

- Afirmativ, spuse ea, simulând jargonul poliţienesc. Bunica a făcut sosul pentru că mama nu prea găteşte.

- Gătesc destul de bine. Doar că nu prea am timp şi bunicii îi place la nebunie să gătească, aşa că mâncăm la ea foarte des, spuse Riley.

Aşeză florile pe masă şi luară loc.

- Bunica va face cina de Crăciun? întrebă el.

- O, clar, interveni Maddie înainte ca Riley să apuce să deschidă gura. I-am frânge inima dacă am încălca tradiţia. Şi tata la fel!

- Tatăl tău? întrebă Riley.

- Petrecem mereu mult timp împreună în preajma sărbătorilor şi de obicei vine la bunica acasă, cel puţin

la desert. A venit de Ziua Recunoștinței. Suntem apropiați în familia noastră.

– Da? întrebă Riley.

– Chiar dacă nu sunt căsătoriți, părinții mei se înțeleg foarte bine. Ce faci de sărbători? îl întrebă pe Logan.

– Merg la mama, spuse el. Am o soră, un cumnat, o nepoată și un nepot.

– Ești divorțat?

– Maddie!

– Ce? Este o cină ca să ne cunoaștem, nu?

– E OK, Riley. Sunt divorțat. De opt ani și, da, suntem încă prieteni. Nu avem copii.

– Ai vrea să fi avut?

Logan se aplecă spre ea.

– Am o mașină de poliție nemarcată. Vrei să mergem afară și să apeși pe butonul pentru girofar și sirenă?

– Hmm, oricât de tentant ar fi, voi zice pas. Mamă, te ajut să pui în farfurii?

– Mă gândeam să vorbim puțin, apoi voi pune masa, Maddie, spuse ea încet, cântărind fiecare cuvânt.

Ce era asta? se întrebă Riley. De ce îl întreba de divorț?

– Povestește-mi despre familia ta, Logan, spuse Maddie. Mama, tata, sora etc.

Ea își sprijini capul în mână, așteptând.

Și așa începu. Maddie îl luă la întrebări pe Logan. El se descurcă bine, evitând, eschivându-se și punctând cu propriile lui întrebări, căci era, la urma urmelor, detectiv. Dar Riley fu îngrozită în curând. Maddie reuși să strecoare o mulțime de informații despre Jock, creând impresia că tatăl ei era extrem de dezirabil și împlinit.

– Tata se ocupă de electronice. Are o licență în afaceri. Lucrează la Mackie's. Este un lanț național, și e managerul unuia dintre cele mai mari magazine ale lor. O, mama și tata petrec încă mult timp împreună – merg la toate meciurile și evenimentele mele sportive împreună și s-au ocupat de balul majoratului împreună. Tata

juca fotbal în liceu şi este în continuare la fel de în formă - eşti interesat de sporturi, Logan?

- Da, răspunse Logan la ultima întrebare, începând să pară iritat. Sunt foarte atletic. Trântesc frecvent bărbaţi foarte masivi pe capota maşinii mele nemarcate şi îi pun în cătuşe. Şi deseori urmăresc tineri *şi* tinere care au comis infracţiuni şi întotdeauna îi prind.

- Pun de cafea, spuse Riley. Şi am cheesecake. De la magazin.

- Pot să mă retrag, te rog? întrebă Maddie.

- Absolut, spuse Riley.

-Mulţumesc. Mă bucur mult că te-am cunoscut, Logan.

- Şi eu. Te rog să-i spui bunicii că sosul de chili a fost nemaipomenit.

Nu se auzea nici un sunet în bucătărie în afară de picuratul şi bolboroseala filtrului de cafea, iar apoi uşa care se închise în urma lui Maddie. Riley şi Logan răsuflară uşuraţi, la unison.

- Logan, îmi pare rău. Era ultimul lucru la care mă aşteptam.

- Nu-ţi face griji. Cred că-i pot face rost de o slujbă dacă e interesată să prindă criminali învederaţi.

- Te-ai descurcat de minune, dar habar n-am despre ce vorbeşte - că petrec mult timp cu tatăl ei. Nu e aşa. Cel puţin, eu, una, sigur nu simt că e aşa. Încercăm să ne coordonăm planurile, ca să ştiu unde va fi Maddie într-o anumită...

- Nu cred că avea vreo legătură cu tatăl ei, zise el. Dar cred că ne-a arătat ce preferă.

- Nu are nici un sens. A fost încântată că mă văd în sfârşit cu cineva.

- Atunci vino aici, spuse el, trăgându-i scaunul mai aproape şi cuprinzând-o de mijloc. Să ne apropiem puţin, spuse el încet. Se aplecă spre ea să o sărute, şi ea îi ieşi în întâmpinare. Nu este tocmai pregătită, adăugă el în şoaptă. Mai are nevoie de un pic de timp. Şi se pare

că va trebui să dovedesc cât de sportiv sunt, cât de bine mă pricep la electronice și la alte câteva lucruri.

– N-am simțit niciodată un impuls mai puternic de a-i da fiicei mele câteva palme la fund.

– Cred că ar fi mai bine să vorbești cu ea în schimb. Să vezi ce se întâmplă. Dar pentru moment, sărută-mă mai bine.

– Ești ofensat?

– Nu, nu prea mult. Port o conversație cu mine în momentul acesta. Familiile sunt complicate, și voi avea răbdare. Știi de ce? Vreau să funcționeze, de-asta. Cred că va fi OK, dar e Crăciunul și în perioada asta lucrurile se cam învolburează, așa că te las pe tine să decizi. Vreau să fim împreună cât de mult dorești – va trebui să conduci tu jocul. Poți face asta, Riley?

– Glumești? Este unul dintre defectele mele cele mai mari – îmi place să țin frâiele. Se desprinse de el, turnă două cești de cafea și tăie două felii de cheesecake. Apoi se așeză, mai aproape de el decât era nevoie. Luă puțină prăjitură în furculiță și i-o duse la gură. Singura parte a cinei pe care am făcut-o eu a fost cafeaua.

– Femeile moderne mă incită, spuse el. Am sentimentul că la primul nostru Crăciun nu vor lua parte și familiile, dar e OK. De-abia ne-am cunoscut. E timp destul. Îi dădu și el o bucățică din farfuria lui. A început perioada aglomerată pentru mine. Și nu pentru că voi petrece. Vor fi mai multe spargeri, infracțiuni domestice, șoferi beți – ceea ce înseamnă că voi sta peste program. Dar poate că ne putem strecura și putem avea micul nostru Crăciun. Vreau să te gândești, să-mi spui când ai timp, să mă ajuți să decid ce fel de zi sau seară ți-ai dori.

– Îmi pare rău pentru Maddie. Chiar nu e așa. Este unul dintre cei mai toleranți, generoși și calzi oameni pe care îi cunosc. Și nu cred că a moștenit asta de la mine.

– Atunci de la cine?

– De la mama, cred. Ea e așa.

– Te pot ajuta la curățenie? întrebă el, oferindu-i încă o bucățică de prăjitură.

– Nu. Curățenia e specialitatea mea. Profesia mea.

Terminară desertul și cafeaua, apoi Riley îi dădu lui Logan un sărut ademenitor, adânc și plin de înțelesuri, laolaltă cu câteva mângâieri fără rezerve, în fața ușii de la intrare. Începea să se întrebe de ce evitase acest tip de contact atât timp. Nu o interesase nimeni, era adevărat. Dar de ce nu? Pentru că ținuse post după Jock?

Făcu curățenie în bucătărie foarte încet și în tăcere. Avea mașină de spălat vase, dar uneori îi plăcea să spele și să șteargă vasele manual. După ce termină, iar bucătăria era perfect imaculată, se duse în camera lui Maddie. Bătu înainte să intre.

Era în pijama – cea cu balerină și inimioare, perfectă pentru o fetiță de cinci ani, dar fata ei avea păr blond lung, ochi albaștri și 1,76.

– Vrei să-mi spui ce a fost asta? întrebă Riley.

– Ce?

– Nu, Maddie. Nu te-am mai văzut niciodată purtându-te așa. Nu ți-a plăcut de el?

Intră în camera fiicei ei și se așeză pe pat.

–Ba da, mi-a plăcut. Pare de treabă. Ba chiar e oarecum atrăgător. Ce fel de polițist e?

– Nu e foarte clar, cred. Pe cartea de vizită scrie că se ocupă de infracțiuni imobiliare, dar spune că momentan se ocupă de un proiect special. Ia zi, de ce-i tot dădeai cu taică-tău? Nu e tocmai adevărat, tot ce ai spus.

– Sigur că e. Vorbesc cu el în fiecare zi, niciodată nu a ratat vreun joc sau vreun eveniment sportiv, întotdeauna ne vizitează la ocazii speciale, chiar dacă la bunica acasă, mă duce la cealaltă bunică, deși nu foarte des și e adesea în preajmă pentru mine. E bun și mai este și arătos.

– Dar, Maddie, între mine și tatăl tău nu au mers lucrurile – ți-am explicat toate astea.

– Nu chiar. El mi-a explicat mai bine decât ai făcut-o tu vreodată. Și când i-am spus că te vezi cu un tip, s-a întristat foarte tare. Ridică din umeri. Cred că se simte singur. Și încă te iubește.

– Maddie, nu cred că m-a iubit vreodată. Şi Dumnezeu ştie că nu era pregătit să devină tată.

– Păi, normal! E ca şi cum aş fi eu mamă! Dar e matur acum.

– Maddie, trebuie să fii realistă. Tatăl tău a fost căsătorit. Te iubeşte foarte mult, dar nu are sentimente pentru mine.

– Ştiu. E foarte ruşinat de căsătoria aceea. Nu ştia ce face. A spus că ar fi trebuit să ştie mai bine. Dar a zis că te-a iubit şi te va iubi întotdeauna.

– Pentru că sunt mama ta, spuse Riley. Asta e tot.

– Nu, mamă, nu e. Dar e OK. Logan e drăguţ. Şi e drăguţ cu tine. Asta contează, nu?

– Da. Vei fi mai prietenoasă data viitoare când vine?

Încuviinţă din cap, dar îşi muşcă buza de sus.

– Ştii, nu ai ieşit niciodată la o întâlnire. M-am gândit că poate tu şi tati mai simţiţi ceva unul pentru celălalt.

– Ascultă, am avut vreo două întâlniri. Câteva, de fapt. Nu am spus niciodată nimic.

– Probabil că ai spus că eşti la şedinţe...

– Probabil. Dar am fost invitată în oraş. Am ieşit cu doi tipi la cafea, am fost la o gustare, am luat cina de vreo două ori, dar pur şi simplu nu era momentul potrivit, presupun. Mă plictiseam. M-am gândit că dacă ar fi ce trebuie, m-ar incita un pic.

– Logan te incită? întrebă fata.

– Nu ştiu. Dar mă face să râd. Mă simt în largul meu cu el. Mă simt bine când suntem împreună şi se pare că avem o mulţime de lucruri despre care să vorbim. Dar, Maddie, nu este serios. E ceva prietenesc. Ar putea fi serios, dar îl cunosc doar de câteva săptămâni. E nevoie de timp pentru relaţii. Şi nu mă grăbesc deloc. Mai vrei să ştii ceva?

– Un lucru. Sper că-mi vei spune adevărul...

– Maddie, întotdeauna spun adevărul!

– OK. L-ai iubit vreodată pe tati? Adică, pe bune?

Foarte ciudat – Riley simţi că îi dau lacrimile. Clipi grăbită, îndepărtându-le. Îşi drese glasul. Îşi şterse palmele pe pantaloni.

– Da, spuse ea în cele din urmă, încet. Da, l-am iubit.

– Chiar? întrebă Maddie.

– Dureros de mult, răspunse Riley.

Emma refuza sistematic să anunţe familia lui Adam că se vedeau oficial, deşi toată lumea în afară de Riley ştia asta.

– Haide să nu riscăm, spuse ea. Nu voia să aibă necazuri sau fricţiuni cu Riley şi mai ales nu voia ca fraţii să se certe din pricina ei de Crăciun. Ea trebuie să fie cea care mă invită să reintru în viaţa ei, chiar şi în calitate de cunoştinţă. Nu vom fi niciodată bune prietene, înţeleg, dar nu vreau să intru cu forţa în familia ta înainte să fie pregătită.

– Ştii că nu-mi pasă absolut deloc ce crede Riley despre asta, spuse Adam.

– Tocmai asta mă îngrijorează.

– De ce eşti atât de hotărâtă să mergi pe calea cea mai grea?

– Asta crezi? O, te înşeli. Vreau să fie totul paşnic. Mai ales acum – la primul meu Crăciun acasă, când am o casă drăguţă, o slujbă decentă şi un iubit nemaipomenit. O voi invita pe mama ta să treacă pe la mine să-mi vadă căsuţa şi să petrecem câteva ore împreună. Voi petrece puţin timp cu Lyle şi Ethan, le voi aduce o sticlă bună de vin şi nişte brânză Brie şi caviar ca să intru în graţiile celui din urmă. Voi petrece o seară cu Penny şi cu prietenele ei – au o mică petrecere de Crăciun în fiecare an şi acum eu fac parte în mod oficial din club.

– Iar eu? întrebă el.

– Sunt sigură că vom petrece multe momente plăcute împreună.

– Cum rămâne cu seara de Ajun? întrebă el.

– Te voi aştepta, spuse ea.

Voia să se bucure de zilele de dinaintea Crăciunului. Nu avea prea mult timp pe care să-l petreacă cu puținii ei prieteni și se bucura și mai mult în felul acesta. Găsi un șal de cașmir încântător pentru Penny, câteva decorațiuni de brad mici, dar drăguțe, pentru celelalte doamne, iar pentru Lyle și Ethan, un platou pentru masa de Crăciun. Pentru June o față de masă cu motive decorative de Crăciun, care era foarte frumoasă și la reducere. Pentru Adam, un pulover bleumarin moale și pufos, cu o cămașă albă, o pereche de papuci de casă irezistibili, pentru că observase că nu avea nici unii și o carte, un roman de Nelson DeMille. Îi studiase biblioteca – îi plăcea autorul acela și, deși avea un e-reader, prefera cărțile tipărite.

Cumpără câteva decorațiuni modeste pentru căsuța ei. Adam continua să vină la ea, deși Emma știa că îi plăcea acasă la el și era foarte fericit când ea îi era alături.

– Va dura mult timp, Adam, înainte să pot fi pregătită pentru mai mult decât avem în momentul ăsta. Lucrez la toate, dar merge încet. Tot acel trecut de dinainte de a te cunoaște este apăsător.

– Lucinda te ajută?

– Cred că da, dar nu ne vom mai vedea până la Anul Nou. Aproape că mă simt în siguranță. Mi-e teamă să clipesc.

– Nu plec nicăieri, spuse el.

Decorațiile de sărbători din casele pe care le curățau erau o pacoste încântătoare – era dificil să curețe și să deretice în preajma lor. Cu toate acestea, Emma se bucură de ele ca niciodată. Era distractiv să vezi ce făcuse fiecare familie – familia Douglas, cu trei băieți răsfățați, avea atâtea cadouri sub brad, încât ar fi fost îndeajuns pentru întreg orfelinat. Familia Nesbitt avea copii adulți, nepoți și un număr rezonabil de cadouri, însă făcea risipă de decorațiuni, multe dintre lucruri fiind menite să-i distreze pe copii – un calendar cu nașterea Domnului, Rudolf vorbitor, soldățelul de spart nuci. Familia Parker

nu avea cadouri sub brad - urmau să petreacă Crăciunul în Maui.

Aştepta cu nerăbdare să vadă ce făcuse familia Christensen. Ultima dată când fusese acolo nu instalaseră nici o decoraţiune şi se temea că nu vor face nimic. Dar iată! Exact la timp, decoraţiunile apărură şi îi tăiară respiraţia - erau de vis. Ştia cât costă multe dintre ornamentele şi decoraţiunile folosite la masa de Crăciun. Naşterea lui Hristos pictată în auriu şi bătută cu cristale Swarovski de la Bergdorf's, un ren de cristal de la Tiffany's, o coroniţă uluitoare - sigur nu erau diamante adevărate, dar era copiată după cea autentică, creată de Pasi Jokinen-Carter. Bradul şi ghirlanda de pe scară erau împodobite de un profesionist, se vedea. Cele câteva pachete de sub brad erau învelite în hârtie scumpă care se asorta cu câteva din globurile de sticlă; funda elegantă mergea cu unele dintre culorile mobilierului din casă. Aveau sfeşnice de argint cu lumânări roşii, flori proaspete de Crăciun în sufragerie şi în foaier, o tapiserie scumpă atârnată pe palier la etaj şi o ghirlandă nemaipomenită, proaspătă şi împodobită cu globuleţe şi funditţe care se potriveau cu bradul.

Dellie şi Shawna rămaseră cu gura căscată când ajunseră acolo.

- Nu va apropiaţi de brad şi de ghirlande, spuse Emma. Majoritatea ornamentelor sunt de la bijutieri, nu de la Target.

Amândouă se dădură înapoi temătoare.

- De unde ştii? întrebă Shawna.

- Nu e prima dată când văd aşa ceva, se mulţumi Emma să spună. De fapt... Îşi scoase telefonul. O suna pe Makenna. Suntem acasă la familia Christensen şi s-ar putea să doreşti să vii până aici. Decoraţiunile de Crăciun costă mai mult decât dubiţa. Nu vrea nimeni să le şteargă de praf. Te aşteptăm pe tine.

Porniră spre etaj. Ca de obicei, nimic nu era nelalocul lui, în afară de un prosop umed în coşul de rufe, pe care Emma îl luă şi îl puse în punga de rufe pentru

a fi preluat. Rufele erau ridicate, duse la spălat și la curățătorie și livrate de două ori pe săptămână, exact după ce terminau ele de făcut curățenie.

Bethany își lăsase jurnalul deschis pe masa de lângă pat, făcându-și patul cu meticulozitate, deși era zi de curățenie și de schimbat așternuturile. Pe pagină nu era scrisă decât o singură propoziție și Emma nu se putu abține. După toți acei ani în care nu observase lucruri, acum îi sărea totul în ochi.

„Aș vrea să fie cineva cu care să pot vorbi."

Emma simți că i se strânge inima și, fără să se gândească, luă stiloul și scrise un bilet. „Vorbește cu mine." Și își notă numărul de mobil. Apoi obrajii i se aprinseră atât de tare, încât crezu că poate leșina. Casa aceasta, familia din ea, o va ucide și avea să fie concediată din pricina asta. Dădu repede cu aspiratorul, lăsând urme perfecte. „Gata, voi fi concediată", se gândi.

Nici măcar nu terminase cu aspiratorul când apărură Makenna și Nick. Se uitară la decorațiuni și o chemară pe Emma.

– Bine că m-ai sunat, spuse Makenna. Cum ai știut?

Makenna nu știa de trecutul ei? Riley nu le spusese celor mai apropiați colegi ai ei povestea lor complicată, trecutul spectaculos și îngrozitor al Emmei? Era uluită.

– Eu... ah, nu e prima mea casă de lux. Crede-mă, nu vrei să spargi nimic în preajma Crăciunului pe aici.

– Nu simți căldura aceea de sărbători? întrebă Makenna. Nu vă apropiați de ornamente. Mă ocup eu de asta.

Emma se întrebă dacă avea cum să se furișeze până sus în camera lui Bethany și să șteargă ce scrisese în jurnal. Dar, desigur, scrisese cu stiloul. Singura opțiune era să rupă pagina și nu găsea curajul pentru a o face.

Makenna și Nick păreau a fi afară, sfătuindu-se și vorbind la telefon vreme îndelungată. Stătură în mașina companiei o vreme, vorbind. Apoi, fără să spună ceva, plecară. Înainte de a ieși din casă, Emma o sună pe Makenna.

– Care e verdictul în privința casei și a ornamentelor?

- Riley va discuta cu doamna Christensen. Curăţaţi pe lângă ele cât de bine puteţi. Riley este de acord că vom avea nevoie de permisiunea de a fi scutite să curăţăm fleacurile acelea care sunt, se pare, nepreţuite. Lăsaţi totul.

- Cine sunt oamenii aceştia? întrebă Emma.

Makenna oftă.

- Olaf Christensen are o companie de import-export, iar soţia sa este director financiar. Au cariere de mare succes, sunt foarte motivaţi, perfecţionişti amândoi.

- Import-export, spuse Emma. Ei bine, aşa se explică ce e cu unele dintre aceste decoraţiuni preţioase. Se ocupă de cumpărări şi vânzări. Deja am şters praful în jur, spuse Emma. Pornim la drum din nou, fetelor, le spuse ea apoi colegelor sale.

Următoarea casă fu dezordonată şi murdară, ceea ce le făcu să rămână puţin în urmă cu programul, dar aşa se întâmpla de sărbători, cu toate petrecerile şi obiectele care se adunau. Ultima casă din ziua aceea era a familiei Andrews şi întârziaseră puţin. Doamna Andrews avusese braţul în bandulieră săptămâna trecută, dar de data aceasta nu răspunse nimeni la uşă.

- O să am de furcă iar cu părul de pisică, spuse Shawna. Îl urăsc.

Deodată se auzi larmă înăuntru, vocea unui bărbat care striga şi a unei femei. Emma sună la sonerie a treia oară.

- Nu e de bine, credeţi-mă, spuse Shawna. Trebuie să o sunăm iar pe Makenna.

- Staţi, le zise Emma. Îşi lipi urechea de uşă. Nu auzea ce spunea, dar el striga şi ţipa, iar ea îl lua cu binişorul, poate chiar scâncea. Îmi fac griji pentru ea, spuse Emma. N-o pot lăsa acolo, cu el înăuntru.

- Îl sunăm pe Nick acum, spuse Dellie.

- Deschide imediat, ceru Emma ferm.

- Ei bine, nu vrem să facem aşa ceva, zise Dellie.

Emma îşi lipi urechea de uşă, care se deschise deodată şi căzu înăuntru, izbindu-se de un bărbat slăbănog,

furios și care mirosea urât. Acesta mârâi și o împinse cu o forță surprinzătoare. Mormăi ceva, apoi se îndreptă grăbit spre mașina de pe alee.

Dellie și Shawna o ridicară pe Emma în picioare.

- Vezi ce-am vrut să spun? zise Dellie. Nu avem nevoie de așa ceva!

Emma se încrunta încă spre bărbat. Chelea, era scund și urât. Avea urechile mari, un nas coroiat și era sigură că văzuse un neg mare pe el. Îi aruncă o privire încruntată peste umăr; stăteau toate trei pe aleea din fața casei cu uneltele în mână – ștergătoare de praf cu mâner lung, un recipient mare de plastic cu toate produsele lor de curățat, aspiratorul, o pungă cu cârpe, genunchere și mănuși.

Scuipă, urcă în Mercedes și plecă.

- Nu facem curățenie aici astăzi, spuse Shawna. Va plăti factura, nu vă faceți griji.

Dar Emma intră în casă. O găsi pe doamna Andrews pe podea, plângând. Avea încă banduliera, strâmbă, și își ținea brațul ca și când ar fi durut-o. Avea o urmă proaspătă de palmă pe obraz și gâtul foarte roșu, de parcă ar fi sugrumat-o.

Dellie și Shawna o urmară ezitant. Prudente. Împreună, o ridicară pe doamna Andrews și o duseră pe canapea.

- Aduceți-i doamnei Andrews niște gheață. Vin imediat, spuse Emma.

- Ce vrei să faci? întrebă Shawna.

- Astăzi mă străduiesc să fiu concediată, se pare.

Se duse la ușa de la intrare și, din prag, sună la poliție.

capitolul 15

Riley simțea o apăsare în piept. De câte ori se gândea la conversația cu Maddie, simțea atât confuzie, cât și regret. Confuzie pentru că nu-și amintea exact explicațiile

pe care i le dăduse fiicei ei despre ea și Jock, așa cum și le amintea Maddie, și se întreba dacă îi servise o serie de scuze. Și regret pentru că, acum că se uita în urmă, probabil că îndulcise lucrurile, ca să nu sune cum fuseseră. După 16 ani, nici măcar ea nu își amintea cu exactitate, căci încercase să șteargă anumite adevăruri – că se îndrăgostise de iubitul celei mai bune prietene, că îl iubise, se culcase cu el, se așteptase ca el să-i rămână alături din momentul acela, dar, în schimb, îi pierduse pe amândoi.

Pentru fete, sexul este un moment definitoriu; pentru băieți, e doar sex.

Scutură din cap ca și când ar fi vrut să îndepărteze amintirile. După ce Jock spusese că nu era îndrăgostit de ea, după ce se ploconise și o implorase pe Emma să o ierte, după ce se trezise complet singură, în afară de mama ei, pur și simplu nu se mai putea întoarce. Era traumatizată, se simțea ca o proastă și nu mai avea de gând să se lase rănită în felul acela vreodată.

Nimeni nu avea de unde să știe cât de sfâșietor era pentru o femeie să-și urmeze inima și să dea greș. Pentru Riley, nimic nu era mai greu decât să fii prost.

Singurul lucru pe care nu contase în toți acești ani cât îl ignorase pe Jock, suportându-i încercările de a deveni familist, fusese faptul că în tot acest timp vorbise cu Maddie. Sincer se pare. Din inimă. Exprimându-și propriile regrete. Cine ar fi știut că era capabil de așa ceva! Maddie părea să creadă că el încă voia ca împreună să alcătuiască o familie.

Ca de obicei, momentul ales de Jock nu putea fi mai nepotrivit. Riley tocmai întâlnise pe cineva care îi plăcea cu adevărat. Un timp deștept, cu carieră.

Jeanette plecase devreme de la birou pentru a face cumpărături de Crăciun pe ultima sută de metri, iar Riley se întoarse la computer. Îi va scrie o scrisoare lui Jock. Nu o va trimite niciodată, desigur, dar așa își putea limpezi gândurile și întrebările. Era ceva ce făcea

cu regularitate – deseori le scria scrisori clienților exigenți și nesuferiți, apoi le ștergea.

Dragă Jock,

Am vorbit cu Maddie și se pare că percepția mea asupra poveștii noastre este foarte diferită de a ta și trebuie să știu – mi-a scăpat ceva? Am fost somnambulă în tot acel timp și mi-a scăpat aluzia? Sunt sigură că eram conștientă când te-ai panicat pentru că am spus că te iubesc. Cred că am fost atentă la detalii când ai spus: „Nu, stai așa, nu putem să numim asta dragoste! A fost sex consensual, nu dragoste". Și eram însărcinată bine când ai zis: „Bine, atunci hai să ne căsătorim". Îmi cer scuze dacă nu m-a dat gata, dar asta e. Nu eram convinsă că va fi o căsătorie care să merite. Când te-ai însurat și ai divorțat atât de repede... Ah, trebuie să înțelegi de ce nu am fost convinsă că te-ai gândit serios. Dar să-i spui lui Maddie prostioara asta, că m-ai iubit mereu, că ai vrut să ne căsătorim, dar eu eram prea furioasă, că probabil nu vei mai valora nimic pentru altă femeie, că te-ai resemnat că asta era tot ce vei primi... Ce lumină aruncă toate astea asupra mea? Dobitocule, cretinule, retardatule...

Era genul de catharsis obișnuit la care ajungea scriind, fără a expedia scrisoarea. Nu-i mai rămăsese decât să-l înjure. Uneori ajuta și asta.

Jock, idiot cretin, te-am iubit! M-ai alungat. Mi-am trădat cea mai bună prietenă pentru tine și m-ai lăsat cu ochii în soare. Următorii ani au fost insuportabil de grei...

– Riley?

– Aah, țipă ea și sări de pe scaun. Își duse mâna la piept. Nu vorbea cu voce tare, nu? Logan! Dumnezeule...

El râse.

- Nu știu ce scriai, dar erai prinsă rău. Aveai ușa deschisă.

Șterse ce scrisese și roși.

- Eu... adică... o propunere...

- N-am vrut să te sperii.

- Intră, intră. Ce cauți aici?

Intră și se așeză pe unul din scaunele din fața biroului ei.

- Eram în zonă și nu te mai văzusem de câteva zile...

- Am vorbit, spuse ea, puțin defensivă.

- Nu e la fel de distractiv. Ascultă, mă așteaptă o săptămână dementă și probabil și pe tine. Vrei să ieșim la cină în seara asta? S-ar putea să fie singura șansă pe care o vom avea pentru o vreme.

- O, ar fi... Își împreună brațele pe birou. Nu am vorbit cum trebuie despre asta, despre Crăciun. Mi-ar plăcea să vii la mama în Ajun sau în ziua de Crăciun, dar mă gândesc că trebuie să te vezi cu familia ta. Și nu știu dacă vrei să-mi cunoști toată familia într-o zi de sărbătoare.

El nu făcu decât să-i zâmbească larg.

- Dar dacă vrei...

- E OK, Riley. Întâlnirea mea cu Maddie nu a mers prea bine.

- Îmi pare rău, a fost foarte neașteptat. Presupun că așa îmi trebuie dacă nu am ieșit deloc la întâlniri. Dar nu cred că ar fi atât de stânjenitor acasă la mama.

- Cred că mă voi ocupa de familia mea de sărbători. O voi lăsa pe partenera mea să petreacă timp cu soțul și copiii. Și, Dumnezeu știe, vreau să fiu disponibil și pentru fosta mea soție - sunt sigur că va trece măcar pe la noi. Și pentru tata. Își dădu ochii peste cap. Dar ar fi excelent dacă am lua cina în seara aceasta. Sau mâine. Ce zici?

- Pare o idee grozavă. Unde vrei să mergem?

- Ce spui de Riviera Restorante?

- Îmi place la nebunie locul acela! Se uită cum era îmbrăcată. Purta pantaloni și un sacou în ziua aceea.

Sunt îmbrăcată cum trebuie? Ca să nu mai trebuiască să merg până acasă?

– Arăți perfect. Se uită în jur. Mă întrebam cum e biroul. E foarte frumos, Riley. Foarte...

Se deschise ușa exterioară și un moment mai târziu se auzi o bătaie ușoară la ușa lui Riley. Emma își vârî capul pe ușă.

– O, scuze. După ce termini..., spuse ea, pregătindu-se să se retragă.

– Intră, Emma. Acesta este un prieten de-al meu, Logan Danner. Tocmai ne făceam planuri de cină. Logan, poți să-mi acorzi câteva minute cu Emma?

– Desigur, spuse el, ridicându-se.

– O, spuse Emma. Tu ești! De la spital.

El se încruntă ușor.

– De la spital?

– Așteptam să vină cineva să mă ia cu mașina. Eram puțin supărată. Mi-ai dat un buchet de flori, spuse ea.

– Tu erai? întrebă el, uitându-se la ea. Hm, da, tu *erai!* Ai spus că ai avut o zi proastă.

– A fost ultima zi când am lucrat acolo. Făceam parte din echipa de menaj. Am venit aici imediat după. A fost drăguț din partea ta – florile.

– Vizitam o colegă de muncă, care fusese externată. Nu voiam să-i duc florile acasă. Mi se părea problematic.

Apoi zâmbi larg.

– Vă cunoașteți? întrebă Riley.

– Nu am făcut cunoștință, răspunse Emma. Întâmplător, așteptam amândoi în curtea de la Urgențe, iar eu arătam cum mă simțeam – terminată.

– I-am spus să ia florile sau vor ajunge la gunoi, spuse Logan. A fost un gest spontan. Aș fi putut să le las la asistente, dar... Ridică din umeri.

Emma se uită la Riley.

– E în regulă din partea mea dacă stă. Nu va dura decât un minut. Trase aer în piept. Am făcut ceva astăzi împotriva regulamentului. În ultima casă în care am fost, soțul își bătea soția, și știu că trebuia să-i sun

pe Nick sau pe Makenna când sunt probleme, dar am sunat la poliţie.

– O, Doamne, spuse Riley. Stai jos, Emma.

– Îmi pare rău, ştiu că regula este să ignorăm chestiunile personale ale clientului, dar pur şi simplu nu am putut să închid ochii.

– Emma, nu era ceva personal, ci atac la persoană. Împotriva legii! Nu asta trebuie să te prefaci că nu vezi. Faptul că reverendului Douglas îi place să poarte lenjeria soţiei, asta e ceva ce nu vedem, nu infracţiunile.

– Reverendul Douglas poartă lenjeria soţiei? întrebară Emma şi Logan deodată.

– N-am spus asta, zise Riley. Aş vrea să mă fi sunat, dar nu pentru că aş ignora aşa ceva, ci pentru că aş face o plângere, aş fi venit acolo şi aş fi aşteptat poliţia cu tine şi, cu puţin noroc, domnul şi doamna Andrews ar da vina pe mine, nu pe tine. Să sperăm că vor uita că ai avut vreo legătură cu asta.

– Nu aşa s-a întâmplat. Ascultam la uşă să văd dacă o aud strigând după ajutor, iar el a deschis uşa brusc. Am căzut pe el. Poc! Piticanie ticăloasă! spuse ea gâfâind uşor. Aş fi vrut să ridice mâna la mine!

– E rănită rău? întrebă Riley.

– Nu ştiu cât de rău, dar au dus-o la spital cu ambulanţa şi nu a fost uşor de convins. Am senzaţia că a mai ajuns acolo. E posibil să-i fi rupt braţul. Şi a încercat să o stranguleze.

– O, Dumnezeule! exclamă Riley. OK, ascultă, Emma – nu este prima dată când ne confruntăm cu un abuz. Când intrăm în casele lor şi le curăţăm spaţiul personal, pătrundem în vieţile lor în feluri pe care ei nu le înţeleg. Dacă suspectezi vreodată un abuz sau un comportament ilegal, te rog să nu eziţi să-mi spui. Sau, dacă nu poţi să dai de mine, sună-i pe Makenna sau Nick. Ne ocupăm de aşa ceva de mai multă vreme decât tine.

– Nu am putut să aştept pur şi simplu. Îmi pare rău.

– Nu este nevoie să-ţi ceri scuze. Aş fi făcut la fel. Şi ai făcut ce trebuia. Doar că vreau ca angajaţii mei

să nu fie implicați când se poate, dacă se poate. Vor renunța la serviciile noastre, fără îndoială – am văzut prea mult. Călătorie sprâncenată! Riley zâmbi. Și am auzit că ai anunțat în legătură cu familia Christensen – bine ai făcut.

– Mi-era teamă și să respir, spuse Emma.

– Abia aștept să aud despre ce e vorba, spuse Logan.

– Dă-i drumul, spune-i, zise Riley.

Păru confuză un moment. Ce să-i spună?

– Ei bine, într-o viață anterioară, am lucrat ca decorator și mi-am dat seama că ornamentele și decorațiunile de Crăciun dintr-una din case erau foarte scumpe. Și foarte fragile. Chiar și cea mai atentă femeie care face curățenie poate strica un ornament – erau globuri de la Wedgwood, de la bijutieri, cristaluri de la magazine de lux ca Tiffany și Waterford.

– Cât de scump? întrebă el.

– Un glob de la Waterford – două sute de dolari. Două statuete cu reni de la Tiffany, 1 500. O coroniță cu Swarovski. Totul era de lux.

– Uau, spuse el. Trebuie să fi avut multă experiență cu chestii de genul ăsta.

– Un pic, spuse ea. Nu am vrut ca eu sau echipa mea să ne alegem cu o factură imensă doar pentru că am șters praful.

– Doamna Christensen a decis ca decoratorul ei să vină și să se asigure că toate decorațiunile ei neprețuite strălucesc de curățenie. O să le lăsăm deoparte, spuse Riley. Mulțumesc că ai trecut să mă anunți, Emma. Voi urmări ce se întâmplă.

– Mulțumesc, spuse Emma, observând că întrevederea se încheiase.

Se ridică. La fel și Logan. Băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

– Dacă ai vreodată vreo problemă sau ai nevoie de sfaturi în legătură cu chestiuni ce privesc poliția, nu ezita. Sună-mă pe mobil. Petrec mult timp pe teren. La birou nu stau decât câteva ore pe zi.

– Ești detectiv? întrebă ea.

– Da. Și dacă nu am un răspuns pentru întrebarea ta, îl pot afla. M-am ocupat de violență domestică și agresiuni și am prieteni în departamentele specializate în asta. Nu avem o secție mare.

– Mulțumesc, domnule Danner...

– Doar Logan, Emma.

–Apreciez, spuse ea. Se uită la Riley. Să sperăm că restul săptămânii va fi ceva mai puțin agitat.

– Lucrurile o iau mereu razna un pic de sărbători. Săptămână bună!

– Mulțumesc, răspunse Emma.

„E foarte drăguță", se gândi Riley. „Chiar și după o zi grea." Nu ar fi frumos dacă lui Logan i s-ar aprinde călcâiele după ea?" Păruse că se luminase un pic când o văzuse. „Și de ce ai crede asta?" se întrebă ea.

Emma se gândea intens în timp ce conducea. Violența domestică era atât de răvășitoare, de-a dreptul oribilă. Primul lucru pe care și-l spuse fu că situația ei nu fusese niciodată atât de rea! Niciodată nu fusese abuzată în felul acela. Niciodată.

Dar câți dintre cei care lucrau la ea acasă în New York observaseră că soțul ei nu o lua în brațe, că trupa de angajați care călătorea cu ei deseori nu erau acolo din motive profesionale, că se simțea atât de stăpân pe toate încât avea o amantă chiar sub nasul ei și își escroca clienții de milioane de dolari. Nu, nu fusese niciodată abuzată, nu. Viața ei fusese distrusă chiar de bărbatul care jurase să o iubească și să o protejeze.

„Probabil că doamna Andrews își pune aceleași întrebări în fiecare zi. Cum de m-am măritat cu bărbatul acela? Cum i-am încredințat viața și viitorul meu?" Iar acum se întreba fără îndoială cum putea scăpa de el.

Emma nu trebuia să se ducă în biroul lui Riley. Ar fi putut să o sune pe Makenna sau pe Nick și probabil că vreuna din fete o făcuse după ce se terminase totul. Dar voia să o privească pe Riley în ochi, ca și când i-ar

fi spus: „E șansa ta. Am dat-o în bară. Nu am urmat regulile - concediază-mă".

Dar Riley îi luase apărarea. O susținuse. Voia să o protejez. Nu își făcea iluzii că era din pricină că era Emma; era angajata ei - acesta era motivul. Adam avusese mare dreptate în privința surorii lui - conducea o companie bună, oferea un mediu de lucru sigur, avea grijă de oamenii ei, era consecventă. Riley putea ignora faptul că nu voia să fie în preajma Emmei, văzând situația corect și ca o profesionistă.

Oftă. Ah, ce conta? Nu voia o nouă prietenă foarte bună. Voia doar să lucreze, să trăiască, să se bucure de pace și de simplitate, care o ajutau să se vindece. Asta era tot.

Îi sună mobilul și îl puse pe speaker. Nu recunoscu numărul.

- Alo, zise ea.

- Știu cine ești, spuse o voce timidă, feminină.

Emma era în fața unei străzi laterale și întoarse brusc, fără să semnalizeze, ceea ce îl făcu pe cel aflat la volanul mașinii din spatele ei să o claxoneze. Trase pe dreapta.

- Alo? spuse ea din nou. Își scoase mobilul din geantă și opri mașina. Stai să te scot de pe speaker. OK. Gata.

- Știu cine ești, se auzi din nou. Faci curățenie.

- O, aaa. Îmi pare rău că ți-am citit jurnalul. Nu trebuia să o fac.

- Știu. L-am lăsat acolo ca să-l vezi.

- Oh, spuse Emma. Vrei să vorbim?

- Mă duc la psiholog de două ori pe săptămână ca să vorbesc, dar nu m-a ajutat deloc.

- O, mă bucur, ai pe cineva. De ce nu te ajută? întrebă Emma.

Nu primi nici un răspuns și gândi: „Sunt o idioată. Ar fi trebuit să-mi cer scuze, să o rog să nu spună, să îi mărturisesc din nou lui Riley și..."

- Pentru că nu vor să vorbească cu mine; trebuie să o facă. Sunt plătiți pentru asta.

- Ah, răspunse Emma. Înțeleg.

– Acum cred că şi tu faci asta. Eşti cumva spioană?

– Nu, spuse Emma râzând uşor fără să vrea. Sunt o femeie de serviciu care va avea mari probleme pentru că s-a atins de lucrurile tale personale. Îmi cer scuze.

– Atunci de ce ai făcut-o?

– Ei bine... Ei bine, au fost momente când nu am avut cu cine să vorbesc. Chiar cu nimeni. Şi aveam multe pe cap. Multe griji pe care nimeni nu le asculta, aşa că ştiu cum este.

– Cum ar fi când?

– Ei bine... Când aveam 16 ani, tata murit într-un accident. Nu aveam mamă. Mă simţeam cam singură pe atunci.

Era o minciună. Îi avea pe cei din familia Kerrigan, deşi continua să sufere. Emma încerca să înţeleagă cu ce se confrunta fata aceasta.

– Ai avut o soră? întrebă ea.

– Am avut o soră vitregă. Şi o mamă vitregă. A fost o perioadă întunecată. Îşi drese glasul. Tu ai o soră?

– Nu. S-au gândit că după mine nu mai puteau veni alţi copii, spuse ea. Mama a murit. Şi am o mamă vitregă. Aud că este minunată.

– Oh? Nu pari a crede asta.

– Presupun că nu, spuse ea. Mama mea vitregă spune că familia asta îşi revine. Râse. Ce zici, eu îmi revin?

Emma îşi muşcă buza de jos.

Nu ştia nimic despre lucruri de genul acesta. Nu fusese niciodată la psiholog înainte de Lucinda. June şi Riley erau cei mai apropiaţi psihologi pe care îi avusese vreodată.

Dar avusese o mamă vitregă.

– Îţi place mama ta vitregă? întrebă ea.

– Vreau să-mi placă. E o persoană bună. Dar încerc şi nu pot.

– De ce?

– Pe bune? Pe bune, de ce?

– Doar dacă vrei să-mi spui, spuse Emma. Putem să vorbim despre altceva dacă...

- Poartă hainele mamei mele.

Emma simți că i se strânge stomacul și i se pune un nod în gât. Nu putu vorbi. Nimeni nu era atât de insensibil. Nimeni. Nici cea mai stupidă persoană. Până și Rosemary fusese mai subtilă de atât.

- A întrebat dacă poate, spuse Bethany. Am spus da. Eu și tata. Dar mama e moartă și ea îi poartă hainele.

- Ce a spus psihologul acela? întrebă Emma.

- Psihologul m-a-ntrebat dacă cred că încearcă să o înlocuiască pe mama mea și de aceea sunt supărată.

- Dar i-ai spus psihologului de ce ești supărată, așa-i? întrebă Emma.

- Sunt supărată pentru că poartă hainele mamei! spuse ea, cu o voce brusc puternică. Se vor toci în curând și va trebui să ia unele noi. Sper, dar nu cred.

- I-ai spus tatălui tău că te deranjează?

- Tata este... Știi... Nu mai e la fel. Îmi dau seama, chiar dacă zâmbește tot timpul și se poartă de parcă ar fi în al nouălea cer, că joacă teatru. Pe dinăuntru e foarte trist. Nu poate face nimic.

Obrajii Emmei erau uzi de lacrimi.

- Ar trebui totuși să-i spui. Nu ar trebui să suferi fără să vorbești cu nimeni. Tatăl tău nu ar vrea să faci asta.

- Te am pe tine, spuse ea.

- Dar...

- Doar că nu știu cum te cheamă și nimic altceva.

„Ar trebui să îl sun pe Adam în seara asta și să luăm o cină bună și poate două sticle de vin și să petrecem o noapte lungă unul în brațele celuilalt, căci în curând, foarte curând, îmi voi căuta de lucru."

- Mă numesc Emma, spuse ea. Și eu am fost singură și tristă. Dar acum nu mai sunt, așa că putem vorbi. Doar că nu am voie să-mi folosesc telefonul în timpul lucrului, în timpul zilei. Termin la cinci. Și în weekenduri.

- Weekendul acesta este Crăciunul, spuse ea tristă. E un pic mai greu de Crăciun.

- Știu, scumpo.

– Trebuie să închid, spuse ea. Te voi suna cândva.

– Bine. Şi poţi să-mi laşi un mesaj dacă lucrez. Sau dacă sunt la duş sau ceva de genul acesta.

– Sau să-ţi scriu un mesaj? întrebă Bethany.

– Sigur. Dar haide să vorbim, bine? Asta vrei.

– Da. Cred. Să nu le spui, bine?

– Nu le spun. „Sper. S-ar putea să trebuiască, dar să vedem."

– Această Emma este un personaj interesant, spuse Logan.

Riley zâmbi. Erau la restaurant, vorbind nimicuri.

– Ai reuşit să te abţii până la aperitive, spuse ea.

– Ce? Am spus ceva greşit?

– Deloc. Aşteptam să spui ceva. Te-ai însufleţit când a apărut Emma.

– Da? Cred că m-am însufleţit când m-a recunoscut, dar nu mi-am amintit de ea. Poate fi lumea mai mică de-atât?

– Este un oraş mic. Iar Emma e drăguţă. De neuitat.

– A făcut ce trebuie, ştii, adăugă el.

– Când sunt probleme de vreun fel, îmi place să ajungă la mine. Sau la Nick. El se descurcă de minune cu astfel de situaţii. Nu este un tip mare – este un italian scund şi îndesat –, dar reuşeşte să pară de doi metri dacă trebuie. Cu femeile care lucrează la noi este foarte drăguţ până când merg prea departe sau încearcă să profite de el; atunci devine serios şi îşi impune punctul de vedere. Nu cu meschinărie, ci cu fermitate. Cu bărbaţii, e prietenos până când încearcă să profite de el şi atunci se transformă în şef. Nimeni nu vrea să se pună cu Nick. Are o privire. O privire pătrunzătoare. Deseori un potenţial client primeşte un preţ estimativ de la Nick şi-apoi vine la mine, urmărind să mă îmbrobodească pentru a obţine un preţ mai bun. Râse şi clătină din cap. Nu a funcţionat nici măcar o dată. Mi-ar fi plăcut ca Nick să fie acolo când a venit poliţia, continuă ea. Mi-ar fi plăcut să fi fost amândoi acolo când poliţia

a luat-o la întrebări pe doamna Andrews, dar asta înseamnă să fi așteptat un miracol.

- Sunt sigură că l-au găsit, spuse Logan. Va apărea la muncă, într-un bar sau va veni la spital încercând să invoce vreo scuză lamentabilă pentru că și-a bătut soția.

- Ce se va întâmpla cu el? întrebă ea.

- Va merge la închisoare, răspunse Logan, înfigând furculița într-o anghinare.

- S-ar putea ca soția lui să se gândească să facă pace negând...

- A existat un martor și urme ale bătăii. Crezi că poliția nu știe cu ce se confruntă? Știu ce va spune, ce va face, și nu e prima dată când aud așa ceva. Ea e la fel de distrusă ca el. Există două tipuri de infractori care nu pot scăpa - cei care comit violențe domestice și șoferii beți. Petrec noaptea la închisoare. În primul caz pentru ca victima lor să aibă timp să plece dacă dorește, iar în al doilea caz pentru a se trezi.

Riley se gândi la asta.

- Foarte inteligent din partea poliției, spuse în cele din urmă. Credeam că cei care comit abuzuri și bețivii pot scăpa nepedepsiți mereu.

- Scapă, chiar și cu toate piedicile. Dar suntem foarte deștepți. Știm cum gândesc și acționează.

- Sunteți deștepți, încuviință ea râzând.

- Povestește-mi despre Emma, spuse el.

- De ce vrei să știi? întrebă ea.

- Pentru că sunteți prietene.

Ea mai luă niște verdețuri din salata de pe farfurie, concentrându-se la gustare, nu la el.

- De fapt, nu suntem prietene. O cunosc de multă vreme, dar s-a întors doar de curând în Santa Rosa, după ce a locuit în altă parte ani de zile. Avea nevoie de o slujbă. Cam asta e tot.

- O, nu, nu e, zise el râzând. Aveți o relație profundă, dincolo de muncă.

- Chiar? Și de unde știi asta?

El ridică din umeri.

- Din experienţă. Limbajul trupului. Tonul vocii. Contactul vizual. Felul în care reacţionaţi una la cealaltă. A fost o chimie foarte puternică pentru o vreme în biroul tău.

- Bravo, spuse ea, ridicând din sprâncene. Nu mai poţi de deştept ce eşti, nu-i aşa? Am fost prietene, în tinereţe.

- Aşa mă gândeam.

- Am făcut şcoala împreună. Dar Emma a plecat la colegiu, apoi s-a mutat, s-a căsătorit şi s-a întors abia de curând. După moartea soţului ei.

- A, spuse el mestecând. E tânără. E trist.

- Înţeleg că a fost o căsătorie nefericită.

- Cu abuzuri?

- De ce întrebi asta? voi să ştie Riley.

- Ar explica sensibilitatea ei faţă de femeia care a fost abuzată.

- Nu, spuse ea. Şi credeam că eu sunt cea intuitivă. Dar nu ştiu dacă în mariajul ei era vorba despre acest gen de abuz. Soţul ei n-a fost un om bun, am auzit. Şi s-a sinucis. Imediat după ce l-a îngropat şi şi-a rezolvat lucrurile, s-a întors aici. Presupun că se simte bine aici unde mai are câţiva prieteni.

Logan fluieră.

- Sinucidere. Urât.

- Presupun că este greu de suportat şi dacă l-ai urî pe tip.

- Da. Sper că i-a lăsat ceva...

- Mă îndoiesc. Dacă i-ar fi lăsat ceva, ar face curăţenie în case?

- Aţi fost prietene apropiate în tinereţe? Căci chiar dacă tu eşti şefa, iar ea este angajata, am detectat ceva - un element de familiaritate. Intimitate.

- Intimitate? întrebă ea oripilată.

- Nu intimitate sexuală. Sau poate că era încredere.

- Din partea ei? întrebă Riley, oarecum nevenindu-i să creadă.

- Ei bine, din partea amândurora. Dacă ați fi semănat puțin, aș fi zis că sunteți surori. Era schimbul acela ca într-o familie, ca dragostea amestecată cu ură dintre frați. Știi la ce mă refer, o avem cu toții. Eu pot să o fac pe soră-mea cățea, dar nimeni altcineva nu o poate face. Era... Vă cunoașteți una pe cealaltă foarte bine.

Ea zâmbi.

- Eram foarte bune prietene în copilărie. Dar asta a fost cu multă vreme în urmă. N-am mai păstrat legătura de peste 15 ani. Nu-ți place gustarea de la Riviera? Nu este cea mai bună din câte găsești? Ar fi trebuit să luăm bruschete – și astea sunt cele mai bune din câte găsești.

El își puse coatele pe masă, se aplecă și îi zâmbi.

- Dacă e ceva despre care nu vrei să vorbești, poți să-mi spui.

- Când sunt la o întâlnire, ceea ce se întâmplă foarte rar, prefer să nu vorbesc despre o altă femeie, zise Riley. În plus, dacă motivul tău secret este că ai vrea să te vezi cu ea, cred că e luată. Și nu sunt deloc fericită nici în privința asta.

El ridică din sprâncene și făcu ochii mari cât cepele. Fu suficient pentru Riley să îi arunce o privire ca să-și dea seama că nu va lăsa lucrurile să treacă fără să spună nimic.

- Nu mă tachina, spuse el.

Riley oftă, dându-se bătută.

- Bănuiesc că se vede cu fratele meu. Adam a spus că s-a întâlnit cu ea accidental și că a fost minunat să o revadă după atâția ani. Au ieși la un pahar de vin și i-a dat cartea mea de vizită. I-am spus că nu mă va suna niciodată pentru un loc de muncă, că nu ar lucra pentru cineva cu care era oarecum în competiție în copilărie. Nu eram într-o competiție acerbă, nu eram rivale, nimic de genul acela, dar totuși... În ultima vreme Adam este suspect de ocupat și stupid de fericit...

Asta îl făcu pe Logan să zâmbească.

- Riley, mică vrăjitoare.

– Ei bine, lucrează pentru mine! Crezi că vreau să o văd la toate evenimentele familiale? Ar fi un pic complicat, nu crezi?

Chelnerul tocmai trecu şi încercă să ia platoul cu gustări, dar Logan îl opri.

– Încă nu am terminat, dar mai vreau o bere şi cred că doamna mai doreşte nişte vin în câteva minute. Mulţumesc. Apoi îi spuse lui Riley: Cred că este mai mult de-atât, dar nu vreau să stric şi restul întâlnirii noastre. Îmi place cum se încheie întâlnirile noastre – încet, cu multă intimitate. Aşadar... Ce spui de Lakers?

– Nu am vrut să-i ofer o slujbă *şi* pe fratele meu, continuă ea.

El se întinse după mâna ei.

– Mi s-a părut o femeie drăguţă, dar nu mă interesează să mă-ntâlnesc cu nimeni altcineva în afară de tine. Tu eşti cea care mi-a reţinut atenţia. Şi vreau să te sărut ca un nebun.

– S-ar putea să îmi piară cheful, spuse ea.

– Mai bea nişte vin, o îndemnă el. Vom avea o pauză de Crăciun şi până când vom avea ocazia să... Hei, ar trebui să ne facem planuri pentru Anul Nou?

– Poate, zise ea. Pot să vorbesc cu fiica mea întâi? Vreau să mă asigur că nu e de capul ei în timp ce petrec cu tine.

– Sigur, spuse el. Iată cina. Şi păstrează puţin loc pentru tiramisu. La naiba, ce bine arată, nu-i aşa? O strânse de mână. Haide, iubito. Haide să dansăm în acelaşi ritm aici. Seara asta e pentru noi. Vreau să te impresionez cu manierele mele, cu gusturile mele bune, cu mintea sclipitoare şi cu sex-appealul meu.

Ea râse.

– Nu vreau să mai aud nici o vorbă despre sex-appeal-ul tău. Mai ales în faţa chelnerilor.

– Strici tot cheful. Unor femei le place la nebunie să vadă un bărbat dispus să se facă de râs în public.

– Zău?

– Ştii că da, Riley, spuse el făcându-i cu ochiul.

*

Logan aflase ceva în seara aceea, cum ar fi cât de idiot putea fi. În primul rând, un detectiv cu o minte funcțională ar fi așteptat să aducă ea vorba despre Emma, înainte de a o trage de limbă despre ea și prietenia lor. Și, în al doilea rând, orice ar fi fost în trecutul lor era de ajuns pentru a o duce pe Riley în altă parte, aproape distrugând totul. Poate că nu era îndeajuns de deștept pentru a ține în echilibru o relație care începea să prindă contur și un caz pentru că i se aprinseseră călcâiele după Riley. O plăcea așa cum nu îi mai plăcuse o femeie de mult timp.

Când ajunseseră să vorbească despre posibilitatea ca Emma să iasă cu fratele lui Riley, ea începuse să se închidă, să se îndepărteze. Nu părea să o deranjeze să vorbească despre faptul că Emma era frumoasă, că avusese o căsătorie nefericită, dar nu dorise să vorbească despre aceasta și relația ei cu bărbații.

După cină reușise să o convingă să se sărute puțin lângă mașină. Ba chiar o convinsese să intre în mașină și să continue acolo. Dar când o rugase să vină la el acasă pentru o oră, fusese prea deșteaptă pentru el.

– Mă tem că nu, Logan. Nu sunt gata pentru acest pas.

Iar el îi spusese că era gata oricând dorea ea, la care Riley îi răspunsese:

– Știu. Îmi dau seama. Așa sunt eu, foarte deșteaptă.

Așa că acum conduceau spre casă, fiecare în mașina lui, și avea sentimentul că ceva se schimbase. În loc să meargă înainte, mergeau înapoi.

Iar asta avea legătură cu Emma, deși Riley habar n-avea că el era interesat de Emma.

Îi sună telefonul și numărul apăru pe ecranul de pe bordul mașinii. Georgianna. Se conectă la hands-free.

– Ce? întrebă el.

– Bună, dragă, spuse ea. Ai întârziat la cină din nou.

– Ce vrei? Dacă ar fi fost în mașina mea?

– Nu ai zis că vă întâlniţi să luaţi cina? De ce ar fi în maşina ta?

– Pentru că a băut prea mult vin şi a trebuit să o duc la mine, ceea ce am încercat din greu să fac. Dar de-abia s-a atins de al doilea pahar şi mi-a refuzat invitaţia. Şi sunt un pic nefericit, aşa că ce-ar fi să mă laşi în pace?

– Ai aflat ceva?

– Nu. Nimic util.

– De ce nu-mi povesteşti? Sunt mult mai obiectivă decât tine.

El trase aer în piept. Avea dreptate.

– Fetele au avut o relaţie semnificativă în trecut, dar, evident, e complicat. Când am început să vorbesc despre asta, folosindu-mi toate abilităţile strălucite de detectiv, s-a retras în ea. Atunci am pierdut-o. Vorbea fără probleme despre întoarcerea Emmei aici, despre faptul că avea nevoie de o slujbă, să-şi revină după o căsătorie nefericită – nefericită în general, fără detalii –, dar când am întrebat cum era relaţia lor când erau tinere, s-a închis. O, şi crede că e posibil ca Emma să se vadă cu fratele ei.

– Nu ştie? întrebă George.

– Nu sigur, cred. Cât de evident este?

– În fiecare seară.

– De unde ştii?

– Nu vorbesc decât despre ce avem la cină şi când ajungi.

Logan se gândi că Adam Kerrigan era mult mai norocos decât el.

– Nu pricep, spuse el. Sunt o familie mare, frumoasă şi fericită. Le-am văzut pe Riley şi pe Emma astăzi, discutând o situaţie tensionată – erau prietenoase şi se susţineau una pe cealaltă. E evident că fratele şi mama o plac. Dar Riley e deşteaptă. E înspăimântător de deşteaptă. Crezi că ştie ceva şi nu vrea ca familia ei să fie amestecată în asta?

- Posibil, răspunse George. Dacă nu ai să-mi spui nimic interesant, mă duc să sărut copiii și să mă bag la culcare. Bruno e în tură.

Nu așa îl chema. Adevăratul nume al lui Mister Univers era John.

- Bine. Nu mă mai suna.

- Știi, probabil e un lucru bun că nu te-ai culcat cu ea...

- Se vede ce pricepută ești. Aproape niciodată nu e un lucru bun.

- O, mă pot gândi la o grămadă de împrejurări când să te culci cu cineva ar fi o idee foarte...

Îi închise telefonul în nas.

capitolul 16

Emma primi al doilea apel de la Bethany la două zile după primul, tot în timp ce se întorcea acasă de la muncă. Află că mama fetei murise din cauza unui caz straniu de gripă, cu aproape doi ani în urmă. Se îmbolnăvise, din ce în ce mai rău, fusese internată în spital, apoi la terapie intensivă. Așa ceva li se întâmpla de obicei celor extrem de fragili, bolnavilor cronic și vârstnicilor, dar o doborâse și pe Danielle Christensen, luându-i viața într-o săptămână. Familia fusese devastată de eveniment.

Apoi Olaf Christensen venise acasă cu o femeie cu care lucra de multă vreme, contabilă la compania sa de import-export. Erau multe afaceri de felul acesta în orașul portuar din Bay Area, iar cea a familiei Christensen era de succes. Danielle nu murise decât de două luni, dar părea să-l ajute foarte mult faptul că se vedea cu femeia aceea. Liz avea 40 de ani și nu fusese niciodată căsătorită. Toată lumea o îndrăgea - era bună în meseria ei, activă la biserică, râdea mult și îi acorda multă atenție tatălui lui Bethany. Dar nu râdea niciodată cu Bethany, doar cu tatăl ei și alți adulți.

Încă dinainte să se căsătorească, mama vitregă a lui Bethany preluase controlul asupra casei. O concediase pe menajera care lucrase la ei de ani de zile şi angajase compania lui Riley. Gătea toate mesele, comanda ceva ce putea fi luat în drum spre casă sau făcea rezervări. Casa, cândva confortabilă, devenise imaculată şi sterilă. Hainele lui Danielle fuseseră mutate într-un dulap dintr-o cameră de oaspeţi şi într-o comodă, apoi încetul cu încetul reveniseră în dormitorul principal. Pozele de familie fuseseră luate de pe pereţi. Liz spusese: „Nu ne ajută deloc că ne amintesc permanent de trecut". Lui Bethany i se spusese să-şi cureţe camera conform instrucţiunilor lui Liz, iar dacă nu o făcea, Liz venea în camera ei, aranja lucrurile şi făcea ordine. Ca să o ţină pe Liz departe de camera ei, Bethany urma instrucţiunile. Când fata începuse să pară mereu deprimată, îi găsise un terapeut.

– Am auzit-o spunând că ar trebui să fiu dusă la spital sau la o şcoală cu internat, dar tata nu a fost de acord. Poate ar trebui. Aş fi departe de ei.

Bethany îi spuse Emmei că luase nişte medicamente din sertarul cu medicamente a lui Liz şi că trebuise să i se facă spălături stomacale Crăciunul trecut.

Emmei i se tăie respiraţia.

– O, scumpo, ce îngrozitor! Te rog spune-mi că nu vei mai face niciodată aşa ceva!

– Nu, nu voi mai face. A fost groaznic. Se pare că Liz nu are nici un medicament ca lumea.

– Ei bine, cred că e un punct în favoarea ei, spuse Emma. Ştiu că e greu de Crăciun, Bethany, dar dacă începi să te simţi rău, îi vei spune, te rog, unui psiholog de la şcoală? Sau unui profesor? Sau cuiva?

– Aş putea încerca, dar cred că îi voi ruga pe tata şi pe Liz să-mi dea voie să iau parte la un program de schimb pentru studenţi străini. Tata vrea ca totul să fie bine. Dar cred că Liz ar fi încântată să mă vadă plecând.

– Ai poze cu mama ta? întrebă Emma. Poze la care să te poţi uita ca să găseşti alinare?

– Am câteva în sertar.

– Bethany, dar bunicii tăi?

– Bunica este la azil. Era atât de bună, dar când a murit mama... a îmbătrânit foarte repede.

– Și prietenii tăi de la școală?

– Am prieteni la școală, dar nu vor să mai iasă cu mine. Cred că îi întristez sau ceva de genul ăsta. Și Liz îi face să devină agitați. E exagerată.

Emma fu aproape surprinsă să se audă râzând.

– OK, nu aveam de gând să îți spun asta, dar și eu am o mamă vitregă. Și ea era exagerată.

– Nu te cred, spuse Bethany.

– Rosemary. Îmi aduc aminte când consilierul meu din liceu mi-a spus că sunt foarte norocoasă să am o mamă ca Rosemary care este atât de strictă, se asigură că îmi fac temele și are un set ferm de valori. Mi-a spus că voi aprecia asta într-o zi. Rosemary era cam înspăimântătoare. Avea un zâmbet fals, dacă știi ce vreau să spun.

– Știu ce vrei să spui, răspunse Bethany. Mama mea vitregă nu mă place. Se preface în fața tatei, dar nu e adevărat. Uneori o aud plângându-se și spunându-i că nu o apreciez. Poate că e din cauză că nu seamănă deloc cu mama, nu știu. Parcă nu mai locuim în aceeași casă.

– Povestește-mi despre mama ta, spuse Emma.

– Era atât de drăguță. Nu că nu se mai enerva câteodată – m-a alergat cu un mop cândva, țipând la mine. Dar nu m-a putut prinde și apoi a râs până nu a mai putut. Era cam dezordonată. Își lăsa hainele pe jos tot timpul și femeia noastră de serviciu, Mary, mormăia și bombănea, plângându-se, iar mama râdea și spunea: „Haide, Mary, cu mine vei avea întotdeauna de lucru!" Dar mama știa să gătească și să coacă! Întotdeauna mirosea super în casă. Și îi plăcea să vină la școală când aveam câte un eveniment. Și ea lucra în compania tatei, dar își lua liber să ajute la școală, venea în excursii, la concertele și programele la care luam parte. Și... Vocea lui Bethany încetini și apoi tăcu. Emma își dădu

seama că plângea. Ne băgam în pat împreună, vorbeam și ne făceam masaj, mă mângâia, râdeam și adormeam îmbrățișate.

Emma se chinui să-și găsească glasul.

– O iubesc pe mama ta, spuse Emma în cele din urmă.

– Mulțumesc că ai spus asta pentru că te cred și nici măcar nu cunoști. Aș vrea să pot fi cu ea.

– E cu tine în inima ta și cred că veghează asupra ta. Vei fi ca ea, să știi. Poate că nu mâine sau săptămâna viitoare, dar vei avea o viață nemaipomenită și în casa ta va mirosi delicios, a aluat copt; vei râde cu copiii tăi și vei adormi cu ei în brațe. Așa va fi, Bethany. Eu am crescut și m-am mutat de la mama mea vitregă și la fel vei face și tu.

– Te-ai mutat și ai avut o viață grozavă?

Emma își mușcă buza. Nu era o minciună dacă se gândea unde ajunsese acum.

– Da, am o viață frumoasă. Fericită.

– Făcând curățenie în case?

– Da. Întâlnesc oameni minunați.

După ce închiseră, Emma conduse până acasă plângând tot drumul. Era de ajutor că vorbea la telefon cu această biată fată care se simțea singură și era copleșită de suferință?

Își amintea când viața ei fusese într-un punct ca acela, când își pierduse tatăl, la doar 16 ani. Dar o avea pe Riley. Iar acesteia nu îi fusese teamă să petreacă timp cu ea.

23 decembrie căzu vineri, și aceasta era ziua pe care Penny și prietenele ei o aleseseră pentru mica lor petrecere de Crăciun. Fetele deciseseră că toată lumea va aduce gustări copioase, iar Marilyn fusese de acord să facă două deserturi. Urmau să facă o petrecere cu cocktailuri și să schimbe ornamente.

La începutul săptămânii, Emma o ajută pe Penny să își instaleze bradul și să îl împodobească. Îi aduse și ei un aranjament floral și vin; așezase cadourile împachetate

sub brad. Aştepta cu nerăbdare sărbătoarea de săptămâni întregi, fiind primul ei Crăciun ca femeie liberă. Şi în special seara cu fetele, Penny, Susan, Dorothy şi Marilyn. Dar, în tot acest timp, îi era greu să uite de telefonul lui Bethany.

Turnară vin, platourile erau pline, stăteau confortabil în micuța cameră de zi a lui Penny, iar cineva ridică paharul spunând:

– Încă un an s-a dus dracului.

Şi dădură noroc râzând.

– Nu eşti la fel de vioaie ca de obicei, Emma, spuse Marylin. Sper că nu ai mai primit încă o ploscă plină cu pipi în cap.

Emma făcu ochii mari spre Penny.

– I-ai *spus*?

– De ce nu-ți ții gura, Marilyn? o mustră Penny.

– Ei bine, nu trebuie să mi-o țin în fața Emmei, nu-i aşa? Nu te-ai certat cu băiatul acela încântător, Adam, nu-i aşa?

– Nu, rămâne la fel de încântător. Pe bune, Penelope, nu pot să cred că le-ai povestit despre asta! Mă văd cu Adam mâine seară târziu după ce ia cina şi sărbătoreşte cu familia lui. Am o mică problemă la muncă, atâta tot.

– Spune-ne! rostiră toate trei deodată.

– Nu ar trebui. Nu cred că sunteți pe deplin demne de încredere, răspunse Emma.

Dorothy râse.

– Nu-ți face griji pentru asta, scumpo. Oricum nu ne ascultă nimeni. Ce s-a întâmplat la muncă?

Oftă. Într-adevăr, ardea de nerăbdare să povestească despre ce se întâmplase, şi bătrânicile erau nişte bune ascultătoare. Atât timp cât nu pomenea nici un nume.

– Am făcut cea mai mare prostie.

– Ce? Spune-ne imediat!

– Dar nu este o poveste fericită, îşi ceru ea scuze. Nu vreau să arunc o umbră asupra petrecerii voastre – abia aşteptam să vin.

– Hei, ne plac la nebunie necazurile şi tristeţea. Facem faţă!

– Într-adevăr, spuse Emma încruntându-se. Este foarte trist.

O convinseseră cu uşurinţă. Şi de-abia aştepta să-şi uşureze sufletul. Începu cu hainele noi din gunoi, cu biroul scrijelit, apoi le spuse despre jurnal şi mişcarea ei îndrăzneaţă de a-i lăsa numărul.

– O, fii binecuvântată, scumpo! exclamă Susan. Eşti numai inimă, nu-i aşa?

Apoi Emma le explică regulile lui Riley şi le spuse despre cele două apeluri ale lui Bethany.

– O, draga mea, ai făcut exact ce trebuia! spuse Penny. Cineva trebuie să stea de vorbă cu copila aceea!

– Dar ce pot face pentru a o ajuta?

– Sunt sigură că o ajută faptul că o asculţi, draga mea, spuse Dorothy. Unde este bunica fetei?

– Am întrebat – se pare că sănătatea ei s-a deteriorat rapid după moartea fiicei sale, iar acum este la azil. Nu ştiu detaliile, dar am înţeles că nu poate fi de mare folos în starea în care e.

– Unii sunt fragili, spuse Marilyn. Nu *noi*, ia aminte. *Noi* ne-am călit. Suntem nişte bătrâne tăbăcite, care au supravieţuit dispariţiei mult prea multor prieteni. Poţi să-i dai numărul nostru, Emma.

– Nu există un grup de bunici care să ştie mai mult despre durere şi pierdere şi cum să le faci faţă decât noi.

– Sunt sigură că aţi fi bune pentru ea, zise Emma.

– Dar femeia aceea, noua soţie. Să poarte hainele moartei! Ar trebui să fie împotriva legii. Îl sun pe avocatul meu după Crăciun. Îi voi da o listă cu numele celor care vor avea aprobarea să-mi poarte hainele după ce nu voi mai fi, spuse Marilyn.

– Nu-ţi irosi banii, râse Penny. Nu vrea nimeni vechiturile tale de babă.

– E îngrozitor, nu-i aşa? întrebă Emma. I-a întrebat, dar ce să răspundă o fată devastată de durere?

– Pare că nu se poate abține, spuse Susan. Probabil că este o idioată bine intenționată. Încearcă să-și facă noul soț fericit, ține casa imaculată pentru a-i impresiona pe toți cei care le trec pragul arătând că este o mamă grijulie; îi cumpără haine scumpe fetei, în loc să îi acorde timp și înțelegere...

– Au trimis-o la psiholog, spuse Emma.

– Și ce dacă? Am o fostă cumnată care a fost psiholog! exclamă Susan. E dusă pe câmpii mai rău decât oricine altcineva.

– Frumos mai vorbești, zise Dorothy. Știi ce ar trebui să faci, Emma? Ar trebui să vorbești cu Adam cel drăguț despre asta. Ai spus că se pricepe de minune la adolescenți.

– Cu nepoata lui, așa am văzut. Dar lucrez pentru sora lui. Am încălcat regulile. Mă întreb dacă se va simți obligat să-i spună. Pentru că nu ar fi prima dată când am încălcat regulile. Nu cu mult vreme în urmă am sunat poliția pentru una dintre clientele noastre...

Se aplecară toate deodată spre ea. Aveau ochii mari, plini de curiozitate.

– Nu cred că ai pomenit de asta, dragă, spuse Penny.

– Mai am nevoie de un pahar de vin, zise Marilyn. Să nu povestești până nu fac plinul din nou.

– Un bărbat și-a lovit soția. O bătea, spuse Emma relatându-le povestea, explicându-le de ce ar fi trebuit să îi sune pe șefi sau pe Riley, dar sunase direct la poliție.

– Foarte bine! fu de acord toată lumea.

– Credeam că nu mai există femei puternice pe lume, dar uită-te la tine! adăugă Dorothy.

– Aș fi alergat cu ranga după el, ticălosul! zise Penny.

– Și eu la fel, adăugă Susan în cele din urmă.

– Aș vrea să fi văzut cum l-au arestat, spuse Emma. Ia spune... Se uită prin încăpere. Penny, cât le-ai spus despre mine?

– Ei bine, le-am spus povestea aceea despre ploscă. Le-a ținut pe loc la masa de bridge un pic. Și desigur, câte ceva despre schema Ponzi...

- Le-ai spus toate astea, nu-i aşa? întrebă Emma.

- Nu ai vrea să fie luate prin surprindere, spuse Penny.

- Bine c-ai scăpat de el, zise Marilyn. Slavă Cerului că a avut transmisiunea aceea specială în birou la el!

- Era un pistol, prostovano, spuse Susan. Măcar nu mai încurca armele.

Emma clătină din cap.

- Ce este, draga mea? întrebă Penny.

- Sunteţi incorigibile, spuse ea. Nu există nici un motiv logic pentru care ar trebui să vreau să fiu exact ca voi. Totuşi...

Chicotiră toate şi ridicară paharele.

- Pentru femeile curajoase, spuse cineva.

Dacă o ruga vreun client să ofere servicii de menaj în perioada sărbătorilor, Riley avea tarif dublu şi oferea treaba menajerelor ei experimentate. Întotdeauna existau cel puţin câteva dornice să câştige bani în plus şi îşi planificau sărbătorile în consecinţă. Era atentă la clienţii pe care îi accepta şi pe cine trimitea, ca să nu fie nevoie să îi convoace pe Nick şi Makenna să supravegheze. Şi voia să fie sunată doar dacă era o urgenţă, ceea ce nu ar trebui să se întâmple dacă trimitea o echipă pricepută.

Crăciunul era o sărbătoare pe care o îndrăgea de când se născuse Maddie. Sărbătoreau în mare parte acasă la June, iar fiica ei nici nu accepta altfel. Jock luase parte la cină de câteva ori, venind de obicei dimineaţa devreme în ziua de Crăciun pentru a o vedea pe Maddie deschizând cadourile, ba chiar o răpea pentru două ore ducând-o la familia lui. Întotdeauna era foarte cordial şi respecta dorinţele lui Riley, nefăcând presiuni prea mari. Continua să petreacă principalele sărbători cu mama lui, cu tatăl, fratele şi sora lui. Odată întrebase dacă Maddie n-ar putea rămâne peste noapte ca să petreacă Crăciunul acasă la mama lui. Riley ştia că nu cerea prea mult. Dar refuzase, şi venise el acasă la June.

Îi plăcea să își ajute mama să pregătească mesele. Adam era mereu acolo în Ajunul Crăciunului și în ziua de Crăciun și de-a lungul anilor avuseseră oaspeți ocazionali – câte o prietenă de-a lui Adam sau prieteni și colegi care altfel ar fi fost singuri. Acum că Maddie era adolescentă, dimineața de Crăciun nu mai era atât de importantă, și deschideau cadourile mai târziu, în timp ce se frigea curcanul. June gătea toată ziua, vorbind, râzând și cântând colinde când o cuprindea spiritul sărbătorilor. Riley petrecea întreaga zi cu mama și cu fiica ei. Adam intra și ieșea, căci îi plăcea să treacă pe la prieteni ducându-le daruri și vești bune, la fel cum prietenii și vecinii treceau pe la June, știind că vor fi întâmpinați cu lichior, cafea și fursecuri. Întotdeauna era plăcut, intim, relaxant și o făcea să se simt în siguranță. La urmă urmelor, asta își dorise.

Avea senzația că totul era pe cale să se schimbe. O simțea în aer.

Maddie creștea, se maturiza. Punea întrebările pe care le anticipase Adam și altele pe deasupra. Voia să știe cum venise pe lume. Se iubiseră părinții ei? Dacă da, de ce încetaseră? Riley nu mai putea nega – Jock era un tată foarte bun, iar Maddie îl iubea.

Iar Adam nu avea să le părăsească niciodată, dar nu le va mai aparține doar lor. Era o realitate de neocolit – Emma se întorsese, iar fratele ei era diferit. Emma revenise, și Riley pierduse 15 ani, simțindu-se aruncată înapoi în timp. Voia să întrebe unde era Emma astăzi, dar nu o făcu. Cu siguranță Lyle va avea grijă de ea. Sau proprietăreasa ei.

Riley încercă să savureze cele două zile, să se încarce ca și când ar fi trebuit să îi ajungă pentru multă vreme. Cadourile fură reușite, iar cina se pregătea fără grabă. Stătu la aragaz și la chiuvetă cu mama ei, scoase vasele de Crăciun și așeză masa. Maddie intră în sufragerie, cu telefonul la ureche.

– Mai pune o farfurie. Vine tata la masă.

– Știe că e la 16:00? întrebă Riley.

- Ştie. E bucuros. Va trebui să meargă la muncă mâine devreme.

Căci la magazinul de electronice va fi nebunie, se gândi Riley. Oamenii îşi vor returna cadourile şi le vor schimba. Lucrase acolo cu normă întreagă de când îşi luase licenţa. Ceea ce durase cinci ani, îşi reaminti ea.

Dar era acolo de 15 ani - la început cu jumătate de normă, în timp ce mergea la şcoală, croindu-şi încet drum pe scara ierarhică. Nu era o slujbă importantă, dar era sigură. Nu era partener senior într-o casă de avocatură sau şeful Secţiei de neurochirurgie, însă muncise mult, stând peste program într-un domeniu dur, competitiv, iar angajaţii îl iubeau. „Aşadar, când o să-l mai slăbeşti, hm?" se întrebă ea.

Sosi, purtând puloverul urât de Crăciun pe care i-l cumpărase Maddie, încântând-o şi făcându-i pe toţi ceilalţi să râdă, chiar şi pe Adam. Şi în curând totul se apropia de sfârşit şi avu sentimentul copleşitor că sărbătoarea Crăciunului, aşa cum îl ştia de când se născuse Maddie, nu va mai fi niciodată la fel. Fiica ei creştea. Era atât de deşteaptă că deja căutau colegii. Deşi era încă tânără, trebuia să se gândească la o viaţă diferită. June avea să înainteze în vârstă, Adam o va părăsi, iar Maddie îşi va croi propria viaţă.

Sună telefonul şi îl scoase din poşetă.

- Am vrut să te sun şi să-ţi urez Crăciun fericit, spuse Logan.

- Crăciun fericit şi ţie! răspunse ea voioasă. Tocmai ne aşezăm la masă. Te pot suna după ce mâncăm?

- Perfect, zise el. Din fericire, eu am terminat cu familia mea. Sunt acasă.

- Te sun în curând, spuse ea.

Jock şi Adam plecară amândoi, în timp ce Riley şi June făceau curat, adunând mâncarea rămasă şi spălând vasele. Maddie era la telefon, punând la cale o zi de cumpărături importantă, cu bunica şi două dintre prietenele ei, a doua zi de dimineaţă. Riley urma să meargă

la birou. Lunea de după Crăciun era întotdeauna o zi aglomerată pentru echipele ei.

Mai rămânea doar seara aceea. Maddie stătea peste noapte la June, iar Riley era singură. Se simți puțin vinovată că nici măcar nu-i trecuse prin minte să se vadă cu Logan. Era de-abia 19:00 și Crăciunul se terminase.

Era o seară întunecată și noroasă în timp ce conducea spre casa lui Jock. Locuia acolo de trei ani. Era o casă mică și nouă, o construcție proaspătă în Santa Rosa.

Era mândru de ea. Riley nu intrase niciodată, dar știa unde era, căci o lăsase pe Maddie acolo de multe ori când o dusese în vizită la el. Maddie nu petrecea noaptea la tatăl ei foarte des. Viața ei se învârtea în mare măsură în jurul mamei, al bunicii și al prietenilor ei. Jock nu făcuse presiuni pentru custodie. Nu îndrăznea. Riley îl speria, știa asta.

Rămase în mașină în fața casei o vreme, gândindu-se. Nu era sigură ce avea să facă, dar iat-o aici. Fusese mânată de o forță sentimentală pe care nu o înțelegea. După aproximativ zece minute, merse la ușa de la intrare și sună.

Jock deschise și o privi șocat.

- Riley? Ai adus-o pe Maddie la mine? întrebă el privind peste umărul ei.

Își scosese puloverul și purta un tricou vechi cu Seahawks. Avea niște blugi tociți, rupți ici-colo, care arătau ca niște haine de care nu te poți despărți, de prost gust. Era doar în șosete și ținea telecomanda în mână. Sonorul televizorului era oprit, dar se vedeau jucători de fotbal pe ecran, neclintiți ca niște statui.

- Nu ar trebui să deschizi ușa în felul ăsta, spuse ea. Putea fi un spărgător.

- În Santa Rosa?

- Avem infracțiuni și aici, să știi.

- Vrei să intri? întrebă el.

- Nu vreau să te întrerup. Aveam ceva în minte și... Maddie crește atât de repede.

El se dădu înapoi şi ţinu uşa deschisă.

- Beau o cafea. Vrei şi tu una?

Ea se frecă absentă pe burtă.

- Am mâncat prea mult astăzi. Dar mă-ntrebam dacă am putea vorbi puţin.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el, întorcându-se în camera de zi.

- Nu, eu... Tăcu şi privi în jur. Avea un colţar maro de velur, o masă înaltă de sufragerie, înconjurată de taburete - arăta ca o masă de pocher. Pe perete era un corp de mobilier şi un ecran mare, dar părea că îl ajutase cineva să decoreze. Existau nuanţe feminine - perne decorative, un bol de marmură pe masă, două desene înrămate pe perete, cărţi pe rafturi şi o cutie cu poze din copilăria lui Maddie.

- E foarte drăguţ, Jock.

- Vrei să vezi camera lui Maddie?

- Sigur, spuse ea.

O conduse, şi fu uluită să vadă o cameră pentru fete. Mobila se potrivea, avizierul era plin de poze, aşternuturile erau frumoase, pe birou se vedeau câteva din trofeele ei, avea o masă de scris şi un scaun, iar pe perete erau atârnate pampoanele din clasa a VII-a. Pe noptieră se afla un portret făcut de un profesionist, în care apăreau Jock şi Maddie. Era frumos. Se duse la el şi îl luă în mână.

- Când l-aţi făcut?

- Anul trecut. Ţi-am fi oferit unul, dar eram sigur că nu ar fi fost o idee bună. Are şi mama unul.

- De ce nu mi-a spus Maddie? întrebă ea.

- Presupun că din cauză că e convinsă că nu-ţi place că eu sunt tatăl ei, spuse el.

- O, prostii, spuse ea defensiv, roşind uşor. Sunt surprinsă de toate astea. Maddie nu stă aici foarte des.

- A stat totuşi. Credeai că o voi pune să doarmă pe canapea? Ştie că are o cameră aici oricând vrea sau are nevoie. Sunt sigur că are o cameră şi la Adam...

– Nu, spuse ea. Nu, bineînțeles că nu. Dar dacă eu și mama am pleca undeva și ar avea nevoie de cineva care să o supravegheze, nu l-ar deranja să vină acasă la mine. Sau acasă la mama. Dar este foarte drăguț aici. Mulțumesc.

– Nu o folosește prea mult, spuse el. Despre ce vrei să vorbim? Nu vrei să vorbim niciodată.

Se întoarse și reveniră în camera de zi.

– Vorbim, spuse ea în timp ce mergea. Se așeză la capătul colțarului, cât mai departe de ceașca lui de cafea. Își așeză poșeta pe podea lângă ea, dar nu își desfăcu haina. Vorbim, spuse ea din nou.

– Nu prea, răspunse el așezându-se. Ești foarte protocolară, de parcă ai face afaceri.

– Ei bine, presupun că e normal. Conduc o afacere și sunt obișnuită să fiu astfel.

– Și-n seara asta? întrebă el.

Ea oftă adânc.

– Nu știu de ce, dar mi-a trecut prin cap... Lucrurile se vor schimba din nou. Maddie crește. E femeie acum.

– Nu aș merge atât de departe, spuse el. E încă o fetiță pentru mine.

– Jock... Am făcut o treabă bună, nu-i așa?

– Poftim? zise el, complet confuz.

– Ca mamă singură, care de-abia face față, care locuiește cu mama și cu fratele ei... Maddie pare să fie extrem de bine adaptată. Nu crezi?

– E bine, Riley. E uimitoare.

– Mi-a pus întrebări dificile în ultima vreme.

– Da? Cum ar fi? Mie nu mi-a spus nimic nou, zise el.

– A zis că ați vorbit mult despre perioada în care... am fost pentru scurt timp împreună.

– Nu aș spune că mult, spuse el. Cred că avea cam 12 ani când m-am întrebat de ce nu ne-am căsătorit. Mă gândeam că o va face. Așa că i-am spus.

– Dar ce i-ai spus?

– I-am spus că ai rămas însărcinată accidental, că nu ne-am protejat, i-am spus despre contracepție. A fost

în mare măsură greşeala mea. Şi am avertizat-o - adolescenţii şi tinerii sunt idioţi, să nu aibă încredere în ei. Aşadar... Erai însărcinată şi am vorbit despre căsătorie, dar nu am crezut că va funcţiona pentru noi. Eram prea tineri în primul rând. Amândoi o voiam - m-am asigurat că ştie asta. Mama mi-a spus întotdeauna că cei mici vor să ştie două lucruri: că îi iubeşti şi că i-ai dorit.

- Te-ai oferit să-mi dai bani pentru avort, îi reaminti ea.

El clătină trist din cap.

- Uite, am făcut ce credeam că fac bărbaţii, ce credeam că este de aşteptat să fac. Nu am cântărit lucrurile. Slavă Cerului că ai refuzat. Îţi mulţumesc pentru asta. Întotdeauna ai fost cea deşteaptă.

- Nu i-ai spus asta, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu, spuse el. Nu i-ar fi adus nimic bun, şi sunt atât de recunoscător că o avem; nu vei şti niciodată cât de mult. I-am spus că eram cel mai prost puşti de 18 ani din câţi există. I-am spus că am avut multe regrete, dar nici unul nu avea vreo legătură cu ea. Ea m-a făcut să fiu cel mai norocos dobitoc în viaţă.

- Vrea să ştie lucruri, cum ar fi dacă ne-am iubit. I-am spus că te-am iubit.

- E bine c-ai spus asta. Trebuie să creadă că mama şi tatăl ei s-au iubit când au făcut-o.

- Jock, te-am iubit *cu adevărat*. Ţi-am spus că te iubesc şi tu ai zis: „Aoleu, stai o clipă..."

El îşi puse coatele pe genunchi şi îşi sprijini capul în mâini pentru un moment. Apoi o privi.

- Riley, nu am cum să mă întorc în timp şi să şterg asemenea greşeli. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată. Nu ar fi trebuit să vorbesc în felul acela. Îţi spun, eram un băiat prost şi speriat de moarte. Nu ştiam ce simt. Nu ştiam ce să fac.

- Nu ai vrut să-i spui Emmei...

- Da, lista e tot mai lungă. Sunt primul care recunoaşte că mi-a trebuit prea mult să mă maturizez, să ştiu ce vreau, să-mi dau seama că viaţa îmi oferea un dar

pe care nu aveam să-l merit niciodată. Da, recunosc că sunt un bărbat al naibii de norocos și chiar sunt extrem de recunoscător. Și-am făcut pace cu Emma. În cele din urmă am reușit să mă văd cu ea și să-i spun că îmi pare rău că am făcut ce-am făcut și că am înșelat-o.

– Poftim? pufni Riley.

– Ar fi trebuit să o sun și să-i spun că suntem împreună. Poate că lucrurile ar fi fost mult mai diferite dacă aș fi făcut asta.

– Te-ai văzut cu ea?

– Ei bine, da. Râse cu amărăciune și clătină din cap. Fiică-ta are 15 ani, însă e foarte matură, știi, nu? După ce i-am spus că eram iubitul altcuiva când m-am îndrăgostit de tine, a început să mă întrebe dacă i-am cerut vreodată iertare Emmei. Bineînțeles că nu o făcusem. Sunt prea stângaci pentru asta. Ar fi însemnat să-i găsesc numărul din New York, și știm amândoi că nu-i mergea bine – nu avea nevoie să stea de vorbă cu mine. Apoi Maddie mi-a spus că s-a întors. O întâlnise. Cred că era cu Adam și au dat peste ea întâmplător. Maddie nu e sigură, dar crede că Adam o place. Și mi-a spus că Emma va lua cina la mama ta, așa că am așteptat să plece ca să pot...

– Stai! Ce?

– Cum adică ce? întrebă el, părând confuz.

– Emma a luat cina cu mama?

– Da. Acum o săptămână sau două, cred. Nu știai?

– Nu, spuse ea simțind că-i crește tensiunea. Și Adam se vede cu ea.

– Nu știu. Nu a pomenit...

– Se vede, repetă Riley furioasă. Îmi dau seama. Iar mama ia cina cu ea fără ca eu să știu și nu-mi spune. Și te-ai văzut și tu cu ea. Te împaci cu ea?

– Într-un fel. Am vrut doar să-i spun că îmi pare rău pentru toate câte au fost, îmi pare rău c-am rănit-o. Nu-mi pare rău că s-a întâmplat, căci suntem foarte norocoși să o avem pe Maddie și...

– Deci toată lumea are discuţii personale cu Emma şi nimeni nu consideră că e necesar să-mi spună şi mie!

– Dumnezeule, poate dacă nu ai mai fi atât de furioasă tot timpul! rosti el exasperat. Nu oboseşti ca oamenii să meargă pe vârfuri în preajma ta?

– De ce nu sunt măcar sinceri cu mine? voi ea să ştie.

– Nu ştiu, Riley! Oare pentru că îţi ieşi din minţi de *furie?*

Se ridică.

– Deci spuneai că îţi pare rău că ai înşelat-o. Ai rugat-o să-ţi mai acorde o şansă?

Jock se ridică şi el.

– Oh, pentru Dumnezeu, bineînţeles că nu! Nu vreau o altă şansă! De ce eşti atât de supărată?

– O, nu ştiu, Jock. Oare pentru că toată lumea are secrete faţă de mine? Fiica mea, fratele meu, mama, tu! Dar cine i-a dat un loc de muncă? Eu! De ce trebuie să repar eu mereu lucrurile?

El o privea şocat.

– Asta crezi? Că tu repari totul? Nu June, eu sau chiar Adam? Nu suntem noi echipa minune? Ştiu că nimeni nu se prea bazează pe mine, dar puteţi să o faceţi cu toţii. Fac tot ce îmi cere oricare dintre voi. Nu ai rămas singură, la naiba! Ne-ai avut pe toţi! Am făcut toţi aşa cum ai vrut tu! Şi iată, fiica ta este aproape adultă şi ai găsit pe cineva, mi-a spus. În sfârşit, ai găsit pe cineva care te merită. Ei bine, bravo ţie. Şi ţi-am spus că-mi pare rău în fiecare zi în care am avut ocazia ca să o poţi încheia cu trecutul şi să-ţi vezi de viaţă. Oricum nu aveam nici o şansă cu tine.

– Nu ai vrut să ai şanse cu mine!

– Te-am cerut în căsătorie! Nu o dată!

– Ca să fii cu Maddie ! Să fii cu fiica ta!

– Nu! Ca să alcătuim o familie, aşa cum ar trebui să fie! Ca să fiu cu tine! Dar tu nu ai trecut niciodată peste şi m-ai învinovăţit mereu pentru toate problemele tale. Pe mine şi pe Emma. Aşa că dă-mi voie să limpezesc

lucrurile chiar acum - greșim cu toții și am avut un mare noroc din punctul ăsta de vedere. Avem o fiică frumoasă de 15 ani care va face lucruri minunate în viață, în ciuda noastră.

- Nu m-ai vrut, spuse ea. Te-ai căsătorit șase luni mai târziu!

- Da, o altă mișcare deșteaptă de-a mea. Eram atât de dornic să mă iubească cineva, să mă dorească, încât m-am căsătorit cu prima femeie care m-a convins că are încredere în mine, că mă dorește. A durat mai puțin de un an, dar s-a terminat într-o zi.

- Prostii! Femeile te-au dorit întotdeauna!

- Numai că nu cea potrivită! Nu înțelegi, Riley? M-am străduit din răsputeri. Însă niciodată nu a fost destul.

- Acum îți plângi de milă. Maddie este mândră de tine.

- Așa sunt copiii.

- Aproape că a stricat prima cină pe care am luat-o cu Logan. N-a făcut decât să se laude cu tine. A fost foarte stânjenitor.

Jock zâmbi.

- Va trebui să-i mulțumesc. L-a alungat?

Riley ridică bărbia.

- Nu. Nu se sperie ușor. Cred. O să plec, spuse ea simțindu-se epuizată.

- Data viitoare când vrei să vorbim, anunță-mă cu 48 de ore înainte, bine?

capitolul 17

După ce plecă de la Jock, Riley avu o criză de plâns, ceva ce nu mai pățise de multă vreme. Era ca și când toată lumea își direcționa dragostea spre Emma, nebăgând de seamă în ce fel ar putea-o afecta pe ea faptul acesta, neștiind că ar putea-o face să se simtă personajul negativ în toată povestea, care este pedepsit din nou. Îndepărtată

și lipsită de iubire. Naiba să o ia pe Emma! Se întorsese și îi luase oamenii care o susțineau!

Se simțea ca o puștoaică de 13 ani. O copilă. Un căpcăun care încercase să îi împiedice pe Adam și pe mama sa să o primească pe vechea lor prietenă cu brațele deschise. Încercase și dăduse greș, iar acum știau cât de egoistă și de rea era.

La miezul nopții auzi telefonul. Primise un mesaj. De la Logan.

„Mă întrebam dacă totul este OK?"

La naiba! Nu îl sunase. Deși era în pat și avea nasul înfundat, îi telefonă.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea. Sunt bine. Am fost prinsă într-o discuție dificilă de familie. Știi cum se întâmplă de sărbători.

– O, da, spuse el râzând. De obicei, eu și tata îi distrăm pe ai noștri certându-ne ca niște dobitoci. Ne-am descurcat binișor anul ăsta. Am stat în colțuri opuse ale încăperii și nu au survenit prea multe fricțiuni. E amuzant – deși au trecut 25 de ani, mă port tot ca un băiețaș furios. Toată lumea l-a iertat și l-a reprimit în sânul familiei. Mama și tata sunt foarte apropiați, de parcă ar fi un cuplu, chiar dacă nu sunt. Nu s-au recăsătorit, dar el ia parte la toate evenimentele familiale. Cred că ar trebui alungat.

– Doamne, doar 25 de ani?

– Probabil că nu vei crede, dar sunt un tip destul de relaxat. Cred. Nu aș avea nici o problemă pe lume dacă mama l-ar urî.

– Din nefericire, înțeleg foarte bine. Haide să vorbim mâine, spuse ea. Am avut o zi foarte lungă.

– Sigur, spuse el. Riley? Ne așteaptă un an nou. Haide să facem în așa fel încât să fie unul bun, OK?

– Absolut, Logan.

„Ce drăguț", se gândi ea. Se strecură din nou sub așternuturi. Dar nu se gândi la Logan. Voia să o facă. O femeie deșteaptă ar transforma relația asta în ceva pozitiv.

„De ce fac oamenii aceste lucruri de sărbători?" se întrebă. „De ce nu s-a putut Jock abține, rezervându-și izbucnirea pentru altă dată, pentru o altă zi?"

„Izbucnirea lui Jock?" o apostrofă conștiința. „Tu ai început! Întotdeauna tu începi!"

Poate că ar trebui să înceapă să o recunoască măcar în sinea ei. Fusese atât de speriată și de rănită, se simțise atât de singură, chiar dacă îi avusese pe Adam, pe mama ei și pe bunici o vreme după ce se născuse Maddie. Când nu plângea, se lua de toată lumea. La început, când era însărcinată, Jock nu venea prea mult pe la ei. După ce se născuse Maddie, venea în vizită doar când se simțea în siguranță, când Adam nu era acasă. O vizita deseori pe Maddie când June avea grijă de ea, deoarece chiar dacă mama ei era nemulțumită de el, nu fusese niciodată răutăcioasă. Chiar dacă nu venise să vadă copilul într-o anumită zi sau des, venise regulat. Și suna. O sunase pe Riley până putuse să o sune doar pe Maddie.

Părea că nu se mai termină - de fiecare dată când îl vedea o durea inima și i se punea un nod în gât; îi venea să plângă și se abținea. Dar apoi îi trecuse. Se maturizase și cunoscuse tot mai multe femei care își creșteau singure copiii și învățase cum să îndure totul.

Dar asta o făcuse să devină mai dură și oarecum mai cinică. Nu voia să fie așa. Era mama unei fete frumoase și sclipitoare și avea toate motivele din lume pentru a fi recunoscătoare, însă, cu toate acestea, uneori se purta tocmai invers.

Asupra lui Jock avusese efectul opus. Maddie îl îndulcise. Devenise mai blând și mai matur.

„Am făcut o greșeală", se gândi ea obosită. „Și a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Da, am reușit să sufăr pentru asta ani de zile. Cum să pun capăt suferinței? Cum a depășit Jock momentul cu grație? Cum a reușit Emma?"

Înainte să adoarmă își aminti: „M-am îndrăgostit de tine", spusese el. „Nu am fost niciodată îndeajuns

de bun pentru tine." Asta zisese? Trebuia să fi înțeles greşit.

Emma nu era deloc nemulțumită de weekendul liniştit pe care îl petrecuse de sărbători. În ajunul Crăciunului mersese cu Lyle şi Ethan acasă la sora acestuia din urmă, unde luaseră cina. Dat fiind că cei doi aveau o florărie, nu era cazul să ducă un aranjament floral, aşa că împrumută bucătăria lui Penny şi rețetele acesteia şi făcu crochete crab şi de caşcaval. Fu o seară haotică şi zgomotoasă, sora lui Ethan era însărcinată, iar nepoata lui avea doi ani. Emma se bucură de compania micuței cam o oră, apoi începu să se întrebe cum se descurcau mamele tinere - fetița era obosită, capricioasă, flămândă, neliniştită şi nu tocmai cuminte. Unul din primele ei acte de revoltă fu să arunce o cochetă de caşcaval în labradorul lor.

- Da, cam aşa e mai tot timpul în perioada asta, spuse Ethan.

- Nu cred că eram pregătită pentru cât de repede se poate mişca un copil de doi ani, zise Emma.

- Ai grijă la lucrurile de valoare, spuse Lyle. A înghițit inelul de logodnă cu diamant al mamei ei acum şase luni.

- E în regulă, l-am primit înapoi, strigă sora lui Ethan din bucătărie.

- Pfff! exclamară deodată Emma şi cei doi bărbați.

Când ajunse acasă, la 21:00 în seara aceea, Adam o aştepta. Îi povesti cum se desfăşurase cina şi care fusese soarta crochetei de caşcaval. Insistă să îşi deschide cadourile. Voia ca el să încerce noii papuci de casă. Îi plăcură cartea şi puloverul şi avea un cadou pentru ea, o cutie foarte mare. Înăuntru se afla un balonzaid impermeabil negru, lung, foarte elegant, cu cordon. Emma îi spuse să aştepte unde era. Se duse în micul ei dormitor să-l probeze şi, când se întoarse, el admiră croiul elegant care se potrivea cu pantofii ei cu toc. Apoi Emma desfăcu cordonul hainei şi îi arătă că era goală pe dedesubt. Deşi hohotiră

de râs, nu dură decât un minut până ce râsul fu înlocuit de sunetul sărutărilor și al respirației lor precipitate, iar noua haină zăcea pe covor de-o parte a patului și hainele lui Adam de cealaltă. În dimineața de Crăciun se trezi și îl văzu pe Adam stând într-un cot privind-o.

– Am luat o decizie, spuse el. M-am hotărât să mă trezesc așa în fiecare dimineață de Crăciun.

– Ah, va fi de acord Moșul?

– Sunt foarte cuminte, spuse el. Iar tu ești puțin obraznică. Sună perfect pentru mine.

În timp ce el se duse la familia lui, ea se relaxă, adunându-și puterile și bucurându-se de liniștea zilei. Fusese prevenită că săptămâna de după Crăciun urma să fie un adevărat iad la muncă. Unii dintre clienții lor fuseseră plecați din oraș de sărbători, dar cei mai mulți avuseseră musafiri, veniți din afara orașului; se adunase mult gunoi de la cadourile schimbate, bucătăriile erau unsuroase și murdare de la atâta gătit și copt. Erau încă în vacanță până după Anul Nou, ceea ce însemna că peste tot va fi o mizerie mai mare și că ele vor avea mai mult de lucru, trebuind să se strecoare printre o mulțime de oameni.

Și erau câteva lucruri pe care era dornică să le afle. În primul rând, oare Bethany era bine? Nu o mai sunase de dinainte de Crăciun, dar casa familiei Christensen era printre primele în programul ei de luni. Când sosiră, urcă direct pe scări, bătu încet la ușa lui Bethany și când fata îi spuse să intre, își vârî capul pe ușă.

– OK? întrebă ea încet.

Bethany îi zâmbi timid.

– OK, răspunse ea.

– A fost un Crăciun plăcut?

Ea încuviință din cap.

– Mi-am văzut bunicii. Mă bucur mult că s-a terminat. Mă simt mult mai stăpână pe mine acum.

– Viața va fi mai ușoară acum, cred, spuse Emma. Sărbătorile sunt întotdeauna un pic dificile când ai suferit pierderi. Ai numărul meu.

– Da. Te voi suna.

Când închise uşa, se întoarse şi dădu nas în nas cu Shawna, care se încruntă.

– O să dai de bucluc, o avertiză ea.

– O să fie bine, răspunse Emma, căci asta îşi tot spunea.

Casa familiei Christensen îi amintea puţin de apartamentul ei din New York – era spaţioasă, impecabilă, mobilierul era bogat şi ales cu grijă şi, deşi era plină de culori calde şi lemn întunecat, aproape că simţeai goliciunea. Era prea multă linişte. Casele erau făcute pentru a fi pline de conversaţie şi râsete, ba chiar şi de certuri din când în când. Era prea curată, prea ordonată. Îţi dădea un sentiment de însingurare.

Emma, Shawna şi Dellie avură multă treabă, cum era de aşteptat fiind mai multă curăţenie de făcut decât de obicei. Domnul şi doamna Andrews nu anulaseră serviciul de curăţenie. Nick îi sunase marţi pentru a le spune că trimitea o altă echipă şi că va supraveghea lucrurile îndeaproape pentru a se asigura că nu vor mai fi probleme. Nu avea să mai permită echipei Emmei să se întoarcă în locul acela periculos.

– Dacă ar fi după mine, aş renunţa la ei, spusese Nick. Momentan îi voi supraveghea îndeaproape.

La începutul săptămânii, când aproape că terminaseră cu ultima casă, Riley îi trimisese un mesaj Shawnei rugându-le pe toate trei să treacă pe la birou când se întorceau cu dubiţa. Descoperiră că era acolo tot personalul – Nick, Makenna, Riley şi tânăra ei secretară, Jeanette.

– Intraţi, vă rog, spuse Riley. S-a întâmplat ceva îngrozitor şi vreau să aflaţi de la mine. Veţi auzi despre asta diseară dacă vă uitaţi la ştiri. Domnul Andrews e mort. Se pare că doamna Andrews l-a împuşcat. Poliţia a arestat-o. Riley îşi drese glasul. Echipa noastră a intrat în casă şi i-a găsit.

Emmei i se înmuiară picioarele şi se sprijini de Shawna.

- Dumnezeule, șopti ea.
- Stai jos aici, spuse Nick.
- Probabil că a căutat-o cu lumânarea, zise Shawna. O bătea pe femeia aia.
- S-a mai întâmplat așa ceva până acum? întrebă Emma.
- Am avut o situație delicată sau două de-a lungul anilor. Unul dintre clienții noștri a fost găsit inconștient - suferise un atac cerebral, a fost dus la spital și de-acolo la azil. Nimic de felul acesta. Oamenii nu au doar praf și mizerie, spuse Riley. Au vieți personale complexe. Unii dintre ei au probleme serioase. Iar noi pătrundem în spațiul lor privat. Trebuie să fim vigilenți și orbi - este un echilibru foarte dificil. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.
- Echipa cealaltă, spuse Emma. Sunt bine?
- Nu, câtuși de puțin, răspunse Nick. Cora, Maria și Connie sunt toate zguduite. Își vor lua liber luni și marți și dacă trebuie să se vadă cu cineva, cum ar fi psiholog, vom găsi unul.
- A fost îngrozitor? întrebă Dellie.
- Un glonț în ceafă, spuse Nick. El avea încă telecomanda în mână. Părea că era posibil să se fi întâmplat mai devreme sau chiar cu o seară înainte.
- Vai, asta nu e de bine pentru ea, spuse Shawna.
- O bătuse din nou? întrebă Emma.

Toată lumea ridică din umeri.

- Sunt sigură că vom primi mai multe informații odată cu trecerea timpului. Am vrut doar să mă asigur că aflați de la mine personal, dat fiind că îi cunoașteți și ați avut de-a face cu ei și cu poliția. Toată lumea e în regulă?
- Sigur, spuse Dellie. Au copii, știți. Copii de 20 și ceva de ani.
- Știu. Emma?
- Da. Sunt bine.

Se cutremură, amintindu-și de Richard. Amintindu-și de cruzimea sinuciderii lui. De priveliștea îngrozitoare.

De mirosul de sânge şi de praf de puşcă. De ochii lui deschişi şi litrii de sânge. De mirosul de moarte şi de toate atrocităţile sale.

- Sunt bine, spuse ea din nou, ridicându-se în picioare.

- Atunci cred c-am terminat aici. Nick, dă-mi voie să văd raportul înainte să îl trimiţi echipelor.

- Desigur.

- Vă mulţumesc tuturor.

Emma zăbovi în timp ce oamenii ieşiră încet, vorbind între ei. Când Riley rămase singură în spatele biroului, luându-şi poşeta şi servieta, se apropie.

- Ăă, scuză-mă. Când am putea vorbi? Ar trebui să-ţi spun ceva.

- Mă va supăra? întrebă Riley.

- Probabil.

Riley ezită.

- Stai jos. Haide să terminăm cu asta.

Emma îi povesti despre casa lui Bethany, despre adolescenta atât de fragilă şi de palidă, despre faptul că îi lăsase numărul ei de telefon şi că fata o sunase.

- Cred că glumeşti, spuse Riley.

Emma clătină din cap.

- Şi nu regret. Pare a fi mai bine după sărbători, dar habar n-am cum să o ajut. Situaţia familiei pare atât de tristă - mama ei vitregă poartă hainele mamei ei care a murit. Dumnezeule, nu ştiu ce să spun sau ce să fac. Ştiu doar că nu va fi de folos dacă aş rupe legătura cu ea, dacă nu i-aş mai răspunde la telefon. În mare măsură nu fac decât să ascult. Mă vei concedia?

- Mă pui într-o ipostază îngrozitoare, spuse ea. Ştii foarte bine că nu te pot concedia. Familia mea mă va muştrului foarte rău dacă aş face-o. Mama, cu care înţeleg că te-ai văzut, fratele meu, care este susţinătorul tău actual...

- Adam este un prieten bun. El mi-a sugerat compania ta, care, apropo, îmi place. Râse şi clătină din cap. De fapt, aştept cu nerăbdare să vin la muncă. Fetele

cu care lucrez sunt fantastice. Clienții sunt dificili, ciudați și adorabili. Unii dintre ei chiar mi-ar lipsi.

– Angajații cu liceu și cetățenie stau de obicei la compania aceasta cam nouă luni. Iar tu vei rămâne pe capul meu.

– Mă gândeam că vei avea o mare satisfacție, spuse Emma. Spune-mi sincer. Pentru o clipă lasă deoparte neînțelegerile noastre și spune-mi – dacă ai fi fost în locul meu și ai fi văzut biletul acela, ai fi făcut ceva? Orice? Ai o fată de 15 ani - dacă ar fi fost atât de singură? Și nu ar fi avut pe nimeni? Ai fi vrut să-i răspundă cineva la telefon, chiar dacă cea care o făcea nu era decât o amărâtă de femeie de serviciu?

– În primul rând, femeile de serviciu nu sunt amărâte. Nu ți-ai dat seama încă? Știm mai mult despre clienții noștri decât știu ei unii despre alții! În al doilea rând, nu știu dacă aș fi făcut *asta!*

– O, ba știi, spuse Emma. La fel cum ai fi chemat poliția în cazul domnului Andrews.

– Nu mi-aș fi lăsat numărul, spuse Riley. Apoi îi sună telefonul. Se uită la el și apăsă pe un buton activând mesageria vocală. Recunosc că aș fi urmărit. Aș fi așteptat. Aș fi încercat să mă gândesc la o soluție. La un psiholog...

– Are psiholog, spuse Emma. Un psiholog care o întrebă dacă este geloasă pe noua mamă vitregă.

– Dumnezeule mare, ce imbecil! Știam de căsătoria domnului Christensen. La completarea contractelor le cerem întotdeauna să își enumere membrii familiei și animalele de companie din casă și știam că are o fiică adolescentă și că era logodit. Dar nu știam că rămăsese văduv. Telefonul sună din nou. Se uită la el. Chiar are nevoie de mine. Îmi pare rău, spuse înainte de a prelua apelul. Da, Maddie?

– Mamă! Am avut un accident! Ne-a lovit cineva. Îl ducem pe tati la spital. Mamă, e rănit! E rănit!

- Încet, Maddie, spuse Riley. Uită cu totul de Emma şi puse telefonul pe speaker ca să-şi poată lua poşeta, cheile, haina. Tu eşti rănită?

- Nu. Nu chiar. Dar nu l-au putut lua pe tati imediat şi nu mă lasă să merg cu ambulanţa cu el pentru că au nevoie de loc să se ocupe de el. O, mami, dacă moare?

- Nu va muri, spuse Riley. La ce spital mergeţi?

Maddie întrebă pe cineva.

- Petaluma.

- Eşti sigură că eşti bine?

- Am doar două vânătăi, atâta tot.

- Bine, vin. Am plecat.

Riley ocoli în fugă biroul, trecu pe lângă Emma şi ieşi pe uşă. Două secunde mai târziu se întoarse şi spuse:

- Jock şi Maddie au avut un accident.

Emma îşi luă geanta şi ieşi cu ea.

- Vin. Încuie uşa, voi fi în urma ta. S-ar putea să ai nevoie de mine.

Pentru moment, Riley se gândi: „De ce aş avea nevoie de tine?" Dar nu spuse nimic, încuie uşa, fără să mai verifice biroul, să închidă luminile sau altceva. Alergă spre maşină şi fără să se uite înapoi la Emma, ieşi în goană din parcare, pornind la drum.

Maddie era încă la telefon.

- Bine, conduc. Spune-mi cum te simţi, aproape că strigă în telefon.

- Am ajuns! Intru cu tati! Nu mai pot vorbi!

Riley mormăi şi convorbirea se întrerupse.

Dură aproape treizeci de minute până ajunse la spital, şi Riley alergă din parcare la Urgenţe. Întrebă de Jock Curry sau Maddie Kerrigan şi fu îndrumată spre zona de aşteptare.

- Dar sunt bine? strigă ea tare.

- Mamă? se auzi o voce. Mama?

Ignorând protocolul, Riley împinse oamenii şi intră într-o zonă de tratament unde se aflau câteva paturi înconjurate de draperii.

- Maddie? strigă ea.

– Aici! spuse fata.

Riley o găsi așezată pe un pat, ținând un pachet de gheață la frunte, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. O îmbrățișă și o strânse tare.

– Mamă, tati este rănit. L-au dus sus să vadă dacă are nevoie de operație. A trebuit să o sun pe bunica și bunicul pentru că nu am vârsta necesară pentru a lua decizii pentru el.

– Maddie, este conștient?

– Vorbea puțin. Îl doare umărul și stomacul și are o tăietură la cap din care a curs sânge peste tot și a zis că are vânătăi pe tot corpul. Spune că e bine. Dar doctorii spun că nu și că are nevoie de radiografii pentru a vedea dacă nu are răni interne și dacă nu s-a lovit la cap, așa că l-au dus sus.

– Pe tine te-au consultat?

Ea încuviință din cap, îndepărtă pachetul de gheață, dând la iveală o contuzie.

– S-ar putea să fi dat cap în cap cu el. Cineva s-a izbit de noi – bum! A intrat în mașină pe partea lui tati și de-abia l-au scos afară! Apoi izbucni în lacrimi. Mamă, dacă nu va fi bine?

– Sst, Maddie. Vorbea și era conștient, ăsta e un semn bun. Vor avea grijă de el.

Adam intră în fugă pe ușa de la intrare. Emma era acolo, așteptându-l.

– Ce fac? întrebă el.

– Maddie e bine, iar pe Jock îl consultă, nu sunt siguri că îl vor opera. A fost rănit la splină și s-ar putea să se rezolve cu medicamente, dar trebuie să îl țină sub observație la spital. Părinții lui au venit imediat. Maddie și Riley nu vor să plece până când nu va dispărea pericolul și am știut că vei dori să le vezi.

– Unde sunt?

– Sunt toți la etajul trei în zona de așteptare, în fața sălii de consultații. Un grup mare.

– OK, spuse el, prinzând-o de mână.

– Ah... Voi pleca. Mă suni dacă ai nevoie de mine? Dacă e vreo schimbare?

– Nu trebuie să pleci, Emma.

– Cred c-ar trebui. Nu fac parte din familie şi nici din familia vreunuia dintre cei prezenţi. Am vrut să fiu aici până când venea toată lumea în caz că... Ei bine, în caz că Riley avea nevoie de mine.

– Mă duc la ei, spuse el. Se aplecă spre ea şi o sărută pe frunte. Mulţumesc. Te sun în momentul în care aflu ceva.

– Voi fi pe aproape. Du-te şi ai grijă de fetele tale.

Emma era bucuroasă că pleca, deşi era îngrijorată pentru Jock. Avea o slăbiciune pentru el după ce îşi ceruse scuze. Dacă îl ţineau în spital peste weekend, va trece şi-i va face o vizită.

Primi un mesaj şi văzu că era de la Lyle: „Te pot suna sau treci pe la magazin înainte să închidem?"

Urcă în maşină şi o porni ca să se încălzească puţin, dar rămase în parcare şi îl sună.

– Ce s-a întâmplat?

– S-ar putea să vrei să vorbim faţă-n faţă. Eşti departe?

– Cam jumătate de oră, presupun. Spune-mi. A fost o zi dementă astăzi.

– Ei bine, va deveni şi mai dementă. Lauren Shay a trecut pe la magazin astăzi.

– Sora mea?

– M-a rugat să-ţi transmit un mesaj. Rosemary vrea să te vadă.

– Va fi destul de dificil, căci nu pot merge în Palm Springs, replică Emma.

– S-a întors. E bolnavă, spune Lauren. S-a întors în casa familiei cu Lauren şi Anna, şi... Trase aer în piept. E la o clinică pentru boli în stadiu terminal.

– Uau! Dar soţul ei?

– N-am întrebat. Habar n-am despre ce e vorba, ştiu doar că s-a întors şi că se pare că e pe moarte şi vrea să te vadă. Am numărul lui Lauren dacă ai nevoie de el.

– Nu știu, spuse ea. Știi că mi-e teamă de Rosemary. Este rea. Crezi că s-a gândit la încă o răutate pe care să mi-o facă înainte de a muri?

– Merg cu tine. Poate vrei să o suni pe Lauren și să afli mai multe înainte să intri în bârlogul scorpiei.

– Mai ai mult până închizi magazinul? întrebă ea. Putem să bem un pahar de vin? Am o sticlă în frigider acasă.

– Nu vei fi cu Adam?

– Nu pentru o vreme. Jock și Maddie au avut un accident, iar Adam e la spital. Maddie e bine, dar Jock nu – s-ar putea să trebuiască să-i scoată splina. Riley a primit un telefon când eram la ea în birou. Aveam o mică ședință deoarece una dintre clientele ei și-a ucis soțul și au fost găsiți de o echipă care mergea la curățenie.

– Și vrei un pahar de vin? întrebă el. Dacă aș fi avut o asemenea zi, aș fi dat toată sticla pe gât și aș fi ieșit în oraș.

– Vrei să treci pe la mine și să ne relaxăm? Aș vrea să vorbim despre situația asta cu Rosemary.

– Ajung cam în jumătate de oră. Să nu începi fără mine.

Adam o găsi pe Riley singură în sala de așteptare și aceasta sări când îl văzu.

– De unde ai știut să vii? Aveam de gând să vă sun pe tine și pe mama în scurt timp. Dar nu voiam să te sperii. Maddie e bine.

– M-a sunat Emma. Unde e?

– În salonul lui Jock. Nu vrea să se dezlipească de el. E bine, dar s-a speriat tare când l-a văzut lovit și luat de medici.

– Ce s-a întâmplat?

– O tânără a trecut pe roșu și s-a izbit de el pe partea șoferului. Airbagul ei s-a declanșat, așa că a scăpat fără răni. Dar amândouă mașinile se pare că sunt distruse.

– Nu Maddie conducea?

Riley clătină din cap.

– Slavă Cerului!

– Emma spunea că părinţii lui sunt aici.

– S-au dus la cantină să ia cafea. Doamna Curry este cam zguduită. Cred că îi vor suna pe fratele şi sora lui Jock. S-ar putea să fie multă lume în curând şi este în camera de gardă sub supraveghere ca să-l poată duce la operaţie dacă e nevoie. Se pare că are nişte răni interne. Spune că se simte ca şi când ar fi fost trântit pe scări. Are dureri mari şi i-au dat calmante. Încep să i se vadă vânătăile de pe faţă. Tresări. Arată groaznic.

– Încerci să o convingi pe Maddie să plece? Să meargă acasă?

– Nu, vom rămâne. Poate dau o fugă până acasă să-i aduc haine de schimb – are sânge pe haine de la capul lui Jock. Nu-i o tăietură prea mare, dar a sângerat mult.

– Iar Maddie? Are ceva?

– Un cucui. Îşi atinse fruntea. Apoi i se umplură ochii de lacrimi. Am vorbit cu Jock în seara de Crăciun.

Adam se încruntă.

– Am crezut că sunteţi bine, spuse el.

– Nu la mama acasă. M-am dus până la el. Voiam să discut cu el despre... O, la naiba, despre nimic, de fapt. Doar că Maddie creşte atât de repede şi va pleca la colegiu, se va căsători, va avea copii şi... Cum ne vom descurca cu toate astea?

– Cuplurile divorţate fac asta mereu, spuse Adam ridicând din umeri.

– Nu mai fusesem niciodată la el acasă, spuse ea încet. Are o casă frumoasă. Şi o cameră pentru Maddie.

– Care e problema, Riley?

– Am fost rea cu el. Am căutat să mă cert cu el oarecum. Şi a spus că s-a străduit, dar niciodată nu a fost suficient. Ştii că n-am fost niciodată la el acasă?

– Ai spus asta deja, îi atrase Adam atenţia. E în regulă. Singura relaţie pe care ai avut-o cu Jock a fost creşterea lui Maddie şi v-aţi descurcat amândoi foarte bine.

– A sugerat că nu i-am acordat niciodată o şansă, spuse ea.

– Riley, ce naiba e asta?

– Nu știu, nu știu, spuse ea. Se duse după poșeta pe care o lăsase pe scaun și căută un șervețel. Se șterse la ochi și își sufla nasul. Cred că am făcut foarte multe greșeli.

Maddie veni în sala de așteptare cu un doctor. Doctorul ținea mâna ferm pe umărul ei.

– Îl vom duce pe domnul Curry în sala de operație. Cred că va trebui să îi scoatem splina totuși, și mă voi uita dacă sunt și alte probleme.

– Pot să vorbesc cu el? întrebă Riley părând deodată panicată.

– Este pregătit, spuse doctorul. Va fi în operație cam o oră, apoi la reanimare. Se întoarse spre Maddie. Când se va trezi după operație, poți să-l vezi, dar apoi ar trebui să mergi acasă în seara asta. Va fi confuz și cel mai bine pentru el ar fi să doarmă.

– Voi sta în liniște, spuse Mandy. Voi sta cu el și nu voi spune nimic.

– Dacă aș crede că are nevoie de cineva care să stea cu el, crede-mă, aș pune o asistentă să-l supravegheze. Dar va fi monitorizat, verificat regulat și vom avea mare grijă de el. Dacă va apărea vreo schimbare a stării lui, te voi suna personal.

– Dar îl voi vedea după operație? întrebă ea.

– Absolut. Mă ocup de tot.

– Bine, spuse ea fără prea multă convingere.

Adam așteptă două ore și jumătate cât dură operația lui Jock, până ce acesta își recăpătă cunoștința și o văzu pe Maddie. În timpul acela apărură și alți membri ai familiei lui și toți voiau să-l vadă. Adam o sunase pe June și venise și ea. Ieșise de vreo două ori să-i trimită mesaj Emmei și fu ușurat să afle că era acasă și bea un pahar de vin cu Lyle. Când în cele din urmă doctorul fu gata să îi alunge pe toți, June plecă împreună cu părinții lui Jock, ținând-o pe mama lui de mână și liniștind-o.

Maddie părea epuizată. Adam le conduse spre mașina lui Riley.

- Vrei să vă urmez până acasă? Vrei să vorbim?
- Ce mai e de spus?
- Ei bine, mă gândesc că poate ai ceva pe suflet. Greşeli, Riley? Întotdeauna mi s-a părut că faci totul bine.

Ea îl privi cu un zâmbet timid şi amar.

- Se vede că habar n-ai.
- Vin la voi, spuse el. Poţi să o trimiţi pe Maddie la culcare şi vom sta puţin de vorbă.
- Nu te supăra, Adam, dar nu am chef de poveşti acum. Se opri şi căută în poşetă, îşi pipăi buzunarele şi spuse: La naiba. Nu am mobilul. Trebuie să fie în sala de aşteptare. Adam, o duci pe Maddie acasă, te rog? Vă urmez în curând.
- Sigur. Am parcat acolo, Maddie. Haide să te duc acasă ca să te schimbi de hainele astea pătate de sânge şi să faci un duş.
- Da, ar trebui, spuse ea, sprijinindu-se de Adam.

O cuprinse cu braţul şi deschise uşa din dreapta, aşezând-o pe scaun.

- Mulţumesc, unchiule Adam, că ai venit la spital.
- Toată lumea a venit. A fost ca o petrecere. Se întinse şi o mângâie pe genunchi. Te simţi un pic mai bine acum că ieşit din operaţie?
- Cred că da. Doar că ştiu foarte mulţi oameni care şi-au pierdut tatăl când erau încă mici şi doar la gândul că... Doi prieteni la şcoală şi chiar şi tu, unchiule Adam. Îşi trase nasul abţinându-se să nu plângă. Vreau ca tata să aibă şansa să fie fericit, atâta tot.
- Mi se pare că tatăl tău este destul de fericit, răspunse el.
- Spune că e bine, că e fericit, că e mândru de mine. Dar cândva, când vorbeam, a spus că unul dintre cele mai mari regrete ale lui este că nu a putut-o convinge pe mama să se mărite cu el ca să fim o familie adevărată. Dar nu o învinovăţeşte pe ea. A spus că el a greşit.
- A greşit, mormăi Adam. O mulţime de oameni vorbesc despre greşeli în perioada asta. Ştii ce cred eu? Cred că m-am săturat să aud despre greşeli. Ar fi mai

productiv să lăsăm greşelile în urmă şi să ne gândim la viitor.

– Tu nu ai regrete, unchiule Adam?

– Toată lumea are, Maddie. Dar cred că viaţa mea a ieşit exact cum am vrut. Şi e o viaţă bună. Poate că familia noastră e un pic diferită, un pic destrămată pe ici, pe colo, dar ultima dată când am verificat, ne simţeam cu toţii foarte norocoşi pentru ceea ce avem.

– Poate până astă-seară, spuse ea. Mă voi simţi mult mai OK când voi şti că tata e bine.

– Exact asta vreau să spun, zise Adam. E un bărbat foarte norocos.

Riley coborî din lift la etajul trei. Scoase mobilul din buzunarul hainei şi se uită la el. Patru apeluri ratate de la Logan. Îi trimisese un SMS despre accident. Îi spusese că toată lumea era bine, dar că era prinsă şi îl va suna mai târziu. Apoi îşi închisese telefonul.

Şi ştiuse tot timpul unde era mobilul.

Era uşurată să vadă că nu mai era nimeni din familia lui Jock în sala de aşteptare. Merse în Secţia de reanimare unde îl văzuse pe Jock cu nici zece minute în urmă şi era acolo, dormind după anestezie şi calmante, cu gura uşor deschisă. Simţi că îi dau lacrimile din nou. Se duse la patul lui şi îl atinse încet pe frunte.

– O, Jock, şopti ea. Eu sunt dusă. Nu tu.

În toţi anii aceia cât fusese furioasă, oarbă de orgoliu şi hotărâtă să îl împiedice să o mai rănească vreodată, îl ţinuse la distanţă, îl îndepărtase, se îndepărtase ea însăşi de sine. Lăsase capul în pământ şi muncise ca o maniacă, hotărâtă să reuşească în afaceri şi să le arate tuturor – „Nu sunt o persoană rea, nu sunt o prietenă necredincioasă şi trădătoare."

– Nu am vrut decât să fiu în siguranţă, şopti ea. Să o ştiu pe Maddie în siguranţă. Să dovedesc lumii că pot reuşi fără să am încredere în nimeni.

El deschise un ochi, iar ea trase aer în piept.

– Ai dreptate în ceea ce mă priveşte, Jock. Întotdeauna am fost furioasă. Şi speriată. Nu ţi-am dat niciodată o şansă.

El ridică mâna şi o puse peste a ei pe marginea patului.

– E OK, Riley, spuse el răguşit. Va fi bine.

– Dacă erai ucis în accident? Dacă nu mai apucam să-ţi spun că îmi pare rău?

– Ssst, e în regulă, spuse el.

– Nu este, răspunse ea sughiţând de emoţie. Dar poate după ce te vei face mai bine... Dacă crezi că îmi mai poţi acorda o şansă, aş vrea să fim prieteni.

El zâmbi adormit.

– Bine, spuse el închizând ochii. Frate, mult mai trebuie să se chinuie omul să ajungă la tine, nu-i aşa?

O pufni râsul.

– Nu asta am vrut.

– Dar cu tipul celălalt cum rămâne? Tipul cel nou? întrebă el fără să deschidă ochii.

– Nu se întâmplă mare lucru. Dar, ascultă, haide să nu-i spunem nimic lui Maddie. Nu vreau să-şi facă iluzii în privinţa noastră.

– Bine, zise el şi o strânse uşor de mână, iar ea se aplecă şi îl sărută pe frunte.

Deodată apărură un infirmier şi o asistentă lângă pat, întrerupându-i.

– Îl vom duce pe domnul Curry în salonul său acum. Ne puteţi urma dacă doriţi, doamnă Curry. Dar apoi ar trebui să-l lăsaţi să doarmă şi să reveniţi dimineaţă.

– Nu sunt... Bine, spuse ea. Vă voi urma ca să ştiu unde îl găsesc dimineaţă.

capitolul 18

Adam şi Emma stătură acasă de Revelion. Emma îşi parcă maşina în garajul lui, în caz că trecea pe-acolo Riley sau June.

- Cred că această discreție își cam pierde sensul, spuse Adam, luându-i haina. Mama a ghicit, la fel și soră-mea, iar lui Maddie nu-i pasă.

- Cu toate astea, până când Riley nu mă va asigura că nu mai există resentimente între noi, vom fi discreți. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus exact înainte să îi sune telefonul și să vorbească cu Maddie a fost că a rămas cu mine pe capul ei din cauza familiei. Nu e pregătită. Apropo, unde își petrece revelionul?

- Ea și Maddie au luat câteva gustări și vreo două jocuri și au mers la spital să stea cu Jock. Sunt destul de sigur că nu li se va permite să stea până la miezul nopții, dar îi vor ține companie în seara asta.

- Ah, trebuie să fie foarte fericit. Probabil că ar risca un alt accident mașina ca să primească atâta atenție de la Riley.

- De ce spui asta? întrebă Adam.

- Cred că ține foarte mult la ea. Cred că s-ar putea să o iubească. Felul în care a vorbit despre ea și fiica lor, ca și despre faptul că a dat greș cu sora ta... Părea că are sentimente mai profunde decât lasă să se vadă în fața ta. Îl cuprinse pe Adam de mijloc și se uită la el. Te gândești vreodată că lucrurile ar fi putut fi diferite?

- Cum adică? întrebă el, dorind să audă perspectiva ei.

- Ei bine, Jock ar fi putut începe să iasă cu Riley de la început. Atunci cred că am fi rămas toți prieteni. Dar poate că Riley nu și-ar fi construit afacerea - am impresia c-a făcut-o pentru a supraviețui. Sau eu m-aș fi putut întoarce aici după colegiu, îndrăgostindu-mă de tine acum zece ani.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

- Ești îndrăgostită de mine acum?

Ea încuviință din cap.

- Foarte. Depinde cu ce mă hrănești în seara asta.

- Dacă aș fi știut asta, m-aș fi străduit mai mult. Am o mulțime de gustări - crochetele tale preferate de crab, ciuperci umplute, crochete de cașcaval, fără nici

un câine în preajmă, sos de spanac şi anghinare şi o tavă cu legume.

Îl cuprinse pe după gât.

– Mâncărurile mele preferate. Eşti un cuceritor. Dar, Adam, când crezi că te vei îndrăgosti şi tu?

– Emma, sunt îndrăgostit de tine de la 18 ani. Aştept doar să-ţi recapeţi viaţa ca să o împarţi cu mine.

– Ei bine, nu m-aşteptam la asta, ştii. Mă gândeam că îmi voi petrece serile de sâmbătă cu prietenul meu gay şi partenerul lui gelos, căutând mereu de lucru şi încercând să uit de căsătoria mea dezastruoasă.

– Nu ştiu dacă o vei uita vreodată. Dar putem să ne vedem de viaţă în ciuda acestui fapt. Ţi-ai scos din cap ideea că faptul că eşti cu mine îmi face rău?

– Încă îmi fac griji că s-ar putea întâmpla asta, dar acum sunt convinsă că nu m-aş putea răzgândi nici dacă aş încerca. Mai este o complicaţie, încă o treabă neterminată de care trebuie să mă ocup. Mâine mă duc să o văd pe Rosemary. A rugat-o pe Lauren să ia legătura cu mine. Se pare că nu poate muri liniştită fără să mă vadă şi s-a întors în Santa Rosa să-şi dea duhul. Este în casa care a aparţinut tatălui meu.

– Şi te vei duce? întrebă el.

– Da. Poate că sunt nebună, dar sper că, de vreme ce m-a chemat, faptul că e pe moarte a făcut-o mai blândă. Însă, sincer? Mor de frică. Ultimele cuvinte pe care ni le-am spus nu au fost tocmai drăguţe.

– Dă-mi voie să te însoţesc, spuse el.

– Tu eşti protectorul meu. Aşa te-a anumit Riley, protectorul meu. S-a oferit şi Lyle, dar i-am spus nu. Pe tine te-aş putea lua cu mine. Întotdeauna mă simt un pic mai curajoasă când eşti în preajma mea.

Casa în care crescuse Emma avea acum în jur de 40 de ani şi pentru că era o casă făcută la comandă, pe un teren mare, rezistase bine. Era, îşi amintea Emma, una dintre cele mai bune case din zonă, cel puţin în parohia unde se afla şcoala ei catolică. În comparaţie

cu unele dintre casele în care făcuse curățenie în ultima vreme, părea obișnuită, dar nu era. Era o casă cu cinci dormitoare, trei băi, decorată în stil franțuzesc rural. Avea o bucătărie imensă, dormitorul și baia principale erau spațioase, tavanele înalte de patru metri și fusese considerată o casă de lux în urmă cu 40 de ani. Era încă atrăgătoare. Gazonul era bine întreținut, avea arbuști și doi copaci impresionanți și se afla pe o stradă mare, cu terenuri ample între locuințe. Bineînțeles că Emma nu avea prea multe amintiri plăcute aici. Nu era copilul lui Rosemary. Aceasta le prezenta pe Anna și pe Lauren drept fiicele ei, iar pe ea o numea fiica ei vitregă.

– N-am intrat niciodată în casă, spuse Adam.

– Niciodată? Cum așa?

– Dacă veneam să o aduc pe Riley și să o conduc acasă, așteptam pe trepte.

– N-am observat niciodată. Dar nu mă surprinde deloc. Haide să terminăm cu asta.

La început Emma nu fu sigură care dintre surorile ei deschise ușa, căci semănau mult și nu le văzuse de câțiva ani. Îi trebui un moment pentru a-și da seama că era Lauren, căci nu doar că părea obosită și pământie, ci pe deasupra se mai și îngrășase vreo 40 de kilograme. Imediat în spatele ei apăru Anna, care avea 37 de ani acum și era înspăimântător de obeză. Amândouă păreau complet nefericite, dar cum să arate, știind că mama lor era pe moarte?

Casa era dezordonată și avea un miros straniu. Praf, produse de curățat și poate moarte.

– Sărbători fericite, spuse Emma, oferindu-i lui Lauren în dar un coș cu salam, brânzeturi, măsline, vin și alte bunătăți printre care și ciocolată.

Lauren nu-i mulțumi, dar luă coșul și îl lăsă pe masa din foaier.

– Veniți cu mine, spuse ea întorcându-se ca să o poată urma.

Se îndreptară spre dormitorul principal, unde Rosemary zăcea pe un pat de spital care înlocuia patul

ce fusese acolo. Fusese întotdeauna plinuţă, dar acum era şocant de slabă, palidă şi cu părul foarte rar. Pierderea bruscă în greutate o făcuse să-i atârne pielea de pe faţă. Pe noptieră se aflau flacoane şi fiole, avea perfuzii în braţ, iar camera era plină de medicamente. Pe pat, alături de ea, se vedea Biblia ei. Avea ochii închişi.

- Rosemary? spuse Emma în şoaptă.

Deschise ochii.

- O, tu eşti.

- Lauren a spus că vrei să mă vezi.

- Da. Cine este acela? Un alt bărbat, aşa de curând? întrebă Rosemary slăbită.

- Este Adam Kerrigan. Îţi aminteşti de el. Fratele lui Riley. Privi prin cameră. Rosemary, unde este Vince?

- Vince nu este aici. Nu a semnat pentru aşa ceva.

Emmei îi scăpă o grimasă. Nu-i plăcuse Vince niciodată, deloc, dar fuseseră căsătoriţi de ceva timp. Cum de putuse să o lase baltă în felul acesta?

- Aşadar, ţi-ai trimis avocatul să mă atace, spuse Rosemary.

- Nu, răspunse Emma, clătinând din cap. Domnul Justice a fost avocatul tatălui meu şi l-a ajutat cu testamentul. S-a oferit să...

- Eu sunt administratorul averii regretatului meu soţ şi vreau să ştii la ce să te aştepţi. Tatăl tău a lăsat nişte bani într-un cont de economii. Mi i-a lăsat mie ca să îi distribui cum doresc. Am şi eu un avocat. Îi va spune avocatului tău dacă e ceva de împărţit, dar mă îndoiesc. După aceea nu vom mai avea nimic de discutat. Şi te iert.

Emma rămase cu gura căscată.

- Pentru *ce* mă ierţi?

- Pentru că eşti o neobrăzată nerecunoscătoare. Pentru că ai adus ruşinea asupra familiei cu scandalul tău. Pentru că nu ai apreciat niciodată norocul pe care l-ai avut. Voi muri în pace, ştiind că am făcut tot ce-am putut mai mult decât era necesar.

Emma trebui să își muște buza ca să nu o apuce tremuratul. Așadar, Rosemary reușise să mai dea o ultimă dovadă de cruzime.

– Și casa?

– Casa le aparține fiicelor mele acum.

– Casa tatălui meu, spuse Emma încet.

Nu era nici pe departe un conac, dar în California proprietățile erau valoroase. Se gândea că o casă făcută la comandă, de dimensiunea aceasta, pe un teren atât de mare, s-ar vinde cu o grămadă de bani.

– A devenit casa mea, spuse Rosemary.

– Nu ai pomenit niciodată de bani până acum, îi atrase Emma atenția.

– Ai fost căsătorită cu un milionar! țipă bolnava, ceea ce o făcu să izbucnească în tuse.

Lauren veni în grabă la ea. O ridică pe mama ei și-o ținu așa până își reveni. Apoi o așeză încet la loc.

– Aveam 16 ani când a murit tata, spuse Emma. Mi-am plătit colegiul cu burse, lucrând cu jumătate de normă și făcând împrumuturi. Te-ai recăsătorit...

– Nu mai ai nevoie de ea acum, spuse Lauren cu asprime.

– Tata a construit casa asta, spuse Emma.

– Mi-a lăsat-o mie și a fost trecută pe numele fiicelor mele. Vreau să-i spui avocatului tău că treaba asta este încheiată și că nu mai e nimic de discutat. Vreau să termin cu asta. Te rog să-i spui avocatului tău că ești mulțumită, că am ajuns la o înțelegere și să încetezi cu prostia asta. Lasă-le bietelor mele fete puținul care ne-a rămas și pleacă. Nu-mi lua ultimii bani ca o neobrăzată egoistă.

– Încetează, spuse Adam. Încetează acum. Îmi pare rău că ești bolnavă, Rosemary, dar cred că ai abuzat-o destul pe femeia asta. S-a terminat. Adam o luă pe Emma și se întoarse. Ar trebuit să plecăm. Nu mai este nimic de discutat aici.

– Vreau să plec liniștită, știind că nu te vei răzbuna pe fiicele mele, spuse Rosemary.

Emma clătină din cap.

– De ce aş face-o?

– La cum te cunosc, crezi că ţi se cuvine totul. Mereu ai fost arogantă, domnişoara regina balului. Nu fura ce le-am lăsat fiicelor mele.

Adam clătină din cap.

– Haide să mergem, Emma. Nu ţi-ai dori casa asta. Răutatea s-a infiltrat în pereţi.

Privi încruntat spre Rosemary. O luă pe Emma de mână şi o trase.

– Nu mai asculta, Emma. Oamenii aceştia sunt otrăviţi de invidie. Vino.

Îl lăsă să o ducă la maşină şi să o ajute să intre înăuntru.

Stătu nemişcată, fără să spună nimic, încremenită. El porni maşina şi începu să se îndepărteze, iar ea continuă să rămână tăcută. Trecură cinci minute bune până când începu să vorbească.

– Credeam că nu mai pot fi surprinsă de ele. Credeam că nu mai pot fi rănită. Trebuie să mă urască foarte mult. De ce mă urăşte atât de mult?

– Cred că Rosemary s-ar putea să urască o mulţime de oameni. În orice caz, cred că preţuieşte puţini oameni. Emma, te poţi îndepărta de ele ştiind că ai fost foarte cumsecade. Mai cumsecade decât aş fi fost eu. Cred că femeia aceea a furat de la un copil lovit de durere. Nu aş vrea să fiu unde merge ea.

– S-ar putea să se întâlnească cu Richard acolo – aveau valori similare, cred.

Săptămâna următoare Emma se întâlni în cele din urmă cu Lucinda Lopez din nou.

– Au trecut peste două săptămâni, spuse terapeuta. Primul tău Crăciun în oraşul natal de cel puţin zece ani.

– Mai mult de atât, răspunse Emma. Vreo 12. Nu mi-au trebuit prea mulţi ani după moartea tatălui să văd că mama şi surorile vitrege nu îşi doreau să le întrerup

bucuria. Dar acum am o viață complet nouă, o viață mai simplă și mai liniștită. Se mai agită apele din când în când. Emma îi spuse lui Cindy mai întâi despre Bethany, că părea mult mai senină și mai puternică, acum că trecuseră sărbătorile.

– Foarte drăguț din partea ta că ți-ai făcut timp să o asculți pe fata asta tulburată, spuse Lucinda. Vrei să faci ceva pentru mine? Dacă crezi că are încredere în tine, încurajeaz-o să vorbească cu psihologul. Și dacă acesta nu o ajută, sugerează-i să ceară altul sau să vorbească cu cineva de la școală. La vârsta asta, copiii care au suferit o pierdere se simt izolați, fragili. Și sunt foarte imprevizibil. Nu vreau să te trezești într-o situație căreia nu-i poți face față. Cea care pierde ar putea fi fata.

– Da, spuse ea. Da, sigur. Pot să te recomand pe tine?

– Bineînțeles. De fapt, poți să-i spui că mergi la terapie. Uneori asta are un efect pozitiv. Îmi fac griji când cineva care a fost deprimat devine deodată vesel.

Apoi Emma îi mai povesti despre vizita la Rosemary și pledoaria acesteia de a-i lăsa fiicele și moștenirea în pace.

– Tata a murit acum 18 ani și, deși am dus-o bine, nu a fost un om bogat. Nu-mi pot imagina că mai e cine știe ce, dacă a mai rămas ceva. Nu voi stârni curiozitatea presei încercând să obțin banii. De fapt, nu vreau să mai aud cuvântul *bani* asociat cu numele meu în nici un fel.

– Vei face ce consideri tu că e mai bine, Emma. Aș vrea să te gândești la un lucru. Ce a scris tatăl tău în testament este dorința lui arzătoare. Dacă ți-a lăsat ceva, și-a dorit să ajungă la tine.

– Înțeleg asta. Dar banii erau pentru colegiu. Mi-a spus când eram doar o copilă că economisea bani pentru colegiu. Ei bine, mi-am plătit colegiul cu multă vreme în urmă.

– Și ai avut o sărbătoare foarte simplă și foarte liniștită. Foarte diferită de cele cu care ai fost obișnuită în ultimul deceniu, presupun.

– Am petrecut Ajunul și dimineața de Crăciun cu Adam, care este mai minunat decât îți poți imagina. A luat cina cu familia lui acasă la mama sa, apoi s-a întors la micul meu bungalow, aducând mâncare de la masa lor. Trebuia să lucrez a doua zi dimineață, dar el avea liber – e vacanța de Crăciun. Mi-a dăruit un balonzaid frumos, iar eu i-am dat un pulover și papuci de casă. Lucinda, a fost perfect. Atât de liniștit. Tot stresul din lume s-a dus în altă parte, în sfârșit. Fără fleacuri stridente, fără petreceri pretențioase.

– Nimic din toate mizeriile acelea ridicole, glumi terapeuta. Cum ți s-a părut după Crăciunul din ultimii ani?

– Niciodată nu m-am simțit mai bogată, spuse Emma.

Jock fu externat din spital după câteva zile, însă nu se putea întoarce la muncă decât după următorul consult medical, care urma să aibă loc la zece zile după operație. Mama lui voia să vină acasă la ea, dar el refuză sec. Mama îi spuse că va rămâne cu el, acasă la el, dar Jock îi răspunse: „Mai bine mă împuști".

Riley asistase la această scenă, căci ea și Maddie erau la spital în vizită.

– Nu vă faceți griji, doamnă Curry, spuse Riley. Suntem aproape. Vom trece pe la el des. Și poate să sune oricând dacă are nevoie de ceva.

După ce mama lui plecă să își ducă mașina în fața spitalului, Jock spuse:

– Mulțumesc, Riley. Dar nu trebuie să-ți faci griji. În sfârșit voi avea timp să mă uit la toate acele turnee de golf pe care le-am înregistrat. Nu voi avea nevoie de ajutor cu nimic. N-o să mut mobila.

– Te vei instala pe canapea, nu-i așa?

– Așa intenționez.

- Maddie începe școala, așa că vom trece mâine după ore și nu stăm mult.

- Stați cât vreți. Sau poți s-o lași pe Maddie dacă vrei.

Dar nu voia asta. Voia să-i umple frigiderul, să se asigure că avea casa curată, căci el nu se putea ocupa de asta. Ba chiar îi puse așternuturi curate pe pat, căci era greu de spus când le schimbase ultima dată.

O lăsă pe Maddie cu Jock și se duse acasă la mama ei. O rugă să-i dea niște mâncare congelată, căci avea mereu destulă, fiindcă făcea întotdeauna pregătiri pentru serviciul de voluntariat.

- Pentru Jock, explică ea.

- Interesant că te agiți atâta pentru el, spuse June.

- Ai văzut ce speriată și supărată a fost Maddie când a fost accidentat? Când a fost operat? Știam că e apropiată de el, dar dintr-un motiv sau altul nu credeam că au o relație mai strânsă decât are cu Adam. M-am înșelat, este foarte apropiată de tatăl ei. Va trebui să încerc mai mult să mă înțeleg cu el.

June îi aruncă o privire neîncrezătoare și spuse:

- Bineînțeles.

Nu duse mâncarea acasă la Jock. Merse la ea și o băgă în congelator înainte de a pleca după Maddie. Apoi, a doua zi pe la amiază, o luă și trecu pe la el.

El răspunse la ușă, părând un pic răvășit, neîngrijit și puțin îndoit de spate pentru că încă îl durea incizia.

- Riley? Privi peste umărul ei căutând-o pe Maddie.

- Sunt doar eu. Ți-am adus niște mâncare de la mama să o pui la congelator. Și am și niște lapte, suc de portocale, ouă, pâine, carne pentru prânz și salată de legume de la magazin.

- Nu trebuia să faci toate astea, spuse el, dar o lăsă să intre. Nu muncești astăzi?

- Îhm, spuse ea punând lucrurile în frigider și congelator. Mi-am luat o pauză lungă de prânz. Mâncarea e înghețată, nu trebuie să o lași decât câteva ore să se dezghețe și scrie pe cutie ce conține. Ai ruladă de carne și piure, macaroane cu brânză, lasagna, compoziția

aceea pentru chiftele pe care o face ea... Își înălță capul și ascultă. Nu se auzea televizorul. Dormeai?

El arătă spre masa de bucătărie pe care era așezat laptopul lângă o ceașcă de cafea.

– Plăteam facturile, spuse el.

– Ai probleme financiare din cauza accidentului?

– Nimic serios, spuse el clătinând din cap. Nu voi primi cât trebuie pe mașina aceea, dar cred că doamna, o fată, de fapt, a fost acuzată că a trecut pe roșu, așa că poate cei de la compania ei de asigurări vor plăti. Râse înfundat. Măcar are asigurare. Ultimul tip care a intrat în mine nu avea.

Riley se încruntă.

– A intrat cineva în tine?

– Acum zece ani. Maddie nu era în mașină. Pe atunci încă o puneam în scaunul de mașină, nu-i așa? Nu mergea cu mine prea des.

Pentru că Riley evitase s-o lase cât mai mult posibil. Nu pentru că Jock era un șofer imprudent. Pentru că ei îi plăcea să dețină controlul. Mai ales asupra lui. Clătină din cap un pic tristă. Era limpede că Maddie îl adora. Iar ea încercase să îi acorde cât mai puțin timp posibil cu tatăl ei.

– Ai mâncat?

– Încă nu. O să mă uit în frigider după ce termin. Și mulțumesc. A fost drăguț din partea ta.

– Îți fac un sendviș și niște salată. Termină cu facturile. Mai ai cafea?

– Acolo, spuse el arătând spre blat.

Era puțin stânjenită și își dădea seama că Jock era confuz și suspicios. Dar trebuia să înceapă de undeva. Așa că se întoarse la computer. Ea scoase ce avea nevoie – cuțit, furculiță, farfurie, pâine, maioneză. Fu impresionată să vadă că era foarte ordonat. Frigiderul era curat lună – ceea ce era un semn bun.

– Drăguț, spuse ea.

Frigiderul era întotdeauna unul dintre ultimele lucruri care ajungeau să fie curățate. Avea salată și roșii,

așa că le adăugă la sendviș. Își făcu curaj să încropească o mică salată pentru ea și pentru el, apoi îi duse farfuria. Își făcu o ceașcă de cafea și se așeză alături de el la masă.

El o privi un moment îndelungat.

– Mănânci cu mine?

– Un pic din salata asta, spuse ea. Dacă e în regulă.

– E OK. Deci ai vorbit serios. Vrei să fim prieteni?

– Ascultă, dacă preferi să plec...

– Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Riley își puse mâinile în poală, fără să se atingă de salată și cafea.

– Da, spuse ea. În primul rând, m-am simțit prost în legătură cu seara de Crăciun, în legătură cu cearta pe care am avut-o și m-am gândit întruna la asta. Ai pus punctul pe i, Jock, am fost furioasă. E adevărat, și am crezut că am tot dreptul să fiu furioasă. Dar apoi când ai fost accidentat și am văzut cât de îngrozită era Maddie, mi-am dat seama că ai încercat mereu cu mine, chiar dacă nu a mers prea bine de cele mai multe ori și că eu nu ți-am prea acordat nici o șansă. Iar fiica noastră ne iubește pe amândoi.

– Da, așa e.

– Iar tu ai o relație foarte strânsă cu ea, de care eu de-abia știam. Nu părea că vă vedeți atât de des.

El ridică din umeri.

– Nu mi-ai lăsat prea mult loc de întors în sensul ăsta și n-avea rost să îi îngreunez viața lui Maddie presându-te prea tare. Așa că i-am luat un telefon și...

– Era mult prea mică pentru telefonul acela!

Jock așteptă răbdător să își încheie izbucnirea, ceea ce se întâmplă în curând. Iată, iarăși trăgea concluzii, controla lucrurile. Își arcui buzele ușor.

– Ah, spuse ea, întristată.

– I-am luat un telefon și un laptop ca să putem comunica și am păstrat legătura. Am mers la școală când avea evenimente de fiecare dată când am putut. Nu mi-o permitea programul întotdeauna – trebuia să fiu

la magazin noaptea de multe ori. Dar putem vorbi. Este foarte deşteaptă, Riley. Ca tine.

Ea simţi că roşeşte puţin.

- Tu eşti deştept, spuse ea. Sigur are picioarele tale.

El râse.

- Da, o admir de la 13 ani. E o frumuseţe.

- Nu ştiam că i-ai spus despre Emma. N-am ştiut o grămadă de lucruri despre care aţi vorbit.

- I-am spus lui Maddie că nu era o idee bună să îţi spună ce vorbea cu mine şi să-mi transmită ce discutaţi voi. I-am spus că asta ar cauza mai multe fricţiuni între noi. Şi nu dorea asta.

- Nu ştiu de unde să începem, spuse Riley. Am cam fost la cuţite multă vreme.

- Nu chiar. Nu totdeauna, spuse el. Te-am înfuriat rău de câteva ori, dar în preajma lui Maddie am fost întotdeauna drăguţi unul cu altul. Cel puţin toleranţi, datorită lui June. Dar este un lucru care mă cam roade. Nu ştiu dacă îndrăznesc să vorbesc despre el.

- Poate c-ar fi mai bine, spuse ea. Haide să dăm cărţile pe faţă.

- Trebuie să promiţi că nu vei ţipa şi nu vei arunca cu lucruri. Sunt în convalescenţă după o operaţie majoră.

- Niciodată nu am... Se opri, căci începuse să ridice vocea. Nu am aruncat niciodată nimic.

El zâmbi.

- Cel mai tare ai părut să te înfurii pe mine când ţi-am spus că ţin la tine. Am vrut să avem o şansă. Am crezut că pot fi un soţ decent şi-mi plăcea să fiu tată. Ştiam că am dat-o în bară rău de tot la început, ştiam că nu sunt destul de bun pentru tine, dar...

- Nu am început cum trebuie... spuse ea.

- E vina mea. Nu am nici o scuză. Îmi retrag cuvintele - nu am nimic altceva decât scuze. Eram tânăr şi prost, îngrozit, confuz, ca să nu mai spun că mă simţeam complet incompetent. Voiam să fac ce trebuie şi eram foarte sigur că nu sunt capabil. Nu aveam şcoală, nu aveam bani, doar o slujbă amărâtă, cu jumătate de normă...

– Nu a fost doar vina ta, spuse ea. Uite, nu ai cum să înțelegi, dar a trebuit să depășesc multe lucruri. Am fost un copil sărac. Un copil sărac fără tată. Am înșelat-o pe prietena mea cea mai bună cu iubitul ei și mă uram, cum era firesc. Mi-era rușine, eram furioasă și foarte disperată. Am avut o oarecare satisfacție dând vina pe tine pentru toate problemele mele. Apoi mi-am pus pe picioare compania și mi-a fost teamă să privesc în jur cel puțin 12 ani. Când mi-ai cerut o nouă șansă, nu te auzeam.

– Ți-am cerut-o de câteva ori...

– Te-ai căsătorit cu Laurie...

– Am crezut că poate voi scăpa de durere. N-ar fi trebuit să-i fac asta.

– Dar te-a părăsit!

– Am știut imediat că nu funcționa, dar voi fi cinstit cu tine. Aș fi rămas. Nu aveam de gând să dau greș de două ori. Dar dacă crezi că relația asta este complicată... Dumnezeule, viața lui Laurie era un dezastru. S-a împăcat cu fostul ei. Probabil că nu ar fi trebuit să divorțeze din capul locului și se ceartă non-stop.

– E posibil să reparăm lucrurile și să fim prieteni? întrebă ea. Sau resentimentele sunt prea adânci?

– N-am nici un resentiment, Riley. Am făcut pace cu greșelile mele. Am o familie grozavă, o fiică minunată, o slujbă bună, câțiva prieteni și o viață decentă. Dacă putem fi prieteni, voi fi un bărbat fericit.

– Ne-am certat prea mult în fața lui Maddie? întrebă ea.

El râse un pic.

– Nu mai mult decât cuplurile căsătorite obișnuite, spuse el. E de ajuns să te uiți la Maddie o singură dată și îți dai seama – e cât se poate de normală ținând cont că e fiica mea. Ești o mamă minunată. Și nu mai ești copilul sărac, asta-i sigur.

Ea oftă.

- Habar n-ai de câtă ambiție disperată a fost nevoie. Tânjesc după un pui de somn de 15 ani. Îi aruncă o privire lungă. Nu te simți niciodată... singur?

El clătină din cap.

- Foarte rar. Uneori trece prea multă vreme fără să o văd pe Maddie, dar pot vorbi oricând cu ea. Însă să mă simt singur? Nu prea. Tu?

Ea încuviință din cap.

- Chiar dacă am oameni buni lângă mine. Uneori simt că îmi lipsește ceva.

- Ei bine, *asta* înțeleg. O să fie în regulă pentru tipul cel nou dacă ești prietenă cu tatăl fiicei tale?

- Tipul cel nou? întrebă ea. Apoi își aminti. O! Logan, detectivul. Nu sunt sigură că se va alege ceva. E un tip grozav. Dar... Își mușcă buza.

- Riley, este primul tip cu care te vezi de când ne-am despărțit, spuse el.

- Nu, am mai avut câteva întâlniri, spuse ea. Nu m-am potrivit cu nici unul.

El nu făcu decât să zâmbească.

- Iată-ne aici. Doi oameni care au avut un copil, au crescut o fetiță împreună, s-au certat ca un cuplu irascibil de multă vreme căsătorit și care nu au putut găsi pe nimeni care să umple golul. Nu te face puțin curioasă?

- Haide să fim prudenți, Jock. Dacă stricăm lucrurile din nou, s-ar putea să ajungem să ne urâm.

- Dacă greșesc iarăși, s-ar putea să mă urăști, dar eu nu te voi urî niciodată. Nu te-am urât niciodată. Din când în când m-am mai înfuriat, dar întotdeauna te-am iubit. Doar că nu am știut cum să mă comport. Eram un copil.

„Nu mai este un copil", se gândi ea.

- Ia-o încet, spuse ea.

Mâncară prânzul, vorbiră despre Maddie, apoi Riley făcu curat în bucătărie și spuse că trebuie să se întoarcă la muncă. O conduse la ușă, apoi o întoarse spre el și o sărută blând pe frunte.

- Ai mare grijă, Riley, spuse el. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Dar nu mă joc. Dacă nu îți este bine cu mine, asta e. Nu vreau să experimentez, spuse el. Nu ești singura care are sentimente.

- Știu. Știu.

capitolul 19

Emma fu nerăbdătoare tot drumul spre casa lui Aaron Justice. Aștepta cu nerăbdare să îl revadă, dar era un pic îngrijorată cum îl va plăti pentru munca pe care o făcuse când se dovedise că nu mai erau bani în contul acela. Ar fi trebuit să-l sune și să-i spună să încheie ce făcea - investise deja un timp prețios. Va găsi o cale de a-l plăti până la urmă. Și se hotărî - nu va încerca să le ia casa surorilor. Chiar nu i-ar fi adus nici o bucurie.

Aaron avea acum un mic birou acasă, în casa pe care o împărțise cu regretata lui soție. Era o casă încântătoare, în care Emma nu mai fusese niciodată.

- Emma, ce mă bucur să te văd. Intră, am făcut niște ceai. O invită să ia loc. Nu știu ce-ți mai amintești de când am venit în vizită și ne-am uitat peste testamentul tatălui tău, imediat după moartea lui. Erai foarte tânără și sufereai. Te-am încurajat să mă suni, dar nu ai făcut-o niciodată.

Ea ridică din umeri.

- Nu știu de ce aș fi făcut-o, spuse ea. Mi-amintesc că ai spus că ar trebui să existe niște bani care să mă ajute cu școala, dacă voi merge la colegiu. Iar Rosemary mi-a trimis, într-adevăr, bani de cheltuială uneori.

El se încruntă.

- Haide să revedem condițiile testamentului, ca să-ți împrospătezi memoria. Bunurile lui John Shay urmau să fie împărțite în două - jumătate erau pentru Rosemary, soția sa, iar jumătate aveau să fie împărțite între copii. Rosemary era executorul testamentului. Totodată era și administratorul averii, ceea ce însemna că moștenirea

păstrată în custodie pentru copii nu putea fi cheltuită cu un iubit tânăr.

Emma aproape că izbucni în râs.

– În testament erau incluse toate cele trei fete, chiar dacă Anna nu era copilul biologic al lui John. Iar planul său fusese să distribuie veniturile în timp – jumătate din cât le revenea când fiecare dintre ele împlinea 30 de ani, iar cealaltă jumătate la vârsta de 35 de ani. Însă bunurile acelea erau disponibile pentru anumite cheltuieli rezonabile – traiul zilnic –, cum ar fi costurile aferente locuinței, educației, plata parțială a unei case, cheltuieli medicale suplimentare, neacoperite de asigurarea medicală etc.

– Mi-am plătit singură colegiul, zise Emma.

– Știu, răspunse Aaron. După cum ți-am spus, Rosemary și-a luat un alt avocat la scurt timp după moartea tatălui tău. La câțiva ani după, a schimbat avocații din nou. I-a cerut noului avocat să scrie un nou testament, lucru la care avea dreptul. Dar banii pe care tatăl tău i-a pus deoparte pentru tine și pentru surorile tale făceau parte dintr-un fond irevocabil, ceea ce însemna că dacă retrăgea ceva din el pentru lucruri cum ar fi colegiul, trebuia să aibă acte justificative. Și urma să moștenească și casa – nu era inclusă în fondul acela. Emma, ai primit ceva din averea tatălui tău?

Emma clătină din cap.

– Rosemary a spus că nu și-a putut permite mai mult decât să întrețină casa și să crească trei fete până la vârsta la care puteau deveni independente. M-am socotit norocoasă că primeam bani de cheltuială cât am fost la școală. Puțini, dar m-au ajutat.

– Avea chitanțe pentru cursuri și cazare...

– Mi le-a cerut. Ca să țină evidența, spunea.

– Când ai împlinit 30 de ani, ar fi trebuit să primești niște bani.

– Uau, răspunse ea. N-am știut asta. Sau poate că nu mai țin minte. Tata era un om simplu. Știam că s-ar

putea să fie bani doar pentru a o ajuta pe Rosemary să crească trei fete până deveneau adulte.

- Avocatul lui Rosemary ne-a pus la dispoziție o fișă contabilă a fondului. Am să-ți dau un extras de cont care s-ar putea să fie extrem de inadecvat, având în vedere casa, fondurile redirecționate greșit, alte mici detalii și îți recomand să discuți cu un contabil. Ar trebui să o dai în judecată pe cea care administrează contul.

Emma izbucni în hohote amare de râs.

- Aaron, e pe moarte. Am văzut-o. I-a mai rămas foarte puțin timp și nu a fost plăcută. Mi-a cerut să le las în pace pe fiicele ei - a spus că le lasă lor casa și banii rămași. Nu le voi da în judecată. Nu mai calc la tribunal niciodată.

- Din nefericire pentru Rosemary, nu poate redirecționa termenii fondului. Suma care ți-a fost lăsată este inadecvată. Ai dreptul la mai mulți bani. Mi-e teamă că a fost iresponsabilă.

Emma clătină din cap.

- Voi primi ce mi se dă și te voi plăti pe tine, dar nu voi merge mai departe - poate să ia povara în eternitate cu ea. Iar fetele acelea meschine care au primit casa și grosul economiilor de-o viață ale tatălui meu se pot îneca cu ele. Am învățat câte ceva despre bani, domnule Justice. Îți pot face viața amară.

- Ar trebui să te gândești la viitorul tău, totuși...

- Și să contest testamentul? O, ce le-ar mai plăcea ziariștilor. Nu, dacă au mai rămas o mie de dolari, te voi plăti. Altfel, ideea de a încerca să obțin banii tatălui meu nu mă atrage deloc. Știu, ai spune că sunt mai pragmatică, dar am văzut ce poate face foamea de bani unui om. Îmi câștig traiul curățând toalete, domnule Justice. Am un iubit care este profesor la școală, un profesor minunat. Mă simt mai bogată acum decât atunci când eram căsătorită cu Richard. Nu am nevoie de nimic mai mult. Mi-e bine.

El rămase fără cuvinte un moment. Își încrucișase frumos mâinile pe birou și o privea serios.

– Emma, spuse el. Nu sunt doar o mie de dolari.

– Ei bine, ce norocoasă sunt, spuse ea râzând. Şi eu care credeam că s-a terminat Crăciunul. Atunci câţi sunt?

– Suma pe care o voi menţiona reprezintă jumătate, ce ţi se datora la vârsta de 30 de ani, urmând să ţi se mai facă încă o plată destul de curând, când vei împlini 35 de ani. Înainte de a face un audit pentru a vedea dacă nu există mai mulţi bani ascunşi acolo, suma despre care vorbim este 463 072 de dolari.

Emma rămase cu gura căscată, privindu-l ţintă, şocată. Apoi îşi dădu ochii peste cap şi leşină, căzând de pe scaun şi izbindu-se de podea.

Aşezat la biroul său, Logan se simţea frustrat de încercările sale ratate de a o prinde pe Riley singură în timpul sărbătorilor. Familia era pe primul loc, înţelegea asta. Şi îi explicase că oamenii nu anulaseră serviciile de menaj decât dacă plecau din oraş, iar departamentul care se ocupa de curăţarea birourilor continuase să îşi deruleze activitatea.

Iar apoi avusese loc accidentul fostului ei. Chiar dacă nu fuseseră căsătoriţi niciodată, nu încăpea îndoială că el era fostul ei. Şi, deşi Riley insistase că o făcea de dragul lui Maddie şi nu al ei, petrecea o grămadă de timp cu el.

Dar sărbătorile trecuseră, Maddie începuse şcoala, iar fostul putea să se întoarcă la muncă. Toată lumea putea reveni la programul normal şi până la finalul lunii el şi George urmau să încheie supravegherea asupra Emmei Shay. Trecuseră şase luni de supraveghere şi ascultare a telefoanelor şi nimeni nu vorbise despre bani, contul bancar era absolut în regulă, Emma continua să facă curăţenie în case şi totul părea să fie bine în lume.

Era posibil ca judecătorul federal să prelungească mandatul, dar nu se va baza pe nimic din ce descoperiseră George şi Logan. Nu existaseră apeluri către Aruba, nici un dialog suspect şi nici un ban nejustificat.

– Am vești bune, spuse Georgianna. Am prins un fir. Transferă bani.

– Poftim? întrebă el confuz.

– Sume mari. Avem un transfer bancar de aproape jumătate de milion.

– Pe bune? spuse el uluit. Știm de unde provin?

– Vom ști în curând. Nu trebuie decât să ne exercităm mandatul. Și cred că vom notifica FBI-ul și ne vom oferi să deschidem o investigație.

– Putem să notificăm FBI-ul și să-i lăsăm *pe ei* să deschidă investigația, sugeră el.

– Este investigația noastră, spuse ea.

– Nu trebuie să fie.

– Faci cumva alegerea cea mai ușoară? îl întrebă. Bați în retragere ca să nu încurci treaba cu fata? Vrei să te retragem din investigație pe motiv de conflict de interese?

– Nu există nimic care să indice că Riley ar avea vreo legătură cu situația financiară a Emmei Shay.

George oftă, apoi trase aer adânc în piept.

– Emma este foarte tare legată de familia Kerrigan. Mai mult decât cred că-ți dai seama. Lucrează pentru Riley Kerrigan, se culcă cu Adam Kerrigan, socializează cu June Kerrigan, și celălalt tip? Fostul fetei tale? A fost iubitul ei în liceu și și-au reînnoit prietenia. S-a referit la el în conversațiile cu Adam. Și mai există ceva care mă îngrijorează și mă face suspicioasă. Emma Shay poartă un dialog serios cu o adolescentă pe care o numește Bethany și mă întreb dacă nu cumva este Maddie Kerrigan care și-a luat un nume fals sau vreo prietenă apropiată de-a lui Maddie. Emma și fata sunt apropiate. Par să fi stabilit o legătură dintr-un motiv și nu sunt sigură ce este. Fata se plânge despre mama ei vitregă, și Emma îi ridică moralul. Este posibil să fie copilul Emmei, care a fost dat spre adopție? Acesta să fie motivul pentru care ascunde banii? Un copil?

– Ce?

– Era doar un gând. O presupunere, de fapt. Ce coincidență că Maddie Kerrigan are 15 ani și această Bethany, cine-o fi, are aceeași vârstă și este tulburată. Lăsând asta la o parte, transferul de bani este suficient pentru a avea o cauză probabilă. Vom primi aprobarea, vom mai studia terenul, iar apoi o chemăm să o luăm la întrebări.

El tresări.

– Există un motiv pentru care nu ne facem de lucru cu suspecții.

– Riley nu este suspectă!

– Este o persoană care ne interesează și are o relație apropiată cu suspecta noastră.

Logan știa că asta nu avea să fie de bine pentru relația lor. Riley nu era proastă. Va face cu ușurință legăturile. Nu o întâlnise întâmplător la magazinul de alimente, fără să aibă vreun motiv sau vreo intenție ascunsă. Știa că Emma avusese o legătură cu familia Kerrigan și dăduse peste Riley și apoi la naiba! Era exact genul de femeie pe care o voia. Cumva, credea că putea să o prindă pe Emma fără să strice relația incipientă cu Riley.

– De aceea nu ne facem nevoile unde mâncăm, spuse George.

Știa de ce. Doar că nu voia ca de data asta să fie adevărat.

Era a doua săptămână din ianuarie când Riley reuși în sfârșit să ia prânzul cu Logan. Tânăra bea deja un pahar de vin când ajunse el. Îi zâmbi un pic trist așezându-se la masa la care stătea ea.

– E un pic cam evident, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Am venit într-un restaurant aproape gol, la o masă oarecum izolată, duminica, să îmi poți da niște vești proaste.

Ea oftă din rărunchi.

– Haide, spuse ea. Să bem un pahar de vin. Să vorbim. Să luăm prânzul.

- Voi bea vin cu tine, dar mă mai gândesc la prânz.

Chelnerul veni imediat luându-i comanda.

- Nu trebuie să aştepţi vinul. Dă-i drumul, spune-mi.

- Ce crezi mai exact că se va întâmpla aici? întrebă ea.

- Cred că te vei despărţi de mine.

- În primul rând, nu credeam că avem o chestie serioasă, spuse Riley. Şi-n al doilea rând, ştiu că am fost greu de găsit în ultimele două săptămâni - de la accidentul lui Maddie -, dar tocmai asta urăsc la întâlniri. Doar pentru că ieşim de câteva ori, ne simţim bine şi râdem, ai aşteptări să devină o prioritate când am o fiică, o afacere...

- O mama în vârstă? întrebă el. Nu te obosi. Bărbaţii sunt nişte ticăloşi stângaci care pur şi simplu nu mai sună dacă nu funcţionează cum şi-au dorit. Femeile sunt complet diferite. Simt nevoia să fie sincere, să explice, să expună toate detaliile şi să se asigure că totul e bine. La locul lui. Îi fu adus vinul şi sorbi din el. Apoi ciocni cu paharul ei. Spune. Fă ce ai de făcut.

- Uau, faci totul să pară oribil. De acum înainte cred că voi merge pe varianta care spune că e mai bine să nu mai suni.

- Nu, e mai elegant aşa. Sunt gata să aud. Cred că ştiu ce sunt pregătit să aud.

- Ce crezi că ştii?

El clătină din cap.

- În nici un caz. Tu eşti cea care ţine discursul.

- Îmi pare rău. Voi întrerupe aventura întâlnirilor noastre. Poate pentru o vreme, poate pentru totdeauna, timpul va decide. Se pare că am nişte probleme vechi de rezolvat. Bagaj din trecut. Sunt la fel de surprinsă ca tine.

- Fostul, spuse el.

- Nu ar trebui să îi spui aşa. Este tatăl lui Maddie.

- Iar accidentul te-a făcut să-ţi dai seama cât de mult ţii la el.

Nu era o întrebare.

– Nu tocmai, dar pe aproape. Am petrecut cu toţii Crăciunul acasă la mama, ceea ce e cât se poate de obişnuit dacă nu cumva Jock mă convinge să-l las să o ducă pe Maddie acasă la mama lui. Și după aceea am trecut pe la el ca să vorbesc despre Maddie. Nimic urgent, doar despre faptul că trecem într-o nouă fază în care o creştem împreună. Se maturizează şi vom merge să vizităm colegii la anul! Mi-am dat seama că nu mai fusesem niciodată la el în casă. Nu ştiam că Maddie are o cameră absolut perfectă acolo, pe care o foloseşte foarte rar. A fost puţin şocant să-mi dau seama cât de dificilă şi de distantă am fost atunci când venea vorba despre Maddie şi Jock şi... Ei bine, nu a trecut mult, a avut loc accidentul şi a fost rănit grav.

– Şi ţi-ai dat seama că aproape ţi-ai ratat şansele?

Riley clătină din cap.

– Nu, a fost din cauza lui Maddie. Era aproape isterică. A fost atât de zguduită şi de îngrozită – tatăl ei este mult mai important pentru ea decât mi-am dat seama. Cum am putut să fiu atât de proastă? Aşa că încerc să ajut puţin – l-am vizitat la spital, cu Maddie desigur, i-am dus de mâncare în timp ce îşi revine şi în mare măsură nu fac decât să vorbesc cu el.

Logan privi în jos.

- Fiica mea are aproape 16 ani, Logan. Şi am petrecut ultimii 16 ani furioasă pe Jock pentru că a fost idiotul care a distrus totul. Nu doar o dată! Şi e primul care recunoaşte că a făcut nişte greşeli extrem de imature. Am fost foarte încăpăţânată. M-am gândit că poate este momentul să îl cunosc, acum că s-a maturizat. Nu am nici o aşteptare – s-ar spune că dacă ar fi fost să fim un cuplu, s-ar fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar vreau să explorez ideea de a fi prieteni, dacă poţi înţelege. Într-o zi vom fi bunici, căci vom avea nepoţi.

– Şi nu ne putem vedea în timp ce încerci să te înţelegi cu fostul tău de dragul nepoţilor? întrebă el. Nu mă prosteşti, Riley. Vrei să fii deschisă la ceva mai mult

decât prietenie. Neagă, dă-i drumul. Căci știu deja că nu minți.

– Atunci știi de asemenea că nu mă mișc repede, spuse ea. Iar tu te miști puțin cam repede.

– Nu mai am încă 15 ani înainte.

– În nici un caz nu aș sugera să aștepți atâta după cineva ca mine. Vrei să luăm prânzul?

– De ce? Mai este și altceva de spus? întrebă el.

– Te rog, Logan. Îmi placi. Îmi placi foarte mult. Cred că nu ne-am sincronizat prea bine și sunt complet sinceră când spun că nu știu încotro se îndreaptă lucrurile cu Jock. E posibil să rămânem prieteni?

– Să comandăm de mâncare, spuse el deschizând meniul.

– Da, haide, zise ea, făcând același lucru.

Aleseră mâncarea, comandară, iar ea îi mulțumi.

– Nu-mi mulțumi încă, spuse el. Vom lua prânzul. Apoi îți voi spune – nu prea vreau să fim prieteni. Mă îndrăgostesc de tine și cred că o știi. De asemenea, cred că poate ți-e teamă de asta. Eram dispus să aștept, să suport să fiu al treilea sau al patrulea pe lista ta. Eram dispus să risc pentru tine. Așa că vom lua prânzul, vom vorbi puțin, apoi ne vom lua la revedere. Iar dacă vei fi vreodată pregătită să iei lucrurile de unde le-am lăsat, adică destul de aproape de următorul nivel în ecuația bărbat-femeie, ai numărul meu. Dar nu voi aștepta să mergi să vezi cum stă treaba cu fostul tău.

– Nu cred că înțeleg deloc, spuse ea.

– O, da. Înțelegi. Poate că tu nu intenționezi decât să îl cunoști ca să puteți fi bunici împreună, dar îți garantez, el nu va vedea lucrurile așa.

– De unde știi asta?

– Sunt bărbat, Riley. De-asta știu.

Se dovedi că John Shay era un milionar deghizat într-un om obișnuit. Un bărbat lipsit de pretenții, muncitor, cu gusturi echilibrate, dar excelente. Împreună cu prima sa soție își construise o casă solidă, într-un cartier

bun şi economisise şi investise toată viaţa. Emma nu apăruse decât când avea 35 de ani şi îşi pierduse soţia din cauza unui blocaj renal cauzat de diabet, un an mai târziu. Strânsese bani frumoşi până să moară, iar cu banii din asigurare fusese plătită casa, care era estimată la un milion şi un sfert.

John cumpăra maşini bune şi le conducea până se stricau de bătrâneţe, făcea singur treabă în curte şi şi-ar fi putut permite să meargă în vacanţă în Europa sau poate o casă de vacanţă, dar în schimb economisise şi investise. A doua soţie lucrase, copiii erau întotdeauna bine îmbrăcaţi şi insista să aibă o saltea bună. Nu se zgârcea niciodată la mâncare; mâncaseră bine şi sănătos. Emma s-ar fi aşteptat ca tatăl ei să fi lăsat o sumă rezonabilă menită să acopere anii de pensie, dar fu complet nepregătită pentru averea de câteva milioane de dolari.

Era evident că Rosemary făcuse ce făcuse întotdeauna atunci când venea vorba de Emma – luase banii care îi aparţineau acesteia şi îi dăduse Annei şi lui Lauren, două tinere care moşteniseră furia şi răutatea mamei lor. O vreme Emma fu tristă că cele două dobândiseră casa tatălui ei, dar apoi se gândi că aveau să trăiască acolo la bătrâneţe, iar tristeţea se transformă în milă. Habar n-avea dacă vreuna dintre ele avea vreo relaţie importantă sau dacă aveau parte de dragoste, dar păreau mult prea nefericite pentru aşa ceva. Însă Rosemary era o femeie rigidă şi negativă şi fusese căsătorită de trei ori.

Emma îi dădu lui Aaron informaţiile ei bancare şi el făcu aranjamentele necesare ca banii pe care era îndreptăţită să-i primească să-i fie transferaţi în cont – nu ştia ce avea să facă cu ei încă.

După experienţa ei cu Richard nu era dornică să îi încredinţeze unui broker sau unui manager financiar, aşa că se gândi că va întreprinde ea însăşi o mică cercetare despre investiţii pentru a face ceva care părea sigur. Era fiica tatălui ei, la urma urmelor.

Rosemary muri, iar Emma se dusese să-şi ia rămas bun. Adam o însoţi. Merse doar la priveghi şi trimise

un aranjament floral foarte mare. Nu erau prezenţi prea mulţi oameni, în mare parte prieteni de-ai Annei şi ai lui Lauren, şi nu stătu mult.

Nu spuse nimănui despre bani, nici măcar lui Adam. Când acesta observă că era puţin melancolică, se scuză că era probabil din cauza morţii lui Rosemary şi a surorilor ei care o deprimaseră puţin. Dar de vină erau banii. O neliniştеau. O îngrijorau. Decise că trebuia să se elibereze şi să-i explice lui Adam că fusese buimăcită de o sumă stânjenitor de mare.

Îl întrebă dacă putea găti acasă la el, vineri seara. Era sfârşitul lui ianuarie şi el fu încântat de propunere. Nu se pricepea cine ştie ce în bucătărie – exersase prea puţin de-a lungul anilor –, aşa că făcu o oală mare de spaghete şi chiftele, cumpără pâine cu usturoi care nu trebuia lăsată decât câteva minute în cuptor şi făcu o salată simplă.

– Perfect, spuse Adam.

– Am făcut o porţie mare ca să putem mânca spaghete prăjite mâine-seară. Dacă mă inviţi din nou.

– Vreau să fiu cu tine în fiecare seară, dacă doreşti şi tu asta, spuse el.

– Adam, trebuie să-ţi spun ceva. Am omis să-ţi povestesc ceva. Doar de două săptămâni, dar trebuie să spun cuiva şi tu eşti singurul care contează cu adevărat.

– Mi se părea mie că e ceva în neregulă, spuse el. Am fost îngrijorat.

Îi explică despre testament. Nu-i spuse cât primise, dar îi spuse că era o sumă substanţială.

– Emma, e fantastic! Dar cum Dumnezeu a crezut Rosemary că va ascunde banii de tine?

– Nu sunt sigură, ştiu doar că a administrat banii. Avocatul, care a fost prietenul tatălui meu, a spus că mai sunt şi alţii, în special o treime din valoarea casei, dacă vreau să lupt pentru ea. Adam, am pus banii în bancă şi sper să nu regret, dar l-am rugat pe Aaron să nu mai continue demersul. Mai există un cec pe care îl voi primi la 35 de ani şi îl voi pune şi pe acela la bancă. S-ar

putea ca surorile mele... surorile mele singure, furioase şi nefericite să fie foarte bogate, dar nu voi ataca administrarea fondului. Am terminat. Faptul că am peste 10 000 de dolari în bancă mă face să nu mă simt în largul meu.

El râse.

- E un lucru despre care trebuie să vorbeşti cu Lucinda, spuse el. Dar ai nişte mici economii, Emma. Nu se mai prăbuşeşte cerul în capul tău.

- De ce mă simt prost dacă am ceva? Vinovată?

- De ce te surprinde asta după ce a făcut Richard? Ascultă, dacă nu poţi să scapi de vină nici măcar cu terapie, poţi să-i dai de pomană.

- Tu ai face-o?

- La dracu', nu, spuse el rânjind. Am muncit toată viaţa pentru un cont de economii. Am 37 de ani, un cont privat de pensie, nişte bani puşi la ciorap, o pensie de profesor, iar ipoteca va fi plătită în întregime în zece ani pentru că fac mereu ore suplimentare. Mama e în siguranţă, Riley are o afacere de mare succes, banii de colegiu ai lui Maddie sunt la bancă... Suntem foarte bine. Dacă mi-ar trânti cineva o grămadă de bani în poală, nu m-aş simţi vinovat decât dacă ar fi furaţi.

- Dar pun pariu că i-ai folosi ca să ajuţi oameni, spuse ea.

- Emma, ajut oameni în fiecare zi. Mama ajută oameni şi animale. Riley crede că nu face decât să lucreze pe brânci, dar uită-te la ce a construit şi cum le ajută pe mamele singure pe care le angajează. Pentru cei mai mulţi, să ajuţi oamenii este fie un mod de viaţă, fie nu e deloc.

Iar ea se gândi: „Are atât de mare dreptate. Voi sta o vreme liniştită şi voi afla exact cum să folosesc moştenirea tatălui meu pentru a ajuta oamenii".

- Una dintre cele mai bune căi de a ajuta lumea este să nu o împovărezi niciodată. Oferă bani, oferă timp, oferă dragoste şi asigură-te că îţi acorzi şi ţie puţin, astfel încât să nu trăieşti în lipsuri.

– Ești atât de înțelept.

– Băieții săracii muncesc mai mult ca să fie înțelepți. Sunt foarte recunoscător că nu mai sunt băiat sărac. Și sunt foarte recunoscător pentru aceste spaghete. Și să știu că nu ai nici un motiv real pentru a fi tristă.

Vorbiră până noaptea târziu. Discutară diverse idei legate de ce însemna să o duci cu adevărat bine, să trăiești momentul, să fii prezent, conștient și recunoscător. Ce însemna abundența, de fapt? Emma parcursese întregul spectru financiar de atâtea ori, ar trebui să știe. Fusese una dintre fetele care o duceau bine la școală, se luptase în colegiu și aproape că nu avusese destui bani ca să intre într-o frăție studențească. Primii ani în New York fuseseră extrem de grei, dar plini de oameni asemenea ei și de multă distracție. Apoi urmaseră anii cu Richard, în care se simțise adesea ca un oaspete în propria ei viață. Și iat-o în brațele unui bărbat bun și sincer, și totul îi părea cât se poate de real. Plin de bogăție.

Dimineața, Emma începu să se miște când îl auzi umblând prin casă: se ridică, puse cafeaua la făcut, merse la duș. Când auzi că se închide dușul, tânăra se duse la bucătărie să bea cafea și în secunda în care atinsese podeaua, se simți ciudat. Era deranjată la stomac. Simți că i se înmoaie genunchii un pic.

Ajunse în bucătărie și fu copleșită instantaneu de o greață puternică și dădu fuga la chiuvetă. Vomă și se înecă – nu c-ar fi avut ce să dea afară. Simți că Adam veni în spatele ei, o prinse de frunte și o frecă încet pe spate. Dădu drumul la apă, se clăti, întinse mâna după un șervețel și încet, tremurând, se întoarse cu fața spre el.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Eu nu am avut probleme cu spaghetele, spuse el.

– Habar n-am ce s-a întâmplat, spuse ea. Trase aer în piept. Acum mă simt perfect bine. Chiar îmi place mirosul cafelei.

– Emma, întrebă el, când ai avut ultima dată ciclu?

– O, la dracu'! exclamă ea.

•

Era aproape imposibil să stabileşti o consultaţie la ginecolog, mai ales dacă erai însărcinată în patru săptămâni. În general, îţi dădeau vitamine şi te consultau prima dată la două luni, poate trei. Dar Adam avea un coleg a cărui soţie era ginecolog şi îl sună rugându-l să-i facă un favor pentru că Emma era îngrijorată. Se temea că testul de sarcină ieşise pozitiv pentru că ceva era în neregulă. La urma urmelor, făcuse teste şi tratamente de infertilitate timp de mai bine de un an.

- Nu văd nimic în neregulă, spuse dr. Winnet. Şi e clar că eşti însărcinată. Vei naşte la toamnă.

- Dar mi s-a spus că singura mea speranţă este in vitro!

- Voi solicita fişele de la specialistul tău şi voi face nişte analize de sânge, dar dacă ai fost infertilă, acum nu mai eşti. Şi se pare că ai o sănătate excelentă.

Fişele ei medicale erau electronice şi prin urmare fură transferate de la dr. Grimaldi din New York în două zile. Dr. Winnet o sună.

- Sunt puţin confuză. Spui că ai făcut nişte teste de fertilitate? Pentru că nu găsesc nimic altceva în fişa ta decât analizele regulate, anticoncepţionale şi îndepărtarea unui chist.

- Nu, nu, nu anticoncepţionale. Luam hormoni pentru a stimula ovulaţia. Mi s-a făcut o ecografie pentru că aveam trompele uterine blocate. Ne pregăteam să mi recolteze ovule pentru sarcina in vitro când... Se opri. Când Richard a spus: „Nu am timp să mă ocup de asta, când sunt prins până peste cap cu investigaţia. Îmi cer întruna hârtii. Ocupă-te tu şi vom încerca".

- Poate că voi putea găsi fişe medicale mai detaliate la spital sau la clinica la care au fost efectuate procedurile.

Emma trase aer adânc în piept şi încearcă să gândească clar. Nu se putea ca totul să fi fost o minciună.

- Dr. Grimaldi are propria lui clinică.

Şi mersese cu Richard după închidere din cauza programului imposibil al acestuia.

– Îl voi suna și voi întreba dacă au fișele intervențiilor la care ai fost supusă.

Dar nu exista nimic.

– E posibil ca fișele să fi fost pierdute? întrebă Emma.

– Posibil, dar improbabil, spuse dr. Winnet. S-a întâmplat, deși rar, dar, lăsând asta la o parte, analizele de sânge sunt bune, examenul fizic a fost excelent și nu ai nici un motiv de îngrijorare.

Emma nu avea să știe niciodată sigur, dar bănuia că fusese prinsă în pânza numeroaselor minciuni ale lui Richard din nou. Când sugerase prima dată să facă un copil, lui nu-i plăcuse ideea din cauza propriei vârste. Când îl bătuse la cap, făcuse programare la doctor Grimaldi – la începutul serii, când nu era prezentă decât o asistentă și nici un alt pacient. Emma simțise, cum se întâmpla deseori, că i se acordase un tratament special din cauza lui Richard. Fusese flatată că era văzută de un doctor atât de important după închiderea cabinetului. Doctorul Grimaldi păruse încântat să îl ajute pe Richard cu această mică problemă. Acum se gândi că probabil medicul fusese foarte bine plătit pentru infracțiunea sa.

– Pun pariu pe viața mea, îi spuse Emma lui Adam. A făcut niște lucruri la care nici nu aș fi visat.

– Ei bine, singurul lucru pe care vreau să îl fac cu tine este un copil. Nu am crezut că voi fi tată vreodată.

– Acum nu prea ai de ales, nu-i așa?

– Va trebui să-i spunem lui Riley, zise el. O putem face împreună, o poți face tu, cum dorești, o putem ruga pe June să ne ajute, dar trebuie să o facem. Că ne place sau nu, suntem cu toții o familie acum.

– Îmi pare rău pentru surpriză, pentru șoc, spuse ea.

– Mie nu. Nu eram sigur cum te voi convinge vreodată să îmi acorzi o șansă. Nu aș putea fi mai fericit de atât. Și nu-mi doresc decât să te fac fericită. Crezi că poți trăi cu asta?

Ea zâmbi și îi atinse fața frumoasă.

– Sunt sigură că pot.

capitolul 20

Maddie avea o întâlnire pentru dansul de Valentine's Day. Era prima ei întâlnire oficială, genul la care un băiat invită o fată la o ocazie specială, când trebuie găsită o rochie perfectă. Dar erau trei cupluri în anul doi de liceu și nici unul nu împlinise 16 ani, slavă Cerului. Așa că erau conduși cu mașina de părinți. Iar Jock veni acasă la Riley pentru a o vedea pe Maddie gătită înainte de a pleca cu partenerul ei.

Nu se purta ca una dintre caricaturile acelea de tați care mormăie și îl amenință pe tânărul slăbănog, iar Riley fu foarte mândră de el pentru asta. Era complet relaxat, complimentând-o pe Maddie, zâmbind spre copii, făcându-le câteva poze, apoi trimițându-le familiei lui. Și după ce plecară la dans, Riley deschise o sticlă de vin și turnă câte un pahar pentru fiecare. Ciocniră.

– Va fi greu să ne obișnuim cu asta – să o vedem plecând cu un bărbat așa.

– Nu era un bărbat, spuse el. O trase pe canapea lângă el. Își va da în curând seama de noi, să știi.

– Cred că habar n-are că tu ești cel cu care vorbesc noaptea.

– Probabil că nu e treaba mea, dar ce s-a întâmplat cu celălalt tip?

– Ne-am despărțit în termeni prietenești, spuse ea. L-am invitat la prânz, i-am spus că o combinație de numeroase împrejurări m-a făcut să realizez că vreau să îl cunosc pe tatăl fiicei mele mai bine. A fost cât se poate de politicos în privința asta.

– Cât se poate de *politicos*? întrebă Jock.

– Este un tip foarte de treabă, și i-am sugerat să păstrăm legătura, să rămânem prieteni, dar a spus nu, mulțumesc.

– Deștept băiat, spuse el.

– Ce vom face dacă nu va funcționa între noi? întrebă ea.

– Vrei să spui dacă nu funcționează pentru tine? Funcționează foarte bine pentru mine.

– Nu vreau ca Maddie să fie traumatizată, spuse Riley. Știi că va fi foarte încântată la gândul că părinții ei au o relație romantică. Ce se întâmplă dacă ajungem într-o fundătură, dacă ne certăm și ne despărțim din nou? Dacă se întâmpla asta?

El zâmbi și clătină din cap.

– Cuplurile se mai ceartă uneori. Oamenii au diferențe de opinie. O cuprinse cu brațul și o trase mai aproape. E OK dacă se întâmplă. Dar lucrurile acelea care ne-au ținut departe unul de celălalt ca adolescenți – nu va mai trebui să ne confruntăm cu ele. Cel puțin eu nu. Nu mai sunt speriat și imatur. Iar tu și Maddie sunteți familia mea. Crezi că nu aș face orice pe lumea asta pentru a vă proteja?

– De când ești așa? întrebă ea.

– Nu știu. Uite, nu eu sunt cel deștept. Dar mama spune că sunt rezonabil.

– Eu nu am avut pe nimeni, zise ea. Pe nimeni.

El râse înfundat.

– Aș vrea să spun același lucru, dar am făcut câteva femei absolut nefericite, căutând dragostea.

– E absolut ridicol că ne-am iubit în toți acești ani și nu am putut fi împreună niciodată. Cred că Emma are o oarecare legătură cu asta.

– Emma?

– Riley, ai fost închisă în tine în privința ei timp de 16 ani. Te-ai simțit vinovată, furioasă, singură. Ai învinovățit-o pentru atât de multe. Ai învinovățit-o când nu te mai puteai învinovăți pe tine. Apoi s-a întors, rănită după toate lucrurile prin care a trecut, și ai văzut că nu era decât o fetiță care suferea, dispusă să facă tot ce trebuia pentru a-și căpăta viața. Exact cum ai fost tu. Cei doi oameni care te-au abandonat în cel mai greu moment cu care te-ai confruntat vreodată – eu și Emma – s-au întors, sperând să aibă încă o șansă de a-ți fi alături.

– Înţeleg că aşa e în cazul tău, dar Emma?

– Emma. Lucrează la compania ta, îţi urmează regulile, stă departe ca să nu te simţi asaltată, o vizitează în secret pe mama ta ca să nu te înfurie. Faptul că s-a întors ţi-a amintit că toate greşelile noastre s-au întâmplat cu atâta vreme în urmă. Iar unele dintre ele s-au dovedit a fi adevărate daruri. Vrea să fie prietena ta din nou, Riley. Iar eu vreau să fiu bărbatul tău.

– După tot acest timp, spuse ea.

– Nu m-am putut apropia de tine până acum; nu a fost vina ta. Nu te învinovăţi. Am fost un mare ticălos. Dar acum avem tot ce ne trebuie.

– De când ţi-ai pierdut splina, sunt foarte satisfăcută.

– E plăcut să fii un pic mai în vârstă, nu-i aşa? Bancheta din spate a unei maşini sau nisipul de pe plajă sunt cu siguranţă o provocare.

– Maddie nu se poate întoarce acasă devreme fără să ne sune să o luăm cu maşina. Haide să ne băgăm în pat ca să nu ne grăbim, hm?

Riley fu uimită că sentimentele ei pasionale pentru Jock reînviară, fiind la fel de proaspete ca în tinereţe.

Dar era mult mai bine. Acum nu putea să nu observe că fiecare atingere a lui era menită să îi ofere plăcere. Descoperiseră această parte a relaţiei lor cu doar o săptămână în urmă şi deja erau ca nişte iubiţi experimentaţi, ca nişte profesionişti. Îi cunoştea corpul de parcă ar fi făcut-o de ani de zile. Jock, cel pe care era furioasă, fusese înlocuit de un bărbat tandru şi lipsit de egoism. Jock, cel pe care îl crezuse mereu un idiot, era de fapt un bărbat foarte amuzant şi intuitiv. Iar bărbatul care fusese un tată atât de bun pentru fiica lor dovedi că putea fi de încredere.

Se cuibări lângă el şi şopti:

– Cred că eşti un iubit minunat.

– Sau tu eşti astfel şi mă faci pe mine să dau bine, spuse el sărutând-o.

Lipită de trupul lui cald, se întoarse în timp o vreme. Nu avuseseră ce le trebuia pentru a reuși când erau copii. Nici înțelegerea și nici răbdarea necesare. Dar acum le aveau.

Păru că nu trecuseră decât câteva secunde când auziră ușa de la intrare deschizându-se și se treziră. Riley privi peste umărul lui Jock la ceas. Era miezul nopții.

- O, Dumnezeule, ce ne vom face?

- Mamă? strigă Maddie.

- Cred că vom ieși din dulap, spuse Jock. Dacă nu cumva ai o idee mai bună.

- Mamă? Te-ai dus la culcare? Credeam că mă vei aștepta să-ți povestesc despre... Stătea în prag. Rămase cu gura căscată. Și cu ochii mari și rotunzi. Tată? întrebă ea confuză. Ce *faceți?*

- Hmm, ei bine, nu am găsit jocul de scrabble...

Duminică dimineață târziu, Riley se duse la micul bungalow al Emmei. Știa adresa din fișa de angajare și nu avea de gând să facă ce trebuia să facă la muncă. I se păru imediat foarte drăguț, iar strada pe care se afla era plină de căsuțe, de copaci mari și de oameni în vârstă - nu se vedea nici un copil. Parcă și recunoscu mașina fratelui ei în fața casei. Asta ar trebui să ușureze lucrurile. Oarecum.

Bătu la ușă, iar Emma deschise purtând blugi și un pulover, cu părul prins în coadă. Tresări surprinsă când o văzu.

- Îmi pare rău că te-am șocat, spuse Riley. Îmi pare rău că nu am sunat dinainte. Nu am vrut să-ți faci griji legat de ce voiam. Nu am vrut să irosești o grămadă de energie încercând să te pregătești. Putem să vorbim?

- Adam este aici, spuse Emma aproape sfioasă.

- I-am văzut mașina.

Apoi apăru și el în spatele ei și îi puse mâna pe umăr. Se încruntă.

- Riley?

– Am vrut doar să vorbesc cu Emma pentru moment. Şi cu tine de asemenea. Bine?

– Sigur, spuse Emma. Bineînţeles. Tocmai am făcut o ceaşcă de ceai. Vrei şi tu?

– Ar fi drăguţ. Dacă eşti sigură că e în regulă...

– Intră, Riley, spuse ea ţinând uşa deschisă.

– Aduc eu ceaiul, spuse Adam.

Riley se uită în jur la mica încăpere plăcută şi zâmbi. Era discretă, confortabilă şi primitoare.

– Probabil că-ţi place foarte mult aici. Dar ce diferenţă pentru tine.

– O diferenţă pozitivă. Riley, nu am păstrat în mod intenţionat secretul asupra relaţiei cu Adam. Mi s-a părut că... Ei bine, că nu vrei să ştii.

– Unul dintre multele lucruri la care ar trebui probabil să lucrez – chestia cu controlul. Emma, lucrăm bine împreună...

– În ciuda faptului că se pare că nu pot respecta regulile...

– Nu pentru asta sunt aici. Cu multă, multă vreme în urmă, ţi-am greşit şi îmi pare rău. Nu am fost doar o prietenă îngrozitoare, o prietena nedemnă de încredere. A fost ceva mai mult – m-am îndrăgostit de Jock. Nu te învinovăţesc deloc că ai fost furioasă, c-ai pus capăt prieteniei noastre. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

– A fost cu multă vreme în urmă, spuse Emma. Eram rănită şi furioasă, dar, dacă sunt sinceră, trebuie să recunosc că trecusem deja peste Jock. Cred că am avut resentimente pentru atâta vreme deoarece te pierdusem pe tine.

Adam îi dădu surorii lui o ceaşcă de ceai, dar ea o puse pe măsuţa de cafea din faţa ei.

– Cred că am fost cu toţii victime colaterale. Jock, Adam şi mama. Două prietene pe viaţă s-au certat din pricina unui tip şi s-a lăsat cu victime peste tot. Am venit să-ţi spun din nou că îmi pare rău pentru ce ţi-am făcut. Şi că aş vrea încă o şansă.

– Bineînțeles, spuse Emma. De ce acum?

– Pentru că m-am împăcat cu Jock. După 16 ani dificili.

Emma se ridică de pe scaun.

– Chiar? Apoi se așeză încet. Chiar?

– Jock a fost întotdeauna un tată bun pentru Maddie, când l-am lăsat. Și când a avut accidentul și am văzut cât de îngrozită a fost Maddie, am hotărât că am așteptat mult prea mult pentru a privi lucrurile mai îndeaproape, pentru a face un efort cu el. O iubește foarte mult. Nu mai este același puști care ne-a distrus prietenia, Emma. Este un bărbat bun. Și am descoperit că încă țin la el.

– O, ce drăguț, spuse Emma. Ce-ar putea fi mai bine? Da, desigur, ar trebui să ne acordăm o nouă șansă. Dar nu-ți face griji – voi ține minte că ești șefa mea când sunt la muncă.

– Nu-mi fac griji în privința asta. Am senzația că nu vei mai lucra prea mult pentru mine. Ai prea mult talent...

Riley trase aer în piept.

– Așadar, voi doi sunteți împreună oficial? întrebă ea.

– Mai mult decât oficial, răspunse Adam. Suntem însărcinați.

– Glumești? Mama știe?

– Trebuie să ne ocupăm de asta, spuse Adam. E mai ușor acum că ai aflat tu.

– Și vă căsătoriți?

– Suntem încă șocați, dar probabil că da.

Lui Riley îi dădură lacrimile. Simțea că o cuprinde emoția.

– Ar fi trebuit să rezolvăm asta cu multă vreme în urmă, să scăpăm de povara trecutului și de resentimente...

Deodată se auzi o bătaie puternică la ușă și înghețară cu toții. Ceva sugera că nu era un vizitator obișnuit. În nici un caz Penny. Adam deschise ușa și dădu nas în nas cu două legitimații.

– O căutăm pe Emma Shay.

Riley se ridică.

– Logan?

– Riley, spuse el înclinând din cap. Doamnă Shay, ne-am cunoscut. Sunt Logan Danner. Aceasta este partenera mea, Georgianna Severs. Vrei să vă punem câteva întrebări şi am aprecia dacă aţi coopera.

– Ce fel de întrebări? spuse Adam

– Da, ce fel de întrebări? interveni Riley. Ce cauţi aici?

– Doar câteva întrebări, doamnă Shay. Am dori să veniţi la secţie pentru a fi interogată.

– În legătură cu...? întrebă Emma.

– În legătură cu averea regretatului dumneavoastră soţ.

– Regretatul meu soţ nu a avut o avere. Sunt arestată?

– În acest punct este doar o investigaţie.

– Nu merge nicăieri cu voi, spuse Adam.

– Stai aşa, spuse Riley. E o coincidenţă? Că vrei să o interoghezi pe Emma?

– Doamnă Kerrigan, nu avem nici un motiv să vă reţinem sau să vă chestionăm, spuse Georgianna. Doamnă Shay?

– Nu, staţi, zise Riley. O investigaţi pe Emma?

– Întrebaţi-mă ce doriţi, spuse Emma. Dar grăbiţi-vă.

– Am vrea să veniţi la birou ca să putem înregistra interogatoriul.

– Mă întreb dacă avocatul meu ar aproba ideea aceasta...

– Nu sunteţi acuzată de nimic în punctul acesta. Nu vă vom citi drepturile. Dacă ne-aţi răspunde la întrebări, am aprecia foarte mult. Nu vrea nimeni să vă aresteze.

– Şi are legătură cu...? insistă Emma.

– Sume mari de bani care apar în conturile dumneavoastră, doamnă, spuse Georgianna.

– Ah, zise ea. Deci aţi avut mandat, căci doar aşa îmi puteţi supraveghea legal contul. Înţeleg. Vin cu maşina

mea la secție și vă voi răspunde la întrebări – în prezența avocatului meu.

– Nu, Emma, interveni Adam, prinzând-o ușor de cot. Nu vreau să faci asta. Nu există nici un motiv.

– Ba da, haide să terminăm. Privi spre Logan. Aveți mandat pentru tranzacțiile bancare? El încuviință. Și pentru mai ce? Ați intrat în casa mea?

Logan clătină din cap.

– Pentru ce mai aveți mandat?

– Pentru bancă și telefon. Haideți să rezolvăm, doamnă Shay. În cele din urmă tot va trebui să ne răspundeți la întrebări. Nu vrem să cerem un mandat de arestare.

– Nici eu. Îmi voi suna avocatul și vin la secție cu mașina mea. Nu voi dispărea. Își luă poșeta și jacheta. Trebuie să fie incitant pentru voi. E duminică dimineața.

– Și ați știut exact unde să o găsiți, spuse Riley.

– Au știut întotdeauna, Riley, spuse Emma. M-au urmărit. Vor să știe dacă am bani ascunși, de la soțul meu. Mă vor urmări toată viața. Și nu vor afla nimic pentru că nu există nimic. Privi spre Logan și Georgianna. Haideți să încheiem povestea.

– Vin cu tine, spuse Adam, luându-și geaca.

– Și eu, zise Riley.

Trei ore mai târziu, Emma și Aaron ieșiră din sala de interogare și îi găsiră pe Adam și pe Riley așteptând. Hotărâră cu toții rapid să meargă la un restaurant mexican din apropiere pentru a sta de vorbă, în timp ce mâncau și beau ceva. Aaron se scuză și plecă. Riley ajunse prima și ocupă o masă. Chelnerița apăru imediat.

– Cred că vom dori trei pahare de vin. Vreo preferință? întrebă Riley.

– Eu beau ceai, spuse Emma. Orice ceai fierbinte, vă rog. Cu lapte și zahăr.

– Beau eu vinul ei. Chardonnay, spuse Riley.

– Eu o bere, ce aveți la draft. Și niște nachos? întrebă Adam.

Când rămaseră singuri din nou, Riley fu prima care vorbi:

- Cred că ticălosul acela a ieşit cu mine pentru că te supraveghea.

- Au fost de treabă, spuse Emma. Obositori, dar destul de politicoşi. Am fost avertizată că s-ar putea întâmpla asta. În New York, avocaţii mi-au spus că vor fi victime şi că poliţia va considera ridicolă ideea că am renunţat la tot, inclusiv la inelul de logodnă. Nu am vrut nimic care venea de la Richard. Dar am primit recent nişte bani. Averea tatălui meu, despre care Rosemary a pretins întotdeauna că nu merita să vorbim, este, de fapt, substanţială. Rosemary, Dumnezeu s-o ierte, nu m-a anunţat. E clar că voia să le-o lase fiicelor ei. Dar avocatul tatălui meu a făcut cercetări şi am primit nişte bani. Le-a arătat o copie a testamentului, laolaltă cu toate informaţiile financiare. Totul e complet legat.

- Se va mai întâmpla aşa ceva? dori să ştie Riley.

Emma ridică din umeri.

- Până când nu va mai fi nimic de observat, presupun.

- Dar ai fost deja investigată şi găsită nevinovată, spuse Riley.

- Şi rămân o curiozitate pentru unii. Cel mai bine este să fiu cooperantă, să le arăt cea mai rapidă cale spre informaţiile pe care le vor sau de care au nevoie.

- Emma, cum ai suportat un asemenea tratament?

- Am descoperit că dacă mă pun în pielea lor, înţeleg. Şi cel mai bine este să fii sincer şi direct. Mi-am dat seama imediat că dacă refuzi să răspunzi nu faci decât să agravezi întregul proces. După spusele lui Logan, vor trimite un raport la Divizia fraude a FBI-ului şi probabil se va termina. Ceea ce nu înseamnă că nu se poate întâmpla din nou în viitor. Primi ceaiul, iar Riley şi Adam băuturile. M-am împăcat cu asta. Înţeleg de ce vor să se asigure că nu am fost complice la infracţiunile lui.

– Ești curajoasă, zise Riley, ridicând paharul spre Emma. Tot vreau să-l pocnesc pe Logan. Ticălosul!

– Ușurel, Riley. Trebuie să-și facă datoria. Și e doar o opinie, dar nu cred că trebuia să se întâlnească cu tine pentru a și-o îndeplini, spuse ea zâmbind. Chiar și așa, cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme este că tu și Jock v-ați împăcat.

– Jock! pufni Adam. Ce nume mai e și ăsta?

– Știi că a fost botezat după bunicul lui. Vei începe să fii drăguț cu el acum?

El vorbi din bere.

– Presupun că va trebui să o fac.

– Emma, ai nevoie de o zi liberă ca să-ți revii? întrebă Riley.

– Nu, o să fiu bine. Stai să-mi revin și cred că ar trebui să-i spunem lui June că va fi bunică din nou.

În ciuda interogatoriului stresant de la poliție, se simțea euforică. Lumea ei prindea contur, și erau multe lucruri pe care le aștepta cu nerăbdare. Avea dragostea perfectă a lui Adam, ceva ce nu anticipase nici măcar o secundă când se întorcea acasă în Sonoma. Riley își revenise în sfârșit, și se părea că nu vor fi doar bune prietene, ci și rude. June fu atât de fericită când auzi de copil, încât plânse. Chiar și Maddie și Jock erau încântați.

Era nerăbdătoare să le Shawnei și lui Dellie, dar trebuia să se ocupe de niște detalii înainte să anunțe public. Stabilirea unei date la care aveau să se căsătorească și nu ar fi stricat să se hotărască în ce casă vor locui. Adam, la fel de protector ca atunci când erau copii, o rugă să renunțe la muncă, cel puțin să nu mai lucreze atât de mult. Venitul lui era modest, dar era profesor de suficientă vreme și își putea întreține familia.

Ea refuză. Voia să lucreze.

Petrecea mai mult timp cu Riley, câte puțin după lucru, aproape în fiecare zi. Aveau multe să-și spună.

– Vrei să-mi fii domnişoară de onoare? întrebă Emma.

– Da, absolut! Şi vei purta mască atunci când faci curăţenie ca să nu inhalezi înălbitor? Nu vreau ca nepotul meu să aibă două capete.

Aşa că Emma purta o mască în buzunar şi şi-o punea discret când folosea înălbitor la baie. Dar grija lui Riley o făcu foarte fericită.

Apoi primi un mesaj de la Bethany:

„Îmi pare foarte rău, Emma, dar e prea mult. Râsul a pierit. Nu mai e deloc iubire şi m-am săturat".

Emma făcea curăţenie într-o altă casă, dar, fiindcă era vorba de Bethany, citi SMS-ul şi răspunse imediat:

„Ce e prea mult?"

Fata fusese destul de veselă de la Crăciun încoace. Emma sperase că sentimentele de tristeţe şi neputinţă începeau să se risipească.

Nu veni nici un răspuns. Dacă ar fi fost vorba de Adam sau de Riley, ar fi aşteptat până la pauză, dar simţea că ceva nu era bine deloc.

„Bethany, unde eşti?"

Nici un răspuns.

Încercă să sune, dar intră direct mesageria vocală.

Se duse la Dellie; aceasta avea fiice adolescente, şi chiar dacă nu erau într-o criză, aveau ceva terifiant şi dramatic.

– Dellie, Bethany mi-a scris asta, spuse ea, arătându-i telefonul. Nu pot să dau de ea.

– Probabil că nu vrea decât puţină atenţie.

– Dacă nu-i aşa? A luat un pumn de pastile de-ale mamei vitrege acum un an şi asta a doborât-o o vreme, dar nu e ceva de neglijat. Dacă asta înseamnă că a renunţat? Dacă are tendinţe suicidare?

– Nici măcar nu ştii unde este, spuse Dellie. Poate e pe Golden Gate Bridge.

– Cred că trebuie să merg acasă la ea, spuse Emma.

– Nu am terminat aici!

- O voi suna pe Riley. Mă duc să văd și vin imediat înapoi. O să stau peste program să ajut dacă rămânem în urmă.
- Te lași absorbită de drama acestei fete, spuse colega ei.
- Presupun că da. Dacă se întâmplă ceva și nu o verific, nu mi-o voi ierta niciodată.
- O, Dumnezeule, mă omori. Shawna! țipă ea. Trebuie să verificăm ceva și venim imediat înapoi!
- Nu trebuie să vii, spuse Emma.
- Mai bine să fim împreună. Casa nu este foarte departe de aici. Nu-ți lua lucrurile. Ne-ntoarcem în jumătate de oră.
- Mulțumesc, spuse Emma.

În timp ce Shawna conducea, mormăind că vor avea o zi lungă, Emma o sună pe Riley. Trebui să lase un mesaj. O sună pe Makenna, iar aceasta spuse:

- Nu face asta! Îi sun pe părinții ei, dar nu te amesteca!

Când închise, Dellie dori să știe ce spusese Makenna.

- A spus să mergem și ne-a urat noroc.

Apoi înghiți cu noduri.

Când ajunseră la casă, Emma privi în susul și-n josul străzii. Toate casele erau separate de copaci și arbuști, fiind așezate pe terenuri imense. Să alerge la vecini ar fi durat prea mult. Luă cheile și se duse să deschidă ușa de la intrare, dar era blocată. Era o yală pe dinăuntru care putea fi folosită noaptea. Așa că bătu la ușă și sună la sonerie. Își scoase agenda, se uită la codul de la garaj și tastă cifrele. Ușa garajului se deschise încet, alergă înăuntru și încercă ușa spre casă. Și aceasta era încuiată.

Îngheță. Dacă Bethany nu era nici măcar acolo? O sună pe Makenna.

- Ai dat de părinți?
- Nu, spuse Makenna oftând. Am spus că este important, dar nu m-au sunat înapoi.

– Ascultă, îmi pare rău, dar mă tem, spuse Emma. E fragilă. A vorbit cu mine şi este... Are zile bune şi zile rele, dar mama ei a murit, mama ei vitregă s-a mutat la ei... E fragilă...

– O, la naiba, te-ai implicat...

– Avea nevoie de cineva...

– Emma, eşti *cel puţin* sub supraveghere!

Aşa că Emma sună la poliţie. După ce stabiliră că nu lipsea nimeni, că nu ceruse nimeni ajutorul, că nu nici un membru al familiei nu urmărea să primească ajutor social, spuseră că vor trimite o patrulă când vor putea.

Sună la alt număr.

– Logan Danner, spuse el răspunzându-i.

– Logan, sunt Emma. Ascultă, am o problemă. Vorbesc cu o fată de 15 ani de la una din casele în care fac curăţenie. Are probleme. S-ar putea să aibă tendinţe suicidare. Şi eu aş avea în situaţia ei. Este complicat, este...

– Bethany Christensen? întrebă el.

– De unde ştii? întrebă ea.

– Ţi-am ascultat conversaţiile telefonice, spuse el. Eram un pic confuzi în privinţa asta, dar nu părea să aibă vreo legătură cu transferul de bani.

– Sunt acasă la ea. Mi-a trimis un mesaj suspect. E prea mult, zicea. Spunea că s-a săturat. Iar uşile sunt blocate pe dinăuntru.

– Ai sunat la poliţie?

– Nu au fost impresionaţi. Te sun să-ţi spun să-ţi iei cătuşele pentru că am decis să dau buzna înăuntru. Chiar aş vrea să mă înşel... Dar voi intra în casă...

– Pot să mă aştepţi? Nu sunt departe.

– Nu te pot aştepta. Îmi pare rău, dar nu pot permite să se întâmple ceva îngrozitor. Părinţii nu răspund la telefon, nimănui nu-i pasă de fata asta. Nimănui. Închise telefonul.

„E clar că am luat-o razna", se gândi Emma. „Nu o cunosc prea bine, dar sunt complet absorbită, o înţeleg perfect şi mi-e foarte teamă pentru ea."

În garaj se afla un banc de lucru care, ca și restul casei familiei Christensen, era mult prea curat și ordonat. Văzu un ciocan, o șurubelniță mare și o rangă. Luă ranga și o strecură în spațiul strâmt dintre clanță și ușă și începu să apese cu toată forța. Se lupta cu ranga de cinci minute când auzi o mașină oprind pe alee. Se uită peste umăr. Shawna și Dellie stăteau pe alee în spatele ei, privind-o uimite. Logan se apropie de ea.

- Dă-mi-o mie, spuse el. Dacă o facem, să-i dăm drumul.

- Mulțumesc, spuse ea, frecându-și brațul.

Logan lovi cu putere cu ranga de trei ori și săriră așchii de lemn, apoi izbi cu piciorul și ușa se deschise. Intră primul.

- Bethany! strigă el.

- Uită-te jos, spuse Emma. Mă uit eu în dormitoarele de la etaj.

Tropăiau prin casă, strigând numele fetei. Emma se duse imediat în dormitorul lui Bethany și găsi camera neatinsă, cu patul făcut ca de obicei. Se uită în baie, era impecabilă. Strigă, deschise dormitorul principal - și aici totul era în ordine. Baia principal era curată lună și se gândi: „Am făcut o greșeală teribilă... Din nou!"

Auzi un geamăt slab și deschise ușa dressingului imens, și acolo, prăbușită la podea, era Bethany, plină de sânge.

- Logan! țipă ea. Aici! Ajută-mă!

O întoarse pe Bethany pe-o parte; se părea că sângele curge din încheieturile ei slabe și palide.

- O, Dumnezeule, Bethany! Nu! Îi puse degetele pe gât și simți un puls slab. Aici! strigă din nou.

- Trăiește? întrebă el.

- Da, dar este inconștientă și are pulsul slab.

Înainte ca Emma să termine de vorbit, Logan luă o cămașă albă de pe un umeraș, rupse cu dinții tivul și smulse două fâșii. I le aruncă Emmei.

– Leag-o, spuse el, continuând să rupă cămaşa. Strâns şi bine.

După ce terminară, Logan sună la ambulanţă.

În următoarele 15 minute, dormitorul principal începu să se umple de oameni. Ea şi Logan rămaseră lângă Bethany; Emma o ţinea în braţe legănând-o uşor şi spunându-i că trebuia să se facă bine, *trebuia*. Întâi apărură colegele ei care rămaseră privind. Apoi Makenna, urmată rapid de Riley. Amândouă erau uluite şi furioase că biata fată suferise atât de mult şi că părea să nu o ajute nimeni. În cele din urmă sosiră paramedicii, şi între timp Bethany începuse să geamă şi să scâncească uşor. După ce îi puseră o perfuzie şi pregătiră targa să o ducă la ambulanţă, apărură Olav şi Liz Christensen. Liz icni şi îşi acoperi gura, iar Olaf dădu fuga la fiica lui.

În timp ce paramedicii o duceau pe Bethany în ambulanţă, Olaf Christensen veni la Emma.

– Cine eşti? Şi de unde ai ştiut că fiica mea avea probleme?

– Fac curăţenie în casa dumneavoastră, domnule Christensen. M-a contactat. Am vrut să vă caut, dar ea nu credea că puteţi face faţă. Suferă mult de când a murit mama ei.

– Dar am dus-o la terapeut! spuse Liz Christensen.

– Da, şi totodată aţi îndepărtat toate pozele familiei şi aţi început să purtaţi hainele mamei ei moarte. Cum aţi putut gândi că va fi bine, n-o să înţeleg niciodată.

– Am întrebat, spuse ea defensiv, puţin confuză. I-am cerut permisiunea! Lui Bethany! Iar pozele... Nu credeam că ne vor ajuta să devenim o familie!

Emma scoase telefonul şi le arătă mesajul.

– Bethany şi-a pierdut familia. Mi-a spus că atunci când trăia mama ei râdeau mult, se îmbrăţişau şi adormeau împreună, vesele. Mi-a spus că asistenta dumneavoastră îi cumpără cadouri de ziua ei şi de Crăciun. Se simţea foarte, foarte singură.

Olaf Christensen citi mesajul.

– Dumnezeule, spuse el. Pur şi simplu n-am văzut nimic, nu-i aşa? Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai găsit-o. Nu ştiu cum ai ştiut că va avea nevoie de tine.

– Ei bine, au fost momente în viaţă când am ignorat ce se întâmpla când nu ar fi trebuit să o fac. Nu voi mai face niciodată aşa ceva.

epilog

June Kerrigan dădu o petrecere frumoasă pentru familia ei şi prieteni cu două zile înainte de Crăciun. Pregătise un bufet cu felurile preferate de mâncare. Casa era atât de încărcată de decoraţiuni, încât se înfiora la gândul că va trebui să le adune şi să le pună la locul lor. S-ar putea să fi exagerat puţin, dar era o sărbătoare foarte specială pentru ea.

Emma Shay Kerrigan nu mai făcea curăţenie în casă pentru Riley. Acum era studentă la zi şi mămică. John Shay Kerrigan se născuse în octombrie, puţin mai devreme decât trebuia, dar era mărişor, în timp ce Emma ar fi trebuit să ia parte la un curs la universitate, unde studia pentru a obţine un master în terapie. Acum, la primul său Crăciun, John trecea din braţe în braţe, ca să ajungă la toţi cei prezenţi.

Adam era căsătorit şi proaspăt tătic, lucru la care June aproape că nu mai spera. Riley şi Jock se căsătoriseră şi ei. Riley tocmai anunţase că Maddie avea să aibă un frăţior sau o surioară la primăvară.

Penny Pennington fusese invitată şi petrecuse o grămadă de timp la bucătărie cu June, supraveghind cu atenţie bufetul, pentru a se asigura că aveau la îndemână gustări proaspete în permanenţă. Ethan şi Lyle aşteptau efectiv la coadă pentru a le veni rândul să-l ia în braţe pe John. Venise şi Aaron Justice, aducând o ghirlandă imensă cu el. Beatrice, urâţenia de căţeluşă salvată, îşi găsise o casă permanentă la June, deşi nu se făcuse deloc mai frumoasă. Iar Bethany, Liz şi Olaf Christensen erau prezenţi şi ei, râzând în timp ce ascultau vechile poveşti ale familiei Kerrigan.

Dar cel mai frumos lucru fu că June le văzu pe Riley şi Emma ridicând paharele într-un toast secret.

Zâmbind, Emma bea vinul ei preferat, iar Riley cidru. Erau prietene din nou.

Își fuseseră domnișoară de onoare una alteia și aveau să-și crească copiii împreună. În cele din urmă.

mulţumiri

Le mulţumesc mult cititorilor mei, pentru continua lor susţinere şi încurajare. Datorită vouă, crearea unor romane de calitate este o mare bucurie.

Mulţumiri speciale lui Kurt A. Johnson, Esq., pentru că m-a ajutat să desluşesc lumea complexă a testamentelor şi finanţelor, ca şi diverse detalii din domeniul imobiliar şi legislativ.

Îi mulţumesc expertei mele financiare preferate, Kayla Koeber. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să înţeleg numeroasele mistere ale lumii finanţelor. Eşti atât de răbdătoare şi de înţeleaptă.

Orice erori sau modificări ale aspectelor tehnice ale poveştii îmi aparţin mie, nu consultantului meu, scopul fiind de cele mai multe ori crearea unei poveşti puternice, motiv pentru care apreciez indulgenţa cititorilor.

Mulţumesc harnicei echipe de PR: Michelle Renaud de la Harlequin, Nancy Berland de la Nancy Berland Public Relations şi Sarah Burningham de la Little Bird Publicity. Aş fi pierdută fără voi!

Profunda mea recunoştinţă se îndreaptă spre Craig Swinwood, Loriana Sacilotto, Margaret Marbury şi Nicole Brebner, echipa mea de vis de la Harlequin. Fiecare zi de lucru cu voi este un privilegiu.

Dianne Moggy, îţi mulţumesc pentru ziua aceea specială de acum optsprezece ani, când ai primit ce ţi-am trimis, schimbându-mi cariera şi viaţa. Sunt foarte recunoscătoare pentru oportunităţile care au început să apară din clipa aceea.

Agentei mele, Liza Dawson, îi mulţumesc pentru dedicaţia şi loialitatea de care a dat dovadă de-a lungul anilor. A fost o călătorie minunată şi sunt onorată să-ţi fiu prietenă.